

ДЖЕФРИ АРЧЪР ТОЙ БЕ ЧОВЕК

Част 7 от „Хрониките на Клифтън“

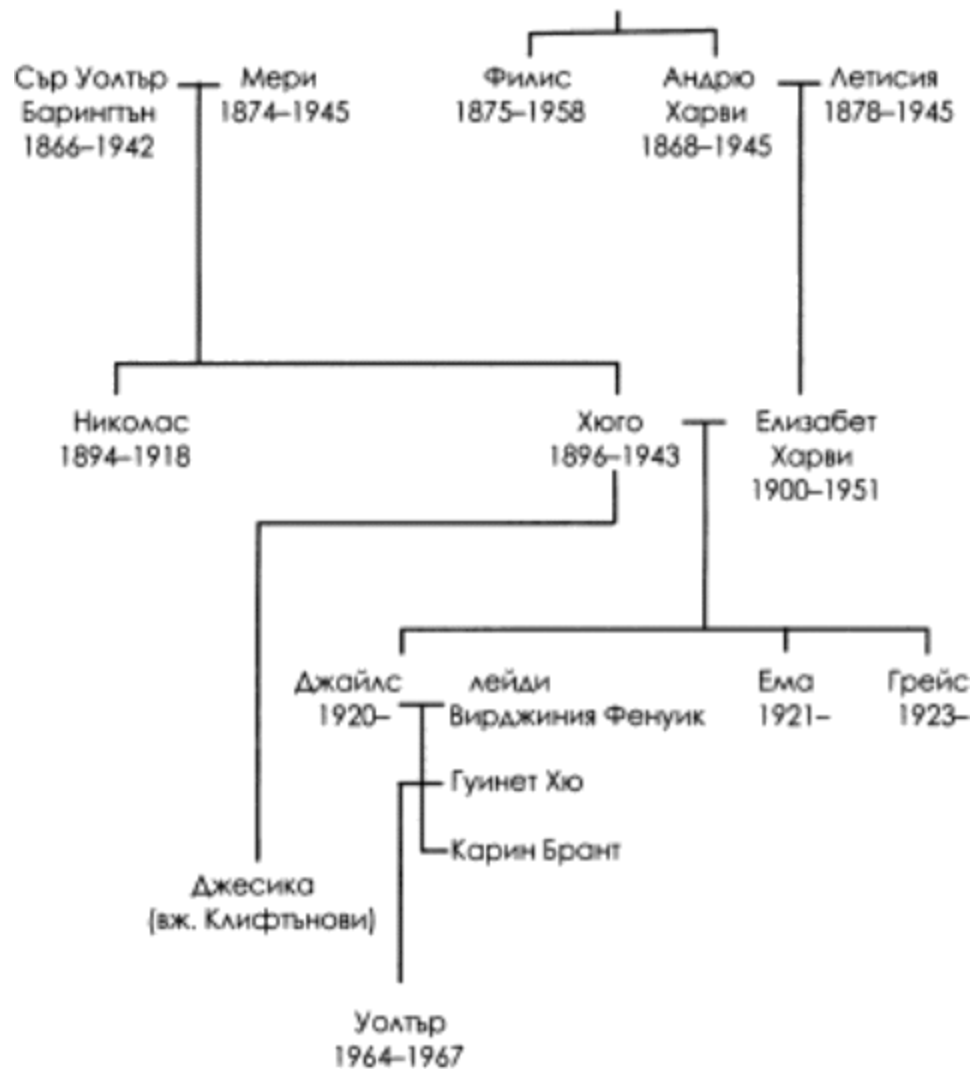
Превод от английски: Венцислав Божилов, 2016

chitanka.info

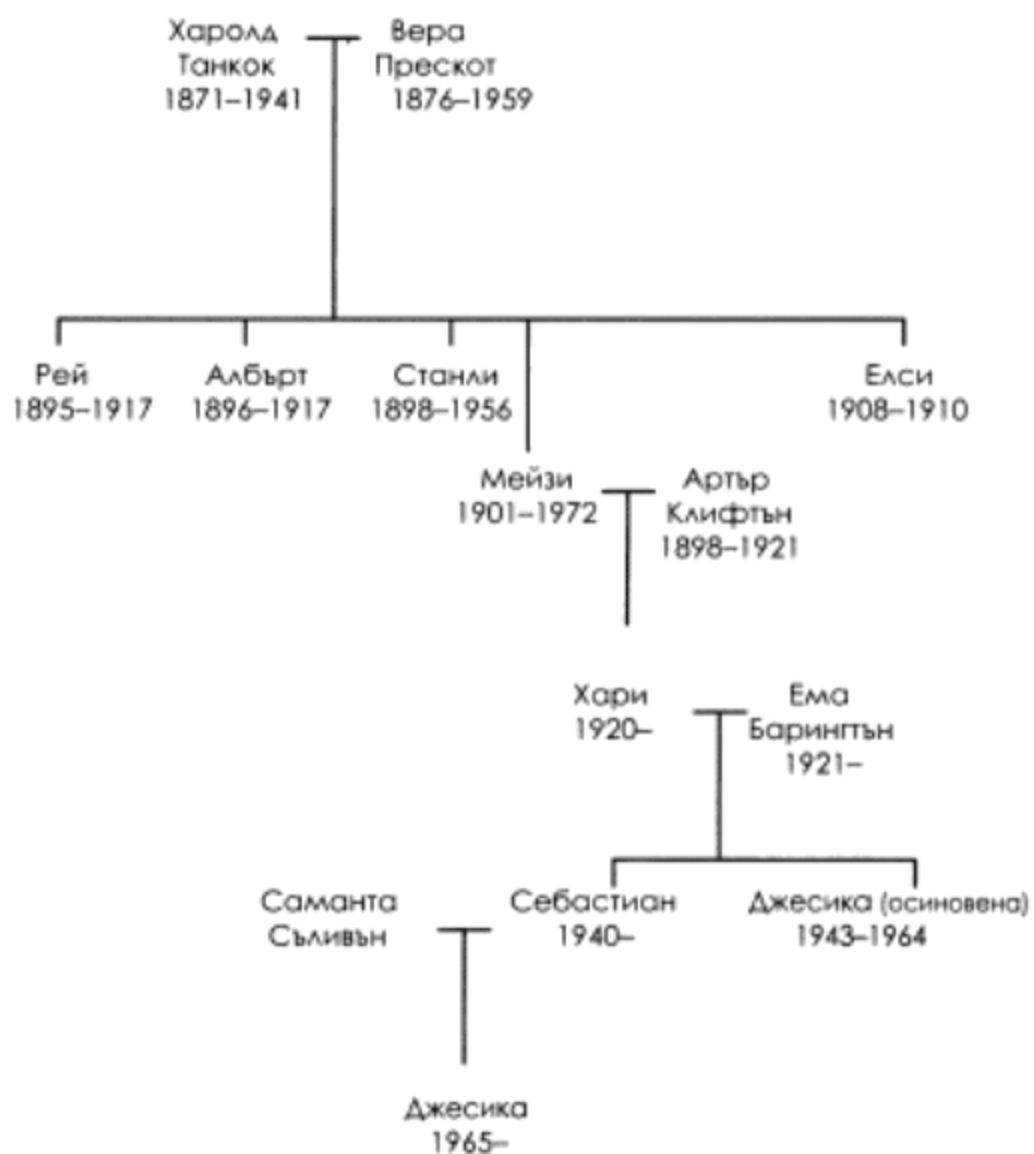
На първата ми внучка

Моите искрени благодарности за безценните съвети и помощ на:
Саймън Бейнбридж, сър Уин Бискоф, сър Виктор Бланк, д-р
Хари Брънджис, проф. Сюзан Колинс, Айлийн Купър, лорд Фаулър,
преп. Майкъл Хампъл, проф. Роджър Кърби, Алисън Принс, Катрин
Ричардс, Мери Робъртс, Сюзан Уот, Питър Уотс и Дейвид Уидън.

БАРИНГЪНОВИ

Клифънови

ПРОЛОГ

1978

Ема винаги се вглеждаше по-внимателно във всеки съд, който плаваше с канадски флаг на кърмата. После проверяваше името на корпуса и едва тогава пулсът ѝ се нормализираше.

Когато погледна този път, пулсът ѝ се ускори почти двойно и краката ѝ едва не се подгънаха. Провери отново — нямаше начин да забрави това име. Стана и загледа двата малки влекача, които бълваха черен пушек в естуара и теглеха ръждясалия стар товарен кораб към последния му пристан.

Смени посоката, но докато вървеше към гробището за кораби, все си мислеше за евентуалните последици от опитите да открие истината след всички тези години. Би било много по-разумно просто да се върне в кабинета си, вместо да рови в миналото... в далечното минало.

Но не се върна и когато стигна гробището, тръгна право към офиса на началника, сякаш правеше обичайните си сутрешни обиколки. Влезе в железопътния вагон и с облекчение видя, че Франк го няма — само секретарката пишеше на машината. Щом видя председателя на компанията, тя веднага стана.

— Мистър Гибсън не е тук, мисис Клифтън. Да ида ли да го потърся?

— Не, не е необходимо — отвърна Ема. Погледна голямата графика на стената и най-лошите ѝ страхове се потвърдиха. Работата по разрязването на „Мейпъл Лийф“ трябваше да започне във вторник. Това поне ѝ даваше малко време да реши дали да предупреди Хари, или, подобно на Нелсън, да си затвори очите. Но ако Хари откриеше, че „Мейпъл Лийф“ се е озовал на гробището, и я попиташе дали е знаела, тя нямаше да е в състояние да го излъже.

— Сигурна съм, че мистър Гибсън ще се върне след няколко минути, мисис Клифтън.

— Не се безпокойте, не е важно. Все пак ще го помолите ли да се отбие при мен, когато има път през офиса?

— Мога ли да му кажа по какъв повод?

— Той ще се сети.

Влакът вече наближаваше Труро. Карин гледаше през прозореца. Мислите ѝ бяха другаде — опитваше се да приеме смъртта на баронесата.

От няколко месеца не се бе виждала със Синтия Форбс-Уотсън и от МИ6 не бяха направили опит да я сменят като неин надзорник. Дали не бяха изгубили интерес към нея? От известно време Синтия не ѝ бе давала нищо съществено за Пенгели и срещите им на чай бяха ставали все по-редки.

Пенгели беше загатнал, че очаква в близко бъдеще да се върне в Москва. Карин с нетърпение очакваше този момент. Беше ѝ противно да лъже Джайлс, единствения човек, когото обичаше, и ѝ бе дошло до гуша да пътува до Корнуол под предлог, че гостува на баща си. Пенгели не ѝ беше баща, а пастрок. Тя го ненавиждаше. Беше се молила майка ѝ да не се омъжва за него. Но след като тя стана мисис Пенгели, Карин бързо осъзна, че може да използва дребния партиен функционер, за да избяга от режима, който мразеше повече и от него, ако това изобщо беше възможно. И тогава бе срещнала Джайлс Барингтън, който направи всичко това възможно, като се влюби в нея.

Мразеше, че не може да каже на Джайлс истинската причина да пие толкова често чай с баронесата в Камарата на лордовете. След смъртта на Синтия вече нямаше нужда да лъже. Но когато Джайлс научеше истината, дали щеше да повярва, че е избягала от тиранията на Източен Берлин само защото е искала да бъде с него? Не беше ли прекалила с лъжите?

Докато влакът влизаше в Труро, Карин се замоли това да е за последен път.

— От колко години работиш за компанията, Франк? — попита Ема.

— Близко четирийсет, мадам. При баща ви и при дядо ви преди него.

— Значи си чувал за историята на „Мейпъл Лийф“?

— Било е преди моето време, мадам, но всички в корабостроителницата са запознати с историята, макар че малцина говорят за нея.

— Ще те помоля за една услуга, Франк. Би ли подбрал малък екип мъже, на които може да се има доверие?

— Имам двама братя и братовчед, които никога не са работили за друг, освен за „Барингтън“.

— Ще трябва да дойдат в неделя, когато корабостроителницата е затворена. Ще им платя двойна надница в брой и ще получат поощрителна премия в същия размер след дванайсет месеца, но само ако не съм чула нищо за станалото този ден.

— Много щедро от ваша страна, мадам — каза Франк и докосна фуражката си.

— Кога ще могат да започнат?

— В неделя следобед. Корабостроителницата ще бъде затворена до вторник, понеделник е някакъв празник на банката.

— Даваш ли си сметка, че не си ме попитал какво искам да направите?

— Не е нужно да ви питам, мадам. И ако намерим онова, което търсим в двойното дъно, тогава какво?

— Искam само останките на Артър Клифтън да бъдат погребани по християнски.

— А ако не намерим нищо?

— Тогава и за петимата това ще си остане тайна, която ще отнесем в гроба си.

Пастрокът на Карин отвори вратата и я посрещна с необичайно топла усмивка.

— Имам да споделя добра новина с теб — каза той, докато тя влизаше в къщата, — но ще трябва да почака за по-късно.

Възможно ли беше този кошмар най-сетне да свършва? В следващия момент Карин видя броя на „Таймс“ на масата в кухнята, отворен на страницата с некролози. Загледа се в познатата снимка на

баронеса Форбс-Уотсън и се запита дали е просто съвпадение, или той нарочно е оставил вестника отворен, за да я провокира.

Докато пиеха кафето разговаряха на общи теми, но Карин нямаше как да не забележи трите куфара до вратата, които като че ли известяха скорошно заминаване. Въпреки това безпокойството ѝ растеше с всяка минута, тъй като Пенгели оставаше по-спокоен и дружелюбен, отколкото ѝ допаднаше. Да не би да беше „щастлив като на уволнение“, както се казваше в армията?

— Време е да поговорим по по-сериозни въпроси — каза той и вдигна пръст пред устните си. Отиде в коридора и свали тежкото палто от закачалката до вратата. Карин си помисли дали да не побегне, но ако го направеше, а той само смяташе да ѝ каже, че се връща в Москва, с прикритието ѝ щеше да е свършено.

Пенгели ѝ помогна да се облече и излязоха навън.

Карин се изненада, когато той я хвана здраво за ръката и буквално я помъкна по пустата улица. Обикновено вървяха хванати под ръка, така че страничният наблюдател да си помисли, че са баща и дъщеря, тръгнали на разходка. Но не и днес. Карин реши, че ако попаднат на някого, дори на стария полковник, ще спре и ще го заговори, защото знаеше, че Пенгели няма да рискува да се разкрие пред очевидец.

Пенгели продължаваше да дрънка с приповдигнат тон. Това бе толкова необичайно, че Карин се изпълни с още повече опасения. Погледът ѝ се стрелкаше във всички посоки, но явно никой не се беше осмелил да се разхожда в този мрачен сив ден.

Щом стигнаха гората, Пенгели се огледа както винаги дали някой не ги следи. Ако имаше някого, обикновено тръгваха обратно към къщата. Но не и този следобед.

Макар че бе едва четири следобед, светлината вече започваше да отслабва и ставаше все по-тъмно. Той сграбчи още по-здраво лакътя ѝ. Гласът му се промени в тон със студения вечерен въздух.

— Знам, че ще се зарадваш да чуеш, Карин — никога не я наричаше Карин, — че бях повишен и скоро ще пътувам обратно за Москва.

— Поздравления, другарю. Напълно заслужено.

Пенгели не пусна ръката ѝ.

— Така че това е последната ни среща — продължи той. Нима...
— Но маршал Кошевой ми даде една последна задача. — Пенгели замълча, сякаш искаше тя сама да се досети. Бяха навлезли в гората и бе станало толкова тъмно, че Карин почти не виждаше какво има на метър пред нея. Пенгели обаче явно знаеше точно къде отива, сякаш бе репетирал всяка крачка.

— Началникът на контраразузнаването — спокойно каза той — най-сетне откри в редиците ни изменника, който години наред предаваше родината. Аз бях избран да въздам подходящото възмездие.

Желязната му хватка най-сетне се отпусна. Инстинктът на Карин беше да побегне, но той бе избрал добре мястото. Групичка дървета зад нея, изоставената мина отдясно, тясната пътека отляво, която едва се виждаше, а над нея се извисяваше Пенгели, който едва ли можеше да е по-спокоен и нащрек.

Той бавно извади пистолет от джоба на палтото си. Дали си мислеше, че тя ще побегне и ще му се наложи да стреля няколко пъти, за да я убие?

Карин остана като закована на мястото си.

— Ти си предателят — каза Пенгели, — който нанесе на каузата ни повече вреда, отколкото всеки друг агент в миналото. Затова ще умреш така, както заслужава всеки предател. — Погледна към шахтата на мината. — Ще съм в Москва много преди да открият трупа ти — ако изобщо го открият.

Бавно вдигна пистолета и се прицели между очите ѝ. Последната мисъл на Карин, преди Пенгели да дръпне спусъка, беше за Джайлс.

Изстрелът проехтя и ято подплашени птици се разлетя високо в небето.

ХАРИ И ЕМА КЛИФТЪН
1978 — 1979

1.

Шести дръпна спусъка. Куршумът излетя от цевта с 340 км/ч, улови целта на пет сантиметра под лявата ключица и я уби на място.

Вторият куршум се заби в дърво на метри от двете паднали тела. Миг по-късно петима парашутисти от САС изскочиха от храсталаците край изоставената калаена мина и се втурнаха към телата. Също като опитни механици от Формула 1, всички изпълниха задълженията си без никакви дискусии и въпроси.

Първи — лейтенантът начело на отряда — взе пистолета на Пенгели и го прибра в найлонова торбичка, а Пети, докторът, клекна до жената и провери пулса ѝ — беше слаб, но налице. Явно беше припаднала, когато бе чула първия изстрел; именно затова осъдените на разстрел често биваха завързвани на стълб.

Втори и Трети, и двамата ефрейтори, внимателно вдигнаха жената на носилка и я понесоха към една поляна в гората на стотина метра по-нататък, където ги чакаше хеликоптер, чиито перки вече се въртяха. Щом качиха носилката и слязоха, медикът се качи при пациентката си и хеликоптерът излетя. Пети пак провери пулса на жената — беше малко по-силен и равномерен.

Долу в гората Четвърти, сержант и шампион по бокс тежка категория, вдигна тялото на мъжа и го метна на рамо като чувал с картофи, след което се отдалечи в тръс от колегите си. Знаеше точно накъде отива.

След секунди се появи втори хеликоптер и направи кръг, като осветяваше с широк лъч района на операцията. Втори и Трети бързо се върнаха при снайпериста Шести, който вече беше слязъл от дървото, където се беше спотайвал. Тримата започнаха да търсят двата куршума.

Първият се беше забил в земята на метри от мястото, където бе паднал Пенгели. Шести беше проследил траекторията му и го откри за секунди. Макар че всички от отряда имаха опит в забелязването на следи от рикошет, откриването на втория куршум им отне малко повече време. Единият ефрейтор, за когото това бе едва втората мисия,

вдигна ръка в мига, в който го видя. Изчопли с ножа си куршума от дървото и го даде на Първи, който го пусна в друга найлонова торбичка — сувенир, който щеше да бъде изложен в столова, в която никога не се посрещаха гости.

Работата беше приключена.

Четиримата изтичаха покрай старата мина към поляната и излязоха точно когато вторият хеликоптер кацаше. Лейтенантът изчака хората си да се качат на борда, след което седна до пилота и закопча колана си. Докато хеликоптерът се издигаше, той спря хронометъра си.

— Девет минути и четирийсет и три секунди. Горедолу приемливо — надвика той рева на турбините. Беше уверил командира си, че мисията ще е не само успешна, но и че ще бъде изпълнена за по-малко от десет минути. Погледна надолу — ако не се брояха няколкото отпечатъци от подметки, които щяха да бъдат заличени от следващия дъжд, нямаше никакви следи какво е станало на това място. Дори някои от местните да бяха забелязали отлитащите в различни посоки хеликоптери, нямаше да им обърнат почти никакво внимание. В края на краищата военновъздушната база Бодмин беше само на трийсетина километра и военните учения бяха част от ежедневието за тукашните жители.

Един местен обаче знаеше отлично какво става. Полковник Хенсън от запаса бе звъннал в Бодмин секунди след като бе видял как Пенгели излиза от къщата, сграбчил здраво ръката на дъщеря си. Беше набрал номера, на който го бяха инструктирали да се обади, ако заподозре, че тя е в опасност. Нямаше представа кой е от другата страна на линията. Каза само кодовата дума „Бурен“ и връзката тутакси прекъсна.

След четирийсет и осем секунди два хеликоптера се издигнаха във въздуха.

Командирът отиде до прозореца и загледа двете машини „Пума“, които прелетяха над офиса му и се насочиха на юг. Закрачи нервно из стаята, като на всеки няколко секунди си поглеждаше часовника. Беше човек на действието и не обичаше да бъде наблюдател, макар че с неохота приемаше, че на трийсет и девет вече е твърде стар за тайни операции. „Служи и онзи, що бди и чака“^[1].

Когато десетте минути най-сетне изминаха, той се върна при прозореца, но трябваше да чака още три минути, преди да види спускащия се от облаците хеликоптер. Изчака още няколко секунди, преди да реши, че може да отпусне стиснатите си палци — ако се появеше и вторият хеликоптер, значи операцията се беше провалила. Инструкциите от Лондон бяха повече от ясни. Ако жената е мъртва, тялото ѝ трябва да бъде откарано в закрито крило на болницата в Труро, където трети екип вече беше получил инструкции. Ако беше оцеляла, трябваше да бъде откарана в Лондон при четвърти екип. Командирът не знаеше какви са заповедите на другите екипи и нямаше представа коя е жената — тази информация бе недостъпна за него.

Хеликоптерът кацна. Командирът продължаваше да стои неподвижно. Вратата се отвори и лейтенантът скочи на пистата, като се наведе под въртящите се перки. Пробяга приведен няколко метра, изправи се, видя стоящия на прозореца полковник и вдигна палци. Командирът въздъхна с облекчение, върна се при бюрото си и набра записания в бележника му номер. За втори и последен път говореше със секретаря на кабинета.

— Полковник Доус, сър.

— Добър вечер, полковник — каза сър Алън.

— Операция „Бурен“ е завършена успешно, сър. Пума Едно се върна в базата. Пума Две е на път към дома.

— Благодаря — каза сър Алън и затвори.

Нямаше време за губене. Следващата му среща щеше да започне всеки момент. Сякаш в отговор на мислите му секретарката отвори вратата и каза:

— Лорд Барингтън.

— Джайлс — каза сър Алън, стана от бюрото и стисна ръката на госта си. — Да ви предложи чай или кафе?

— Не, благодаря — каза Джайлс, който се интересуваше само от едно — да разбере защо секретарят на кабинета иска да го види толкова спешно.

— Съжалявам, че ви измъкнах от Камарата — каза сър Алън, — но трябва да обсъдя с вас един въпрос по правилата на Тайния съвет.

Джайлс не беше чувал тези думи откакто беше министър, но нямаше нужда да му се напомня, че онова, за което стане дума сега, не бива да се споменава никога, освен пред друг таен съветник.

Той кимна и сър Алън каза:

— Ще започна с това, че съпругата ви Карин не е дъщеря на Пенгели.

Един счупен прозорец и миг по-късно шестимата бяха вътре. Не знаеха какво точно търсят, но когато го видеха, нямаше как да го пропуснат. Майорът начело на втория екип, известен като Боклукчиите, нямаше хронометър, защото не бързаше. Хората му бяха обучени да не бързат, за да не пропуснат нищо. Никога не получаваха втори шанс.

За разлика от колегите си от първия отряд, те бяха облечени в анцузи и носеха големи черни найлонови чували. Изключение правеше Четвърти, но той не бе постоянен член на екипа. Дръпнаха всички завеси преди да запалят лампите и да започнат търсенето. Бързо и методично опразниха всички стаи, без да оставят нищо на случайността.

След два часа бяха напълнили осем чувала. Игнорираха тялото, което Четвърти бе сложил на килима в предната стая, макар че един от тях претърси джобовете му.

Последното, което преровиха, бяха трите куфара в коридора до вратата. Оказаха се истинско съкровище. Съдържанието им напълни един чувал, но съдържаше повече информация от останалите седем взети заедно — дневници, имена, телефонни номера, адреси и секретни папки, които Пенгели несъмнено бе възнамерявал да отнесе в Москва.

Екипът остана още час, за да провери дали не е пропуснал нещо, но не намериха нищо интересно — но пък бяха професионалисти, обучени да откриват интересните неща още от първия път. След като командирът се увери, че нямат повече работа тук, излязоха през задната врата и тръгнаха по добре заучени маршрути обратно към депо. Оставиха единствено Четвърти. Но пък той не беше боклукчия, а разрушител.

Щом чу задната врата да се затваря, сержантът запали цигара и дръпна няколко пъти, преди да я хвърли на килима до тялото. После изтръска бензина от запалката си върху огънчето и миг по-късно по килима затанцуваха сини пламъци. Той знаеше, че огънят бързо ще

обхване малката дървена къща, но трябваше да е сигурен и затова остана, докато димът не започна да го задушаваше.

После излезе през задната врата, обърна се и след като се увери, че пожарът вече не може да се овладее, затича в тръс към базата.

Дванайсетимата пристигнаха в казармата в различно време и отново станаха един екип, когато се срещнаха по-късно в столовата на питие.

Полковникът се присъедини към тях на вечеря.

Секретарят стоеше до прозореца в кабинета си на първия етаж и остана там, докато не видя как Джайлс Барингтън излиза от № 10 и тръгва целенасочено по Даунинг стрийт към Уайтхол. После се върна на бюрото си, седна и обмисли внимателно следващото си обаждаване и колко точно да разкрие...

Когато телефонът иззвъня, Хари Клифтън беше в кухнята. Той вдигна и щом чу: „Номер десет, изчакайте, ако обичате“, реши, че вероятно премиерът търси Ема. Не можеше да си спомни дали тя е в болницата, или води заседание в Барингтън Хаус.

— Добро утро, мистър Клифтън, обажда се Алън Редмейн. Моментът удобен ли е?

Хари едва не се разсмя. Изкушаваше се да отговори: „Не, сър Алън, тъкмо съм в кухнята и си правя чай и не мога да реша дали да сложа една или две бучки захар, така че бихте ли се обадили малко по-късно?“. Но вместо това изключи котлона и каза:

— Разбира се, сър Алън, с какво мога да ви помогна?

— Искан да сте първият, който научава, че Джон Пенгели вече не представлява проблем и че макар да бяхте държан в неведение, трябва да знаете, че опасенията ви относно Карин Брант бяха неоснователни, макар и напълно разбираеми. Пенгели не беше неин баща и през последните пет години тя бе един от най-доверените ни сътрудници. След като Пенгели вече не представлява проблем, тя ще излезе в продължителен отпуск и нямаме планове да я връщаме на работа.

Хари прие, че „вече не представлява проблем“ е евфемизъм за „Пенгели е елиминиран“, и макар да му се искаше да зададе някои въпроси на секретаря на кабинета, реши да премълчи. Знаеше, че е

малко вероятно да получи отговор от човек, който има тайни дори от премиера.

— Благодаря, сър Алън. Има ли нещо друго, което трябва да знам?

— Да, шурейт ви лорд Барингтън също научи току-що истината за съпругата си, но не знае, че вие ни отведохте при Пенгели. Честно казано, предпочитам да си остане в неведение.

— Но какво да кажа, ако повдигне темата?

— Не е нужно да казвате нищо. В края на краищата няма причина да заподозре, че сте се натъкнали на името Пенгели, докато сте били в Москва на литературна конференция, а и аз определено не му казах.

— Благодаря, сър Алън.

— Няма за какво. И между другото, мистър Клифтън, моите поздравления. Напълно ги заслужавате.

Джайлс се прибра в дома си на Смит Скуеър. Беше благодарен, че Маркъм има почивен ден, и щом отвори вратата незабавно се качи в спалнята. Включи нощната лампа, спусна завесите и отметна завивката.

Макар че бе едва малко след шест, уличните лампи на площада вече светеха.

На вратата се позвъни. Джайлс забърза да отвори и видя на прага млад мъж. На улицата бе спрял необозначен черен микробус с отворени задни врати. Мъжът протегна ръка.

— Аз съм доктор Уидън. Предполагам, че ни очаквате?

— Да — каза Джайлс. Двама мъже вече внимателно сваляха от микробуса носилка. — Насам — каза Джайлс и ги поведе нагоре към спалнята.

Двамата мъже вдигнаха изпадналата в безсъзнание жена от носилката и я положиха на леглото. Джайлс зави с одеяло съпругата си, а носачите излязоха, без да кажат нито дума.

Докторът провери пулса ѝ.

— Дадох ѝ успокоително, така че ще спи няколко часа. Когато се събуди, може да си помисли, че сънува кошмар, но след като открие, че е в позната обстановка, бързо ще се възстанови и ще си спомни точно

какво е станало. Несъмнено ще се запита какво точно знаете, така че разполагате с малко време да си помислите за това.

— Вече го направих — каза Джайлс и изпрати д-р Уидън до вратата. Двамата си стиснаха ръцете още веднъж и докторът се качи в микробуса, без да поглежда назад. Анонимната кола бавно направи кръг по Смит Скуеър, зави надясно и се вля в натоварения вечерен трафик.

Щом микробусът изчезна от поглед, Джайлс затвори вратата и изтича горе. Взе един стол и седна до спящата си жена.

Явно беше заспал — когато отвори очи, Карин седеше в леглото и се взираше в него. Джайлс примигна, усмихна се и я прегърна.

— Всичко свърши, скъпа. Вече си в безопасност.

— Мислех си, че ако научиш, никога няма да ми простиш — каза тя и се притисна в него.

— Няма какво да прощавам. Да забравим за миналото и да се съсредоточим върху бъдещето.

— Важно е да ти кажа всичко — каза Карин. — Не искам никакви тайни повече.

— Алън Редмейн вече ми разказа всичко — опита се да я увери Джайлс.

— Не всичко — отвърна Карин и го пусна. — Дори той не знае всичко, а аз не мога да живея в лъжи. — Джайлс я погледна неспокойно. — Истината е, че те използвах, за да се махна от Германия. Да, харесвах те, но възнамерявах след като дойда в Англия да избягам от теб и от Пенгели и да започна нов живот. И щях да го направя, ако не се бях влюбила в теб. — Джайлс стисна ръката ѝ. — Но за да те задържа, трябваше да се погрижа Пенгели да вярва, че работя за него. Синтия Форбс-Уотсън беше човекът, който ми се притече на помощ.

— Както и на мен — каза Джайлс. — Но в моя случай аз се влюбих в теб след нощта, която прекарахме заедно в Берлин. Не е моя вината, че ти е трябвало малко повече време да осъзнаеш каква щастливка си. — Карин се разсмя и го прегърна. Когато го пусна, Джайлс добави: — Ще ида да ти направя чай.

„Англичани“, помисли си Карин.

[1] Джон Милтън, „За неговата слепота“. — Б.пр. ↑

2.

— По кое време трябва да се явим пред Нейно Величество? — ухилено попита Ема. Не искаше да признае колко се гордее със съпруга си и с какво нетърпение очаква събитието — за разлика от срещата на борда, която трябваше да проведе по-късно през седмицата и която рядко излизаше от главата ѝ.

— По всяко време между десет и единайсет — каза Хари, след като направи справка с поканата.

— Запомни ли да поръчаш кола?

— Още вчера следобед. И за всеки случай проверих днес сутринта — добави той.

На вратата се позвъни.

— Това трябва да е Себ — каза Ема и си погледна часовника. — Като никога идва навреме.

— Не мисля, че би закъснял за такова нещо — обади се Карин.

Маркъм отвори вратата и отстъпи встрани, за да направи път на Джесика, Себ и Саманта, която беше в напреднала бременност.

— Закусвали ли сте? — попита Джайлс, докато целуваше Саманта по бузата.

— Да, благодаря — отвърна Себ, а Джесика се настани на масата, намаза си филия с масло и се нахвърли върху мармалада.

— Явно не всички — отбеляза Хари и се усмихна на внучката си.

— Колко време имам? — попита с пълна уста Джесика.

— Най-много пет минути — твърдо заяви Ема. — Не искам да пристигнем след десет и половина, госпожице.

Джесика си намаза втора филийка. Ема се обърна към брат си.

— Джайлс, беше много мило от твоя страна да ни приютиш за нощта и съжалявам, че не можеш да дойдеш с нас.

— Правилото е да присъстват само най-близките роднини — каза Джайлс. — И напълно основателно, иначе ще им трябва футболен стадион, за да побере всички желаещи да присъстват.

На вратата се почука.

— Това трябва да е шофьорът — каза Ема, провери за кой ли път дали копринената вратовръзка на Хари е нагласена както трябва, махна един сив косъм от костюма му и нареди: — След мен.

— Веднъж шеф, цял живот шеф — прошепна Джайлс, докато изпращаше зет си до вратата. Себ и Саманта ги последваха. Джесика вървеше последна и дъвчеше трета филийка.

Шофьорът отвори вратата на черната лимузина. Ема вкара всички вътре, след което седна между Хари и Джесика на задната седалка. Саманта и Себ седяха на двете кресла срещу тях.

— Нервен ли си, дядо? — попита Джесика, докато колата се включваше в сутрешния трафик.

— Не — отвърна Хари. — Освен ако не замисляш преврат.

— Не й давай идеи — обади се Себастиан, докато минаваха през Камарата на общините и излизаха на Парламент Скуеър.

Дори Джесика се умълча, когато колата мина през Арката на Адмиралтейството и пред тях се появи Бъкингхамският дворец. Шофьорът продължи бавно по Мол, зави покрай статуята на кралица Виктория и спря пред портите на двореца. Свали прозореца и каза на младия гвардейски офицер:

— Мистър Хари Клифтън и семейството му.

Лейтенантът се усмихна и сложи чавка пред името в бележника си.

— Карайте през арката от ваше ляво и един от колегите ми ще ви покаже къде да паркирате.

Шофьорът изпълни инструкциите и влезе в голям вътрешен двор, където вече имаше паркирали на редици коли.

— Моля спрете до синия форд в края — каза друг офицер и посочи. — После можете да влезете в двореца.

Когато Хари слезе от колата, Ема го огледа за последен път и прошепна:

— Знам, че няма да ми повярваш, но дюкянът ти е разкопчан.

Хари се изчерви и побърза да се закопчае.

Тръгнаха към двореца. Двама мъже в златночервената униформа на кралското домакинство стояха мирно в подножието на широко стълбище с червен килим. Хари и Ема бавно изкачиха стъпалата, като се мъчеха да гледат навсякъде едновременно. Когато стигнаха горе, ги

посрещнаха други двама джентълмени от кралското домакинство с очевидно по-висок ранг.

— Хари Клифтън — каза Хари още преди да го попитат.

— Добро утро, мистър Клифтън — каза единият. — Елате с мен, ако обичате. Колегата ми ще отведе семейството ви в Тронната зала.

— Успех — прошепна Ема на Хари, докато го отвеждаха.

Семейството изкачи още едно стълбище, този път не толкова широко, и се озова в дълга галерия. Ема спря, когато влезе в помещението с висок таван, и се загледа в окачените плътно една до друга картини, които бе виждала единствено в книги за изобразително изкуство. Обърна се към Саманта.

— Тъй като едва ли ще бъдем поканени втори път тук, предполагам, че Джесика би искала да научи повече за Кралската колекция.

— Аз също — каза Себастиан.

— Много крале и кралици на Англия — започна Саманта — са били ценители и колекционери на произведения на изкуството, така че това е само малка част от Кралската колекция, която всъщност не е собственост на монарха, а на нацията. Ще забележите, че фокусът в картинната галерия е върху британски художници от началото на деветнайсети век. Забележителен изглед към Венеция от Търнър е изложен до изящната картина на катедралата „Линкълн“ от стария му съперник Констабъл. Но както виждате, галерията се доминира от огромен портрет на Чарлз II на кон, дело на Ван Дайк, който по онова време е бил придворен художник.

Джесика така се омая, че почти забрави къде се намират. Когато най-сетне стигнаха Тронната зала, Ема съжали, че не бяха тръгнали по-рано, тъй като първите десет реда вече бяха заети. Тя бързо мина по централната пътека, седна в края на първия свободен ред и зачака останалите да я настигнат. След като се настаниха, Джесика започна да разглежда внимателно помещението.

Над триста позлатени стола бяха подредени в редици по шестнайсет, с широка пътека в средата. В предната част на залата имаше покрито с червен килим стъпало, водещо към голям трон, който очакваше да бъде зает. Нервното бърборене утихна в единайсет без шест, когато висок елегантен мъж в сутрешен костюм влезе в залата, спря пред стъпалото и се обърна към събралото се множество:

— Добро утро, дами и господа. Добре дошли в Бъкингамския дворец. Днешната инвеститура ще започне след няколко минути. Позволете да ви напомня да не правите снимки и да не напускате преди края на церемонията. — И без нито дума повече напусна толкова дискретно, колкото бе влязъл.

Джесика отвори чантата си, извади малък блок и молив и прошепна:

— Не каза нищо за рисуване, бабо.

Точно в единайсет Нейно Величество кралица Елизабет II влезе в тронната зала и всички гости се изправиха. Тя зае мястото си на подиума пред трона, но не каза нито дума. Церемониалмайсторът кимна и от другата страна на залата влезе първият получател на високата чест.

През следващия час мъже и жени от всички краища на Обединеното кралство и Британската общност получаваха почетното звание от своя монарх, който провеждаше кратък разговор с всеки от тях, преди церемониалмайсторът да кимне отново и да дойде ред на следващия.

Когато дядо ѝ влезе в залата, Джесика беше готова за действие. Докато той вървеше към кралицата, церемониалмайсторът постави ниска табуретка пред Нейно Величество, след което ѝ връчи меч. Моливът на Джесика не спря нито за миг, докато Хари коленичи и наведе глава. Кралицата докосна леко с върха на меча дясното му рамо, вдигна го, постави го на лявото му рамо и каза:

— Изправете се, сър Хари.

— И какво стана, след като ви заведоха в Тауър? — настоятелно попита Джесика, когато потеглиха по Мол към любимия ресторант на Хари за празничен обяд.

— Първо ни заведоха в една чакалня, където един церемониалмайстор ни запозна с церемонията. Беше много учтив и ни посъветва, когато застанем пред кралицата, да се поклоним от врата — каза Хари и демонстрира, — а не от кръста като някакви пажове. Каза ни, че не бива да се ръкуваме с нея, че трябва да я наричаме „Ваше Величество“ и да чакаме тя да започне разговора. И в никакъв случай да не ѝ задаваме въпроси.

— Колко досадно — каза Джесика. — Аз бих искала да ѝ задам куп въпроси.

— И когато отговаряме на евентуални нейни въпроси — продължи Хари, без да обръща внимание на внучката си, — да се обръщаме към нея с „мадам“. И в края на аудиенцията да се поклоним отново.

— От врата — каза Джесика.

— И после да се оттеглим.

— А какво ще стане, ако не се оттеглиш и започнеш да ѝ задаваш въпроси? — попита Джесика.

— Церемониалмайсторът много учтиво ни увери, че ако се задържим повече от желаното, има инструкции да ни отсеке главите.

Всички се разсмяха — с изключение на Джесика.

— Аз щях да откажа да я наричам „Ваше Величество“ — отсеке тя.

— Нейно Величество е много толерантна към бунтарите — каза Себастиан в опит да върне разговора към по-безопасни теми — и приема, че американците са извън контрол от 1776 година насам.

— И за какво разговаряхте? — попита Ема.

— Каза ми колко ѝ харесват книгите ми и ме попита дали ще излиза нов роман с Уилям Уоруик за Коледа. Да, мадам, отвърнах, но следващата ми книга може и да не ви хареса, тъй като смятам да убия Уилям.

— Как ѝ се стори идеята? — попита Себастиан.

— Напомни ми какво е казала прабаба ѝ кралица Виктория на Луис Карол, след като прочела „Алиса в Страната на чудесата“. Аз обаче я уверих, че следващата ми книга няма да е математически трактат върху Евклид.

— И тя как реагира? — попита Саманта.

— Усмихна се, за да покаже, че разговорът е приключил.

— Ако убиеш Уилям Уоруик, каква ще е темата на следващата ти книга? — попита Себастиан, докато колата спираше пред ресторанта.

— Навремето обещах на баба ти, Себ — каза Хари, докато слизаше от колата, — че ще се опитам да пиша по-значими неща, които ще надживеят всеки бестселър и ще издържат на изпитанието на времето, както се изрази тя. Не ставам по-млад, така че щом свърши

сегашният ми договор, възнамерявам да видя на дали мога да оправдая очакванията й.

— Имаш ли идея, тема или поне заглавие? — попита Себ, докато влизаха в „Льо Каприз“.

— Да, да и да — отвърна Хари, — но засега съм склонен да ти кажа само толкова.

— Но на мен ще кажеш, нали, дядо? — попита Джесика, докато му подаваше скицата, показваща Хари коленичил пред кралицата, която докосваше с меч дясното му рамо.

Хари ахна, а останалите се усмихнаха и заръкопляскаха. Той се канеше да отговори на въпроса й, когато обекелнерът се намеси и го спаси.

— Масата ви е готова, сър Хари.

3.

— Не, не и не — каза Ема. — Трябва ли да ти напомням, че сър Джошуа е основал „Барингтън Шипинг“ през 1839 година и че през първата година печалбата му била...

— Трийсет и три паунда, четири шилинга и два пенса. Каза ми го за първи път, когато бях на пет — каза Себастиан. — Истината обаче е, че макар „Барингтън“ да успяха да осигурят добри дивиденди на акционерите си за миналата година, става все по-трудно да се съревноваваме с компании като „Кюнард“ и „П & О“.

— Питам се какво ли би казал дядо ти, ако научи, че „Барингтън“ ще бъде купена от един от най-яроствните му съперници.

— Ако съдя по всичко, което съм чувал и чел за този велик човек — каза Себ, като погледна нагоре към портрета на сър Уолтър, който висеше на стената зад майка му, — той би обмислил възможностите си, тоест какво е най-доброто за акционерите и работниците, преди да вземе окончателно решение.

— Не че искам да прекъсвам семейната кавга — обади се адмирал Съмърс, — но ми се струва, че следва да обсъждаме дали офертата на „Кюнард“ си заслужава.

— Офертата е добра — прозаично рече Себастиан, — но съм сигурен, че мога да ги накарам да вдигнат предложената сума поне с десет или може би петнайсет процента, което е много повече от онова, на което можем да се надяваме, ако трябва да сме честни. Така че ни остава да решим дали искаме да приемем предложението им сериозно, или да го отхвърлим.

— В такъв случай мисля, че е време да изслушаме мнението на другите директори — каза Ема и погледна останалите на заседателната маса.

— Разбира се, че всички можем да изразим мнение, госпожо председател — каза секретарят на компанията Питър Уебстър, — когато става въпрос за несъмнено най-важното решение в историята на компанията. Но тъй като вашата фамилия остава основен акционер, последната дума е само ваша.

Останалите директори кимнаха в знак на съгласие, но това не им попречи да изказват мненията си през следващите четирийсет минути, в края на които Ема откри, че са разделени поравно.

— Добре — каза тя, след като един-двама директори започнаха да се повтарят. — Клайв, като отговарящ за връзките с обществеността трябва да подготвите две изявления за пресата, които бордът да обсъди. Първото ще бъде кратко и конкретно и ще покаже недвусмислено на „Кюнард“, че макар да сме поласкани от офертата им, „Барингтън Шипинг“ е фамилна компания и не се продава.

Адмиралът изглеждаше доволен. Лицето на Себастиан остана безизразно.

— А второто? — попита Клайв Бингам, след като си записа думите на председателя.

— Бордът отхвърля офертата на „Кюнард“ като подигравка и смятаме да продължим нормално работата си.

— Така само ще си помислят, че може и да проявиш интерес, ако цената е подходяща — предупреди я Себ.

— И после какво ще стане? — попита адмиралът.

— Завесата ще се вдигне и пантомимата ще започне — отвърна Себ, — защото председателят на „Кюнард“ добре ще си дава сметка, че дамата начело просто изпуска кърпичката си на пода в очакване кавалерът да я вдигне и да започне прастария процес на ухажване, който би могъл да свърши с предложение, което тя е склонна да приеме.

— С колко време разполагаме? — попита Ема.

— В Сити знаят, че бордът обсъжда предложението за придобиване и ще очаква отговор на офертата на „Кюнард“ до края на работния ден. Пазарът може да се справи с почти всичко — суша, глад, неочаквани изборни резултати, дори преврат — но не и с нерешителност.

Ема отвори чантичката си, извади кърпичка и я пусна на пода.

— Какво мислиш за проповедта? — попита Хари.

— Беше изключително интересна — отвърна Ема. — Но пък преподобният Додсуел винаги проповядва добре — добави тя, докато излизаха от църквата и тръгваха към Имението.

— Бих коментирал възгледите му за Тома Неверни, ако си мислех, че би изслушала и една дума.

— Намирам подхода му за пленителен — запротестира Ема.

— Не, напротив. Той нито веднъж не спомена Тома Неверни и няма да те засрамвам допълнително, като те питам за какво говореше. Надявам се само Господ да разбере, че мислите ти са изцяло заети от възможното придобиване.

Изминаха няколко метра в мълчание, преди Ема да заговори.

— Не придобиването ме тревожи.

— Какво тогава? — изненада се Хари. Ема хвана ръката му. — Толкова ли е зле? — попита той.

— „Мейпъл Лийф“ се върна в Бристол и е в гробището за кораби. — Тя замълча за момент. — Нарязването му ще започне във вторник.

Повървяха още известно време мълчаливо.

— Какво смяташ да правиш? — попита Хари.

— Не мисля, че имаме голям избор, ако не искаме да прекараме остатъка от живота си в чудене...

— И това може най-сетне да даде отговор на въпроса, който ни преследва през целия ни живот. Защо тогава да не опитаме да разберем възможно най-дискретно дали в двойното дъно на кораба има нещо.

— Работата може да започне веднага — каза Ема. — Но не исках да дам окончателното си разрешение преди да получа съгласието ти.

Когато Ема му предложи да постъпи в борда на „Барингтън Шипинг“, Клайв Бингам беше възхитен и макар да не му беше лесно да заеме директорското място на баща си, смяташе, че компанията се е облагодетелствала от неговия опит и познания в областта на връзките с обществеността, която до назначаването му не беше на ниво. Въпреки това не се съмняваше какво би си помислил сър Уолтър Барингтън за човек като него в борда — би гледал на него като на пътуващ търговец, поканен на вечеря.

Клайв ръководеше своя пиар компания в Сити и имаше единайсет служители, които бяха станали свидетели на няколко битки за придобиване през миналото. Но въпреки това призна на Себ, че покрай тази битка е изгубил съня си.

— Защо? Няма нищо необичайно фамилна компания да смени собственика си. Напоследък се случва често.

— Така е, но този път е лично — отвърна Клайв.

— Майка ти имаше увереността да ме покани в борда след оттеглянето на баща ми и не е все едно че съобщавам на пресата за нов търговски маршрут до Бахамите, за най-новата ни схема за разпределяне на дивиденди или дори за построяване на трети лайнер. Ако това се провали...

— Дотук изявленията ти са перфектни и последната оферта на „Кюнард“ почти достига целта ни — каза Себ. — Ние го знаем, те също го знаят, така че едва ли би могъл да си свършиш работата по-професионално.

— Много мило от твоя страна да го кажеш, Себ, но се чувствам като бегач на финалната права. Виждам лентата, но ми остава да прескоча още едно препятствие.

— И ще го направиш със стил.

Клайв за момент се поколеба.

— Не съм убеден, че майка ти наистина е съгласна с продажбата.

— Може и да си прав — отвърна Себ. — За нея обаче има компенсация, за която може и да не си помислил.

— А именно?

— Тя започва да отделя все повече време на работата си начело на болницата, в която работят повече хора, която има по-голям бюджет от „Барингтън Шипинг“ и, което е може би по-важно, никой не иска да я придобие.

— А какво мислят Джайлс и Грейс? В края на краищата те са основните акционери.

— Те оставиха окончателното решение на нея и вероятно именно затова тя потърси моето мнение. И аз ясно ѝ дадох да разбере, че по природа съм banker и предпочитам да съм председател на борда на „Фартингс Кауфман“, отколкото на „Барингтън“. Несъмнено не ѝ е било лесно, но тя най-сетне прие, че не мога да бъда и двете. Искане ми се да имам по-малък брат.

— Или сестра... Извинявай... Но пък имаш дъщеря.

— Ш-ш-ш... че на Джесика могат да ѝ хрумнат разни идеи.

— Та тя е едва на тринайсет!

— Не мисля, че това я тревожи.

— Как се справя в новото училище?

— Учителката ѝ по изкуство призна, че започва да обявява преди да е станало прекалено очевидно, че училището има третокурсничка, която е по-добра художничка от нея.

* * *

Ема се върна от гробището за кораби късно вечерта в понеделник. Знаеше, че трябва да каже на Хари какво са открили Франк Гибсън и хората му в двойното дъно на „Мейпъл Лийф“.

— Оказа се точно онова, от което винаги сме се страхували — каза, докато сядаше срещу Хари. — Даже по-лошо.

— По-лошо? — повтори Хари.

Тя наведе глава.

— Артър е надраскал съобщение. — Тя млъкна, думите не можеха да излязат от устата ѝ.

— Не е нужно да ми казваш — каза Хари и хвана ръката ѝ.

— Трябва. Иначе просто ще продължим да живеем в лъжа до края на живота си. — Мина известно време, преди да успее да продължи: — Написал е „Стан беше прав. Сър Хюго знае, че съм затворен тук“... Така че моят баща е убил твоя... — И се разрида.

Мина известно време, преди Хари да проговори.

— Това е нещо, за което никога не можем да сме сигурни и, скъпа, може би е по-добре да не...

— Вече не искам да знам. Но горкият човек поне заслужава да бъде погребан като християнин. Майка ти би очаквала най-малко това.

— Ще поговоря с викария.

— Кой още трябва да присъства?

— Само ние двамата — твърдо заяви Хари. — Нищо няма да спечелим, като подложим Себ и Джеси на страданията, които трябваше да търпим толкова години. И да се молим, че това е краят на тази тема.

Ема го погледна.

— Явно не си чувал за учените от Кеймбридж, които работят върху нещо, наречено ДНК.

* * *

ПОЧТИ ПРИКЛЮЧВАМЕ, КАЗВА ГОВОРИТЕЛЯТ НА БАРИНГТЪН

— По дяволите — възкликна Клайв, когато прочете заглавието във „Файненшъл Таймс“. — Как може да съм толкова тъп?

— Стига си се ругал — рече Себ. — *Наистина* почти приключваме.

— И двамата го знаем — каза Клайв. — Но не беше нужно „Кюнард“ да научават.

— Те вече знаеха — отвърна Себ. — Много преди да видят заглавието. Честно казано, ще сме късметлии, ако успеем да изстискаме още един процент по тази сделка. Подозирам, че вече достигнаха лимита си.

— Въпреки това майка ти няма да е особено щастлива — каза Клайв. — И кой би могъл да я вини?

— Ще го приеме като част от ендшпила и не смятам да съм онзи, който ще тръгне да я разубеждава.

— Благодаря за подкрепата, Себ. Оценявам го.

— Не е по-голяма от онази, която ти ми даде, когато Слоун се назначи за председател на „Фартингс“ и на следващия ден ме изхвърли. Забрави ли, че „Кауфман“ беше единствената банка, която ми предложи работа? А и във всеки случай майка ми може дори да остане доволна от заглавието.

— Какво искаш да кажеш?

— Още не съм убеден, че тя иска сделката да се осъществи.

— Това ще навреди ли на сделката? — попита Ема, след като прочете статията.

— Ще се наложи да жертваме един, може би два процента — отвърна Себ. — Но не забравяй мъдрите думи на Седрик Хардкасл по въпроса за придобиването на компании. Ако в крайна сметка получиш

повече, отколкото си очаквал, а другата страна смята, че е спечелила, всички стават от масата щастливи.

— Как според теб ще реагират Джайлс и Грейс?

— Вуйчо Джайлс прекарва повечето си свободно време в тичане из страната и обикаляне на маловажни избирателни райони с надеждата, че лейбъристите все още могат да спечелят на следващите избори. Защото ако Маргарет Тачър стане нашият следващ премиер, той може и да си изгуби мястото.

— А Грейс?

— Не ми се вярва да е чела „Файненшъл Таймс“ през живота си и определено няма да знае какво да прави, ако ѝ дадеш чек за двайсет милиона паунда. Все пак не забравяй, че сегашната ѝ заплата е двайсетина хиляди годишно.

— Тя ще има нужда от помощта и съветите ти, Себ.

— Бъди сигурна, мамо, „Фартингс Кауфман“ ще инвестира много благоразумно капитала на доктор Барингтън, като се има предвид, че тя ще се пенсионира след няколко години и се надява на редовен доход и покрив над главата си.

— Нищо не ѝ пречи да дойде да живее при нас в Съмърсет — каза Ема. — Старата къщичка на Мейзи ще ѝ подхожда идеално.

— Твърде горда е за това и ти го знаеш — отвърна Себ. — Всъщност тя вече ми каза, че си търси място в Кеймбридж, за да е близо до приятелите си.

— Но след като сделката се осъществи, тя ще има достатъчно пари да си купи и замък.

— Аз обаче се обзалагам, че в крайна сметка ще избере малка къща на тераси недалеч от стария си колеж.

— Опасявам се, че си на път да станеш мъдър — каза Ема и се запита дали да не сподели последния си проблем със сина си.

4.

— Шест месеца — каза Хари. — Този проклетник би трябвало да бъде обесен, удавен и разкъсан на четири.

— За какво говориш? — спокойно попита Ема, докато си наливаше втора чаша чай.

— Онзи, дето преби медицинска сестра от спешното и после нападна доктор. Осъдили го само на шест месеца.

— Доктор Хендс — каза Ема. — Макар да споделям чувствата ти, има смекчаващи вината обстоятелства.

— Какви? — разпали се Хари.

— Въпросната сестра не е била склонна да свидетелства пред съда.

— Защо? — попита Хари и остави вестника.

— Някои от моите най-добри сестри са от чужбина и не искат да застават на свидетелското място от страх, че властите могат да открият, че имиграционните им документи невинаги са в безупречен вид, така да се каже.

— Това не е причина да си затваряме очите за подобни неща — възрази Хари.

— Нямаме особен избор, ако не искаме здравната ни система да се разпадне.

— Това не променя факта, че онзи тип е ударил медицинска сестра... — Хари отново погледна вестника — в събота вечерта, когато е бил очевидно пиян.

— Събота вечерта е уликата, която би открил Уилям Уоруик, след като разпита старшата сестра на болницата и разбере защо тя включва радиото всяка събота следобед в пет часа — каза Ема. Хари повдигна вежда. — За да чуе резултата от мача на „Бристол Сити“ или „Бристол Роувърс“, в зависимост от това кой отбор е домакин този ден. — Хари продължи да я слуша, без да я прекъсне. — Ако спечелят, нощта в спешното отделение ще е спокойна. Ако изкарат наравно, ще е поносимо. Но ако загубят, ще е кошмар, защото екипът просто няма да е достатъчен, за да се справи.

— Само защото местният отбор е изгубил, така ли?

— Да. Защото можеш да си сигурен, че местните запалянковци ще отидат да удавят мъката си и после ще потърсят върху кого да си излеят гнева. И изненада — някои от тях се оказват в спешното, където им се налага да чакат часове преди някой да успее да ги прегледа. И познай какъв е резултатът? Още сбивания в чакалнята, като понякога някоя сестра или доктор се опитва да се намеси.

— Нямате ли охрана, която да се справи с такива неща?

— За жалост не е достатъчна. А и болницата не разполага с достатъчно ресурси — седемдесет процента от годишния бюджет отиват за заплати, а правителството настоява за орязване на разходите и не иска и да чуе за подпомагане. Така че можеш да си сигурен, че следващата събота, ако „Роувърс“ изгубят от „Кардиф Сити“, ще се озовем в абсолютно същото положение.

— Мисис Тачър има ли идеи за справяне с проблема?

— Подозирам, че би се съгласила с теб, скъпи. Обесени, издавени и разкъсани на четири, всички футболни хулигани го заслужават. Но едва ли ще откриеш точно тази политика ясно формулирана в манифеста на консерваторите.

Д-р Ричардс провери пулса на пациента си — 72 удара в минута — и сложи още една чавка в листа.

— Още едно нещо, сър Хари — каза той, докато си слагаше латексова ръкавица. — Просто искам да проверя простатата ви.

— Хм — каза малко по-късно. — Май напипвам малка бучка. Трябва да я следим. Можете да се облечете, сър Хари. Като цяло сте в доста добра форма за мъж, наближаващ шейсетте. На тази възраст мнозина от нас се замислят за пенсиониране.

— Не и аз — заяви Хари. — Трябва да представя още един Уилям Уоруик, преди да се заема със следващия си роман, който може да ми отнеме няколко години. Така че трябва да доживея поне до седемдесет. Ясно ли се изразих, доктор Ричардс?

— Три по двайсет и още десет. Не мисля, че ще е проблем, стига да продължите да се упражнявате. — Той провери папката на пациента си. — Сър Хари, при последната ни среща тичахте по пет километра два пъти седмично и вървахте по осем три пъти. Още ли го правите?

— Да, но си признавам, че престанах да си засичам времето.

— И продължавате със същия режим между двучасовите ви сесии за писане?

— Всяка сутрин, пет дни в седмицата.

— Отлично. Всъщност това е повече, отколкото успяват мнозина от по-младите ми пациенти. Само още два въпроса. Предполагам, че още не пушите?

— Изключено.

— А колко пиете средно на ден?

— Чаша вино на вечеря, но не и на обяд. Иначе бих проспал следобед.

— В такъв случай ще доживеете до седемдесет без никакви проблеми, стига да не ви сгази автобус.

— Няма особен риск за подобно нещо, тъй като местният автобус минава през селото два пъти дневно, въпреки че Ема постоянно пише оплаквания до общинския съвет.

Докторът се усмихна.

— Типично за нашия председател. — Затвори папката, стана и изведе Хари към вратата. — Как е лейди Клифтън? — попита, докато вървяха по коридора.

Ема мразеше да се обръщат към нея с титлата „лейди“, защото смяташе, че не я е заслужила, и настояваше всички в болницата да продължават да я наричат мисис Клифтън или „госпожо председател“.

— Вие ми кажете — отвърна Хари.

— Не съм неин лекар, но мога да ви кажа, че е най-добрият председател, който сме имали, и не съм сигурен кой ще намери достатъчно смелост да я смени, след като догодина мандатът ѝ изтече.

Хари се усмихна. При всяко посещение в Кралската болница в Бристол чувстваше уважението и обичта, които изпитваха служителите към Ема.

— Ако спечелим за втори път титлата болница на годината — добави д-р Ричардс, — заслугата определено ще е нейна.

Минаха покрай две сестри, които бяха излезли в почивка. Хари забеляза, че едната е с насинено око и подута буза — личаха си въпреки тежкия грим.

Д-р Ричардс го въведе в малка кабинка, в която имаше само легло и два стола.

— Свалете си самото. След малко ще дойде сестра.

— Благодаря — каза Хари. — Ще се видим догодина. Имам предвид тук, за преглед.

— След като направим всички изследвания в лабораторията, ще ви пиша за резултатите. Не че очаквам да са много по-различни от миналогодишните.

Хари си свали самото, метна го на облегалката на единия стол, събу се и легна на леглото. Затвори очи и се замисли за следващата глава от „Уилям Уоруик и номерът с трите карти“. Как бе възможно заподозреният да е на две места едновременно? Или е бил в леглото с жена си, или е пътувал за Манчестър. Кое от двете?

Докторът беше оставил вратата отворена и Хари чу как някой каза: „Доктор Хендс“. Къде беше чувал това име?

— Ще кажеш ли на старшата? — попита гласът.

— Не и ако искам да си запазя работата — отвърна втори глас.

— Значи пак ще му се размине?

— Докато е само моята дума срещу неговата, няма от какво да се страхува.

— Докъде стигна този път?

Хари се надигна, извади бележника си и химикалка от джоба на самото си и се заслуша внимателно в разговора в коридора.

— Бях в складчето на третия етаж да взема чисти чаршафи и той влезе. Щом вратата се затвори и чух как ключалката изщрака, разбрах, че е той. Престорих се, че не съм го забелязала, взех чаршафите и тръгнах към вратата. Опитах се да я отключа, но той ме сграбчи. Отвратително! Идеше ми да повърна. Каза, че просто сме щели да се позабавляваме. Опитах се да го ударя с лакът в слабините, но той ме беше притиснал до стената. После ме обърна и се опита да ме целуне.

— И ти какво направи?

— Ухапах му езика. Той изкрещя, нарече ме кучка и ме зашлеви. Но това ми даде достатъчно време да отключа и да избягам.

— Трябва да докладваш. Крайно време е този мръсник да бъде разкаран от болницата.

— Няма начин. На сутрешната визитация ме предупреди, че ако си отворя устата, ще си търся нова работа, след което добави — гласът й премина в шепот, — „когато една жена си отвори устата, тя става само за едно нещо“.

— Той е извратен! Не бива да му се разминава.

— Не забравяй колко е влиятелен. Нали уреди да изхвърлят приятеля на Манди — каза на полицията, че го видял да ѝ посяга и че я бил ударил. Какъв шанс имам за едно опипване в складчето? Не, реших да...

— Добро утро, сър Хари — каза медицинската сестра, влезе и затвори вратата. — Доктор Ричардс каза да ви взема кръв за изследвания. Просто рутинен преглед, така че ще ви помоля да си навиете ръкава.

— Предполагам, че само един от нас има качествата за председател — каза Джайлс, без да може да скрие усмивката си.

— Няма нищо смешно — отвърна Ема. — Вече съставих дневен ред, за да не пропуснем нито един от въпросите, които трябва да се обсъдят. — Връчи на Джайлс и Грейс копия от дневния ред, даде им известно време да ги прегледат и продължи: — Може би ще е най-добре да ви запозная с положението, преди да започнем с първата точка. — Брат ѝ и сестра ѝ кимнаха. — Бордът прие окончателната оферта на „Кюнард“ за три паунда и четирийсет и един пенс за акция и придобиването беше завършено по обед на двайсет и шести февруари.

— Сигурно е било много мъчително — с искрено съчувствие каза Джайлс.

— Трябва да призная, че докато разчиствах кабинета си, още се питах дали съм постъпила правилно. И бях благодарна, че нямаше никой друг, когато свалих портрета на дядо, защото не можех да го погледна в очите.

— Ще се радвам Уолтър да се върне в Барингтън Хол — каза Джайлс. — Може да виси до баба в библиотеката.

— Всъщност, Джайлс, председателят на борда на „Кюнард“ ме попита дали може да остане в заседателната зала наред с всички предишни председатели.

— Впечатлен съм — каза Джайлс. — И това още повече ме убеждава, че съм взел правилното решение за инвестирането на парите си — добави без повече обяснения.

— Ами ти, Ема? — попита Грейс и погледна сестра си. — В края на краищата ти също си спечелила правото да си в заседателната зала.

— На Брайън Орган му беше поръчано да ми направи портрет — каза Ема. — Ще го окачат срещу скъпия ни дядо.

— Какво беше мнението на Джесика? — попита Джайлс.

— Тя го препоръча. Дори попита дали може да присъства на позирането.

— Толкова бързо расте — каза Грейс.

— Тя вече е млада дама — каза Ема. — И смятам да потърся съвета ѝ по един друг въпрос — добави тя и се върна на темата. — След подписването на документите в заседателната зала имаше церемония по прехвърлянето на компанията. След двацет и четири часа името „Барингтън Шипинг“, извисявало се така гордо над портала повече от един век, бе сменено с „Кюнард“.

— Знам, че мина само месец — каза Джайлс, — но „Кюнард“ спазиха ли ангажимента си към служителите, особено дългогодишните?

— Да — отвърна Ема. — Нито един уволнен, макар че доста от старите служители се възползваха от щедрото обезщетение, което им уреди Себ, както и от безплатното пътуване с „Бъкингъм“ или „Балморъл“, така че по този въпрос няма оплаквания. Трябва обаче да обсъдим собственото си положение и накъде да продължим. Както знаете, предложиха ни по малко повече от двацет милиона паунда на човек или акции на „Кюнард“, което има няколко предимства.

— Колко акции предлагат? — попита Грейс.

— По седемстотин и десет хиляди на човек, които за миналата година са донесли дивиденди от 246 717 паунда. Е, някой от вас решил ли е какво смята да прави с парите?

— Аз — каза Джайлс. — След като потърсих съвета на Себ, реших да взема половината сума в брой и „Фартингс Кауфман“ да ги инвестира, а другата половина да бъдат в акции на „Кюнард“. Цената им имала лек спад напоследък, което според Себ било обичайно след подобно придобиване. Той обаче ме уверява, че „Кюнард“ е добре управлявана компания с доказани резултати и очаква акциите им да продължат да носят между три и четири процента дивидент, като цената им ще се вдига също толкова всяка следваща година.

— Доста консервативно решение — подразни го Ема.

— Но е мое — отвърна Джайлс. — Освен това се съгласих да финансирам един младши изследовател от Фабианското общество.

— Колко дързък жест — отбеляза Грейс, без да крие сарказма си.

— Ти нещо по-радикално ли си направила? — не ѝ остана дължен Джайлс.

— Надявам се. Със сигурност поне е по-забавно.

Ема и Джайлс зяпнаха сестра си, сякаш бяха нейни студенти и очакваха отговор.

— Вече взех чека за пълната сума. Когато го дадох на банкера си, той май щеше да припадне. На следващия ден Себастиан дойде да ме види в Кеймбридж и по негов съвет заделих пет милиона, които да покрият данъчните ми задължения, и още десет в инвеститорска сметка във „Фартингс Кауфман“, които да бъдат вложени в различни добре установени компании, както се изрази самият той. Освен това оставих един милион на депозит в „Мидланд“, който ще ми е предостатъчен за малка къща край Кеймбридж и ще ми носи гарантиран годишен доход от около трийсет хиляди паунда. Много повече, отколкото съм получавала през всичките си години в колежа.

— А останалите четири милиона?

— Дарих един милион на фонда за реставрации на Нюнам Колидж, половин милион на Фицуилям и още половин, който да бъде разделен за десетина благотворителни мероприятия, към които проявявах интерес през годините, но не можех да им даря по повече от няколкостотин паунда.

— Караш ме да се чувствам виновен — отбеляза Джайлс.

— Надявам се, Джайлс. Но пък аз влязох в Лейбъристката партия много преди теб.

— Остават още два милиона — каза Ема.

— Знам, че ще ви се стори странно, но с Джесика ходихме на пазар.

— Боже мой, за какво ги е прахосала? — възкликна Ема. — За диаманти и дамски чантички ли?

— Разбира се, че не — засегна се Грейс. — Един Моне, две картини на Пикасо, Писаро и Лушън Фрайд, който според нея щял да стане много модерен, както и „Крещящият папа“ на Бейкън, когото не бих искала да слушам как проповядва. А също и макет на Хенри Мур на име „Крал и кралица“, на който се възхищавам отдавна, както и

Барбара Хепуърт и Леон Ъндъруд. Отказах обаче да купя един Ерик Гил, след като научих, че спял с дъщерите си. Това не впечатли особено Джесика — все ми повтаряше, че не можеш да отречеш истинския талант — но аз тропнах с крак. Последната ми покупка беше оригинална корица на албум на „Бийтълс“ от Питър Блейк — дадох я на Джесика като награда за познанията и експертизата ѝ. Тя знаеше точно кои галерии да посетим и се пазареше с търговците като момче от пазара в Ийст Енд. Чудех се дали да се гордея, или да се срамувам от нея. И трябва да призная, че не вярвах, че харченето на пари може да е толкова изтощително занимание.

Ема и Джайлс избухнаха в смях.

— Засрами и двама ни — каза Ема. — С нетърпение очаквам да видя колекцията. Но има ли къде да я изложиш?

— Мисля, че намерих идеалната къща в Тръмпингтън — с достатъчно място по стените за картините и достатъчно голяма градина за статуите. Така че в бъдеще ще е мой ред да ви каня за уикенда. Още не съм приключила сделката, но насъсках Себастиан срещу горките брокери на недвижими имоти и го оставих той да уреди цената. Макар че не мога да повярвам, че може да се справи по-добре от Джесика — тя е убедена, че колекцията ми ще се окаже много по-добра инвестиция от акциите, които баща ѝ не можел да окачи на стената, както сама се изрази. Той се опита да ѝ обясни разликата между „оценяване“ и „цена“, но не стигна доникъде.

— Браво — каза Ема. — Надявам се да е останал някой Моне и за мен, защото също възнамерявах да потърся съвета на Джесика, макар че ако трябва да съм честна, още не съм решила какво да правя с това неочаквано богатство. Имах три срещи с Хаким Бишара и Себ, но все още не съм решила. След като напуснах единия борд, се съсредоточих върху новите здравни реформи на правителството и последиците от тях за Кралската болница.

— Този закон никога няма да види бял свят, ако Маргарет Тачър спечели изборите — каза Джайлс.

— Вероятно — отвърна Ема. — Но моя отговорност е да подготвя членовете на борда за последиците, ако лейбъристите се върнат на власт. Нямам намерение да оставям приемника си, който и да е той, да оправя кашата. — Помълча и добави: — Има ли още нещо за обсъждане?

Джайлс се наведе под масата и извади великолепни макети на „Бъкингъм“ и „Балморъл“ — и бутилка шампанско.

— Моя скъпа Ема — каза той, — с Грейс ще ти бъдем вечно задължени. Без твоето ръководство и всеотдайност нямаше да бъдем в привилегированото положение, в което се намираме сега. Благодарни сме ти завинаги.

Напълни до ръба три чаши, които обикновено се пълнеха с вода, но Ема не можеше да откъсне поглед от моделите на корабите.

— Благодаря — каза тя, докато вдигаха чаши. — Но признавам, че се наслаждавах на всеки миг и вече ми липсва да съм председател. И аз имам изненада за вас. „Кюнард“ ме поканиха да вляза в борда им, така че също бих искала да вдигна наздравица.

Изправи се и вдигна чаша.

— За Джошуа Барингтън, който е основал „Барингтън Шипинг“ през 1839-а и е направил печалба от трийсет и девет паунда, четири шилинга и два пенса през първата си година като председател на борда, но е обещал на акционерите още.

Джайлс и Грейс също вдигнаха чаши.

— За Джошуа Барингтън.

— Може би дойде време да отпразнуваме и раждането на малкия Джейк, за когото Себ се надява да стане следващия председател на „Фартингс Банк“ — каза Джайлс.

— Много ли ще е да се надявам, че Джейк може да реши да направи нещо по-смислено от това да става банкиер? — попита Грейс.

5.

— Колко добър е източникът ви?

— Безупречен. И е записал всичко чуто, дума по дума.

— Е, не мога да се преструвам, госпожо председател, че не съм чувала подобни слухове и преди, но не и такива, които могат да се докажат — каза старшата сестра. — Единствената сестра, която подаде официално оплакване, напусна седмица по-късно.

— С какви възможности разполагаме? — попита Ема.

— Знаете ли нещо за сестрата, освен че са подслушали разговора?

— Мога да ви кажа, че посегателството се е състояло в складчето за постелно бельо на третия етаж.

— Това може да сведе броя на сестрите до пет-шест.

— И по-рано същата сутрин е била на визитация с доктор Хендс.

— Кога е било това?

— Вчера.

— В такъв случай остават две или най-много три сестри.

— Освен това е от Западна Индия.

— А — рече старшата сестра. — Чудех се защо Бевърли е с насинено око, но ето че вече зная. Но тя трябва да се оплаче официално, за да може етичната комисия да започне разследване.

— Колко време ще отнеме то?

— Между шест и девет месеца, но дори тогава не виждам особени шансове за успех, тъй като очевидно не е имало свидетели.

— Значи сме в изходна позиция и доктор Хендс ще си продължи по същия начин, без да можем да направим нищо.

— Боя се, че е така, госпожо председател, освен ако...

— Поздравления за успешната сделка — каза Маргарет Тачър, когато Ема вдигна телефона, — макар че не мога да си представя, че решението е било от лесните.

— Направо се разкъсвах — призна Ема. — Но бордът, семейството ми и всички професионални съветници бяха единодушни, че трябва да приема офертата на „Кюнард“.

— И как си запълвате времето, след като вече не сте председател на борда на „Барингтън“?

— Остават ми още няколко месеца начело на Кралската болница, но след снощния вот на недоверие към правителството май ще прекарам повечето си време в обикаляне на Уест Кънтри, за да се погрижа да се озовете на Даунинг стрийт.

— Бих предпочела да обикаляте цялата страна и да вършите същото — каза мисис Тачър.

— Боя се, че не ви разбирам.

— Ако включите телевизора, ще видите как премиерът отива в Бъкингхамския дворец да се срещне с кралицата. Мистър Калахан ще иска разрешението ѝ да разпусне Парламента, за да обяви общи избори.

— Датата определена ли е?

— Четвъртък, трети май. И искам да преборите брат си.

— Какво имате предвид?

— Както може би знаете, той отново ръководи кампанията на лейбъристите за маргиналните места. Има петдесет-шейсет ключови избирателни района, които ще решат резултата от изборите. Мисля, че вие сте идеалният човек за същата работа, но за торите.

— Но Джайлс има огромен опит в предизборните кампании. Той е изпечен политик...

— ... и никой не го познава по-добре от вас.

— Сигурно има много други хора, които са по-подходящи от мен за подобна отговорна работа.

— Вие сте първият ми избор. И имам чувството, че брат ви няма да остане доволен, когато научи срещу кого ще трябва да се изправи. — Последва дълга пауза преди мисис Тачър да добави: — Елате в Лондон да се запознаете с председателя на партията Питър Торникрофт. Той вече е уредил всичко, така че ми трябва само координатор, който да вдъхне страх от бога у местните председатели на маргиналните райони.

Този път Ема не се поколеба.

— Кога започвам?

— Утре сутринта в десет, в централата на партията — отвърна лидерът на опозицията.

— Искали сте да ме видите, госпожо председател.

— Да, и ще започна направо по същество — каза Ема, преди Хендс да успее да седне. — Получих няколко оплаквания от сестри относно неетично поведение от ваша страна.

— Няколко? — учуди се Хендс и седна. Изглеждаше спокоен.

— През последната година старшата сестра събира доказателства и ме помоли да започна официално разследване.

— Както желаете — каза Хендс. — Нищо няма да ми лепнете и ще бъда напълно оправдан.

— Нищо да ви лепнем? Бих си помислила, че изборът на думи е неподходящ, освен ако, разбира се...

— Още една дума, лейди Клифтън, и ще наредя на адвокатите си да ви съдят за клевета.

— Съмнявам се. Подобно на вас, аз се погрижих да няма свидетели и макар да приемам, че може да снемат всички обвинения срещу вас, съм твърдо решена да съсипя репутацията ви и да не можете да си намерите работа в тази страна. Така че ви съветвам...

— Заплашвате ли ме? Защото ако го правите, вашата репутация може да се окаже съсипана, след като разследването се окаже загуба на време и пари — точно когато БКБ отново е кандидат за болница на годината.

— Да, обмислих и това — каза Ема. — Досега силата ви винаги е била във вашата дума срещу думата на някоя млада сестра. Но този път няма да си имате работа с уплашено момиче, а с председателя на болницата. И да, готова съм да рискувам репутацията си срещу вашата.

— Блъфирате — каза Хендс. — Остава ви по-малко от година и едва ли искате да ви запомнят точно с това.

— Отново грешите, доктор Хендс. Подозирам, че когато ви разоблича, вашите колеги и шестнайсетте медицински сестри, които дадоха писмени показания — Ема потупа дебелия папка на бюрото си, в която се намираше просто докладът от инспекцията на болницата, — ще бъдат благодарни за намесата ми, а на вас ще ви бъде трудно да си намерите работа и в най-затънтената африканска страна.

Този път Хендс се поколеба.

— Ще рискувам. Сигурен съм, че нямате достатъчно доказателства, за да започнете разследване.

Ема се наведе напред, набра външен номер и включи говорителя на телефона. След секунди двамата чуха:

— Редакторът слуша.

— Добро утро, Редж. Обажда се Ема Клифтън.

— Кой от репортерите ми искаш да разпердушиня днес, Ема?

— Този път никой репортер. А мой доктор.

— Разкажи ми.

— Каня се да започна разследване на поведението на един доктор от болницата и реших, че ще искаш да научиш преди националните медии да надушат историята.

— Браво на теб, Ема. — Хендс започна да ѝ маха трескаво. — Но ако искаш статията да излезе в окончателното издание, ще трябва незабавно да пратя в болницата репортер.

— Имам среща в единайсет — каза Ема, докато гледаше бележника си, — но ще се опитам да я отложя. Ще ти се обадя след малко.

Докато затваряше, видя, че по челото на Хендс е избила пот.

— Ако искате да отложя срещата си с репортера от „Бристол Ивнинг Нюз“ — каза тя и отново потупа папката, — очаквам до обед да сте напуснали болницата. В противен случай ви съветвам да си вземете вечерния вестник и да видите какво точно си мисля за доктори като вас. И гледайте да стоите близо до телефона си, тъй като имам чувството, че ще искат да чуят и вашата версия за историята.

Хендс стана несигурно от стола и излезе, без да каже нито дума. Щом вратата се затвори, Ема вдигна телефона и набра същия външен номер.

— Благодаря — каза, когато от другата страна вдигнаха.

— За мен беше удоволствие — отвърна Хари. — По кое време ще се върнеш за вечеря?

— Щом ще прекарваш следващия месец в Лондон — каза Хари, след като Ема му съобщи новината, — къде възнамеряваш да отседнеш?

— При Джайлс. Така ще мога да следя отблизо всеки негов ход.

— И той твоите. Но не виждам как би се съгласил с подобно уютно решение.

— Няма да има особен избор — каза Ема. — Явно си забравил, че аз съм собственичката на Смит Скуеър 23. Така че ако някой ще търси временно настаняване, това ще е Джайлс, а не аз.

ДЖАЙЛС БАРИНГТЪН
1979 — 1981

6.

— Искаш ли да чуеш лошата новина? — каза Джайлс, след като влезе в кабинета на Гриф Хаскинс и се плъосна в креслото срещу него. Хаскинс палеше четвъртата си цигара за сутринта.

— Намерили са Тони Бен пиан в някой бардак ли?

— По-лошо. Сестра ми оглавява кампанията за маргиналните места на консерваторите.

Ветеранът предизборен агент на лейбъристите се отпусна в стола си и известно време мълча.

— Сериозен противник — успя да каже най-сетне. — И като си помисля, че аз я научих на всичко, което знае. Особено как да се бори за маргинално място.

— Става още по-зле. Отседна при мен на Смит Скуеър за кампанията.

— Ами тогава я изхвърли на улицата — каза Гриф с тон, сякаш говореше напълно сериозно.

— Не мога. Къщата е нейна. Винаги съм бил неин квартирант.

Това накара Гриф да си затвори устата за момент, но той бързо се окопоти.

— Тогава ще трябва да се възползваме от положението. Ако Карин може да разбере сутринта какво е замислила за деня, винаги ще сме един ход преди нея.

— Добра идея — каза Джайлс, — само че не съм сигурен на чия страна е жена ми.

— Тогава изхвърли нея на улицата.

— Не мисля, че така ще спечеля гласовете на жените.

— Тогава ще трябва да разчитаме на Маркъм. Накарай го да подслушва телефонните й разговори, ако е нужно да отваря и пощата й.

— Маркъм гласува за консерваторите. Открай време.

— Има ли изобщо някой в дома ти, който да поддържа лейбъристите?

— Чистачката Силвина. Но тя не говори много добре английски и не съм сигурен, че има право на глас.

— В такъв случай ще трябва да си държиш очите и ушите отворени, защото искам да знам във всеки момент какво прави сестра ти. Към кои избирателни райони се е насочила, кои лидери на торите ще посещават тези райони и всичко останало, което можеш да научиш.

— Тя също ще иска да знае аз какво правя — каза Джайлс.

— В такъв случай ще трябва да й пробутаме фалшива информация.

— Ще ни разкрие още на втория ден.

— Може би, но не забравяй, че ти имаш много по-голям опит от нея, когато става дума за предизборна борба. Ще й се наложи да научи много неща за кратко време и да разчита много на моя противник.

— Познаваш ли го?

— Джон Лейси — каза Гриф. — Познавам го по-добре и от брат си. Двамата с него си играем на Каин и Авел от трийсет години. — Той изгаси фаса и веднага запали нова цигара. — За първи път се натъкнах на Лейси през четирийсет и пета при изборите Атли срещу Чърчил и оттогава той си ближе раните като ротвайлер.

— В такъв случай да почерпим вдъхновение от Клем Атли и да направим онова, което той направи с Чърчил.

— Това сигурно са последните му избори — каза Гриф, сякаш говореше на себе си.

— Може би и нашите, ако изгубим — каза Джайлс.

* * *

— Щом ще живеете в една къща с брат си, трябва да се възползваме от това — каза Лейси.

Ема погледна през бюрото към своя началник-щаб и си помисли, че започва да разбира как работи умът му. Лейси беше висок около метър и седемдесет и макар никога да не бе практикувал друг спорт освен бой на лейбъристи, по него нямаше нито грам излишна плът. Беше човек, който смяташе съня за недопустим лукс, не вярваше на обедните почивки, никога не бе пушил или пил и дезертиреше от партията само в неделя сутрин, за да отдаде почит на единственото

същество, което смяташе за по-висше от лидера си. Оредяващата му побеляла коса го правеше да изглежда по-стар, отколкото бе всъщност, а пронизващият му поглед сякаш никога не се откъсваше от очите на събеседника.

— Какво имате предвид? — попита Ема.

— Веднага щом брат ви излезе от къщата сутринта, искам да знам кои райони смята да посети и кои лидери на лейбъристите ще бъдат с него, така че нашите хора да ги чакат още на гарата.

— Това е доста коварно, не мислите ли?

— Бъдете сигурна, лейди Клифтън...

— Ема.

— Ема. Не се опитваме да спечелим състезание по печене на курабийки на селски празник, а общи избори. Залогът не може да бъде по-голям. Трябва да гледаме на всеки социалист като на враг, защото това е война с всички средства. Наша работа е да се погрижим след четири седмици да не е останал нито един от тях, включително брат ви.

— Май ще ми отнеме малко време да свикна с това.

— Имате двацет и четири часа. И не забравяйте, че брат ви е най-добрият, а Гриф Хаскинс е най-лошият, което ги прави страховита комбинация.

— С какво започвам?

Лейси стана от бюрото и отиде до голямата карта на стената.

— Трябва да спечелим тези шейсет и две маргинални места, ако искаме да се надяваме да съставим следващото правителство — почна той още преди Ема да успее да отиде до него. — Всяко от тях се нуждае от промяна четири или по-малко процента, за да смени цвета си. Ако двете основни партии спечелят по трийсет и едно места, ще имаме неработещ парламент. Ако някоя от двете вземе десет места повече, ще получи двацет гласа мнозинство в Камарата. Ето колко важна е работата ни.

— А останалите шестстотин места?

— Повечето са ясни много преди отварянето на урните. Интересуват ни само местата, където гласовете се броят, а не се претеглят. Разбира се, ще има една-две изненади както винаги, но нямаме време да се опитваме да разберем къде ще са те. Работата ни е

да се съсредоточим върху шейсетте и два маргинални района и да се погрижим всеки от тях да избере депутат консерватор.

Ема се вгледа по-внимателно в дългия списък, като започна с най-маргиналното място — Басилдън. Лейбъристите имаха мнозинство от 22 гласа, което означаваше 0,1 процента промяна на нагласите на избирателите.

— Ако не можем да спечелим този район, ще трябва да търпим още пет години лейбъристко правителство. — Лейси посочи долната част на картата. — Грейвсенд се нуждае от 4,1 процента промяна. Ако успеем да постигнем такава промяна в цялата страна, ще гарантираме трийсет места повече за консерваторите.

— Какви са тези седем квадратчета до всеки район?

— Всяко от тях трябва да бъде отменено преди изборния ден.

Ема прочете текста над тях: Кандидат, Необходима промяна, Агент, Председател, Активисти, Привлечени избирателни райони, ВДП.

— Три от районите още си нямат дори кандидат — каза Ема. Гледаше невярващо списъка.

— Ще имат до края на седмицата, иначе кандидатът на лейбъристите ще бъде конкуренция, а ние няма да позволим подобно нещо.

— Ами ако не успеем да намерим подходящ кандидат за толкова кратко време?

— Ще намерим, дори да е селският идиот — каза Лейси. — Вече си имаме един-двама такива в нашите редици в Камарата, при това от сигурни райони.

Ема се разсмя и погледът ѝ се спря върху „Привлечени избирателни райони“.

— Едно сигурно място привлича съседен маргинален избирателен район — обясни Лейси, — като му предлага помощта на опитен агент, агитатори, дори пари, ако са необходими. Разполагаме с резервен фонд с достатъчно средства да осигурим във всеки момент по десет хиляди паунда на всеки маргинален район.

— Да, разбрах го при предишните избори, докато работех в Уест Кънтри — каза Ема. — Но открих, че някои избирателни райони са по-склонни към сътрудничество от други.

— И ще откриете, че същото се отнася за цялата страна. Местни партийни лидери, които си мислят, че знаят по-добре от нас как се води кампания, ковчежници, които предпочитат да изгубят избори, вместо да се простят и с едно пени от сметката си, депутати, които твърдят, че могат да изгубят местата си дори когато имат мнозинство от двайсет хиляди. Натъкнем ли се на някой от тези проблеми, вие ще трябва да се обадите на председателя и да намерите решение. Не на последно място, защото няма да се вслушат в един агент, колкото и старши да е той, и особено защото всички знаят, че Майката се вслушва във вас.

— Майката?

— Извинете — каза Лейси. — Така наричаме лидера.

Ема се усмихна и попита:

— А ВДП? — И посочи последния ред.

— Не е „вонящи дърти пенсии“, макар че те като нищо могат да решат кой ще спечели изборите, защото ако решат да се запишат в списъците, най-вероятно ще гласуват. И дори да не могат да ходят, ще им осигурим кола и шофьор да ги откара до най-близката изборна секция. Като млад агент веднъж дори помогнах на един човек да гласува от носилката си. Едва когато го върнах в дома му, той ми каза, че е гласувал за лейбъристите.

Ема се опита да не прихне.

— Не — каза Лейси, — ВДП означава „всякакви други проблеми“, каквито ще си имаме по няколко на ден. Ще се погрижа да ви се наложи да се заемате само с наистина трудните, защото през повечето време ще сте на път, а аз ще съм тук, в базата.

— А добри новини има ли? — попита Ема, докато продължаваше да изучава картата.

— Има. Можете да сте сигурна, че противниците ни са изправени пред абсолютно същите проблеми като нас, и бъдете благодарна, че нямаме квадратче с надпис „Профсъюзи“. Чух, че сте добре запозната с методите на Гриф Хаскинс, дясната ръка на брат ви. Познавам го от години, но всъщност изобщо не го познавам, така че какво е да се работи с него?

— Абсолютно безмилостен е. Не вярва в добрата воля, работи денонощно и е твърдо убеден, че всички тори са изчадия на дявола.

— Но и двамата знаем, че има една голяма слабост.

— Така е — каза Ема, — но той никога не пие по време на кампания. Не близва нито капка, докато в последния район не бъде пуснат последният глас. И после се отрязва, независимо дали е спечелил, или е изгубил.

— Тук пише, че последните допитвания дават два процента преднина на лейбъристите — каза Карин и вдигна очи от вестника.

— Никаква политика по време на закуска, моля — отвърна Джайлс. — Особено докато Ема е в същата стая.

Карин се усмихна на зълва си.

— Забеляза ли, че бившата ти жена отново е в новините? — попита Ема.

— Какви ги е надробила този път?

— Изглежда, че лейди Вирджиния ще изтегли малкия Фреди от скъпото училище в Шотландия. Уилям Хики намеква, че причината е отново недостиг на средства.

— Изобщо не съм предполагал, че четеш „Експрес“ — каза Джайлс.

— Седемдесет и три процента от читателите му подкрепят Маргарет Тачър — каза Ема. — Затова не си губя времето с „Мирър“.

Телефонът иззвъня и Джайлс моментално стана от масата, подмина апарата на плота и излезе в коридора, като затвори плътно вратата.

— Къде ще ходи днес? — прошепна Ема.

— Не си го чула от мен — рече Карин, — но ще ти кажа, че шофьорът му ще го кара до Падингтън.

— Рединг 3,7 процента, Бат 2,9 процента, Бристолското пристанище 1,6 процента, Ексетър 2,7 процента и Труро...

— Не може да е Труро — каза Карин. — Има среща в Транспортния дом в осем вечерта, така че не би могъл да се върне навреме. — Млъкна, когато Маркъм влезе в стаята с прясно сварено кафе.

— С кого говореше брат ми по телефона? — небрежно попита Ема.

— С мистър Денис Хийли.

— А, да, ще ходят в...

— Рединг, милейди — каза икономът, докато сипваше кафе на Ема.

— От теб би излязъл добър шпионин — каза Ема.

— Благодаря, милейди — отвърна Маркъм, вдигна празните чинии и излезе.

— Откъде да сме сигурни, че наистина не е? — прошепна Карин.

7.

Ако някой помолеше Ема да разкаже какво се е случило през следващите двайсет и осем дни, тя щеше да ги опише като един продължителен размазан период. Дните, започващи със скачане в колата в шест сутринта, продължаваха безкрайно и без никаква почивка, докато не заспиваше, обикновено в някой празен вагон или на задната седалка на самолет в един след полунощ.

Джайлс се придържаше горе-долу към подобен режим — същия начин на транспорт, същите часове, но в различни изборителни райони. Двамата всъщност трудно можеха да се шпионират един друг и пътищата им рядко се срещаха.

Социологическите проучвания упорито показваха, че лейбъристите имат около два процента преднина, и Джон Лейси предупреди Ема, че през последната седмица на всяка кампания настроенията на избирателите обикновено започват да клонят в полза на правителството, което е на власт. Ема нямаше това чувство, докато кръстосваше улиците, но се питаше дали избирателите са само учтиви, когато виждаха синята ѝ розетка и ги питаше дали биха гласували за консерватор. Всеки път, когато питаха мисис Тачър за социологическите проучвания по време на обиколките ѝ из страната, тя неизменно отговаряше: „Глупавите проучвания са за глупави хора. На трети май ще гласуват единствено умни избиратели“.

Макар че Ема и мисис Тачър разговаряха само веднъж през двайсет и осемте дни на кампанията, Ема стигна до заключението, че лидерът на нейната партия е или много талантлива актриса, или наистина вярва, че консерваторите ще спечелят.

— Има два фактора, които социологическите проучвания не могат да вземат предвид — каза тя на Ема. — Колко хора не са склонни да признаят, че ще гласуват за жена премиер, и колко съпруги не казват на съпрузите си, че за първи път ще гласуват за консерваторите.

В последния ден на кампанията Джайлс и Ема бяха в Бристол и когато удари десет вечерта и последната бюлетина бе пусната, никой от двамата не се чувстваше достатъчно уверен, за да предвиди окончателния резултат. И двамата забързаха обратно за Лондон с влака, но не седнаха в един и същи вагон.

Джон Лейси бе казал на Ема, че ръководствата на двете партии ще се съберат в щабовете си — в Централния офис на консерваторите и в Транспортния дом на лейбъристите, разположени на различни ъгли на Смит Скуеър — където ще чакат резултатите.

— Към два след полунощ тенденцията вече ще е ясна и вероятно ще знаем кой ще състави следващото правителство — обясни той. — Към четири сутринта светлините в една от сградите ще светят и празненствата ще продължат до зазоряване.

— А в другата? — попита Ема.

— Светлините ще започнат да угасват към три, когато победените ще си тръгнат по домовете, за да решат върху кого да стоварят вината и да се приготвят да бъдат опозиция.

— Какъв ще е резултатът според вас? — попита Ема главния агент в навечерието на изборите.

— Предсказанията са за баламите и букмейкърите — отвърна Лейси. — Но независимо от резултата — добави той, — за мен беше привилегия да работя за Боадицея от Бристол.

Влакът спря на Падингтън и Ема слезе и хвана първото попаднало ѝ такси. Върна се на Смит Скуеър и с облекчение откри, че Джайлс все още го няма. Хари обаче я чакаше. Тя бързо взе душ и се преоблече, след което двамата тръгнаха към отсрещния край на площада.

Ема остана изненадана колко много хора я разпознават. Някои дори аплодираха, докато минаваше покрай тях, а други се взираха в нея мрачно и мълчаливо. После се разнесоха радостни възгласи и Ема се обърна и видя Джайлс да слиза от една кола и да маха на партийните си поддръжници, преди да влезе в Транспортния дом.

Ема влезе в сградата, която ѝ бе станала твърде позната през последния месец, и бе посрещната от неколцина висши партийни апаратчици, с които се бе срещала по време на кампанията. Във всяка стая хората се бяха скупчили пред телевизорите — поддръжници, партийни работници и хора от Централния офис очакваха обявяването

на първия резултат. Не се виждаше нито един политик. Те бяха в изборителните си райони и очакваха да видят дали все още са членове на Парламента.

Резултатите от Кройдън бяха обявени в 1:23, с преднина от 1,8 процента за консерваторите. Чуха се само отделни радостни възгласи, защото всички знаеха, че това означава спънат парламент и че Джим Калахан ще трябва да се върне в двореца, за да го попитат дали може да състави правителство.

В 1:43 възгласите станаха малко по-силни, когато спечелиха Балисдън, което според картата на Ема означаваше мнозинство от около 30 места за консерваторите. След това резултатите потекоха с пълна сила, включително и тези за Бристолското пристанище.

Когато мисис Тачър пристигна от изборителния си район Финчли малко след три сутринта, светлините в Транспортния дом вече угасваха. Когато тя влезе в Централния офис, съмняващите се изведнъж се превърнаха в дългогодишни поддръжници, а дългогодишните поддръжници очакваха с нетърпение да влязат в първата й администрация.

Лидерът на опозицията спря по средата на стълбището и произнесе кратка благодарствена реч. Ема беше трогната, че името ѝ бе споменато наред с другите. След като стисна няколко протегнати ръце, мисис Тачър напусна сградата няколко минути по-късно с обяснението, че я чака натоварен ден. Ема се зачуди дали тя изобщо ще успее да се добере до леглото. Малко след четири сутринта Ема мина за последен път през кабинета на Джон Лейси и го завари да стои до картата и да попълва най-новите резултати.

— Какви са предвижданията ви? — попита тя, докато гледаше морето от сини квадратчета.

— Изглежда, ще имаме мнозинство с повече от четирийсет — отвърна Лейси. — Достатъчно, за да управляваме през следващите пет години.

— А шейсетте и две маргинални места? — попита Ема.

— Спечелихме всички освен три, но в Бристолското пристанище броят бюлетините за трети път, така че може и да са само две.

— Мисля, че можем да оставим това на Джайлс — каза Ема.

— Винаги съм знаел, че сте мека душа.

Ема си помисли как ли се чувства брат ѝ в момента.

— Лека нощ, Джон — каза тя. — И благодаря за всичко. Ще се видим след пет години — добави Ема, преди да излезе от сградата и да прекоси площада до дома си и до намеренията да се върне в реалния свят.

* * *

Ема се събуди след няколко часа. Хари седеше на леглото с чаша чай.

— Ще дойдеш ли при нас на закуска, скъпа, след като вече си свърши работата?

Тя се прозя и се протегна.

— Добра идея, Хари Клифтън, защото е време да се връщам на работа.

— И какви са планове за деня?

— Трябва да се върна колкото се може по-скоро в Бристол. Имам среща с новоназначения председател на болницата в три следобед, за да обсъдим приоритетите за следващата година.

— Доволна ли си от приемника си?

— И още как. Саймън Докинс е първокласен администратор и беше лоялен заместник, така че очаквам предаването да мине съвсем гладко.

— В такъв случай те оставям да се облечеш — каза Хари, даде й чая и слезе долу да закуси с Джайлс.

Джайлс седеше в другия край на масата зад купчина сутрешни вестници, които не бяха добро четиво. Усмихна се за първи път за деня, когато зет му влезе.

— Как си? — попита Хари и сложи утешително ръка на рамото на най-стария си приятел.

— Имал съм и по-добри сутрини — призна Джайлс и избута вестниците настрана. — Но едва ли съм в позиция да се оплаквам. Бях министър през девет от последните четиринайсет години и още имам шанс да заема поста след пет години, защото не мога да повярвам, че онази жена ще се задържи.

Двамата станаха, когато Ема влезе.

— Честито, сестричке — каза Джайлс. — Достоен противник си и победата ти е напълно заслужена.

— Благодаря, Джайлс — отвърна тя и прегърна брат си — нещо, което не бе правила през последните двацет и осем дни. — Е, какво ще правиш днес? — попита го, докато сядаше на стола до него.

— По някое време сутринта ще трябва да предам печата на поста, така че онази жена — каза той и смуши с пръст снимката на първата страница на „Дейли Експрес“ — да може да формира първата си и надявам се последна администрация. Тачър трябва да се яви в двореца в десет, за да целува ръце, след което ще я откарат триумфално до Даунинг стрийт. Ще можеш да я гледаш по телевизията и се надявам да ми простиш, че няма да ти правя компания.

След като Ема си събра багажа, Хари занесе куфарите до входната врата и отиде в салона. Не се изненада, че Ема се е залепила за телевизора. Дори не го погледна, когато влезе.

Три черни ягуара излизаха от Бъкингамския дворец. Тълпата пред портите махаше и ръкопляскаше, докато конвойт пътуваше по Мол до Уайтхол. Робин Дей коментираше:

— Тази сутрин новият премиер ще назначи първия си кабинет. Очаква се лорд Карингтън да заеме поста външен министър, Джефри Хау да е канцлер, а Леон Бритън да стане вътрешен министър. Колкото до другите назначения, ще трябва да изчакаме и да видим кои са предпочетените. Едва ли ще има много изненади, макар че може да сте сигурни, че неколцина политици в момента чакат нервно до телефоните си с надежда да им се обадят от Номер десет — добави той, докато трите коли се носеха по Даунинг стрийт.

Щом премиерът слезе от колата си, отново се чуха радостни викове. Преди да влезе в № 10 мисис Тачър произнесе кратка реч с цитати от св. Франциск Асизки.

— По-добре да тръгваме, че ще изпуснем влака — каза Хари.

Ема прекара следобеда в Бристолската кралска болница със Саймън Докинс, след което опразни втория си кабинет за деня. Напълни задната седалка на колата и багажника с всички лични вещи,

които бе натрупала през последните десет години. Докато излизаше бавно и за последен път от района на болницата, не погледна назад. Очакваше с нетърпение тиха вечеря в Имението с Хари и да положи глава на възглавницата преди полунощ за първи път от седмици, с надеждата за повече от четири часа сън.

Ема беше по халат и се наслаждаваше на късната закуска. Телефонът иззвъня.

Хари вдигна и известно време само слуша, след което закри микрофона с ръка и прошепна:

— От номер десет.

Ема скочи и взе телефона — предполагаше, че я търси мисис Тачър.

— Обаждаме се от номер десет — каза официален глас. — Премиерът пита дали можете да се срещнете в дванайсет и половина.

— Да, разбира се — отвърна Ема, без да се замисля.

— Кога? — попита Хари, след като тя затвори.

— В дванайсет и половина на номер десет.

— Тогава се обличай веднага, а аз ще изкарам колата. Трябва да тръгнем веднага, за да хванеш влака в десет и десет.

Ема изтича горе и ѝ отне повече време от очакваното, за да реши какво да облече. Накрая се спря върху прост тъмносин костюм и бяла копринена блуза.

Хари успя да промълви: „Изглеждаш страхотно“, докато набираше скорост по алеята, доволен, че са избегнали сутрешния час пик. Спря пред Темпъл Мийдс минути след десет.

— Обади ми се веднага след срещата — извика след отдалечаващата се Ема. Не беше сигурен дали го е чула.

Докато влакът излизаше от гарата, Ема си мислеше, че ако Маргарет иска просто да ѝ благодари, спокойно би могла да го направи по телефона. Погледна сутрешните вестници, които изобилстваха със снимки на новия премиер и подробности около основните назначения. Кабинетът трябваше да се събере за първи път в десет сутринта. Ема си погледна часовника — беше 10:15.

Слезе едва ли не първа от влака и изтича до опашката за таксито. Когато дойде редът ѝ и каза: „До Даунинг стрийт десет, и трябва да

съм там преди дванайсет и половина“, шофьорът я изгледа така, сякаш искаше да ѝ каже да продължи с вицовете.

Когато таксито стигна Уайтхол и влезе на Даунинг стрийт, един полицаи погледна към задната седалка, усмихна се и отдаде чест. Таксито бавно продължи до главния вход на №10. Когато Ема извади портмонето си, шофьорът каза:

— Нищо не ми дължите, госпожо. Гласувах за торите, така че возенето е от мен. И успех.

Вратата на № 10 се отвори преди Ема да успее да почука. Тя прекрачи прага и се озова пред млада жена, която явно я очакваше.

— Добро утро, лейди Клифтън. Аз съм Алисън, една от личните секретарки на премиера. Тя с нетърпение очаква да се види с вас.

Ема я последва мълчаливо по стълбите до първия етаж, където спряха пред една врата. Секретарката почука, отвори и отстъпи настрана. Ема влезе и завари мисис Тачър на телефона.

— Уили, ще поговорим по-късно и ще ти кажа решението си. — Затвори и стана от бюрото си. — Ема! Колко мило, че се върнахте така бързо в Лондон. Мислех си, че още сте в града.

— Няма проблем, госпожо премиер.

— Първо, моите поздравления, че спечелихте петдесет и девет от шейсет и едно маргинални места. Истински триумф! Макар да подозирам, че брат ви ще ви дразни, че не успяхте да спечелите Бристолското пристанище.

— Следващия път, госпожо премиер.

— Но това ще е след пет години, а ние имаме много работа дотогава, и точно затова исках да се видим. Вероятно знаете, че поканих Патрик Дженкин да стане министър на здравеопазването. Разбира се, той ще се нуждае от заместник-министър от лордовете, за да прокара новия закон за здравеопазването през Горната камара. И не мога да се сетя за някой, който да е по-подходящ за поста от вас. Имате огромен опит в здравната система и годините ви като председател на борда на публична компания ви правят идеален кандидат. Така че много се надявам да сте в състояние да влезете в правителството като пожизнен член на Камарата на лордовете.

Ема изгуби дар слово.

— Едно от наистина чудесните качества у вас е, че дори не ви е минало през ума, че това е причината да поискам да ви видя, Ема.

Половината ми министри смятат, че са получили онова, което са заслужили, а другата половина не могат да скрият разочарованието си. Подозирам, че вие сте единствената наистина изненадана.

Ема се усети, че кима.

— И тъй, да ви кажа какво следва. Когато излезете, ще ви чака кола, която ще ви откара до Дом Александър Флеминг, където ви очаква държавният секретар. Той ще ви запознае подробно с отговорностите ви. По-конкретно ще иска да говори с вас за новия Закон за национално здравеопазване, който искам да прокарам през двете камари колкото се може по-бързо, за предпочитане в рамките на една година. Слушайте Патрик Дженкин — той е опитен политик, както и постоянен секретар на министерството. Съветвам ви да потърсите съветите и на брат ви. Той не само че беше способен министър, но и познава отлично как работи Камарата на лордовете.

— Но той е от противниковата страна.

— Бързо ще разберете, че при лордовете нещата стават по малко по-различен начин. Те са доста по-цивилизовани от другата камара и не се интересуват единствено от печелене на политически точки. И последният ми съвет е да се погрижите да се забавлявате от работата си.

— Много съм поласкана, че изобщо сте помислили за мен, госпожо премиер, но трябва да призная, че предизвикателството донякъде ме плаши.

— Не е нужно да се боите. Вие бяхте първият ми избор за тази работа — каза мисис Тачър. — И още нещо, Ема. Вие сте сред шепата приятели, които се надявам, че ще продължат да ме наричат Маргарет, защото няма да стоя вечно на това място.

— Благодаря, госпожо премиер.

Ема стана и се ръкува с новия си шеф. Когато излезе, Алисън я чакаше в коридора.

— Поздравления, госпожо министър. Очаква ви кола, която да ви откара в министерството ви.

Докато слизаха покрай снимките на бивши премиери, Ема се мъчеше да проумее какво точно се беше случило през последните няколко минути. Когато стигна преддверието, вратата се отвори и влезе млад мъж, воден нагоре от друга секретарка. Ема се зачуди какъв ли пост ще бъде предложен на Норман.

— Последвайте ме, ако обичате — каза Алисън и отвори една странична врата, водеща в малка стая с бюро и телефон.

Ема остана озадачена, а секретарката добави:

— Премиерът реши, че сигурно ще искате да се обадите на съпруга си, преди да започнете новата си работа.

8.

Джайлс прекара сутринта в местене на книжата, папките и личните си вещи от единия край на коридора в другия. Остави след себе си просторен, добре обзаведен кабинет с изглед към площада пред Парламента, само на няколко крачки от залата, наред с екипа, чиято единствена задача бе да изпълнява всяко негово желание.

Премести се в тесен кабинет с една-единствена секретарка, от който трябваше да върши същата работа в опозиция. Падението му бе болезнено и бързо. Вече не можеше да разчита на цивилни подчинени, които да го съветват, да организират графика му и да подготвят речите. Сега същите тези хора служеха на друг господар, който представляваше друга партия, така че процесът на управление да продължи плавно. Това е то демокрацията.

Телефонът иззвъня, Джайлс вдигна и чу гласа на лидера на опозицията.

— Джайлс, ще проведе среща на кабинета в сянка в понеделник в десет сутринта в новия ми офис в Камарата на общините. Надявам се, че ще можете да присъствате.

Джим Калахан вече не можеше да нарежда на личния си секретар да свика кабинета на № 10 и за първи път от години му се налагаше сам да се обаждат по телефона.

Би било подценяване да се каже, че колегите на Джайлс изглеждаха потресени до дъното на душите си, докато заемаха местата си около масата следващия понеделник. Всички бяха обмисляли възможността да изгубят от дамата, но не и с такава голяма разлика.

Джим Калахан водеше срещата; беше написал набързо дневния ред на гърба на един плик, секретарката го беше преписала на машина и сега го даваше на колегите, които бяха оцелели след изборната касапница. Единственият въпрос, който занимаваше умовете на седящите около масата, бе кога Джим ще се оттегли от мястото си начело на Лейбъристката партия. Това бе и първата точка от дневния

ред. Джим каза на колегите си, че възнамерява да отстъпи поста на нов лидер, след като се окопитят като опозиция. Копита, които през следващите няколко години щяха само да тропат и да гласуват срещу правителството, но без никакъв резултат.

След срещата Джайлс направи нещо, което не бе правил от години. Прибра се пеш до вкъщи — вече нямаше служебна кола. Бил му липсваше и той му написа няколко благодарствени реда, преди да седне да обядва с Карин.

— Гадно ли беше? — попита тя, когато той влезе в кухнята.

— Сякаш бях на бдение над мъртвец, защото всички знаем, че не можем да направим нищо през следващите четири години. А тогава ще съм на шейсет и три — напомни й той — и новият лидер на партията, който и да е той, несъмнено ще има свой кандидат, който да ме смени.

— Освен ако не подкрепиш човека, който ще стане следващ лидер — каза Карин. — Така ще можеш да си запазиш мястото на първата маса.

— По мое мнение Денис Хийли е единственият подходящ кандидат за поста и съм уверен, че партията ще застане зад него.

— А кой е най-вероятният му противник? — попита Карин, докато му наливаше вино.

— Профсъюзите ще подкрепят Майкъл Фут, но повечето ще си дадат сметка, че с неговите леви позиции партията няма да има много надежда да спечели следващите общи избори. — Джайлс изпи виното на един дъх. — Но засега не е нужно да се безпокоим за това, така че нека поговорим за нещо по-приятно. Например, къде искаш да прекараш лятната ваканция.

— Преди това трябва да обсъдим нещо друго — каза Карин, докато мачкаше картофите. — Избирателите може и да са ви отхвърлили, но познавам един човек, който се нуждае от помощта ти.

— За какво говориш?

— Сутринта се обади Ема. Надява се да се съгласиш да я съветваш в новата й работа.

— Новата й работа ли?

— Никой ли не ти е казал? Назначена е за заместник-министър на здравеопазването и влиза в Камарата на лордовете. — Карин зачака реакцията му.

— Колко би се гордяла майка ни — бяха първите думи на Джайлс. — Значи от тези избори е излязло поне едно добро нещо. Определено мога да ѝ покажа кои клопки да избягва, в кои членове да се вслушва, кои да игнорира и как да си спечели доверието на Камарата. Работата не е от лесните. — Джайлс вече започваше да се увлича от новата задача. — Ще ѝ се обадя веднага след като обядваме и ще ѝ предложи да я разведа из Уестминстър, докато сме във ваканция.

— И ако ще ходим в Шотландия за ваканцията, бихме могли да поканим Хари и Ема да дойдат с нас — каза Карин. — За първи път от години няма постоянно да те прекъсват изпаднали в криза сътрудници или журналисти, които казват: „Извинете, че ви безпокоя през почивката ви, но...“.

— Добра идея. Когато дойде време да представят Ема през октомври, новите ѝ колеги ще си помислят, че е прекарала поне десетилетие в Камарата на лордовете.

— Има и още нещо, което трябва да обсъдим, след като вече разполагаш с толкова много свободно време — каза Карин, докато слагаше яденето пред него.

— Напълно си права, скъпа — каза Джайлс и взе ножа и вилицата. — Но хайде този път не само да говорим, но и да свършим нещо.

Лорд Гудман се надигна от бюрото си, когато секретарката му влезе в кабинета, следвана от перспективен клиент.

— За мен е удоволствие най-сетне да се срещна с вас, мисис Грант — каза видният адвокат, докато си стискаха ръцете. — Моля, заповядайте — добави, докато я водеше към едно удобно кресло.

— Вярно ли е, че сте били адвокат на премиера? — попита Ели Мей, след като седнаха.

— Да, бях — каза Гудман. — Сега служи на мистър Уилсън само като частно лице.

— Намерихте ли време да прочетете писмото и приложенията, които ви пратих неотдавна? — попита Ели Мей, която си даваше сметка, че този общ разговор може да бъде таксуван и като адвокатска консултация.

— Всяка дума. — Гудман потупа папката на масата. — Искане ми се само съпругът ви да се беше обърнал към мен по време на този злощастен инцидент. Ако го беше направил, щях да го посъветвам да разобличи блъфа на дамата.

— Щеше да има много по-малка полза от адвокати, ако всички бяхме благословени с такава предвидливост, лорд Гудман. Но все пак, смятате ли, че лейди Вирджиния следва да бъде привлечена под отговорност?

— Определено, мадам. Разбира се, стига мистър и мисис Мортън да се съгласят да подпишат декларация, че Фреди Фенуик е тяхно дете и че лейди Вирджиния е знаела това по време на раждането му.

— Просто сложете пред тях нужния документ и те ще подпишат. И след като го направят, Сайръс ще може да си получи обратно пълната сума, която е платил на тази измамница през годините, нали?

— До последния цент, както и лихви и други суми, определени от съда. Наред с моя хонорар, разбира се.

— Значи съветът ви е да съдим тази кучка? — попита Ели Мей и се наведе напред.

— С една уговорка — каза Гудман и повдигна вежда.

— Адвокатите винаги имат уговорки за всеки случай, ако изгубят. Е, слушам ви.

— Няма да има особен смисъл да съдите лейди Вирджиния за такава голяма сума, ако тя не притежава нищо ценно. Според един вестник — каза той и отвори една дебела папка — тя изтегля младия Фреди от училището му, защото вече не може да си позволи таксите.

— Но аз знам, че тя притежава къща на Онслоу Скуеър, за която се грижат половин дузина слуги.

— Притежаваше — поправи я Гудман. — Лейди Вирджиния продаде къщата преди няколко месеца и уволни прислугата. — Отвори друга папка, провери някакви изрезки от вестници и ѝ ги подаде.

— Това променя ли мнението ви? — попита Ели Мей, след като ги прочете.

— Не, но като начало бих ви препоръчал да изпратим на лейди Вирджиния писмо с искане да върне цялата сума и да ѝ дадем трийсет дни за отговор. Трудно ми е да повярвам, че няма да поиска да стигне до някакво споразумение, вместо да обяви банкрут и дори да се изправи пред възможността да я арестуват за измама.

— И ако не отговори... защото имам чувството, че няма да отговори.

— Ще трябва да решите дали да я съдите с голяма възможност да не си върнете нито пени. В този случай пак ще трябва да платите разходите по делото, които не са малки. — Гудман направи пауза и добави: — Като цяло ви съветвам да действате предпазливо. Разбира се, решението си е ваше, но както посочих, мисис Грант, в крайна сметка всичко това може да ви струва много пари, без гаранция за някаква възвръщаемост.

— Ако тази кучка банкрутира, бъде унижена и я грози затвор, това ще си заслужава всяко пени.

Хари и Ема отидоха за две седмици с Джайлс и Карин в замъка Мългелри, фамилния дом на дядо им по майчина линия в Шотландия. Почти всеки път, когато телефонът звънеше, търсеха Ема, а когато пристигаха червените кутии, Джайлс трябваше да отвикне да ги отваря.

Джайлс успя да научи прохождащия министър Ема как да се справя с цивилните служители, които сякаш бяха забравили, че тя е на почивка, а също и с политическите журналисти, които отчаяно искаха да напишат августовска история, докато Парламентът не заседаваше. И всеки път, когато излизаха заедно на разходка сред природата, Джайлс отговаряше на безкрайните въпроси на сестра си и споделяше дългогодишния си опит като министър от Камарата на лордовете. Така че когато се върна в Лондон, Ема имаше чувството, че е била не на ваканция, а на няколко семинара по управление.

След като Ема и Хари си заминаха, Джайлс и Карин останаха още две седмици. Джайлс трябваше да се погрижи за още нещо преди партийната конференция в Брайтън.

* * *

— Благодаря, че се съгласи да се видиш с мен, Арчи.

— За мен е удоволствие — отвърна десетият граф Фенуик. — Никога няма да забравя колко мил беше, когато заех мястото на баща

ми в Камарата и произнесох встъпителната си реч.

— Беше приета много добре — каза Джайлс. — Въпреки че атакува правителството.

— И възнамерявам да бъда също толкова критичен към консерваторите, ако селскостопанската им политика е закостеняла като вашата. Кажи, Джайлс, на какво дължа тази чест, защото никога не съм те възприемал като човек, който има време за губене.

— Признавам — каза Джайлс, докато Арчи му подаваше голяма чаша уиски, — че търся информация относно един семеен въпрос.

— Да не би случайно да се интересуваш от бившата си жена Вирджиния?

— Уцели от първия път. Надявах се да ми кажеш какво прави сестра ти напоследък. После ще ти обясня защо.

— Искане ми се да знаех, но не мога да се преструвам, че сме толкова близки — отвърна Арчи. — Единственото, което знам със сигурност, е, че Вирджиния отново е без пукната пара, макар че изпълнявам условията от завещанието на баща ми и продължавам да й осигурявам месечна издръжка. Но тези пари изобщо няма да са й достатъчни, за да се справи със сегашните си проблеми.

Джайлс отпи глътка уиски.

— Да не би случайно един от проблемите да е малкият Фреди Фенуик?

Арчи не отговори веднага.

— Сега знаем със сигурност едно — каза след кратко мълчание. — Фреди не е син на Вирджиния. И може би по-интересното е, че баща ми явно го е знаел много преди да й остави в наследство едно-единствено нещо.

— Бутилката „Мейкърс Марк“ — каза Джайлс.

— Да. Това ме озадачаваше за известно време — призна Арчи, — докато не ме посети някоя си мисис Ели Мей Грант от Батън Руж, Луизиана, която ми обясни, че това била любимата марка уиски на съпруга й Сайръс. После ми разказа подробно какво е станало при посещението на съпруга й в Лондон, когато е имал нещастieto да се натъкне на Вирджиния. Но все така не знаех как й се е разминало толкова дълго.

— В такъв случай нека добавя какво знам аз благодарение на почитаемия губернатор на Луизиана Хейдън Ранкин, който е стар

приятел на Сайръс Т. Грант III. Изглежда, че при първото и единствено посещение на Сайръс в Лондон Вирджиния е изиграла сложен номер да го убеди, че ѝ е предложил да се оженят, въпреки факта, че вече е имал планове да се жени за друга — всъщност именно за Ели Мей. След това го подлъгала да повярва, че е бременна и че той е бащата. В общи линии, това е всичко.

— Мога да добавя още нещо — каза Арчи. — Мисис Грант ми каза, че неотдавна е взела на работа бившия иконом на Вирджиния и съпругата му, мистър и мисис Мортън, които са подписали декларация, че Фреди е тяхно дете, което е и причината ежемесечните плащания на Сайръс внезапно да спрат.

— Нищо чудно, че е без пукната пара. Фреди наясно ли е, че родителите му всъщност са семейство Мортън?

— Не, никога не ме е питал и не съм му казвал, тъй като очевидно смята, че родителите му са го изоставили — отвърна Арчи. — Става и по-лошо. Мисис Грант неотдавна е наела лорд Гудман да я представлява в опит да си върне всяко пени, което е платил Сайръс. И тъй като имах удоволствието да се срещна със страховитата Ели Мей Грант, мога да ти кажа, че сестра ми най-сетне си намери майстора.

— Но как е могла Вирджиния... — Джайлс млъкна, понеже вратата се отвори и в стаята се втурна едно момче.

— Фреди, нали съм ти казвал нещо за чукането, особено когато имам гост.

— Извинете, сър — каза Фреди и бързо се обърна да излезе.

— Преди да си тръгнеш, бих искал да ти представя един велик политик. — Фреди се обърна. — Това е лорд Барингтън, който доскоро беше лидер на Камарата на лордовете.

— Приятно ми е, сър — каза Фреди и протегна ръка. Взира се известно време в Джайлс, след което попита: — Вие ли сте мъжът, който е бил женен за майка ми?

— Да — отвърна Джайлс. — И се радвам най-сетне да се запознаем.

— Но не сте мой баща, нали? — попита Фреди след още по-дълга пауза.

— Да, не съм.

Фреди изглеждаше разочарован.

— Вуйчо ми казва, че сте велик политик, но не е ли вярно също, че сте били велик играч на крикет?

— Не чак толкова велик — каза Джайлс в опит да разведри обстановката. — И беше преди много време.

— Но сте отбелязали сто точки на Лордс.

— И някои все още смятат това за най-голямото ми постижение.

— Един ден и аз ще отбележа сто точки на Лордс — заяви Фреди.

— Надявам се да съм там и да го видя с очите си.

— Можете да дойдете да ме гледате следващата неделя. На местното дерби, „Касъл“ срещу „Вилидж“. Смятам да отбележа победния удар.

— Фреди, не мисля, че... — почна Арчи.

— За съжаление тогава трябва да съм в Брайтън на конференцията на Лейбъристката партия — каза Джайлс.

Фреди го погледна разочаровано.

— Макар че трябва да призная — продължи Джайлс, — че предпочитам да гледам крикет, вместо да слушам безкрайни речи от профсъюзни лидери, които ще говорят абсолютно същото, което говореха миналата година.

— Още ли играете крикет, сър?

— Само когато Камарата на лордовете играе срещу Камарата на общините и няма опасност някой да забележи в колко лоша форма съм.

— Формата е временна, класата е завинаги, както казва треньорът ми.

— Може и да е така — каза Джайлс, — но аз наближавам шейсетте и на тази възраст играта ми не е от най-добрите.

— У. Дж. Грейс е играл за Англия и след като прехвърлил петдесетте, сър, така че може би ще помислите да дойдете на игрището някой път?

— Фреди, не бива да забравяш, че лорд Барингтън е много зает човек.

— Но не толкова зает, че да пропусна подобно ласкаещо предложение — каза Джайлс.

— Благодаря, сър — каза Фреди. — Ще ви пратя датата на състезанието, когато я определят. А сега трябва да ви оставя. Трябва да поработя върху бухалката с икономата ни мистър Лори, който е и

капитан на „Касъл“. — И излетя навън преди Джайлс да успее да зададе следващия си въпрос.

— Съжалявам — каза Арчи, след като вратата се затвори, — но Фреди явно не осъзнава, че другите хора може да имат свой личен живот.

— Той тук с теб ли живее? — попита Джайлс.

— Само през ваканциите. Боя се, че това не е идеално, тъй като момичетата ми вече пораснаха и напуснаха дома, така че му липсва компания. Най-близката къща е на километри оттук и нямат никакви деца. Но въпреки че Вирджиния зарязва горкото момче, той не представлява финансова тежест, защото баща ми му остави спиртната фабрика „Глен Фенуик“, която носи годишни печалби от близо сто хиляди паунда. Той ще ги наследи, когато навърши двацет и една. Всъщност пием точно нейна продукция — каза Арчи, докато пълнеше отново чашата на Джайлс. — Но неотдавна адвокатите ни предупредиха, че Вирджиния е хвърлила око на фабриката и се интересува дали няма начин да оспори завещанието на татко.

— Няма да ѝ е за първи път да прави подобни опити — каза Джайлс.

9.

— Нервна ли си?

— И още как — призна Ема. — Сякаш ми е първият учебен ден — добави тя, докато нагласяваше дългата си червена роба.

— Няма от какво да се безпокоиш — каза Джайлс. — Просто мисли за себе си като за християнка, която ще излезе на арената на Колизея по времето на Диоклециан и няколкостотин изгладнели лъвове чакат нетърпеливо първата си гощавка от седмици.

— Не бих казала, че това ме изпълва с увереност — отвърна Ема, докато двамата портиери в официални облекла отваряха западните врати, за да могат тримата лордове да влязат.

Баронеса Клифтън от Чу Магна в графство Съмърсет пристъпи за първи път в залата. От дясната ѝ страна, също облечен в дълга червена одежда и с триъгълна шапка, беше лорд Белстед, лидерът на Камарата на лордовете. От лявата ѝ страна вървеше лорд Барингтън от Бристолското пристанище, бивш лидер на Камарата. За първи път в дългата история на институцията се случваше нов член да бъде подкрепян от водачите на двете основни политически партии.

Докато Ема вървеше към средата на залата, хиляда очи се взираха в нея от двете страни. Тримата свалиха триъгълните си шапки и се поклониха на колегите си, след което продължиха покрай пейките на членовете, които не бяха обвързани с политическа партия и често биваха наричани Великите и Добрите. Джайлс ѝ бе казал, че те могат да са решаващ фактор във всеки спорен въпрос, след като решат коя страна да подкрепят.

Продължиха покрай правителствената скамейка, докато лорд Белстед не стигна до катедрата на ораторите. Секретарят се усмихна топло на новия член на Камарата и ѝ подаде картичка, на която беше отпечатана клетвата за вярност към Короната.

Ема впери поглед в думите, които вече беше репетирала сутринта в банята, по време на закуска, в колата по пътя към Уестминстър и докато я „нагласяваха“ в гардеробната. Изведнъж това вече не бе репетиция.

— Аз, Ема Елизабет Клифтън, се заклевам във Всемогъщия Бог, че ще бъда вярна на Нейно Величество кралицата и нейните наследници и приемници. Господ да ми е на помощ.

Секретарят отвори голямата изписана на ръка книга, за да може тя да добави името си в списъка. Предложи ѝ писалка, но Ема учтиво я отказа и предпочете онази, която ѝ бе подарена от дядо ѝ лорд Харви на кръщенето ѝ преди близо шейсет години.

След като се подписа, Ема погледна към галерията за видни гости. Хари, Карин, Себастиан, Саманта, Грейс и Джесика ѝ се усмихваха и я гледаха с нескрита гордост. Тя отвърна на усмивките им и когато свали очи, видя при парапета една дама от Камарата на общините. Маргарет Тачър. Тя леко ѝ кимна и Ема отвърна на комплимента.

Баронеса Клифтън последва брат си покрай предната скамейка и покрай мястото на лорд-канцлера до стола на говорителя. Секретарят пристъпи напред и представи новия член на лорд-говорителя.

— Добре дошли в Камарата, лейди Клифтън — каза той и стисна топло ръката ѝ. Думите му бяха последвани от викове „Браво, браво“ от всички страни.

След това Джайлс поведе сестра си покрай трона — няколкото членове, които седяха на стъпалата, ѝ се усмигнаха — и продължи към източната врата, за да излезе в Залата на принца. Щом се озоваха навън, Ема свали триъгълната си шапка и въздъхна с облекчение.

— Май лъвовете те харесаха — каза Джайлс, докато се навеждаше да целуне сестра си по бузите. — Макар да забелязах, че един-двама от колегите ми облизват устни в очакване на появата ти на катедрата на ораторите.

— Не се заблуждавайте — каза Белстед. — Брат ви също ще се облизва, когато дойде време да се изправите срещу опозицията.

— Но не и преди да произнесеш встъпителната си реч, сестричке. Признавам обаче, че след това си законна плячка.

— Какво следва сега? — попита Ема.

— Чай със семейството на терасата — отвърна Джайлс.

— И след като се освободите — каза Белстед, — няма да е зле да се върнете в залата и да заемете мястото си в края на предната редица. Съветвам ви през следващите няколко дни да наблюдавате работата на

Камарата, да свикнете с нашите странности и традиции, преди да решите да произнесете речта си.

— Това ще е единствената ти реч, на която никой няма и да помисли да те прекъсва и всеки застанал след теб на катедрата ще те възхвалява, сякаш си Цицерон.

— А после какво следва?

— Трябва да се подготвите за първите въпроси към вас като заместник-министър на здравеопазването — каза Белстед — и да не забравяте, че в залата ще има и медици.

— Тогава ръкавиците ще бъдат свалени — каза Джайлс. — И не бива да очакваш братска любов дори и от най-близките си. Любезните усмивки и „Браво, браво“ ще идват само от твоята страна в залата.

— И няма да можете винаги да разчитате на тях — с иронична усмивка каза Белстед.

— Въпреки това, сестричке, добре дошла в Камарата. Признавам, че се изпълвам с гордост всеки път, когато някой от колегите ми попита „Знаеш ли, че онова е сестрата на лорд Барингтън?“.

— Благодаря, Джайлс — отвърна Ема. — Очаквам с нетърпение деня, когато някой от моите колеги попита: „Знаеш ли, че онзи там е братът на лейди Клифтън?“.

Чук, чук, чук. Карин се събуди първа. Обърна се. Мислеше, че сънува.

Чук, чук, чук. Този път малко по-силно.

Изведнъж се разсъни. Бавно стана от леглото и отиде на пръсти до прозореца, за да не събуди Джайлс. Чук, чук, чук — още по-силно.

— Чука ли някой? — попита Джайлс сънено.

— Май да — каза Карин, дръпна завесата и погледна надолу. — Боже! — възкликна и изхвърча от спалнята преди Джайлс да успее да я попита какво става.

Карин изтича по стълбите и бързо отключи предната врата.

Момчето се беше свило на прага и трепереше.

— Влизай — каза тя. Той обаче не помръдна, докато тя не го прегърна. — Не знам за теб, Фреди, но лично аз не бих отказала един горещ шоколад. Защо не влезеш да видим дали ще намерим?

Тръгнаха към кухнята. В същото време Джайлс се появи на площадката.

— Сядай, Фреди — каза Карин и наля мляко в една купа. Джайлс влезе при тях. — Как дойде тук? — наглед небрежно попита тя.

— Взех влака от Единбург, но чак като пристигнах в Лондон си дадох сметка колко е късно. Стоях пред вратата близо час — обясни Фреди. — Не исках да ви будя, обаче измръзнах.

— Каза ли на директора или на лорд Фенуик, че ни идваш на гости? — попита Джайлс, докато Карин отваряше кутия бисквити.

— Не. Измъкнах се от параклиса по време на молитва — призна момчето.

Карин сложи пред него чаша горещ шоколад и чиния бисквити на масата.

— Каза ли изобщо на някого, че смяташ да дойдеш? На някой приятел?

— Нямам много приятели — призна Фреди и отпи от шоколада. Погледна Джайлс и добави: — Моля ви, не ми казвайте, че трябва да се връщам.

Джайлс не знаеше какво да отговори.

— Утре ще мислим за това — заяви Карин. — Изпий си шоколада и ще те заведе в стаята за гости, за да поспиш.

— Благодаря, лейди Барингтън — каза Фреди. Допи шоколада си. — Много съжалявам, не исках да ви създавам неприятности.

— Никакви неприятности не си ни създал — каза Карин. — Хайде сега в леглото. — Тя отново го хвана за ръка и го поведе към вратата.

— Лека нощ, лорд Барингтън — каза момчето доста по-оживено.

Джайлс включи котлона и свали чайника от лавицата над него. Докато чакаше водата да заври, взе телефона, набра справки и попита за номера на училището на Фреди в Шотландия. Записа си го и провери дали номерът на Арчи Фенуик е в указателя му. Реши, че седем сутринта е разумно време да се обади и на двете места. Чайникът започна да свири точно когато Карин се появи отново.

— Заспа щом помириша възглавницата, горкият.

Джайлс й наля чай.

— Беше толкова спокойна и уверена. Честно казано, не бях сигурен какво да кажа и какво да направя.

— Как би могъл? — отвърна Карин. — Никога не ти се е случвало някой да чука на вратата ти посред нощ.

Когато баронеса Клифтън от Чу Магна се изправи да произнесе встъпителната си реч в Камарата на лордовете, в препълнената зала се възцари тишина. Тя погледна към галерията за видни гости и видя Хари, Себастиан, Саманта и Грейс да ѝ се усмихват — но не и Джесика. Зачуди се къде ли се е дянала. Насочи вниманието си към първия ред на опозицията, където със скръстени на гърдите ръце седеше лидерът в сянка на Камарата. Той ѝ намигна.

— Милорди — започна тя с треперещ глас. — Сигурно сте изненадани да ме видите да стоя на катедрата и да се обръщам към вас. Но мога да ви уверя, че никой не е по-изненадан от мен.

От двете страни на залата се разнесе смях, който помогна на Ема да се отпусне.

— Лорд Харви от Глостър седеше на тези пейки преди петдесет години, а лорд Барингтън от Бристолското пристанище седи от другата страна като лидер на опозицията. Виждате пред себе си тяхната неадекватна внучка и сестра.

— Премиерът ми даде тази възможност да продължа работата си в областта на здравеопазването, но този път не като член на борда на чудесна болница, на заместник-председател и дори на председател, а като заместник-министър — продължи тя. — И искам да уверя членовете на тази Камара, че възнамерявам да изпълнявам задълженията си със същата прилежност и усърдие, с които се трудох на всеки пост, който съм заемала както в публичната сфера, така и в личния си живот.

Огледа лицата срещу себе си.

— Милорди, системата ни на здравеопазване се намира на кръстопът, макар да знам много добре в каква посока искам тя да продължи. В мен ще откриете отдаден защитник на хирурга, лекаря, медицинската сестра и най-вече на пациента. И когато поглеждам тази зала, виждам един-двама от вас, на които може би ще се наложи в не толкова далечно бъдеще да се обърнат към услугите на здравеопазването.

Беше смятала, че тези добавени от брат ѝ думи са малко рисковани, но Джайлс я бе уверил, че за разлика от кралица Виктория, Техни Превъзходителства ще се развеселят. Оказа се прав. Залата избухна в смях, а тя се усмихна над катедрата към лидера на опозицията.

— И затова, милорди, ще продължа да се боря с тежката бюрокрация, страха от иновациите и твърде щедро платените и надценени специални съветници, които никога не са хващали скалпел и не са изпраждали нощно гърне.

Залата се разсмя одобрително.

— Но също толкова важно — продължи Ема, този път малко по-тихо, — никога не ще забравя мъдрите думи на дядо ми лорд Харви, когато като малка имах наглостта да го попитам каква е ползата от Камарата на лордовете. „Да служат — отвърна той, — и да държат под око онези мошеници от Камарата на общините.“

Думите ѝ предизвикаха одобрителни възгласи и от двете страни.

— Така че ви уверявам — продължи Ема, — че това ще бъде моята мантра всеки път, когато вземам решение от името на правителството, в което служа. И накрая, позволете да благодаря на Камарата за вашата любезност и снизхождение към една жена, която много добре осъзнава, че е недостойна да застава на същото място, от което са говорили дядо ѝ и брат ѝ.

Ема седна сред продължителните викове и размахвани листа. Онези членове, които се бяха питали защо тази никому неизвестна жена е била извадена на предна линия, вече не се съмняваха, че Маргарет Тачър е взела правилното решение.

Щом в залата се въздвори ред, лорд Барингтън стана от мястото си и погледна доброжелателно сестра си, преди да започне импровизираната си реч. Ема се зачуди дали някога би могла да се справи с подобно нещо.

— Милорди, ако днес показвам братската си гордост, мога само да се надявам Камарата да се отнесе снизходително към мен. Когато двамата със заместник-министъра се сборичкахме като деца, аз винаги побеждавах, но само защото бях по-едър и по-силен. Майка ми обаче винаги казваше, че когато пораснем, ще открия, че може да съм спечелил боя, но не и спора.

Опозицията се разсмя, а онези от пейките на управляващите завикаха: „Браво, браво!“.

— Позволете обаче да предупредя знатните си колеги — продължи Джайлс, този път сериозно, — че нейният момент на триумф може да е краткотраен, защото когато дойде времето правителството да представи новия закон за здравеопазване, тя не бива да очаква същата снизходителност от тази страна на Камарата. Ще обсъждаме закона ред по ред, параграф по параграф и не е нужно да напомням на почитаемата баронеса, че именно Лейбъристката партия по времето на Клемънт Атли създаде Националната здравна система, а не тези случайно победили тори, които временно седят на пейките на управляващите.

Опозицията награди лидера си с окуражителни възгласи.

— Така че съм щастлив да поздравя моята знатна колега за забележителната ѝ встъпителна реч, но я съветвам да се наслади на момента, защото при следващото ѝ изправяне на катедрата тази страна на Камарата ще слуша внимателно всяка нейна дума и искам да уверя баронесата, че вече няма да може да разчита на помощта на брат си. Тогава ще ѝ се наложи да спечели както боя, така и спора.

Опозицията изглеждаше така, сякаш няма търпение да влезе в конфронтация.

Ема се усмихна и се зачуди колко ли от присъстващите в залата биха повярвали, че основната част от речта ѝ е дело на същия знатен лорд, който сега размахваше пръст към нея. Дори беше слушал репетицията ѝ снощи в кухнята на Смит Скуеър. На Ема ѝ се искаше майка им да можеше сега да седи в галерията за гости и да гледа как двамата отново се дърлят.

Директорът на училище Грейнджмаут мистър Сътклиф беше благодарен, че лейди Барингтън бе върнала лично Фреди в Шотландия, и след като момчето с неохота се прибра в дома си, я попита дали могат да поговорят насаме. Карин се съгласи с готовност, тъй като беше обещала на Джайлс, че ще се опита да разбере причината за бягството на Фреди.

Щом се настаниха в кабинета, директорът тутакси повдигна темата, която вълнуваше и двамата.

— Доволен съм, че съпругът ви не е с вас, лейди Барингтън — започна той, — защото така ще мога да съм откровен относно Фреди. Боя се, че момчето така и не свикна още от първия ден и че вината за това е на майка му.

— Ако имате предвид лейди Вирджиния — каза Карин, — несъмнено знаете, че тя не е негова майка.

— Предположих, че е така, което обяснява защо тя нито веднъж не посети Фреди — отвърна директорът.

— И никога няма да го направи, защото няма полза — каза Карин.

— И макар че лорд Фенуик прави всичко по силите си да помогне — продължи Сътклиф, — той не е баща на момчето и се боя, че положението се е влошило, когато Фреди срещнал за първи път съпруга ви.

— Но аз си мислех, че срещата е минала доста добре.

— Фреди също мисли така. Няколко дни говореше само за това. Дори мога да кажа, че след като се върна в началото на срока, беше различно дете. Вече не се измъчва от непрекъснатите подигравки на другите момчета заради майка му, защото е вдъхновен от мъжа, за когото си мечтае да му бъде баща. От онзи ден прерови всички вестници в търсене и на най-малкото споменаване на лорд Барингтън. Когато съпругът ви се обади да каже, че Фреди е при него в Лондон, честно казано, не бях изненадан.

— Но вие несъмнено знаете, че Джайлс писа на Фреди да му пожелае късмет на мача между „Касъл“ срещу „Вилидж“ и да му пише какъв е бил резултатът, но така и не получи отговор.

— Фреди непрекъснато носи писмото със себе си — каза директорът, — но за съжаление направи фал и неговият отбор претърпя тежка загуба, което сигурно обяснява защо не е отговорил.

— Жалко — каза Карин. — Мога да ви уверя, че Джайлс също прави доста фалове, при това не само на игрището.

— Но момчето няма как да знае това и единственият му друг опит да се обърне към някого беше към лейди Вирджиния. И вижте докъде се стигна.

— Мога ли да помогна по някакъв начин? Бих го направила с удоволствие.

— Има начин, лейди Барингтън. — Директорът замълча за момент. — Зная, че идвате от време на време в Шотландия, и се питах дали не бихте се съгласили да взимате понякога Фреди за уикенда?

— Защо само за уикенда? Ако Арчи Фенуик няма нищо против, момчето може да ни гостува в Мългелри през летните ваканции.

— Трябва да призная, че идеята беше на лорд Фенуик. Той ми разказа за случайната си среща със съпруга ви.

— Дали наистина е била случайна?

Директорът не коментира, а само добави:

— Как според вас ще реагира лорд Барингтън на молбата ми?

— Ще ви издам една малка тайна — каза Карин. — Вече е избрал двайсет и двата ярда, на които да опъне мрежата за крикет.

— В такъв случай кажете на съпруга си, че Фреди вероятно ще стане най-малкият участник в голямото първенство на училището.

— Джайлс много ще се зарадва. Но мога ли да ви помоля нещо, господин директор?

— Разбира се, лейди Барингтън.

— Ще ми позволите ли да кажа на Фреди какво сме решили преди да си тръгна за Лондон?

10.

Когато Джеймс Калахан произнесе последната си реч като лидер на Лейбъристката партия на годишната конференция в Блекпул, Джайлс отлично си даде сметка, че ако подкрепи неподходящия кандидат за негов наследник, политическата му кариера ще приключи.

Когато четирима от бившите министри от Камарата на общините се съгласиха да бъдат предложени за кандидати, за Джайлс нямаше съмнение, че сериозните претенденти са само двама. В десния ъгъл стоеше Денис Хийли, който бе служил като министър на финансите при Калахан и Харолд Уилсън и също като Джайлс имаше награда от Втората световна война. В левия ъгъл бе Майкъл Фут, един от най-добрите оратори в Камарата на общините след смъртта на Уинстън Чърчил. Макар че кариерата му не можеше да се сравнява с тази на Хийли, той бе подкрепян от повечето силни профсъюзи, които имаха деветдесет и един платени представители в Камарата.

Джайлс се опита да пропъди мисълта, че ако беше избрал да участва в частичните избори в Бристол преди десет години, вместо да приеме предложението на Харолд Уилсън да влезе в Горната камара, сега също щеше да бъде сериозен претендент за лидер на партията. Приемаше обаче, че най-важното в политиката е намирането на подходящия момент и че има поне десетина негови връстници, които също биха могли да посочат основателни доводи да се кандидатира за лидери и не след дълго да се озоват на Даунинг стрийт 10.

Джайлс смяташе, че има само един кандидат, който би могъл да победи мисис Тачър на следващите общи избори, и можеше единствено да се надява, че мнозинството от колегите му в Долната камара са се досетили същото. След като бе прекарал повече от трийсет години на това поприще, той знаеше, че можеш да промениш нещо в политиката само ако седиш от страната на мнозинството, без да прекарваш безплодни години в опозиция, жънейки незначителни победи от време на време.

Решението кой да поведе партията щеше да се вземе от 269-те партийни членове, които седяха в Камарата на общините. Никой друг

нямаше право на глас. Затова след като Калахан обяви, че се оттегля, Джайлс рядко напускаше коридорите на властта, докато не изключеха лампите вечер. Прекарваше безкрайни часове в бродене по коридорите през деня, възхваляваше достойнствата на своя кандидат, а вечерите прекарваше в бар „Ани“, черпеше и се опитваше да убеди колебаещите се колеги от Долната камара, че консерваторите се молят да бъде избран Майкъл Фут, а не Денис Хийли.

Молитвите на торите бяха чути, когато на балотажа Фут победи Хийли със 139 на 129 гласа. Някои колеги на Джайлс от Камарата на общините открито признаха, че нямат нищо против да останат известно време в опозиция, стига новият лидер да споделя лявата им идеология.

На другата сутрин Ема каза на Джайлс, че когато чула новината, Маргарет Тачър отворила бутилка шампанско и вдигнала тост за 139-имата лейбъристи, които ѝ гарантирали, че ще остане на Даунинг стрийт 10 в обозримото бъдеще.

Стара традиция и в двете партии бе при избора на нов лидер всички служещи членове от първия ред незабавно да подадат оставки и да чакат да бъдат поканени в новия екип. Щом написа своята оставка, Джайлс не си губи времето да чака да му предложат някой пост в кабинета в сянка, тъй като знаеше, че телефонът му няма да иззвъни. Следващия понеделник получи кратко написано на ръка писмо от новия лидер, с което той му благодареше за дългата служба на партията.

На следващия ден Джайлс освободи кабинета на лидера на опозицията в Камарата на лордовете на първия етаж, за да направи път на новоназначения си приемник. Докато седеше сам в още помъничката стая без прозорци някъде в мазето, се опита да се примири с факта, че кариерата му на първия ред е приключила и че единственото, на което може да се надява, са години на задните редове. По време на вечерята напомни на Карин, че съдбата му е била решена само от десет гласа.

— Пет, ако се замислиш — отвърна тя.

СЕБАСТИАН КЛИФТЪН
1981

11.

— Съжалявам.

— Само това ли имаш да кажеш? — отвърна Джесика и го изгледа кръвнишки.

Себастиан прегърна дъщеря си през раменете.

— Обещавам, че ще се върна навреме, за да ви заведе с майка ти на празнична вечеря.

— Помня как миналия път обеща същото и отлетя. Но тогава поне го направи, за да подкрепиш невинен човек, а не мошеник.

— Дезмънд Мелър може да бъде посещаван само в събота следобед между два и три, така че нямам особен избор.

— Би могъл да му кажеш да върви по дяволите.

— Обещавам, че ще се върна до пет. Най-късно шест. И тъй като е рожденият ти ден, можеш да избереш ресторанта.

— А междувременно от мен се очаква да дундуркам Джейк, а когато мама се върне, да ѝ обяснявам къде си се дянал. Мога да измисля и по-вълнуващи начини да прекарам рождения си ден.

— Ще ти се реванширам — каза Себ. — Обещавам.

— Само не забравяй, татко, той е мошеник.

Докато Себастиан се бореше с късния сутрешен трафик на излизане от Лондон, от главата му не излизаше мисълта, че дъщеря му е права. Вероятно само щеше да си изгуби времето с това пътуване, а и изобщо не биваше да се забърква с този човек.

По-добре беше да заведе Джесика на обяд в Понте Векио и да отпразнуват шестнайсетия ѝ рожден ден, вместо да пътува за затвор в Кент, за да се срещне с човек, когото ненавиждаше. Но в същото време знаеше, че ако не разбере защо Дезмънд Мелър така настоятелно иска да се види с него, любопитството няма да му даде покой. Едно беше сигурно — Джесика щеше да настоява за пълно обяснение защо проклетникът е искал тази среща.

Оставаха му петнайсетина километра път, когато видя първите знаци за Форд Оупън. Никъде не се виждаше думата „затвор“ — местните жители щяха да се почувстват засегнати от нея. На бариерата един полицаи излезе от малката будка и попита за името му. След като срещу „Клифтън“ беше сложена чавка в неизбежния клипборд, бариерата се вдигна и го насочиха към един участък гола земя, която през съботите играеше ролята на паркинг.

След като паркира, Себ отиде до рецепцията, където друг служител попита за името му, но този път трябваше да представи и документ за самоличност. Себ показва шофьорската си книжка — още една чавка в друг клипборд — беше инструктиран да остави всичките си ценни вещи, включително портфейла, часовника, халката и малко дребни в едно шкафче. Дежурният твърдо му каза в никакъв случай да не носи пари в района за свиждания и посочи табелата на стената, която предупреждаваше посетителите, че внасянето на каквато и да било сума в затвора може да им докара шестмесечна присъда.

— Простете, че питам, сър — каза служителят, — но за първи път ли посещавате затвор?

— Не — отвърна Себ.

— В такъв случай знаете за ваучерите, ако приятелят ви поиска чай или сандвич. — „Не ми е никакъв приятел“, помисли Себ, докато даваше банкнота от десет паунда срещу десет ваучера. — След свиждането ще ви върнем разликата.

Себ му благодари, затвори шкафчето и прибра ключа и ваучерите. Когато влезе в чакалнята, друг служител му даде малък диск, на който беше гравирано числото 18, и каза:

— Изчакайте, докато не повикат номера ви.

Себ седна на един пластмасов стол в помещение, пълно с хора, които изглеждаха така, сякаш свижданията са част от ежедневието им. Огледа се и видя съпруги, приятелки, родители, дори малки деца, за които имаше отделно кътче за игра — единственото общо между тези хора бе, че имат приятел или любим зад решетките. Себ подозираше, че е единственият, който посещава човек, когото дори не харесва.

— Номера от едно до пет — разнесе се глас от говорителя.

Неколцина от редовните посетители скочиха и забързаха към изхода, за да не изпуснат нито минута от разрешения им час. Един от тях остави брой на „Дейли Мейл“ и Себ го прелисти, за да убие

времето. Имаше безброй снимки на принц Чарлз и лейди Даяна Спенсър, които си бърбяха на градинско парти в Норфолк. Даяна изглеждаше невероятно щастлива, докато принцът имаше вид, сякаш открива електроцентрала.

— Номера от шест до десет — изпраща говорителят и друга група бързо излезе от чакалнята.

Себ обърна страницата. Маргарет Тачър обещаваха пакет закони срещу произволните стачки. Майкъл Фут описваше мерките като драконовски и обявяваше политиката ѝ като работа за момчетата, но не за добрите момчета.

— Номера от единайсет до петнайсет.

Себ погледна часовника на стената — 14:12. С това темпо щеше да е късметлия да изкара повече от четирийсет минути с Мелър, макар да подозираше, че той ще се е подготвил много добре и няма да губи никакво време. Обърна на задната страница на „Мейл“ и видя стара снимка на Мохамед Али, който сочеше с пръст репортерите и казваше: „Ръцете му не могат да ударят онова, което не виждат очите му“. Себ се запита на кого са му хрумнали тези блестящи думи — или самият бивш шампион е толкова блестящ?

— Номера от шестнайсет до дваисет.

Себ стана и се присъедини към групата от десетина посетители, които вече бързаха след надзирателя към недрата на затвора. Спряха ги и ги претърсиха, преди да влязат в стаята за свиждане.

Тя беше голямо квадратно помещение с десетки малки маси с по четири стола — един червен и три сини. Себ се огледа, но не забеляза Мелър, докато той не вдигна ръка. Беше напълнял толкова, че едва го позна. Още преди да седне, Мелър посочи към лавката в другия край на помещението.

— Може ли чай и „Кит Кат“?

Себ се нареди на малката опашка и размени повечето си ваучери за две чаши чай и две блокчета „Кит Кат“. Когато се върна, сложи едната чаша и двете шоколадчета пред стария си враг.

— Е, защо искате да ме видите? — попита, без да си губи времето за празни приказки.

— Дълга история, но едва ли ще ви изненада. — Мелър отпи от чая и скъса опаковката на първия „Кит Кат“, докато говореше. — След като полицията откри, че двамата със Слоун сме виновни за

арестуването на приятеля ви Хаким Бишара, Слоун свидетелства срещу мен и ме прецака. Осъдиха ме на две години за възпрепятстване на правосъдието, а той се измъкна. И ако това не е достатъчно, след като влязох в затвора, той успя да поеме контрола над „Мелър Травъл“. Заяви, че бил единственият, който можел да спаси компанията, докато председателят на борда е в затвора. И акционерите се вързаха.

— Но като мажоритарен акционер вие все още би трябвало да имате решаващата дума.

— Не и в публична компания, както сам открихте, когато Бишара беше затворен. Дори не ми пращат протоколите от заседанията на борда. Но Слоун не си дава сметка, че имам вътрешен човек, който ме държи в течение на всичко.

— Джим Нолс ли?

— Не. Тоя мръсник ме заряза веднага щом ме арестуваха и дори предложи Слоун за председател. В замяна стана негов заместник с раздута заплата.

— Хубава сделчица — каза Себ. — Но вие несъмнено сте се посъветвали с адвокат.

— С най-добрия. Но те внимават да не престъпят закона, така че не мога да направя нищо. Вие обаче можете.

Докато Мелър късаше опаковката на втория „Кит Кат“, Себ отпи от чая си и попита:

— Какво имате предвид?

— Както сам посочихте, мистър Клифтън, аз съм все още мажоритарен акционер на „Мелър Травъл“, но подозирам, че когато присъдата ми изтече, акциите няма да струват повече от хартията, на която са напечатани. Но ако можех да ви ги продам за един паунд...

— Каква е уловката?

— Никаква, макар че имахме нашите различия в миналото. Единственият ми интерес е отмъщението. Искам Ейдриън Слоун и Джим Нолс да бъдат изхвърлени от борда и компанията да се управлява свястно и не мога да се сетя за по-подходящ човек от вас за тази работа.

— И какво очаквате в замяна? — Себ замълча за момент, погледна го право в очите и добави: — Когато излезете от затвора.

Разнесе се звън — оставаха им десет минути.

— Дотогава май ще мине доста време — каза Мелър и пречупи на две едното шоколадово блокче. — Сега съм изправен пред ново обвинение, за което дори не знаете.

Себ не го притисна за подробности. Времето изтичаше и той имаше още няколко въпроса, които се нуждаеха от отговори, преди да обмисли предложението на Мелър.

— Но рано или късно ще излезете.

— И когато това стане, очаквам да получа обратно своите петдесет и един процента акции от „Мелър Травъл“, също на цена един паунд.

— В такъв случай каква е изгодата за „Фартингс“?

— Този път ще можете да назначите председателя на борда, самия борд и да управлявате компанията. „Фартингс“ ще получи добър хонорар за услугите си, като прибира двайсет процента от годишните печалби на „Мелър Травъл“; предполагам ще се съгласите, че това е повече от честно. Освен това ще имате допълнителното удоволствие да разкарате за втори път Ейдриън Слоун от мястото му. В замяна искам само да получавам копие от протоколите след всяко заседание на борда и да се срещам с вас веднъж на всяко тримесечие.

Звънецът иззвъня отново. Пет минути.

— Ще си помисля и когато реша, ще ви се обадя.

— Не можете да ми се обадите, мистър Клифтън. Затворниците не получават телефонни обаждания. Ще ви звънна в банката следващия петък сутринта в десет. Дотогава ще имате предостатъчно време да вземете решение.

Звънецът иззвъня за трети път.

Когато баща ѝ влезе и закачи палтото си, Джесика погледна часовника.

— Като никога да успееш навреме — каза тя и го целуна неохотно по бузата.

Себастиан се ухили.

— Е, къде ще вечеряме, млада госпожице?

— В „Бар Хари“.

— В Лондон или във Венеция?

— Този път в Лондон.

— Не ми се вярва да успея да намеря маса в последния момент.
— Вече запазих.
— Естествено, че си запазила. Има ли още нещо, което трябва да знам? — попита той, докато си сипваше уиски.
— Не какво трябва да знаеш, а какво си забравил — сгълча го Джесика.
— О, не съм. — С жест на фокусник Себ извади кутийка от вътрешния си джоб.
— Това ли е, което си мисля? — попита Джесика и се усмихна за първи път.
— Е, определено е онова, за което намекваше през последните няколко седмици.
Джесика прегърна баща си.
— Благодаря, татко — каза тя, махна опаковката и отвори малката тънка кутийка.
— Нима пак спечелих благоразположението ти? — попита Себ, докато Джесика си слагаше часовника „Уорхол Суоч“.
— Само ако си спомняш за подаръка на мама.
— Но тя няма рожден ден — рече Себ. — Нейният е след два месеца.
— Знам, татко, но утре е годишнината от сватбата ви, ако случайно си забравил.
— Леле! Вярно, забравих.
— Но за щастие аз не съм — каза Джесика и посочи една красиво опакована кутия на масата. На кутията беше прикрепена картичка.
— Какво е това?
— Обувки „Рейн“. Мама ги загледа на Кингс Роуд миналата седмица, но реши, че са прекалено скъпи. Трябва само да надпишеш картичката.
Чуха вратата да се отваря и Себ бързо написа на картичката: „Незабравима година. Обичам те, Себ“.
— Как успя да ги платиш? — прошепна той, докато прибираше писалката в джоба си.
— С кредитната ти карта, разбира се.
— Господ да е на помощ на съпруга ти — каза Себ, докато Саманта влизаше при тях.

— Виж какво ми подари татко за рождения ден! — възкликна Джесика и протегна ръка напред.

— Чудесен подарък — каза Саманта, докато се възхищаваше на часовника.

— Имам нещо и за теб, мила — каза Себ и взе кутията от масата. Молеше се мастилото да е изсъхнало.

— Честита годишнина — добави и я прегърна.

Саманта погледна над рамото на съпруга си и намигна на дъщеря си.

Арнолд Хардкасл се присъедини към Хаким и Себастиан в кабинета на председателя за трети път тази седмица.

— Имаше ли достатъчно време да обмислиш предложението на Мелър? — попита Хаким, докато юрисконсултът на банката седеше срещу тях.

— Определено имах — отговори Арнолд, — и няма съмнение, че офертата е добра, но трябва да попитам защо Мелър предава компанията точно на вас?

— Защото мрази Ейдриън Слоун повече и от нас? — предположи Себ. — Не забравяй, че Слоун е причината той да не успее да се докопа до банката.

— В Сити има и други банки — посочи Арнолд.

— Но никоя от тях не знае по-добре от нас как действа Слоун — отвърна Хаким. — Свърза ли се с адвокатите на Мелър, за да разбереш дали сделката е истинска?

— Съвсем истинска е — каза Арнолд. — Макар че старшият им партньор призна, че е озадачен не по-малко от нас. Мисля, че той го обобщи най-удачно — по-добре да си имаш работа с познатото зло.

— Кога според теб ще излезе Мелър? — попита Себ.

— Може да остане още известно време зад решетките — каза Арнолд. — Очакват го нови обвинения.

— Нови обвинения ли? — попита Хаким.

— Разпространение на фалшиви пари. Както и друго обвинение за подлъгване.

— Не мога да повярвам, че Мелър би направил нещо толкова глупаво, особено когато вече е в затвора.

— Подозирам, че ако седиш по цял ден заключен в килия, преставаш да мислиш особено ясно, особено ако единствената ти мисъл е как да си върнеш на онзи, който те е вкарал там — рече Арнолд.

— Трябва да призная, че ако не бяхте вие, докато бях в затвора, един бог знае какво щях да направя — каза Хаким.

— Още не съм убеден — каза Себ. — Вижда ми се прекалено лесно. Не забравяйте, че ако Мелър глътне пирон, ще го изхвърли като тирбушон.

— В такъв случай може би ще е най-добре да откажем сделката — каза Арнолд.

— И да позволим на Слоун да се възползва от положението си и с всяка минута да става все по-богат ли? — напомни му Себ.

— Добър довод — каза Хаким. — И макар че никога не съм се възприемал като отмъстителен човек, не бих съжалявал да видя Слоун най-сетне унищожен. Но може би двамата със Себ приемаме нещата твърде лично и трябва просто да погледнем на сделката и изгодите от нея. Какво е твоето мнение, Арнолд?

— Няма съмнение, че при нормални обстоятелства сделката би била изгодна за банката, но предвид миналия ви опит с Мелър може би ще е най-добре да информирам Етичната комисия на Централната банка, че обмисляме да направим бизнес трансакция с човек в затвора. Ако те не възразяват, кои сме ние, че да се дърпаме?

— Това се нарича презастраховане — каза Хаким.

— Арнолд, какво ще кажеш да го направиш и да се срещнем отново, след като проучиш мнението им?

— И не е нужно да ви напомням, че Мелър ще ми звънне в десет сутринта в петък — обади се Себ.

— Само гледай да не промени условията — каза Хаким.

Седяха сами в края на бара, за да са сигурни, че никой няма да ги чуе.

— Като се замислиш, изненадващо е, че стана председател на борда на пътническа компания — каза Нолс. — В края на краищата не помня да си взимал почивка.

— Чужденците не ме интересуват — отвърна Слоун.

— Не може да им се има доверие. — Барманът напълни отново чашата му с джин. — Пък и не мога да плувам, а търкалянето по плажа и изгарянето не отговарят на идеята ми за приятно прекарване. Предпочитам да съм си в Англия и да се насладя на няколко дни лов или разходка по хълмовете. А и не мисля, че ще остана толкова дълго в този бизнес.

— Какво си намислил?

— Имам една-две оферти за „Мелър Травъл“, които могат да помогнат и на двама ни да се пенсионираме.

— Но Мелър още притежава петдесет и един процента от компанията, така че той ще си остане основен бенефициент.

— Нямам намерение да продавам компанията, а само активите ѝ — каза Слоун. — Продаването на активи е новата игра в Сити и когато Мелър се досети какво сме намислили, вече няма да му е останала компания, на която да стои начело, а само празна черупка.

— Но когато излезе от затвора...

— Отдавна ще съм изчезнал и ще живея в някоя страна, която няма договор за екстрадиция с Великобритания.

— Ами аз? Май аз ще опера пешкира.

— Не, не — междувременно ти ще си подал оставка от борда в знак на протест. Но не и преди в швейцарската ти сметка да е преведена голяма сума.

— Колко време ще ти трябва да финализираш сделката?

— Не бързам. Нашият отсъстващ председател няма къде да се дене в обозримо бъдеще, а дотогава пенсионните ни планове би трябвало да са готови.

— Носи се слух, че „Томас Кук“ проявяват интерес да придобият компанията.

— Не и докато съм председател на борда — отсече Слоун.

— Някой си мистър Мелър ви търси на първа линия — каза Рейчъл; даваше си много добре сметка, че прекъсва сутрешната среща на Себастиан с директора на обменния отдел на банката.

Себ си погледна часовника. Десет.

— Нещо против да приема разговора? — каза той, като закри слушалката с ръка.

— Давай — каза Виктор Кауфман, който отлично знаеше кой е от другата страна.

— Свържи ме, Рейчъл. Добро утро, мистър Мелър.

— Взехте ли решение, мистър Клифтън?

— Да. И мога да ви уверя, че „Фартингс“ прие много сериозно предложението ви. Но след внимателно обсъждане бордът реши, че банката не желае да се забърква с подобен тип бизнес и поради това...

Връзката прекъсна.

12.

Дезмънд Мелър лежеше на тънкия груб дюшек час след час, положил глава на твърдата като камък възглавница и загледан в тавана. Мъчеше се да измисли какво да прави, след като Клифтън беше отказал предложението му. Мисълта как Ейдриън Слоун го ограбва и същевременно унищожава компанията му, го правеше още по-параноичен.

Вратата на килията се отвори и надзирателят извика: „Двор!“, макар че се намираше само на няколко стъпки от него. По това време следобед затворниците излизаха от килиите си за час и можеха да се разхождат в двора, да се упражняват и да се срещнат със съкилийниците си, за да обсъдят следващото престъпление, след като излязат на свобода.

Мелър обикновено търсеше компанията на попадналите за първи път на това място, които нямаха намерение да се връщат към престъпния живот. Беше му забавно, че буквално се натъкна на първите си познати, завършили в Итън (в затвора за марихуана) и Кеймбридж (за измама), докато правеше обиколки из двора. Но не и днес. За днес вече беше решил с кого трябва да поговори насаме.

Беше направил две обиколки на двора, преди да забележи Наш, който вървеше сам няколко крачки пред него. Малко бяха затворниците, които биха поискали да прекарат часа за упражнения с наемен убиец, който вероятно щеше да прекара остатъка от живота си зад решетките и не му пукаше особено, ако прекара няколко дни в изолатора, задето е пребил някой затворник, който го е раздразнил с нещо. Последният нещастник беше дежурен в столовата: не бе сложил на Наш достатъчно голяма порция пържени картофи и се озова с изпържена ръка.

Мелър прекара още една обиколка в репетиране на предварително подготвените думи, преди да настигне Наш, макар че простият поздрав „Чупката“ едва не го накара да размисли. Ако не беше толкова отчаян, Мелър бързо щеше да продължи напред.

— Имам нужда от съвет.

— Тогава си намери адвокат.

— Адвокатът ще е безполезен за онова, което съм намислил — каза Мелър.

Наш го изгледа.

— Гледай да си заслужава, защото ако ме пързаяш, ще прекараш остатъка от присъдата си в лечебницата. Ясно ли се изразих?

— Напълно — каза Мелър, който неочаквано започна да разбира значението на „корав човек“, но и вече бе късно да даде на заден. — Хипотетично казано... — започна той.

— Що за идиотщина?

— Колко получава един наемен убиец за изпълнение на поръчка?

— Ако си слушалка на ченгетата, ще те убия и безплатно — каза Наш.

— Аз съм бизнесмен — каза Мелър. Макар че сърцето му още биеше лудо, вече не изпитваше страх. — И ми трябва услугата на професионалист.

— Зависи каква точно услуга търсиш. Като при всеки добър бизнес цените ни са конкурентни — каза Наш с усмивка, която разкри трите зъба в устата му. — Ако искаш просто да сплашиш някого, счупена ръка или крак, ще ти струва хилядарка. Две хилядарки, ако мишената има връзки, и много повече, ако има закрила.

— Няма никакви важни връзки, нито закрила.

— Това прави нещата по-лесни. И каква точно е услугата?

— Искам да му счупиш врата — тихо каза Мелър. За първи път Наш като че ли се заинтересува. — Но в никакъв случай не бива да се проследи до мен.

— Какво, за шибан аматьор ли ме мислиш?

— Щом си толкова добър — осмели се да се изрепчи Мелър, — как така се озова тук? — Старецът му винаги му беше казвал да се отнася с грубияните грубиянски и сега щеше да разбере дали съветът е добър.

— Добре де, добре — каза Наш. — Ама няма да ти излезе евтино. Копите никога не откъсват шибаните си очи от мен — изръмжа той. — Четат ми писмата преди да ги видя и подслушват телефонните ми разговори, ама аз намерих начин да ги заобиколя. Така че единственият ми шанс е да уредя нещо по време на свиждане. Дори

тогава навсякъде има камери, а сега си имат и шибан експерт, който чете всяка моя дума по устните ми.

— Да не би да казваш, че е невъзможно?

— Не. Скъпо е. И няма да стане утре вечер.

— Каква е цената?

— Десет хилядарки предварително и още десет в деня на погребението.

Мелър остана изненадан колко малко струва човешкият живот, макар че предпочете да не мисли какви ще са последствията, ако не успее с второто плащане.

— Размърдай се, че копоите ще станат подозрителни — твърдо каза Наш. — Ако си вържеш обувките преди да напуснеш двора, ще знам, че говориш сериозно. Иначе не ми досаждай отново.

Мелър ускори крачка и настигна един джебчия, който можеше да ти свали часовника, без да се усетиш. Забавен номер вътре, професия навън. Джони Бързака можеше да си докара сто необлагаеми хилядарки годишно и рядко получаваше по-голяма присъда от шест месеца.

Сирената предупреди затворниците, че е време да се връщат в килиите си. Мелър клекна и завърза връзката на дясната си обувка.

На лейди Вирджиния изобщо не ѝ беше приятно да посещава затвора със строг режим Белмарш. Толкова се различаваше от спокойната атмосфера на Форд Оупън, където можеха да седнат на чай и бисквити в събота следобед. Но тъй като беше обвинен за второ и по-сериозно престъпление, Мелър бе преместен от Градината на Англия обратно в Адското тресавище, както го наричаха рецидивистите.

Особено не ѝ харесваше да бъде претърсвана за наркотици от груба надзирателка, при това на места, за които не би минало през ума ѝ, нито пък да чака решетките да се отключват и заключват само за да мине още няколко метра. И шумът беше непрекъснат, сякаш в затвора бяха прибрани поне десет рокгрупи.

Когато най-сетне стигна до голямата бяла стая без прозорци, тя погледна нагоре и видя неколцина надзиратели да гледат надолу към посетителите от кръглия балкон, а охранителните камери непрекъснато

се въртяха. Най-лошото обаче бе, че трябваше да търпи близостта не само на работническата класа, но и на престъпното братство.

Но възможността да спечели пари определено ѝ помогна да преглътне унижението, макар че дори Мелър не би могъл да ѝ бъде от полза за последния ѝ проблем.

Сутринта Вирджиния беше получила писмо с много внимателно подбрани думи от старшият партньор Гудман Дерик. С него той учтиво, но твърдо настояваше в срок от трийсет дни Вирджиния да върне сумата от два милиона паунда, получена под лъжлив предлог. В противен случай нямал да има друг избор, освен да заведе дело от името на клиента си.

Вирджиния нямаше и две хиляди паунда, камо ли два милиона. Тя незабавно се обади на адвоката си и му каза да ѝ уреди среща със сър Едуард Мейкпийс с надеждата, че той ще успее да измисли някакво решение. Не беше оптимистично настроена. Може би беше дошло времето най-сетне да приеме поканата от един далечен братовчед да му погостува в ранчото му в Аржентина. Той редовно повтаряше предложението си при ежегодните си визити в Каудрей Парк заедно с хергеле коне и група красиви млади мъже. И двата антуража се сменяха при всяка визита. Можеше да се сети само за едно по-лошо нещо от това да прекара няколко години в ранчо в Аржентина — да ги прекара на място като това.

Паркира своя „Морис Майнър“ между един „Ролс-Ройс“ и един „Остин А40“ и тръгна към рецепцията.

Мелър седеше сам в помещението за свиждане и чакаше появата на Вирджиния. Безценните минути се изнизваха. Тя никога не идваше навреме, но тъй като той нямаше други посетители, не беше в позиция да се оплаква.

Огледа се и погледът му се спря върху Наш, който стоеше срещу някаква перхидролена блондинка с ярко червило, бяла тениска без сутиен и черна кожена минипола. Мелър я хареса — и това бе знак колко е отчаян.

Наблюдаваше ги внимателно, както и неколцината надзиратели от балкона горе. Двамата сякаш не си говореха, но после Мелър осъзна, че само защото устните им не се движат, това не означава, че

не водят разговор. Повечето хора биха приели, че са мъж и жена, но тъй като Наш беше гей, явно ставаше дума за бизнес. И Мелър знаеше чий бизнес обсъждат.

Вдигна очи, когато Вирджиния се появи при масата му с чаша чай и блокче шоколад. Спомни си, че Себастиан му беше купил две шоколадчета.

— Има ли новини за датата на делото? — попита тя, докато сядаше срещу него.

— Сключих сделка — каза Мелър. — Съгласих се да се призная за виновен по по-лекото обвинение за по-кратка присъда — още четири години, или общо шест. При добро поведение мога да изляза след три.

— Не е много — пресилено оптимистично каза Вирджиния.

— Достатъчно е, за да може Слоун да изсмуче компанията ми. Когато изляза на свобода, от нея ще е останал само надписът над вратата.

— Мога ли да помогна по някакъв начин?

— Да. Точно затова поисках да се срещнем. Трябват ми десет хиляди, при това бързо. Завещанието на майка ми най-сетне е изпълнено и макар че ми остави всичко, единственото наистина ценно нещо е къщата ѝ в Салфорд. Местният агент на недвижими имоти успя да я продаде за дванайсет хилядарки и му наредих да напише чека за теб. Искам някой да го вземе колкото се може по-скоро.

— Ще ида до Салфорд във вторник — каза Вирджиния, сякаш имаше по-важна среща в понеделник сутринта. — Но какво искаш да направя с парите?

Мелър изчака камерата да се завърти, преди да продължи.

— Искам да предадеш десет хиляди в брой на мой бизнес сътрудник. Останалото е за теб.

— Как ще го позная?

— Как ще я познаеш — поправи я Мелър. — Погледни към моето ляво и ще видиш една блондинка да говори с тип, който прилича на боксьор тежка категория. — Вирджиния погледна надясно и нямаше как да пропусне двойката, която сякаш беше излязла от евтин комикс. — Видя ли я?

Вирджиния кимна.

— Ще се срещнете в Музея на науката. Тя ще чака при „Ракета“ на Стивънсън на партера. Ще ти се обадя и ще ти съобща подробностите веднага щом ги науча.

Това щеше да е първото посещение на Музея на науката за Вирджиния.

13.

— Лейди Вирджиния, позволете да започна с напомнянето, че отношенията между адвокат и клиент са строго поверителни, така че всичко, което ми кажете по случая, не може и няма да излезе от тази стая. Но също толкова важно е — продължи сър Едуард Мейкпийс — да наблегна, че ако не сте напълно честна с мен, няма да мога да ви посъветвам по възможно най-добрия начин.

„Добре казано“, помисли си Вирджиния и се приготви за поредица въпроси, на които не искаше да отговаря.

— Първият ми въпрос е съвсем прост. Вие ли сте майката на Фредерик Арчибалд Иън Брус Фенуик?

— Не, не съм.

— Родителите на детето наистина ли са мистър и мисис Мортън, вашият бивш иконом и съпругата му, както се посочва в писмото на Гудман Дерик?

— Да.

— И следователно споразумението и издръжката, която сте получавали от мистър Сайръс Т. Грант III... — адвокатът се поколеба, — са били погрешни?

— Да.

— Значи ще бъде правилно да предположим, че искането на мистър Грант за връщането на — сър Едуард провери сумата от писмото на лорд Гудман — два милиона паунда е съвсем основателно.

— Боя се, че да.

— Имайки предвид това, лейди Вирджиния, съм длъжен да попитам разполагате ли с два милиона паунда, които да платите на мистър Грант, за да не се налага да завежда дело срещу вас и да вдигне неизбежен шум около името ви?

— Не, не разполагам, сър Едуард. Точно това е причината да търся съвета ви. Искях да разбера какви възможности ми остават.

— Способна ли сте да платите достатъчно голяма сума, за да опитам да стигна до споразумение?

— И дума да не става, сър Едуард. Нямам и две хиляди паунда, какво остава за два милиона.

— Благодарен съм за откровените ви отговори на всички мои въпроси, лейди Вирджиния. Но предвид обстоятелствата ще е безсмислено да се опитвам да печеля време и да се опитвам да забавя нещата, тъй като лорд Гудман е лукава стара лисица и ще разбере отлично какво целя. А и ще се наложи да плащате допълнително на двете страни, което само ще затрудни положението ви. А съдията ще нареди първо да бъдат платени всички съдебни разноски.

— В такъв случай какво ще ме посъветвате?

— За съжаление, мадам, остават ни само две възможности. Мога да ги моля за милост, но не вярвам, че това ще бъде посрещнато със съчувствие.

— А другата възможност?

— Можете да обявите банкрут. Така другата страна ще разбере, че завеждането на дело за два милиона паунда ще е пълно губене на време и пари, освен ако единственото желание на мистър Грант не е да ви унижи публично. — Адвокатът млъкна и зачака отговора на клиентката си.

— Благодаря за съвета, сър Едуард — каза Вирджиния, без гласът ѝ изобщо да трепне. — Сигурна съм, че ще разберете, че ще ми трябва малко време да обмисля положението си.

— Разбира се, милейди. Но ще е проява на нехайство от моя страна да не ви напомня, че писмото на Гудман Дерик е от тринайсети и ако не отговорим до тринайсети април, можете да сте сигурна, че другата страна няма да се поколебае да изпълни заплахата си.

— Мога ли да ви задам още един въпрос, сър Едуард?

— Разбира се.

— Права ли съм, че при завеждане на дело призовката трябва да се връчи лично на ответника?

— Права сте, лейди Вирджиния, освен ако не ми поръчате да я приема от ваше име.

По пътя на север следващата сутрин Вирджиния обмисли сериозно съвета на адвоката си. Когато влакът спря на гара Салфорд,

тя беше решила да инвестира част от дванайсетте хиляди паунда, които трябваше да получи, в еднопосочен билет до Буенос Айрес.

Когато таксито я остави пред офиса на агенцията за недвижими имоти, тя се съсредоточи върху непосредствената задача и колко пари ще може да събере, преди да замине за Аржентина. Не се изненада, когато я въведоха в кабинета на главния партньор веднага щом каза името си на рецепцията.

Мъж, който очевидно бе облякъл най-хубавия си костюм за случая, скочи иззад бюрото си и се представи като Рон Уилкс. Изчака я да седне, преди да се върне на мястото си. Без да каже нито дума, отвори папката пред себе си, извади чек за 11400 паунда и ѝ го връчи. Вирджиния го сгъна, прибра го в чантичката си и тъкмо се канеше да си тръгне, когато усети, че мистър Уилкс има да ѝ каже нещо.

— По време на краткия разговор, който успях да проведа с мистър Мелър по телефона — каза той, като се мъчеше да не изглежда смутен, — той не ме инструктира какво да правя с личните вещи на майка му, които бяха извадени от къщата и сложени на склад.

— Имат ли някаква стойност?

— Един местен търговец на вехтории предложи четиристотин паунда за всичко.

— Ще ги взема.

Агентът отвори чековата си книжка.

— И този чек ли да бъде на името на лейди Вирджиния Фенуик?

— Да.

— Разбира се, това не включва картините — каза Уилкс, докато ѝ връчваше чека.

— Картините?

— Изглежда, майката на мистър Мелър е колекционирала от години творбите на един местен художник и един лондонски дилър неотдавна се свърза с мен и ми каза, че проявява интерес към тях. Някой си мистър Калман от галерия „Крейн Калман“.

— Колко интересно — каза Вирджиния и си отбеляза името, като се питаше дали разполага с достатъчно време да се свърже с него.

По пътя обратно към Кингс Крос обмисли плановете за следващите няколко дни. Първо трябваше да се отърве от малкото останали ѝ ценности и да бъде на път към „Хийтроу“ преди някой от кредиторите ѝ да разбере, че е офейкала, както се изразяваше

приятелят ѝ Бофи Бриджуотър. Колкото до Дезмънд Мелър, когато излезеше от затвора, тя щеше да е най-малкият му проблем и Вирджиния бе сигурна, че няма да реши да я преследва до другия край на света заради няколко хиляди паунда.

Вирджиния беше благодарна на сър Едуард за съвета му. В края на краищата щеше да е трудно някой да ѝ връчи призовка, ако не знае къде се намира. Вече беше казала на Бофи, че ще прекара няколко седмици в Южна Франция, за да насочи всички по лъжлива следа. Изобщо не си помисли какво ще стане с Фреди. В края на краищата той не беше нейно дете.

Малко след като се върна в апартамента си Вирджиния остана приятно изненадана от телефонното обаждане на далечния ѝ братовчед — той потвърждаваше, че на летището ще я очаква шофьор, който ще я откара до имението му в провинцията. Думите шофьор и имение ѝ допадаха.

Щом осребри чека на Мелър, закри банковата си сметка и купи еднопосочен билет до Буенос Айрес, Вирджиния се зае с дългия процес по събиране на багажа. Бързо откри колко много са нещата, без които не може (не на последно място обувките), и с неохота си призна, че ще ѝ се наложи да купи още един голям куфар. Кратка разходка до „Хародс“ обикновено решаваше повечето ѝ проблеми и днешният ден не бе изключение. Успя да намери куфар, който бе леко чукнат отстрани, и се съгласи да ги отърве от него за половината му цена. Младият продавач не беше видял дефекта.

— Погрижете се да го доставите в дома ми в Челси до обяд — заръча тя.

Докато Вирджиния излизаше на Бромптън Роуд, портиерът със зелена униформа отвори вратата и докосна козирката на фуражката си.

— Такси, мадам?

Тя се канеше да каже да, но в този миг погледът ѝ се спря върху художествената галерия от отсрещната страна на улицата. „Крейн Калман“. Откъде знаеше това име? И тогава се сети.

— Не, благодаря. — Вдигна ръка — в ръкавица — да спре трафика и пресече Бромптън Роуд, като се питаше дали няма да успее да прибере още двеста-триста паунда за старите картини на мисис

Мелър. При влизането в галерията зазвъня звънче и към нея се завтече дребен мъж с гъста твърда коса.

— С какво мога да ви помогна, мадам? — попита той със силен средноевропейски акцент.

— Неотдавна бях в Салфорд и...

— А, да, вие трябва да сте лейди Вирджиния Фенуик. Мистър Уилкс ми се обади да каже, че може да минете, ако възнамерявате да продадете колекцията на покойната мисис Мелър.

— Колко сте склонни да предложите? — попита Вирджиния, която нямаше време за губене.

Мистър Калман обаче явно не бързаше.

— През годините мисис Мелър се е сдобила с единайсет маслени картини и двайсет и три графики от местния събирач на наеми. Може би не знаете, че е била близка приятелка с художника. И имам основания да смятам...

— Колко? — повтори Вирджиния; разполагаше със съвсем малко време, преди да потегли за „Хийтроу“.

— Мисля, че сто и осемдесет е добра цена.

— Двеста и се споразумяваме.

Калман за момент се поколеба.

— Склонен съм да се съглася, милейди, и дори да предложи двеста и трийсет, ако можете да ми кажете къде е липсващата картина.

— Липсващата картина?

— Разполагам със списък на всички творби, продадени от художника на мисис Мелър, но не успях да открия „Индустриален парк Мил Лейн“, която тя дала на сина си, и се питах дали имате представа къде се намира.

Вирджиния знаеше много добре къде се намира картината, но нямаше време да отиде до Бристол и да я вземе от кабинета на Мелър. Можеше обаче да се обади на секретарката му и тя да я прати незабавно на галерията.

— Приемам предложението за двеста и трийсет и ще се погрижа картината да ви бъде доставена след няколко дни.

— Благодаря, милейди — каза Калман, върна се на бюрото си, написа чек и ѝ го връчи.

Вирджиния го сгъна, пусна го в чантичката си и го дари с предразполагаща усмивка, след което излезе на улицата и спря такси.

— „Коутс“ на Странд — каза на шофьора.

Обмисляше как да прекара последната си нощ в Лондон — Бофи беше предложил „Анабел“ — когато таксито спря пред банката.

— Изчакайте ме — каза тя. — Няма да се бавя.

Влезе в банката, забърза към една от касите, извади чека и го сложи на гишето.

— Искam да осребря този чек.

— Разбира се, мадам — каза касиерът и в следващия момент рязко си пое дъх. — Предполагам, искате да кажете, че желаете да депозирате пълната сума по сметката си?

— Не, ще ги взема в брой — каза Вирджиния. — За предпочитане в банкноти по пет паунда.

— Не съм сигурен, че това е възможно — заекна касиерът.

— Защо? — остро попита Вирджиния.

— Не разполагам с двеста и трийсет хиляди паунда в брой, милейди.

— Готова е да направи предложение? — учуди се Ели Мей. — Но нали нямаше пукната пара?

— И аз си мислех така — призна лорд Гудман. — От сигурен източник бях чул, че е била изключена от завещанието на баща си и единственият ѝ доход е скромна месечна издръжка, плащана от брат ѝ.

— Колко предлага?

— Един милион паунда, които ще бъдат платени на десет равни вноски от сто хиляди паунда през следващите десет години.

— Но тя открадна два милиона от съпруга ми! — каза Ели Мей. — Да върви по дяволите!

— Разбирам чувствата ви, мисис Грант, но след като получих писмото, реших да си поговоря неофициално със сър Едуард Мейкпийс, който много години представлява фамилия Фенуик. Той ясно даде да се разбере, че това предложение е пълно и окончателно и че няма място за шаване, както се изрази. Добави също, че ако го отхвърлите, той е инструктиран да получи призовката от името на лейди Вирджиния.

— Блъфира.

— Уверявам ви, мисис Грант, сър Едуард не блъфира.

— Какво според вас трябва да направя?

— Напълно разбирам защо искате да си възстановите цялата сума. Ако обаче решим да тръгнем по този път, може да минат няколко години, докато стигнем до споразумение, а както вече знаем, лейди Вирджиния разполага с достатъчно средства да покрие съдебните си разходи. Накрая е възможно да не получите нищо освен голяма сметка на ваше име. Не съм убеден, че парите са нейни собствени — подозирам, че ги е получила от брат си, десетия граф, за да се измъкне. Все пак дори лорд Фенуик си има своите граници. — Гудман се поколеба. — Освен това трябва да обмислим и всички други аспекти по случая.

— Какви аспекти? — попита Ели Мей.

— Ако спорът стигне до съдебната зала, лейди Вирджиния може да бъде съсипана финансово и може би да се озове в затвора.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие.

— Същевременно репутацията на съпруга ви също ще пострада.

— Как е възможно това, щом е невинен?

— Мисис Грант, личи си, че нямате опит с развилнялата се британска преса.

— Нямам представа за какво говорите.

— В такъв случай позволете да ви уверя, че историята ще се нищи надълго и нашироко в таблоидите и се боя, че съпругът ви няма да излезе от всичко това чист и неопетнен. Вестниците ще го представят като наивен глупак и рогоносец.

— Кое то си е самата истина — презрително рече Ели Мей.

— Възможно е, мисис Грант, но нима бихте искали да го споделите с целия свят?

— Каква е алтернативата? — попита тя.

— Лично аз смятам, че е най-добре да се споразумеете, колкото и неприемливо да ви изглежда това. Приемете предложението за един милион паунда, върнете се в Америка и оставете цялото това неприятно изживяване зад гърба си. Съветвам ви обаче да поставите едно условие — ако лейди Вирджиния не изплати дори една вноска, да я съдите за цялата сума. — Лорд Гудман зачака отговора на Ели Мей, но тя не каза нищо. — Но все пак вие сте клиентът и аз, разбира се, ще се подчиня на инструкциите ви, каквито и да са те.

— Покойният ми дядо шотландец Дънкан Камбъл все казваше: „Девојко, по-добре един долар в банката, отколкото обещания за зестра“.

— Случайно да е бил адвокат? — попита Гудман.

— Адски добра оферта — каза Нолс.

— Може би прекадено добра — отвърна Слоун.

— Накъде биеш?

— Джим, както знаеш, аз съм подозрителен по природа. Мелър може и да е в затвора, но това не означава, че се излежава по цял ден и се самосъжалява. Не забравяй, че в Белмарш са затворени някои от най-опасните престъпници в страната, които с радост биха посъветвали човек, за когото смятат, че е червив с пари.

— Но и те са затворени като него.

— Така е, но не забравяй как Мелър вече се опита да ме ужили — и едва не успя.

— Но онзи тип Соркин праща частния си самолет да ни вземе, за да прекараме уикенда на яхтата му при Кап Фера. Какво повече можем да искаме?

— Мразя самолетите и нямам доверие на хора, които притежават яхти. И по-важното е, че никой в Сити не е чувал за Конрад Соркин.

— Бих могъл да отида и сам.

— Категорично не — отвърна Слоун. — Отиваме и двамата. Но ако усетя дори за секунда, че Соркин не е такъв, за какъвто се представя, веднага отлитаме обратно, но не с частния му самолет.

Когато получи писмото, потвърждаващо, че Ели Мей Грант е приела предложението, Вирджиния не беше сигурна как да реагира. В края на краищата с 230 000 паунда би могла да си позволи доста комфортен живот в Европа и да остане с приятелите си. Но тя призна на Бофи, че ще ѝ липсва Лондон, Аскот, Уимбълдън, Глиндебърн, кралските градински партита и всичките останали забавления, особено когато всичките ѝ приятели от континента са мигрирали обратно на Острова за сезона.

Макар да бе депозирала чека в „Коутс“, Вирджиния прие, че ако трябва да изпълни споразумението, парите ще свършат за две години, и се запита дали само не отлага неизбежното пътуване до Аржентина. Но от друга страна, можеше да изникне и още нещо, а и до 13 април, когато трябваше да вземе окончателното си решение, имаше още време.

След като на няколко пъти променяше решението си, Вирджиния с неохота прехвърли първите сто хиляди на 13 април и в същото време уреди всичките си малки дългове, заеми и разноски, като накрая остана със сто и четиринайсет хиляди паунда в сметката си. Брат ѝ продължаваше да ѝ плаща издръжка от две хиляди паунда месечно — сумата беше четири хиляди, преди да зареже Фреди. Вирджиния не беше прочела написаното с дребен шрифт в завещанието на баща си. И подозираше, че ако Арчи научи за неочакваното ѝ богатство, ще спре напълно издръжката ѝ.

На следващата сутрин тя се върна в „Коутс“ и осребри чек за 10 000 паунда. Сложи парите в чанта „Суон и Едгар“, както я беше инструктирал Мелър, излезе и взе такси. Нямахте представа къде е Музеят на науката, но беше сигурна, че шофьорът знае. След двайсет минути стоеше пред великолепна викторианска сграда на Екзибишън Роуд.

Влезе в музея и отиде до информацията, където млада жена ѝ обясни как да стигне до „Ракета“ на Стивънсън. Вирджиния мина през Залата за енергетика и Космическата галерия и влезе в залата Създаване на модерния свят, без изобщо да погледне уникалните експонати.

Забеляза перхидролената блондинка, застанала до стар парен локомотив, който бе наобиколен от деца. Двете жени не се погледнаха. Вирджиния просто остави чантата на пода до нея, обърна се и излезе от музея толкова бързо, колкото бе влязла.

Двайсет минути по-късно седеше в „Бар Хари“ и се наслаждаваше на сухо мартини. Красив млад мъж, седнал сам на бара, ѝ се усмихна. Тя отвърна на усмивката му.

Когато следващата неделя посети Белмарш, Вирджиния с облекчение откри, че Дезмънд Мелър изобщо не е знаел, че майка му

има колекция от картини и очевидно не беше чувал за Л. С. Лаури. Бил пращал на възрастната дама малка месечна издръжка, но си призна, че от години не е ходил в Салфорд.

— Продадох вехториите ѝ за четиристотин паунда — каза му Вирджиния. — Какво да правя с парите?

— Приеми ги за бонус. Сутринта чух, че предаването е минало гладко, за което съм ти благодарен. — Той погледна през помещението към Наш, който провеждаше ежемесечното си свиждане с перхидролената блондинка. Двамата нито веднъж не погледнаха към него.

14.

Ейдриън Слоун с неохота призна, че да лети до Южна Франция с „Лиърджет“ е нещо, с което би могъл да свикне. Джим Нолс напълно споделяше мнението му. Млада стюардеса, която май нямаше и представа от мерки за сигурност по време на полет, им наля поредната чаша шампанско.

— Не се отпусчай нито за миг — предупреди Слоун и отказа питието. — Още не знаем какво очаква Соркин срещу парите си.

— Какво ни пука, стига цената да е добра? — отвърна Нолс.

Докато самолетът маневрираше към стоянката си на летището в Ница, Слоун погледна през прозореца и видя на пистата да ги чака „Бентли Континентал“. Качиха се на задната седалка — без паспортни проверки, опашки и митници. Личеше си, че Конрад Соркин знае на кого да бутне пари.

Пристанището беше претъпкано с бляскави яхти. Само една имаше свой док и лимузината спря именно там. Елегантно облечен моряк отвори задната врата, а други двама взеха багажа им. Докато вървеше по широкото мостче, Слоун забеляза панамския флаг да се вее леко на кърмата на яхтата. Щом се качиха на борда, офицер в бяла униформа им отдаде чест и се представи като корабния домакин.

— Добре дошли на борда — с акцент каза той. — Ще ви заведа до каютите ви. Вечерята ще бъде сервирана в осем на горната палуба, но ако имате нужда от нещо преди това, аз съм на ваше разположение.

Първото, което забеляза Слоун, когато влезе в просторната си каюта, бе черното куфарче в средата на двойното легло. Предпазливо го отвори и видя редици прилежно подредени пачки от по петдесет паунда. Седна на леглото и бавно ги преброи. Двайсет хиляди паунда — един процент от предложената цена предварително? Затвори куфарчето и го пхна под леглото.

Измъкна се от каютата си и влезе в съседната, без да почука. Нолс броеше своите пари.

— Колко са? — попита Слоун.

— Десет хиляди.

Само половин процент. Слоун се усмихна. Соркин беше направил проучване и вече беше наясно кой от двамата ще финализира сделката.

Върна се в каютата си, съблече се и взе душ, след което легна на леглото и затвори очи. Не обърна внимание на бутилката шампанско в кофичката с лед до леглото. Трябваше да се съсредоточи. В края на краищата това можеше да се окаже сделката, която не само щеше да определи кога ще се пенсионира, но и каква ще бъде пенсията му.

В осем без пет на вратата се почука. Слоун се погледна в огледалото и оправи папийонката си, преди да отвори на очакващия го стюард.

— Мистър Соркин се надява, че вие и мистър Нолс ще се присъедините към него на пиетие — каза стюардът.

Домакинът им стоеше на горната палуба и очакваше гостите си. След като се представи, им предложи шампанско.

Конрад Соркин изобщо не отговаряше на очакванията на Слоун — беше висок, елегантен, с онази спокойна самоувереност, която върви с успеха или добрия произход. Говореше с лек южноафрикански акцент и бързо накара гостите си да се отпуснат. Трудно беше да се познае възрастта му, макар че според Слоун беше на около петдесет, може би петдесет и пет. След няколко внимателно зададени въпроса Слоун разбра, че Соркин е роден в Кейптаун и е учил в Станфорд. Малкият бронзов бюст на Наполеон обаче, който беше поставен на масичката зад него, издаваше възможна слабост.

— И къде живеете сега? — попита Слоун, като завъртя шампанското в чашата си.

— Този кораб е моят дом. На него има всичко, от което се нуждая, с допълнителното предимство, че не ми се налага да плащам данъци.

— Не е ли малко ограничено? — попита Нолс.

— Не, тъкмо обратното. В буквалния смисъл се наслаждавам на най-доброто от света. Мога да посетя което си пожелае пристанище и стига да не оставам за повече от трийсет дни, властите не проявяват интерес към мен. И спокойно мога да кажа, че корабът притежава всичко, което може да предложи един голям град, включително

превъзходен готвач, когото отмъкнах от „Савой“. Е, господа, ще вечеряме ли?

Слоун се настани от дясната страна на домакина. Чу как двигателят заработи.

— Помолих капитана да направи бавна обиколка на залива. Мисля, че ще намерите светлините на пристанището на Ница за зашеметяваща гледка — каза Соркин.

Един сервитьор напълни чашите им с бяло вино, а друг постави пред всеки чиния гравлакс.

Соркин се похвали, че писията и стекът са взети от Гримсби и Абърдийн само часове преди да се качат на самолета му този следобед. Слоун трябваше да признае, че ястията не отстъпват на предлаганите в най-добрите ресторанти на Лондон, а виното беше толкова превъзходно, че му се искаше чашата никога да не остава празна. Въпреки това се ограничи с две чаши и зачака Соркин да заговори за причината да са тук.

След като бе вдигнато и последното ястие и бяха поднесени бренди, портвайн и пури, прислугата дискретно се оттегли.

— Е, ще говорим ли по работа? — каза Соркин, след като запали пурата си и дръпна няколко пъти.

Слоун отпи глътка портвайн, а Нолс си наля бренди.

— Доколкото разбирам — продължи Соркин, — в момента контролирате компания със значителни активи и макар че мистър Мелър все още притежава петдесет и един процента от акциите, той не може да участва в решенията на борда, докато е в затвора.

— Виждам, че сте си подготвили домашното — каза Слоун и дръпна от пурата си. — Но от какви точно активи се интересувате, мистър Соркин?

— Наричайте ме Конрад, моля. Искам да сме наясно, че нямам интерес да придобивам „Мелър Травъл“. Компанията обаче притежава четирийсет и две пътнически агенции, намиращи се на добри места в цяла Великобритания. На хартия цената на тези имоти е малко под два милиона паунда. Но ако бъдат продадени поотделно, реалната им цена би била по-скоро шест, може би седем милиона.

— Но ако се лишим от основния си актив — прекъсна го Слоун, — „Мелър Травъл“ ще остане просто куха компания, неспособна да върши основния си бизнес. Несъмнено знаете, че „Томас Кук“ вече ни

предложиха два милиона за компанията и ясно дадох да се разбере, че няма да уволняват служители и да продават имотите.

— И тези два милиона ще бъдат платени на компания, която ще бъде управлявана от „Кук“, докато Дезмънд Мелър излезе от затвора, така че най-доброто, на което можете да се надявате, е една добра премия. Затова съм склонен да предложа същата сума като „Кук“, но с малка разлика. Моите два милиона ще бъдат прехвърлени в банка по ваш избор и в град по ваш избор.

— Но Централната банка... — започна Слоун.

— Ейдриън, Централната банка е наистина мощна институция, но мога да назова двайсет и три страни, в които тя няма юрисдикция и дори двустранни споразумения. Трябва само да убедите борда да приеме моята оферта вместо тази на „Кук“. Тъй като компанията има само петима директори и един от тях не е в състояние да участва на заседанията, няма да ви е трудно да го постигнете много преди мистър Мелър да излезе на свобода — което, доколкото разбирам, едва ли ще стане в близко бъдеще.

— Доста добре сте информиран — отбеляза Слоун.

— Да кажем, че имам връзки на всички нужни места и вътрешна информация, която ми осигурява преднина пред конкуренцията.

— Ако приема условията ви — каза Слоун, — да смятам ли, че парите, които намерих в каютата си, са един процент от двата милиона, които предлагате?

Нолс се намръщи.

— Разбира се, че не — отвърна Соркин. — Приемете ги просто като визитна картичка, която доказва платежоспособността ми.

Слоун пресуши чашата си и изчака да я напълнят отново.

— Конрад, след две седмици имаме заседание на борда и можете да сте сигурен, че с колегите ми ще разгледаме много сериозно вашето предложение.

Председателят на „Мелър Травъл“ се облегна назад и за първи път си позволи да се отпусне и да се наслади на портвайна, уверен, че е преценил Соркин и че двата милиона могат да се приемат като първоначална оферта. Вече беше решил на каква сума да се съгласи, но смяташе да изчака до закуската, преди да направи следващия си ход.

Нолс изглеждаше разочарован, че на Слоун му е предложена по-голяма сума. Подобно нещо бе станало и когато Хаким Бишара бе

направил офертата си за „Фартингс“ и в крайна сметка изгубиха сделката. Нолс нямаше намерение да прави една и съща грешка два пъти. В края на краищата според него предложението на Соркин бе повече от достатъчно и нямаше нужда да е алчен. Алчността бе най-голямата слабост на Слоун.

— Мисля да се оттегля — каза Слоун и бавно стана, сякаш смяташе, че за тази вечер не може да се постигне нищо повече. — Лека нощ, Конрад. Ще преспя с предложението ви. Може би ще поговорим отново на сутринта.

— Очаквам го с нетърпение — отвърна Соркин, докато Слоун вървеше несигурно към вратата.

Нолс не се опита да се присъедини към него, което подразни Слоун, но той не коментира.

Докато слизаше по стълбата, се наложи да се хване за парапета. Зарадва се, че корабният домакин го очаква на долната палуба, защото не беше сигурен дали ще намери пътя до каютата си. Може би не трябваше да пие толкова много портвайн след отличните вина. Но пък кога друг път му бяха предлагали трета — или беше четвърта? — чаша „Тейлър“ реколта двайсет и четвърта година?

Спъна се, когато кракът му стъпи на последното стъпало, и корабният домакин бързо му се притече на помощ и внимателно го подхвана. Слоун залитна към релинга и се облегна на него с надеждата, че няма да му призлее — даваше си сметка, че това ще бъде съобщено на Соркин. Вдиша свежия въздух и се почувства малко по-добре. „Само да се прибера в каютата и да си легна“, мислеше си той, когато две силни ръце го хванаха през гърдите и с едно плавно движение той изведнъж се озова във въздуха. Обърна се и се опита да протестира, но корабният домакин само му се усмихна и безцеремонно го метна през борда.

Момент по-късно Соркин застана до корабния домакин. Никой от двамата не проговори, докато председателят на борда на „Мелър Травъл“ не изчезна за трети път под вълните.

— Откъде знаехте, че не може да плува?

— Вътрешна информация от човека, който заемаше вашето място — отвърна Соркин. И добави: — Ще намерите вашите двайсет хиляди в каютата на Слоун, под леглото.

Наш се наведе и си върза обувката — знак, че Мелър трябва да дойде при него.

Мелър направи още две обиколки на двора и се събраха. Нямаше начин надзирателите да заподозрат нещо.

— Работата е свършена. Не е нужно да пращаш цветя за погребението му.

— Защо?

— Погребан е в морето. — Извървяха още няколко метра и Наш добави: — Ние изпълнихме своята част от сделката, сега очаквам ти да изпълниш своята.

— Няма проблем — каза Мелър с надеждата, че Наш не е забелязал избилата по челото му студена пот. Преди две седмици се беше обадил на агента си на недвижими имоти в Бристол и бе разбрал, че старият му апартамент на Броуд стрийт още не е продаден — мистър Картър беше обяснил, че пазарът е труден, но че ако намали цената, може да уреди нещо. Мелър я намали и предстоеше оферта, но купувачът не искаше да плаща, докато не види доклада от инспекцията — а той щеше да бъде готов след още две седмици.

Поне проблемът със Слоун беше решен. Щеше да пише на Нолс и да му каже да му дойде на свиждане колкото се може по-скоро. Той със сигурност щеше да се върне в правия път, след като Слоун вече не командваше.

— Къде и кога? — попита той след още няколко обиколки. Надяваше се, че гласът му е спокоен и уверен.

— Следващия четвъртък. Ще ти съобщя подробностите, след като Трейси ми дойде на свиждане в неделя. Само гледай онази хубавица лейди Вирджиния да не забрави да донесе чантата „Суон и Едгар“.

Мелър изостана и се присъедини към Джони Бързака, който беше жизнерадостен както винаги, но пък и му оставаше да лежи само още деветнайсет дни.

15.

— Случайно да разполагаш със свободни десет хиляди паунда?
— попита Мелър. Вирджиния се зачуди дали не се шегува, но видя отчаянието в очите му. — Имам краткосрочен проблем с парите в брой — обясни той. — И мога да го реша само ако получа малко повече време. Но се нуждая бързо от десет хиляди. — Хвърли поглед през пълното с хора помещение към Наш, който се беше увлякъл в разговор с единствената си посетителка. — Много бързо.

Вирджиния си помисли за сто и единайсете хиляди, които имаше в сметката си, и се усмихна сладко.

— Дезмънд, ти най-добре знаеш, че съм бедна като църковна мишка. Брат ми ми отпуска само две хиляди месечна издръжка, с които едва успявам да живея. Единственият ми друг приход в последно време беше малката сума, която получих след продажбата на къщата на майка ти. Мисля, че мога да ти дам хиляда и може би още толкова след месец.

— Много мило от твоя страна, Вирджиния, но дотогава ще е твърде късно.

— Имаш ли някакви активи, които могат да послужат като гаранция? — попита Вирджиния. Познати думи, които бе чувала често от банкера си, когато парите ѝ свършваха.

— Бившата ми жена получи къщата ни в провинцията при развода. Пуснах за продажба апартамента си в Бристол. Той струва около двайсет хиляди и макар че имам купувач, все още няма сключена сделка.

— Ами Ейдриън Слоун? В края на краищата подобна сума едва ли ще представлява трудност за него.

— Това вече е невъзможно — каза Мелър без повече обяснения.

— А Джим Нолс?

Мелър се замисли за момент.

— Предполагам, че Джим би се съгласил да помогне, ако предложи апартамента като гаранция и има нещо и за него.

— Какво?

— Да оглави компанията, пари в брой, каквото поиска.

— Ще се свържа с него веднага щом се прибера и ще разбера дали е склонен да помогне.

— Благодаря, Вирджиния. Разбира се, ще има нещо и за теб.

Мелър отново погледна през помещението към Наш, който в момента получаваше инструкции къде да бъде пратена втората част от сумата. Никога на едно и също място и на един и същи човек, така му беше обяснил.

— Но въпреки това ще ми трябват десет хиляди преди четвъртък — каза Мелър на Вирджиния. — И изобщо няма да ти казвам какви може да са последствията, ако не успееш да ги набавиш.

— Колко често можеш да използваш телефона?

— Веднъж седмично, но само за три минути. И не забравяй, че надзирателите подслушват всяка моя дума.

— Обади ми се в четвъртък следобед, около пет. Дотогава ще съм се видяла с Нолс и ще направя всичко необходимо да го убедя.

— Всичко е нагласено за четвъртък — каза Наш, когато Мелър отиде при него на двора.

— Къде и кога? — попита Мелър, който не искаше да признае, че не разполага с парите.

— Трафалгар Скуеър, между фонтаните, в дванайсет.

— Разбрано.

— Същата дама ли ще бъде?

— Да — каза Мелър с надеждата, че Вирджиния не само ще разполага с парите, но и ще се съгласи отново да изиграе ролята на посредник.

Наш се вгледа по-внимателно в него.

— Надявам се да си помислил за последствията, ако не получим втората половина от плащането.

— Няма проблем — отвърна Мелър, който през последната седмица можеше да мисли единствено за това. Изостана и продължи да върви сам, като се питаше, молеше се, надяваше се, че Вирджиния е убедила Нолс да ѝ даде назаем десет хиляди. Погледна си часовника. Щеше да разбере след пет часа.

— Джим Нолс — каза гласът от другия край на линията.
— Джим, обаждат се Вирджиния Фенуик.
— Вирджиния, как си? От много време не сме се чували.
— От прекалено много. Но смятам да се реванширам.
— Какво имаш предвид?
— Имам едно предложение, което може да те заинтересува.
Случайно да си свободен за обяд?

В пет следобед Вирджиния седеше до телефона — разполагаше само с три минути да каже добре заучените си реплики. Беше си записала седем точки, за да е сигурна, че няма да пропусне нещо важно. Когато телефонът иззвъня, тя вдигна веднага.

— 7784.

— Здравей, скъпа, Присила се обаждат. Реших да ти се обадя и да те питам дали си свободна да обядваме в четвъртък?

— Не сега — каза Вирджиния и затвори.

След няколко секунди телефонът иззвъня отново.

— 7784 — повтори тя.

— Дезмънд е. Успя ли да... — Явно не искаше да губи нито секунда.

Вирджиния погледна първата точка.

— Да. Нолс се съгласи да ти заеме десет хиляди срещу апартамента в Бристол.

— Слава богу — каза Мелър и въздъхна с облекчение, което тя ясно долови.

— Но ако не успееш да му върнеш цялата сума в рамките на трийсет дни, иска допълнителни гаранции.

— Какви?

— Акциите ти в „Мелър Травъл“.

— Но те струват милион и половина!

— Или се съгласяваш, или няма сделка, ако си спомням правилно точните му думи.

Мелър замълча за момент, макар да си даваше сметка, че трите минути изтичат бързо.

— Нямам особен избор. Кажи на оня кучи син, че приемам условията му и ще му върна парите веднага щом продам апартамента.

— Ще му предам веднага, но той няма да отпусне парите, докато не види подписан от теб документ, че ще му прехвърлиш акциите си, ако не му върнеш сумата в рамките на трийсет дни.

— Но как бих могъл да подпиша подобно нещо навреме? — отново се отчая Мелър.

— Не се безпокой. Адвокатите му са приготвили всички документи и ще ти бъдат пратени в затвора още тази вечер. Само гледай да имаш човек, който да ти ги достави.

— Адресирай плика до мистър Грейвс. Той е надзирател на моя етаж и вече ми направи няколко услуги, така че може да му се има доверие. Ако е дежурен довечера, ще мога да подпиша веднага.

Вирджиния си записа името и отново погледна списъка си.

— Къде и кога да доставя парите?

— В четвъртък, в дванайсет часа на Трафалгар Скуеър. Човекът ще те чака между фонтаните. Само гледай да не закъснееш.

— Същата жена ли ще бъде?

— Не. Оглеждай се за плешив мъж на средна възраст с тъмносино сако и джинси. — Вирджиния отново си записа. — Ти си съкровище — каза Мелър. — Задължен съм ти.

— Мога ли да направя още нещо за теб?

— Не, но ще ти пратя писмо, което искам да...

Връзката прекъсна.

Мистър Грейвс затвори телефона в кабинета си и зачака инструкциите.

— Ще трябва да се погрижиш да си на смяна, когато документът пристигне в затвора довечера.

— Няма проблем. Малко надзиратели се съгласяват да останат доброволно нощна смяна.

— И гледай Мелър да подпише и да си свидетел на подписването.

— А после какво?

— Вземи документа след края на смяната и го достави на адреса, който Мелър ще напише на плика. И не забравяй, че имаш още една

задача, преди да си получиш парите.

Грейвс се намръщи и каза строго, мъчейки се да си възвърне авторитета:

— По-добре се връщай в килията си преди някой да е забелязал, че те няма.

— Както кажеш, началник — отвърна Наш и излезе от кабинета.

На следващата сутрин Вирджиния намери на изтривалката пред вратата голям плик. Не искаше да знае кой го е доставил, нито кога. Погледна си часовника — 9:14. Нолс трябваше да го вземе в десет, така че разполагаше с предостатъчно време.

Отвори плика, извади документа и бързо обърна на последната страница да провери дали Мелър го е подписал. Усмихна се, като видя, че приятелят му мистър Грейвс е бил свидетел на подписването. Прибра документа в плика, излезе от малкия си апартамент в Челси и се отправи към едно копирно студио в Пимлико, което бе набелязала предишния ден.

Младият мъж зад тезгяха направи две копия на документа и й взе два паунда, както и още дваисет пенса за голям кафяв плик. Вирджиния се върна в апартамента си и след дваисет минути, докато четеше сутрешния вестник, на вратата се почука.

Нолс я целуна по двете бузи, сякаш бяха стари приятели, но след като размениха кафявите пликове, си тръгна веднага. Вирджиния се върна в дневната, отвори новия плик и преброи парите. Петнайсет хиляди, както се бяха разбрали. Добра работа за една сутрин. Сега й оставаше да реши дали да достави десетте хиляди на плешивия мъж с тъмносиньо сако и джинси, който щеше да я чака на Трафалгар Скуеър.

Вирджиния влезе в банката и тръгна право към кабинета на директора. Мистър Лий стана в мига, в който тя влезе. Без нито дума тя извади пет целофанени пакета и копираните три страници на документа от чанта „Суон и Едгар“ и ги остави на бюрото му.

— Моля да захраните сметката ми с пет хиляди паунда и да сложите този документ при личните ми книжа.

Мистър Лий леко се поклони и понечи да попита... но тя вече беше излязла.

Вирджиния излезе от банката на Странд и бавно тръгна към Трафалгар Скуеър. Беше решила да изпълни инструкциите на Мелър, защото помнеше думите му за тежките последствия, ако не успее да достави парите, и не искаше на единствения ѝ друг източник на доходи да се случи нещо лошо.

Спря пред „Сейнт Мартин ин дъ Фийлдс“ и стиснала здраво чантата, изчака светофара, преди да пресече улицата. Ято стреснати гълъби излетяха пред нея, когато стъпи на площада и тръгна към фонтаните.

Едно дете подскачаше във водата, а майка му го умоляваше да излезе. Зад тях стоеше плешив мъж с риза с разкопчани горни копчета, тъмносиньо спортно сако и джинси, който не откъсваше поглед от нея. Тя отиде при него и му даде пазарската чанта. Той дори не погледна вътре — просто ѝ обърна гръб и изчезна в тълпата туристи.

Вирджиния въздъхна с облекчение. Операцията бе минала гладко и тя вече очакваше с нетърпение да обядва с Присила. Тръгна към Националната галерия и спря такси, а плешивият мъж продължи да крачи в противоположната посока. Нямахме как да пропусне сребристосивото бентли, паркирано пред посолството на Южна Африка. Докато приближаваше, затъмненото стъкло на лимузината се смъкна и навън се подаде ръка. Той предаде чантата и зачака.

Конрад Соркин провери десетте целофанени пакета и върна единия на куриера.

— Благодаря, мистър Грейвс. Моля предайте на мистър Наш, че лейди Вирджиния не се е появила.

16.

Шестима мъже седяха един срещу друг и се готвеха за битка, макар че всъщност бяха на една и съща страна. Трима представляваха „Фартингс Кауфман“, а другите трима — „Томас Кук Лимитид“, един от най-старите клиенти на банката.

Председателят на „Фартингс Кауфман“ Хаким Бишара седеше от едната страна на масата с изпълнителния си директор Себастиан Клифтън от дясната си страна и банковия юрисконсулт Арнолд Хардкасл от лявата. Срещу Хаким седеше председателят на борда на „Кук“ Рей Брук, от дясната му страна беше главният директор Брайън Досън, а отляво — адвокатът му Нейнеш Десай.

— Позволете да открия тази среща с добре дошли — каза Хаким. — Ще добавя, че за нас е удоволствие да представляваме „Кук“ в опита им да придобият „Мелър Травъл“. За съжаление, малко вероятно е придобиването да стане по взаимно съгласие. Всъщност по-вероятно е да започне истинска война, при това кървава. Но искам да ви уверя, господа, че ще успеем. Сега ще помоля Себастиан Клифтън, който от няколко седмици работи по проекта, да ни запознае със ситуацията.

— Благодаря, господин председател — каза Себ и отвори дебелата папка пред себе си. — Ще започна с обобщение на сегашното положение. От известно време „Кук“ проявява интерес към придобиването на „Мелър Травъл“, които имат някои активи, които могат да бъдат полезни за бизнеса. По-конкретно става дума за техните четирийсет и две агенции, някои в градове, в които „Кук“ нямат присъствие, или сегашното им местоположение не е така благоприятно, както на конкуренцията. „Мелър“ имат също така първокласен и добре обучен персонал, макар че част от него сметна за необходимо да напусне компанията през изминалата година.

— Някои от тях дойдоха при нас — обади се Брук.

— Може би е време да споменем слона в стаята — продължи Себ. — И по-точно мистър Дезмънд Мелър, който вече не е председател на борда на компанията, но въпреки това държи петдесет

и един процента от акциите ѝ. Ето защо едно придобиване би било на практика невъзможно без неговата благословия.

— Доколкото разбрах, вие сте имали вземане-даване с мистър Мелър в миналото — каза Досън и си свали очилата. — Какви са отношенията ви в момента?

— Едва ли биха могли да са по-лоши — призна Себ. — И двамата бяхме в борда на „Барингтън Шипинг“, когато майка ми беше председател. Мелър се помъчи да я отстрани, но се провали и след това се опита да превземе компанията, прибегвайки до тактика, която беше намерена за неприемлива от комисията по придобиванията. Майка ми победи и остана начело на „Барингтън“ още няколко години, докато компанията бе купена от „Кюнард“.

— Поканих майка ви да влезе в нашия борд — каза Брук. — Уви, Маргарет Тачър извади по-силни карти.

— Не го знаех — каза Себ.

— Но несъмнено помните, че когато „Барингтън“ пуснаха „Бъкингъм“, а след това и „Балморъл“, мисис Клифтън избра „Кук“ като предпочитан агент за резервации. Никога не сме имали по-добър партньор, макар че ми се наложи да свикна с обажданията ѝ в шест сутринта или в десет вечерта.

— И на вас ли? — ухили се Себ. — Трябва обаче да ви призная нещо. Преди да се обърнете към нас във връзка с придобиването, посетих Дезмънд Мелър в затвора по негова молба.

Джесика с огромно удоволствие би нарисувала физиономииите, които направиха тримата мъже, седящи срещу баща ѝ.

— Даже по-лошо, Мелър предложи да ми продаде петдесет и един процента от компанията си срещу един паунд.

— Какво поиска в замяна? — попита Брук.

— След излизането си от затвора да си върне дяла, пак на същата цена.

— Предложението му не е било особено примамливо — предположи Досън. — Макар че тогава сигурно е изглеждало изкушаващо.

— Но не достатъчно изкушаващо — каза Хаким, — ако резултатът от него е да седиш редом с боклуци като Слоун и Нолс, които по мое мнение трябва да бъдат затворени в една килия с Мелър.

— Това беше извън протокола — твърдо се намеси Арнолд — и не представлява становището на банката.

— Напълно съм съгласен с вас, Хаким — каза Брук. — Срещал съм се само веднъж с Ейдриън Слоун и това ми е напълно достатъчно. Искам да ви попитам, мистър Клифтън, според вас възможно ли е Мелър да реши да поднови офертата си?

— Изглежда ми малко вероятно, макар че лично аз бих приел, стига Мелър да се съгласи да се срещне с мен.

— Тогава да видим колкото се може по-скоро дали си заслужава да опитаме — каза Досън.

— Но дори Мелър да се съгласи да се види с теб — каза Арнолд, — трябва да ви предупредя, че колелата на властта в Дирекцията на затворите се въртят по-бавно дори отколкото в Уайтхол.

— Но вие със Себ ме посещавахте в Белмарш редовно и без проблеми — каза Хаким.

— Онова бяха посещения по правни въпроси — каза Арнолд. — Те не подлежат на обичайните ограничения — не забравяйте, че тогава бяхте мой клиент.

— Значи ако Мелър се съгласи да го представлявате — каза Хаким, — ще можем да заобиколим бюрокрацията.

— Но защо му е изобщо да помисля да го прави? — попита Досън.

— Защото частният детектив Бари Хамънд, който работи за „Фартингс“, откри, че Слоун е натопил Мелър. Затова Мелър е влязъл в затвора и след като го е отстранил, с помощта на приятеля си Нолс Слоун се е назначил за председател на „Мелър Травъл“ и оттогава компанията не е декларирала никаква печалба и не е изплащала дивиденди. Така че е възможно Мелър да е достатъчно отчаян, за да ни помисли за по-малкото зло.

— Щом ние сме единият отбор — каза Брук, — какво успяхте да научите за съперниците ни?

— Че с тях е още по-зле — отвърна Себ. — „Соркин Интърнешънъл“ са трудни за преценяване. Компанията е регистрирана в Панама и въпреки че има записан телефонен номер, никой не отговаря на него.

— Самият Конрад Соркин в Панама ли е? — попита Досън.

— Не. Прекарва повечето си време на яхта и непрекъснато е в движение. В момента е персона нон грата в седем страни, но за съжаление Великобритания не е сред тях. А и той, изглежда, разполага с достъп до корумпирани юристи, компании без реална дейност и дори използва псевдоними, така че винаги да остава една крачка пред закона.

— Идеален партньор за Слоун и Нолс — предположи Брук.

— Именно — каза Себ. — Както знаете, Соркин неотдавна направи оферта за „Мелър Травъл“ за два милиона, колкото е нашата. Аз обаче си мисля, че е малко вероятно да ни третират като равни.

— Но Соркин не може да придобие напълно компанията без подкрепата на Мелър — обади се адвокатът на „Кук“.

— Сигурен съм, че Соркин не се интересува от компанията — каза Себ. — А само от четирийсетте и два офиса, чиято цена на хартия е под два милиона паунда, докато моят специалист по недвижими имоти ги оцени на повече от пет.

— Значи това е играта му — каза Досън.

— Мисля, че с радост ще продаде имотите, без да се консултира с Мелър и дори без да наруши закона — каза Арнолд. — Подозирам, че мистър Соркин ще е изчезнал много преди полицията да го настигне.

— Можем ли да го спрем по някакъв начин? — попита Брук.

— Да — каза Себ. — Като сложим ръка на петдесетте и един процента на Мелър и изхвърлим Слоун.

На следващата сутрин на изтривалката на Вирджиния се появи писмо, написано с познат почерк. Тя го отвори. Вътре имаше втори плик, адресиран до мис Кели Мелър, но без адрес, а само кратка бележка:

Моля те, погрижи се Кели да получи това.
Изключително важно е.

Дезмънд

Вирджиния незабавно отвори втория плик и зачете писмото на Дезмънд до дъщеря му.

Скъпа Кели...

Себастиан тъкмо се канеше да влезе в асансьора, когато видя Арнолд Хардкасл да тича по коридора към него.

— Нямах ли си жена и семейство, при които да се прибереш?

— Добра новина — каза Арнолд, без да обръща внимание на подмятането му. — Мелър не само се съгласи да се срещне с нас, но и иска това да стане колкото се може по-скоро.

— Отлично. Хаким много ще се зарадва.

— Вече говорих с началника на затвора и той се съгласи утре в дванайсет да се проведе консултативна среща.

— Хаким със сигурност ще иска да присъства.

— Да не дава господ — каза Арнолд. — Сигурно ще се опита да го удуши, а и кой може да го вини за това? Не, ти трябва да представляваш „Фартингс“. В края на краищата той поиска да се види с теб, когато направи първото предложение. Съветвам те да вземеш и Рей Брук, така че Мелър да си даде сметка, че работата е сериозна. Да говорят председател с председател. Това ще го впечатли.

— Има логика — съгласи се Себ.

— Имаш ли някакви ангажименти за утре сутринта?

— И да имам — каза Себ, отваряйки джобния си бележник, — след малко ще бъдат отложени.

Вирджиния се свърза с майката на Кели Мелър, но тя изобщо не беше отзивчива. Сигурно си помисли, че Вирджиния е най-новата приятелка на Мелър. Все пак разкри, че когато се чула за последен път дъщеря си, тя била някъде в Чикаго, но призна, че е изгубила връзка с нея.

В единайсет сутринта на следващия ден Себастиан, Арнолд и Рей Брук се качиха в едно такси и Себ каза на шофьора да ги откара до затвора Белмарш. Шофьорът не изглеждаше особено доволен.

— Няма особени шансове за обратен курс — обясни Арнолд.

— Защо толкова рано? — попита Брук.

— Ще разберем, когато стигнем — отвърна Арнолд.

По пътя обсъждаха тактиката си и се съгласиха, че основният им приоритет е да накарат Мелър да се отпусне и да остане с чувството, че са на негова страна.

— Непрекъснато споменавайте Слоун и Нолс, защото съм сигурен, че той би предпочел да има вземане-даване по-скоро с нас, отколкото с тях — каза Себ.

— Не мисля, че би се съгласил да се срещне с нас, освен ако нямаме някакъв шанс — каза Брук, докато таксито излизаше от града.

Когато колата приближи огромния страховито зелен портал на Белмарш, всеки знаеше ролята, която трябва да изиграе. Арнолд щеше да даде начало на срещата и да се опита да убеди Мелър, че те са добрите, а когато реши, че моментът е подходящ, Себ щеше да му направи оферта за милион и половина паунда за акциите му. Брук щеше да потвърди, че парите ще бъдат прехвърлени в сметката му в момента, когато подпише прехвърлянето на акциите, и че като бонус Слоун и Нолс ще бъдат изхвърлени преди края на работния ден. Себ започваше да се чувства по-уверен.

Когато влязоха в затвора, охраната ги претърси щателно. Джобното ножче на Брук бе незабавно отнето. Председателят на борда на „Кук Травъл“ може и да бе посетил всяка страна на планетата, но си личеше, че никога досега не е влизал в затвор. Оставиха всичките си ценни вещи и дори коланите на панталоните си при дежурния сержант и тръгнаха към Блок А, съпровождани от двама надзиратели.

Минаха през няколко решетъчни врати — отключваха ги пред тях и ги заключваха зад тях — и най-сетне стигнаха до стаята за срещи на първия етаж. Според часовника на стената оставаха пет минути до дванайсет. Брук вече нямаше нужда да пита защо са тръгнали толкова рано.

Един от дежурните надзиратели отвори вратата и тримата влязоха в помещение със стъклени стени. Макар да бяха оставени сами, двама надзиратели застанаха отвън и ги наблюдаваха. Трябваше

да са сигурни, че никой няма да предаде на затворника наркотици, оръжие или пари. Нищо не доставяше на надзирателите по-голямо удоволствие от това да арестуват адвокат.

Тримата посетители седнаха около малката маса в средата на стаята — четвъртият стол остана за Мелър. Арнолд отвори куфарчето си и извади папка. Взе от нея удостоверение за прехвърляне на акции и договор от три страници и за пореден път провери внимателно съдържанието му, преди да го остави на масата. Ако всичко минеше по план, след час щяха да напуснат затвора с два подписа на последния ред.

Себ непрекъснато се взираше в часовника на стената — щяха да им отпуснат само един час да сключат сделката и да подпишат всички необходими документи. Щом стрелката стигна дванайсет, в стаята влезе мъж със зелена папийонка, риза на райета и сако от туид. Арнолд незабавно стана.

— Добър ден, господин началник.

— Добър ден, мистър Хардкасл. Със съжаление трябва да ви уведомя, че срещата няма да може да се състои.

— Защо? — възкликна Себ и скочи на крака.

— Когато главният надзирател на блока отключил килията на Мелър в шест сутринта, намерил леглото му преобърнато, а него обесен на усукания чаршаф.

Себ се срути на стола.

Началникът изчака секунда да осмислят чутото и добави прозаично:

— За съжаление самоубийствата в Белмарш не са рядкост.

Когато Вирджиния прочете кратката новина за самоубийството на Мелър на единайсета страница на „Ивнинг Стандарт“, първата ѝ мисъл бе, че източникът ѝ на доходи е пресъхнал.

Но после я споходи втора мисъл.

17.

— Напоследък толкова рядко се случва цялото семейство да се събере за уикенда — каза Ема, докато влизаха в салона след вечеря.

— И всички знаем кой е виновникът — каза Себастиан. — Дано поне работата още да ти харесва.

— Харесва не е точната дума. Но не минава и ден, без да си помисля каква късметлийка съм и как една случайна среща с Маргарет Тачър промени целия ми живот.

— Какво е да работиш за министър-председателя? — попита Саманта, докато си наливаше кафе.

— Честно казано, не я виждам особено често, но когато се случва, тя като че ли знае точно какво съм намислила.

— И какво си намислила? — попита Себ и седна на канапето до жена си.

— Законопроектът за здравеопазването ще бъде прехвърлен от Камарата на общините в Камарата на лордовете. Моя работа ще бъде да го представя параграф по параграф, преди да го върнем на Камарата на общините с надеждата, че опозицията няма да има прекалено много поправки.

— Това няма да е лесно, докато Джайлс се опитва да те препъне на всяка крачка — каза Грейс. — Макар че очаквам, че ще го биеш в подробностите.

— Може би, но той си остава един от най-добрите опоненти в двете камари, въпреки че го пратиха на задните редове.

— Изгубил ли е всякаква надежда да влезе в кабинета в сянка? — попита Саманта.

— Мисля, че отговорът трябва да е да, защото Майкъл Фут няма как да е останал доволен от духовитите му коментари след инцидента с работническата куртка.

— Да отидеш по работническа куртка на Кенотафа в Паметната неделя^[1] показва известна липса на политически усет — подметна Себ.

— Жалко, че Джайлс не успя да си задържи устата затворена по темата — каза Грейс, докато Ема ѝ подаваше чашка кафе.

— Загубата на първия ред е в наша полза — каза Себ. — Откакто се върна в борда на „Фартингс“, Джайлс отвори врати, за които досега няхмахме ключове.

— Влизането в борда на банка от Сити е още едно нещо, което не го прави популярен в очите на Майкъл Фут — каза Ема. — Така че едва ли ще го видим отново на първия ред, докато Лейбъристката партия не си избере нов лидер.

— А може би дори и тогава — каза Себ. — Боя се, че следващото поколение може да възприеме Джайлс като динозавър и също като Троцки да го прати в кошчето на историята.

— Не можеш да хвърлиш динозавър в кошче — каза Хари от креслото в ъгъла, на което никой друг не би и помислил да седне.

Семейството избухна в смях.

— Стига политика — каза Ема и се обърна към Саманта. — Искам да знам какво прави Джесика и защо не дойде тук за уикенда.

— Мисля, че си има приятел — каза Сам.

— Не е ли още малка? — обади се Хари.

— На двайсети става на шестнайсет — напомни Себ на баща си.

— Виждали ли сте го? — попита Ема.

— Не. Всъщност не би трябвало дори да знаем за него — каза Сам. — Но завчера оправях стаята ѝ и нямаше как да не видя рисунка на красив младеж на стената до леглото, където преди имаше плакат на „Дюран Дюран“.

— Още ми липсва дъщеря ми — тъжно каза Хари.

— Има моменти, когато с радост бих ти дал моята — каза Себ. — Миналата седмица я спипах, докато се опитваше да се измъкне от къщата по минипола, с розово червило и обувки на високи токчета. Пратих я горе да махне червилото и да се преоблече. Тя се заключи в стаята си и оттогава не ми говори.

— Какво знаете за момчето? — попита Хари.

— Май се казва Стив и знаем, че е капитан на училищния отбор по футбол — каза Сам. — Така че подозирам, че Джесика се е наредила на доста дълга опашка.

— Не мисля, че Джеси се реди на опашки — каза Грейс.

— А внук ми? — попита Ема.

— Вече ходи, без да пада — каза Сам, — и през цялото време тръгва към най-близката врата, така че си е голяма занимавка. Засега съм зарязала всякакви идеи да се връщам на работа — не мога да понеса мисълта да дам Джейк на детегледачка.

— Възхищавам ти се за това — каза Ема. — Понякога се питам дали и аз не трябваше да взема същото решение.

— Така е — каза Себ и се облегна на мраморната камина. — Аз съм класически пример как поквареното детство може да те направи покварен човек.

— Уф, полицай Крупке — каза Хари.

— Нямам представа какво означава това, татко — рече Себ.

— Заведох майка ти на „Уестсайдска история“ в Бристол за годишнината от сватбата ни. Ако не си я гледал, поправи грешката си.

— Гледал съм я — отвърна Себ. — „Фартингс Кауфман“ е най-големият спонсор на постановката.

— И през ум не ми е минавало, че си ангел — каза Хари. — И определено не видях да се споменава в последното ти портфолио.

— Вложих половин милион от парите на клиентите си в шоуто, но реших, че е прекалено рисковано за семейството, макар че аз самият реших да се пробвам.

— Значи сме изгубили — каза Грейс.

— *Mea culpa*^[2] — призна Себ. — Вие получихте 7,9 процента годишен доход от парите си, докато другите ми клиенти прибиха по 8,4 процента. „Уестсайдска история“ се оказа къртач, както се изрази американският продуцент, който продължава да ми праща чекове на всяко тримесечие.

— Може да ни включиш в следващото ти шоу — подметна Ема.

— Няма да има следващо шоу, мамо. Не се наложи да правя сериозни проучвания, за да открия, че ме е споходил късметът на начинаещия. Седем от десет постановки в Уест Енд губят всяко пени, вложено от инвеститорите. Една от десет излиза на нула, една носи смислена печалба и само една на сто удвоява парите ти, а обикновено това са постановки, до които никой не може да се добере. Затова реших да нарежа шоубизнеса, докато съм на плюс.

— Арън Гинзбург ми каза, че следващият голям хит щял да бъде нещо, озаглавено „Малкото магазинче на ужасите“ — обади се Хари.

— „Фартингс“ няма да инвестира в шоу на ужасите — каза Себ.

— Защо? — попита Ема. — В края на краищата нали опита да инвестираш в „Мелър Травъл“.

— И още се опитвам — призна Себастиан.

— Тогава в какво инвестира? — попита Ема.

— В Ай Си Ай, „Роял Дъч Шел“, „Бритиш Еървейс“ и „Кюнард“. Единственият риск, който поех от ваше име, беше да купя малко акции на една стартираща компания — „Стейджкоуч“, и ще останеш доволна да научиш, че един от основателите ѝ е жена.

— И вече показват добра възвръщаемост — каза Хари.

— Освен това възнамерявам да взема значителен дял от „Томас Кук“, но само ако успеем да придобием „Мелър Травъл“.

— Никога не ми е пукало особено за Дезмънд Мелър — призна Ема. — Но дори аз изпитах съжаление, когато чух, че се е самоубил.

— Бари Хамънд не е убеден, че става въпрос за самоубийство.

— И аз не съм — каза Хари. — Ако със случая се занимаваше Уилям Уоруик, би посочил, че съвпаденията са прекалено много.

— Какви например? — попита Себ. Винаги оставаше очарован от начина, по който работеше умът на баща му.

— Като начало, Мелър е открит обесен в килията си, докато тече битка за придобиване на компанията му. В същото време Ейдриън Слоун, председателят на борда на компанията, изчезва безследно.

— Това не го знаех — каза Ема.

— Имаше по-важни неща на главата от четенето на „Бристол Ивнинг Поуст“ — каза Хари. — А и ако трябва да съм честен, аз нямаше да разбера и за Мелър, ако местните журналисти не бяха обсебени от темата. Типичното заглавие беше „Бизнесмен от Бристол се самоубива в затвор със строг режим“. И всеки път, когато искат председателят на борда на „Мелър Травъл“ да направи изявление от името на компанията, получават отговор, че „не е на разположение за коментар“. Още по-любопитното е, че Джим Нолс, описван като временен председател, се опитва да увери обезпокоените акционери, че бизнесът си върви по обичайния начин, и им обещава вълнуващи новини в близко бъдеще. Три малко вероятни съвпадения и Уилям Уоруик със сигурност би поискал да открие Ейдриън Слоун, ако иска да хвърли някаква светлина върху загадката около смъртта на Мелър.

— Но началникът на Белмарш е убеден, че става въпрос за самоубийство — каза Себ.

— Началниците на затвори винаги казват това, когато има смърт на тяхна територия — отвърна Хари. — Така е много по-удобно. Признаването за убийство означава разследване на Вътрешното министерство, което може да продължи и цяла година. Не, тук нещо липсва, макар че все още не съм проумял какво точно.

— Не нещо, а някой — каза Себ. — И по-точно мистър Конрад Соркин.

— Той пък кой е? — попита Грейс.

— Съмнителен международен бизнесмен, за когото досега смятах, че работи със Слоун.

— Соркин пътническа компания ли има? — попита Ема. — Защото ако е така, никога не съм срещала името му.

— Не, Соркин не се интересува от „Мелър Травъл“. Той просто иска да сложи ръка на офисите на компанията, за да направи бърза печалба.

— Нямах представа за това парче от пъзела — каза Хари. — Но то може да обясни друго съвпадение, което ме тормозеше — ролята на някой си мистър Алън Картър в тази афера. — Всички в стаята впериха заинтригувано погледи в Хари, без да го прекъсват. — Алън Картър е местен агент на недвижими имоти, който досега играеше съвсем незначителна роля в цялата тази сага. Но според мен неговите свидетелства могат да се окажат особено важни. — Хари си наля още една чаша кафе и отпи, преди да продължи: — Досега той се споменава само между другото в „Бристол Ивнинг Нюз“ — например, когато казал на криминалния репортер на вестника, че апартаментът на Мелър в Бристол бил обявен за продажба. Помислих си, че го е казал, за да направи малко безплатна реклама на фирмата си и да уреди по-добра цена за имота. В това няма нищо лошо. Но второто му изявление, направено няколко дни след смъртта на Мелър, е доста поинтригуващо.

— Хайде, обърни страницата, обърни я! — нетърпеливо възкликна Себ.

— Картър казал без никакви обяснения на пресата, че апартаментът на Мелър е продаден, но че клиентът му го инструктирал да задържи част от парите от продажбата в ескроу сметка. Любопитно ми е за колко пари става въпрос и защо не е пратил цялата сума на

изпълнителите на завещанието на Мелър и не ги е оставил те да решат кой има право на нея.

— Според теб дали Картър ще работи в събота сутринта? — попита Себ.

— За агентите на недвижими имоти това е най-заетата сутрин в седмицата — каза Хари. — Но това не е въпросът, който трябваше да ми зададеш, Себ.

— Понякога наистина си влудяващ — каза Ема.

— Абсолютно — съгласи се Себ.

— И какъв въпрос трябваше да ти зададе? — попита Грейс.

— Кой е най-близкият роднина на Дезмънд Мелър.

В девет без пет на следващата сутрин Себастиан стоеше пред „Хъдсън и Джоунс“ на Комършъл Роуд. Трима агенти вече седяха зад бюрата си и чакаха първите си клиенти.

Когато вратата се отвори, прилежно отпечатана табелка на едното бюро му показва кой точно е мистър Алън Картър. Себ седна срещу млад мъж с костюм на тънко райе, бяла риза и зелена копринена вратовръзка, който му се усмихна приветливо.

— Купувате, продавате, или може би и двете, мистър...

— Клифтън.

— Да не би случайно да сте роднина на лейди Клифтън?

— Тя ми е майка.

— В такъв случай се надявам да й пратите много поздравии от мен.

— Познавате ли я?

— Само като председател на борда на болницата. Жена ми имаше рак на гърдата и се запознали на една от седмичните ѝ обиколки.

— Всяка сряда сутрин, от десет до дванайсет — каза Себ. — Обясни ми, че обиколките ѝ давали възможност да разбере какво мислят пациентите и екипът.

— И това не е всичко — каза Картър. — Когато синът ми беше съборен от колелото си и си изкълчи глезена, тя отново беше налице, този път в спешното отделение, и наблюдаваше всичко, което ставаше.

— Трябва да е било в петък следобед, между четири и шест.

— Изненада ме не това, че беше там, а че дойде да поговори с жена ми и дори помнеше името ѝ. Така че кажете какво желаете, мистър Клифтън, защото аз съм вашият човек.

— Боя се, че не съм нито купувач, нито продавач, мистър Картър. Търся информация.

— Стига да мога да помогна, ще го направя.

— Банката, която представлявам, в момента се опитва да придобие „Мелър Травъл“ и бях заинтересуван от ваше изявление пред местната преса относно продажбата на апартамента на мистър Дезмънд Мелър на Брод стрийт.

— Кое от многото ми изявления? — попита Картър, който очевидно се радваше на вниманието, което му отделяха.

— Казаха сте на репортер от „Ивнинг Нюз“, че е трябвало да задържите част от парите от продажбата на апартамента, вместо да предадете цялата сума на изпълнителите на завещанието на мистър Мелър, което озадачи баща ми.

— Съобразителен човек е баща ви. Същото не може да се каже за репортера, който така и не се опита да разнищи историята.

— Е, аз бих искал да го направя.

— И ако ви помогна, мистър Клифтън, това ще бъде ли от някаква полза за майка ви?

— Непряко да. Ако банката ми успее да придобие „Мелър Травъл“, родителите ми ще се облагодетелстват от трансакцията, защото аз управлявам акциите им.

— Значи единият ще може да продължи да пише, докато другият ръководи здравната система?

— Нещо такова.

— Между нас казано — прошепна Картър и се наведе заговорнически през бюрото, — от самото начало историята ми се видя странна. Клиент, който може да те търси веднъж седмично и разполага едва с три минути, защото се обажда от затвора, е само по себе си доста голямо предизвикателство.

— Да, представям си.

— Първите му инструкции бяха съвсем недвусмислени. Искаше да обявя апартамента му за продан, при условие че цялата трансакция ще бъде извършена в рамките на трийсет дни.

Себ извади от вътрешния си джоб чекова книжка и написа на гърба ѝ „30 дни“.

— Седмица по-късно се обади с друго искане, което ме озадачи, защото бях предположил, че е богат човек. — Себ държеше химикалката си в готовност. — Попита ме дали мога да му отпусна краткосрочен заем от десет хиляди паунда срещу имота, тъй като спешно се нуждаел от пари. Започнах да му обяснявам, че това е против политиката на компанията, но връзката прекъсна.

Себ си записа „10 000 паунда“ и го подчерта.

— Две седмици по-късно можех да му кажа, че съм намерил купувач за апартамента, който е депозирал десет процента от исканата цена, но няма да завърши сделката преди да е видял доклада на инспектора. Тогава мистър Мелър отправи още по-странна молба.

Себ продължаваше да попива всяка дума на Картър.

— След като продажбата се осъществи, да предам първите десет хиляди на негов приятел от Лондон, но само срещу заверен документ, който е подписан от него в присъствието на някой си мистър Грейвс и с дата дванайсети март осемдесет и първа.

Себ си записа „приятел, 10 000, заверен документ, подписан от Мелър/Грейвс“ и датата.

— Останалата сума, след като вземем нашия процент — продължи Картър, — трябваше да бъде депозирана в личната му сметка в „Уест“ на Куин стрийт.

Себ добави „Нат Уест Куин стрийт“ към растящия списък.

— Накрая успях да се отърва от апартамента, но се наложи значително да понижим цената. След това изпълних дословно инструкциите на мистър Мелър.

— Документът още ли е у вас? — попита Себ. Сърцето му биеше бясно.

— Не. Но една дама се обади в офиса и когато потвърдих, че държа десет хиляди в ескроу сметка, прояви голям интерес, докато не добавих, че не мога да освободя парите, освен ако не покаже документ, подписан от мистър Мелър. Тя попита дали може да покаже копие, но ѝ казах, че трябва да видя оригинала, преди да се съглася да отпусна десетте хиляди.

— И тя как реагира?

— Честно казано, изгуби самообладание и започна да ме заплашва. Каза ми да очаквам обаждане от адвокатата ѝ, ако не ѝ дам парите. Но аз останах твърд, мистър Клифтън, и оттогава не съм я чувал.

— Постъпили сте съвсем правилно.

— Радвам се, че се съгласявате с мен, мистър Клифтън, защото няколко дни по-късно се случи нещо изключително странно. — Себ повдигна вежда. — Един късен следобед, малко преди края на работния ден, се появи местен бизнесмен и представи оригиналния документ, така че нямах избор и му предадох десетте хиляди.

Себ си записа „местен бизнесмен“. Вече трябваше да се съгласи с баща си — Картър разполагаше с няколко парчета от пъзела. Трябваше обаче да разбере отговора на още един въпрос.

— Как е името на жената?

— Не, мистър Клифтън — след кратко колебание каза Картър. — Мисля, че стигнах твърде далеч. Мога обаче да ви кажа, че е лейди като майка ви, но не като майка ви, защото се съмнявам, че би запомнила името ми.

Себ си записа „лейди“ на чековата книжка и стана.

— Благодаря — каза и стисна ръката на мистър Картър. — Помогнахте ми изключително много и ще предам милите ви поздравии на майка си.

— За мен е удоволствие. Съжалявам, че не мога да ви дам името на дамата.

— Не се безпокойте — каза Себ. — Но ако лейди Вирджиния ви се обади отново, предайте ѝ много поздравии от мен.

[1] Втората неделя от ноември, в която се почитат героите от войните. — Б.пр. ↑

[2] Вината е моя (лат.). — Б.пр. ↑

18.

Себастиан сложи чековата книжка на масата пред себе си. Хаким Бишара, Арнолд Хардкасл и Джайлс Барингтън бяха очевидно заинтригувани, но не казаха нищо.

— Прекарах уикенда при родителите си в Съмърсет — каза Себ — и открих, че баща ми проявява необичайно голям интерес към смъртта на Дезмънд Мелър. Подобно на Бари Хамънд, той не е убеден, че става въпрос за самоубийство, и ако приемем тази хипотеза, се появяват няколко възможности.

Тримата около масата го слушаха внимателно.

— Баща ми ме посъветва да посетя една местна агенция за недвижими имоти сутринта и да си поговоря с човека, който се е занимавал с продажбата на апартамента на Мелър в Бристол. — Себ погледна дългия списък, който беше направил на гърба на чековата книжка при срещата си с Картър.

След двацет минути вече бе обяснил на внимателните си слушатели защо според него въпросната дама е лейди Вирджиния Фенуик, а местният бизнесмен — не друг, а Джим Нолс.

— Но как е възможно тези двама да са се срещнали? — попита Джайлс. — Те се движат в съвсем различни кръгове.

— Мелър трябва да е бил общият знаменател — предположи Арнолд.

— А парите са спойката — добави Хаким, — защото тя не би тръгнала да си губи времето заради някой от тях, освен ако не вижда някаква изгода за себе си.

— Но това пак не обяснява защо на Мелър са му трябвали толкова бързо десет хиляди в брой — каза Джайлс. — В края на краищата той беше много богат човек.

— В активи, но не задължително в брой — посочи Хаким.

— Прекарах последните два дни в опити да проумея това, но както можеше да се очаква, баща ми излезе с най-вероятния сценарий — каза Себ. — Според него, щом Мелър се е нуждаел спешно от подобна сума в брой, не е нужно да гледаме по-далеч от затвора. Освен

това се зачуди дали мистериозното изчезване на Ейдриън Слоун не е свързано по някакъв начин с всичко това.

— Възможно е Мелър да е бил заплашван — предположи Арнолд. — Често се случва, ако си мислят, че някой затворник има пари.

— Възможно е — каза Хаким, — но ако спешно се е нуждаел от десет хиляди назаем, е трябвало да представи някаква гаранция.

— Като апартамента в Бристол — каза Арнолд.

— Но той не е бил продаден навреме, за да реши финансовия му проблем, така че трябва да е намерил нещо друго.

— Може би акциите му в „Мелър Травъл“? — предположи Джайлс.

— Изглежда малко вероятно — каза Хаким. — Те струват най-малко милион и половина, а на него са му трябвали само десет хиляди.

— Зависи колко отчаян е бил — каза Джайлс.

— Поради което съм убеден, че е бил заплашван от друг затворник — каза Арнолд.

— Но защо му е трябвало да се обръща за помощ към Вирджиния, когато тя е разчитала на него за доходите си, а не той на нея? — попита Джайлс.

— Сигурно е била посредничка — каза Себ. — И баща ми предполага, че точно тук се е замесил и Нолс.

— И след като той е разбрал, че може да сложи ръка на петдесет и един процента от компанията, ако Мелър го няма, за да върне десетте хиляди в рамките на трийсет дни...

— Поради което баща ми е убеден, че не става въпрос за самоубийство, а за убийство — каза Себ.

— Джим Нолс може и да е противен тип, но не мога да повярвам, че ще се забърка в убийство — възрази Арнолд.

— Подозирам, че тук е ролята на Соркин — каза Себ.

— Има и още нещо, което мога да ви кажа от минал опит — каза Арнолд. — Наемните убийци обикновено вземат около десет хиляди, а в Белмарш със сигурност има поне един или двама такива.

Последва дълго мълчание. Накрая Хаким каза:

— Значи щом Соркин сложи ръка на акциите, ако Мелър го няма, компанията става негова. Което означава, че нямаме шанс да измъкнем нещо от Нолс или Слоун.

— Това е друга загадка — каза Себ. — Вече повече от месец няма и следа от Слоун. Не мога да повярвам, че си е плюл на петите само дни преди да има шанса да удари джакпота.

— Така е — съгласи се Хаким. — Подозирам обаче, че има още един човек, който би могъл да отговори на всичките ни въпроси.

— Лейди Вирджиния Фенуик — каза Себастиан. — Трябва само да решим кой да се обърне към нея.

— Винаги можем да теглим жребий и да видим кой ще е късметлията, нали?

— Не е необходимо. Има само един човек, който може да го направи. — Хаким се обърна и се усмихна на Джайлс.

— Но аз не съм разговарял с Вирджиния от почти трийсет години — запротестира Джайлс. — И няма причина да смятаме, че изобщо ще се съгласи да се види с мен.

— Освен ако не си в състояние да ѝ предложиш нещо, на което не може да устои — каза Себ. — В края на краищата знаем, че Мелър е бил готов да плати десет хиляди, за да си получи онзи документ, така че трябва само да разбереш колко иска Вирджиния, за да ти даде копие.

— Откъде сме сигурни, че има копие? — попита Арнолд.

— Още една информация, която мистър Картър бе така добър да сподели — отвърна Себ.

— Кое то повдига въпроса у кого е оригиналът — каза Хаким.

— У Нолс — без капка колебание заяви Себ. — Не забравяй, че именно той е прибрал десетте хиляди от Картър.

— Но от чие име? — попита Арнолд.

— Въртим се в кръг, а съм сигурен, че лейди Вирджиния може да ни упъти — каза Хаким и отново се усмихна на Джайлс.

Джайлс прекара доста време в мислене как да подходи към Вирджиния. Писмо с предложение за среща щеше да е загуба на време, тъй като от опит знаеше, че често минаваха дни преди тя да отвори пощата си, а дори тогава едва ли би си направила труда да отговори на нещо, пратено от него. Последния път, когато ѝ бе звънял, тя бе треснала телефона преди да е успял да каже второто си изречение. А ако се появише на прага ѝ без покана, щеше да получи шамар или да

остане да се взира в затръшната врата, а най-вероятно и двете. Накрая Карин намери решението.

— Тази жена се интересува само от едно нещо — каза тя. — Така че ще трябва да я подкупиш.

На следващата сутрин куриер на DHL достави плик с щампа „Спешно и лично“ в дома на Вирджиния в Челси и не си тръгна, докато тя не се разписа. Час по-късно телефонът на Джайлс звънна.

— Това някаква шега ли е? — остро попита Вирджиния.

— В никакъв случай. Просто исках да съм сигурен, че ще привлече вниманието ти.

— Е, успя. Какво трябва да направя, за да те накарам да подпишеш чека?

— Да ми дадеш копието на документа, който е искал да види мистър Картър преди да предаде онези десет хиляди паунда.

Последва дълга пауза.

— Десет хиляди няма да са достатъчни — каза накрая Вирджиния. — Защото знам точно защо така отчаяно искаш да се добереш до него.

— Колко?

— Двайсет.

— Разрешено ми е да качвам до петнайсет — каза Джайлс с надеждата, че звучи убедително.

Отново дълга пауза.

— Щом получа чек за петнайсет хиляди паунда, ще ти пратя копие на документа.

— Няма да стане, Вирджиния. Ще ти дам чека едва след като ми дадеш копието.

Вирджиния отново замълча, но накрая попита:

— Кога и къде?

Джайлс мина през въртящата се врата на хотел „Риц“ малко след 14:45 на следващия ден. Тръгна право към Палмовия двор и избра маса, от която да види Вирджиния в момента, когато се появи.

Прелисти страниците на „Ивнинг Стандарт“, за да убие времето, но непрекъснато вдигаше глава и си поглеждаше часовника. Знаеше, че Вирджиния няма да дойде навреме, особено след като я беше провокирал, но бе също толкова сигурен, че няма да закъснее прекалено много, защото „Коутс“ затваряха в пет, а тя трябваше да внесе чека преди да се прибере у дома.

Когато Вирджиния влезе — в три и единайсет — Джайлс зяпна. Никой не би могъл да си помисли, че тази елегантна жена е прехвърлила шейсетте. Неколцина мъже дори я загледаха скришом, докато „най-първокласната пачавра във вертепа“ както казва Богарт, вървеше бавно към бившия си съпруг.

Джайлс стана да я посрещне. Докато се навеждаше да я целуне по бузите, лекият аромат на гардений събуди у него много спомени.

— Толкова време мина, скъпи — измърка Вирджиния, докато се настаняваше срещу него. И след съвсем кратка пауза добави: — И си наддал толкова много.

Магията беше развалена и Джайлс бързо си припомни защо не му е липсвала.

— Какво ще кажеш да приключим с бизнеса — продължи тя, докато отваряше чантата си и вадеше един плик. — Ще ти дам онова, за което си дошъл, но не и преди да ми дадеш чека.

— Трябва да видя документа, преди да се разделя с каквато и да било сума.

— Ще трябва просто да ми се довериш, скъпи. — Джайлс потисна усмивката си. — Защото ако ти дам да го прочетеш, може да решиш, че вече не е нужно да ми плащаш.

Джайлс не можеше да отрече логиката ѝ.

— Какво ще кажеш за компромис — предложи той. — Обръщаш на последната страница и ми показваш датата и подписа на Мелър, а аз ще ти покажа чека.

Вирджиния се замисли за момент.

— Първо искам да видя парите.

Джайлс извади чек за 15 000 паунда от вътрешния си джоб и го вдигна така, че тя да го види.

— Не си го подписал.

— Ще го подпиша щом видя подписа на Мелър.

Вирджиния отвори плика, извади от него три листа и обърна на третата страница. Джайлс се наведе напред и разгледа подписа на Мелър, на свидетеля мистър Колин Грейвс, старши надзирател в затвора, и датата — 12 май 1981 година.

Сложи чека на масата, подписа го и го бутна към Вирджиния. Тя се поколеба за момент, после се усмихна палаво, пхна документа в плика и го даде на Джайлс. Той го сложи в куфарчето си и попита небрежно:

— Щом имаш само копието, у кого е оригиналът?

— Това ще ти струва още пет хиляди.

Джайлс написа втори чек и й го даде.

— Но това са само хиляда — запротестира Вирджиния.

— Защото си мисля, че вече знам кой е. Единствената загадка е как се е добрал до него.

— Кажи ми името и ако грешиш, ще скъсам чека и можеш да напишеш друг за пет хиляди.

— Джим Нолс го е взел от Картър от името на Конрад Соркин.

Вторият чек изчезна в чантата при първия и макар че Джайлс беше притиснал Вирджиния, беше ясно, че тя няма да му каже как Соркин се е добрал до оригинала — най-малкото защото също като него подозираше, че Дезмънд не се е самоубил, а тя не искаше да се въвлича в това.

— Чай? — предложи Джайлс с надеждата, че тя ще откаже и той ще може да се върне веднага в банката, където го очакваха другите трима.

— Чудесна идея — отвърна Вирджиния. — Също като в доброто старо време.

Джайлс повика сервитьор и поръча чай за двама, но без кейк. Чудеше се за какво ли биха могли да си говорят, но Вирджиния реши проблема.

— Мисля, че има още нещо, което би искал — каза тя и отново пусна палавата си усмивка.

Джайлс не беше подготвен за това. Облегна се и се опита да изглежда спокоен, докато чакаше да разбере дали Вирджиния просто се забавлява за негова сметка, или наистина разполага с нещо стойностно.

Сервитърът дойде и сложи чайник и селекция тънки сандвичи в средата на масата.

Вирджиния взе чайника.

— Да се направя ли на майка? Мляко и без захар, ако си спомням правилно.

— Благодаря — отвърна Джайлс.

Тя наля и на двамата. Джайлс чакаше нетърпеливо, докато тя добавяше малко мляко и две бучки захар, преди да заговори отново.

— Колко жалко, че съдебният лекар заключи, че горкият Дезмънд е умрял, без да остави завещание. — Отпи от чая. — „Ърл Грей“ — отбеляза, след което добави: — Ще е трудно някой да докаже противното преди дванайсети юни, когато компанията ще се озове така удобно в ръцете на мистър Соркин, при това за някакви си десет хиляди, срещу които е получил петдесет и един процента от „Мелър Травъл“. По моя преценка цената на акциите е най-малко милион и половина, ако не и повече.

— Бордът на „Фартингс“ вече обмисли този проблем — каза Джайлс. — И явно съдът ще трябва да реши кой е най-близкият роднина на Мелър. Арнолд Хардкасл заключи, че с две бивши съпруги и една дъщеря, с която е изгубил отдавна връзка, и с две доведени деца съдебната битка би могла да продължи години, преди да бъде разрешена.

— Така е — каза Вирджиния и отпи отново от чая.

— Разбира се, освен ако някой не открие завещание.

Джайлс зяпна невярващо как тя бръкна отново в чантата си, извади тънък жълт плик и му го показа. Той прочете изписаните с калиграфски почерк думи: *Последна воля и завещание на Дезмънд Мелър*. Датата беше 12 май 1981 година.

— Колко? — попита Джайлс.

19.

Себастиан слезе от самолета заедно с другите пътници, вървящи към най-оживения терминал на света. Имаше само ръчен багаж и затова тръгна направо към митницата. Един служител сложи печат в паспорта му и се усмихна.

— Добре дошли в Америка, мистър Клифтън.

Себастиан излезе от летището и се нареди на опашката за таксите. Вече беше решил да отиде направо на последния известен адрес на Кели Мелър в Саут Сайд в Чикаго, който бяха научили от Вирджиния, но едва след като беше изкопчила още пет хиляди паунда от Джайлс. Председателят смяташе, че ако Кели е там, разходите си заслужават до последното пени, тъй като искаше наследницата на Дезмънд Мелър да се върне в Англия колкото се може по-скоро. Трябваше да са подготвили всичко за жизненоважното заседание на борда след десет дни, когато щеше да се решава дали „Томас Кук“ или „Соркин Интърнешънъл“ ще придобият „Мелър Травъл“, и Кели Мелър можеше да се окаже решаващият фактор.

Качи се на задната седалка на жълто такси и даде адреса на шофьора. Той го погледна с подозрение. Возеше клиенти до въпросния район веднъж месечно и смяташе, че и това е прекалено често.

Себ се облегна и се замисли за случилото се през последните двайсет и четири часа. Джайлс се бе върнал в банката малко след пет, въоръжен не само с копие на договора, показващ, че Мелър е рискувал да изгуби 51 процента от компанията си срещу жалките десет хиляди паунда, но и с бонус — единственото писмо, което Мелър бе писал някога на дъщеря си. Несъмнено Вирджиния беше заплашила Джайлс, че ако не ѝ плати, ще изгори писмото пред него. Почернелият долен десен ъгъл показваше, че Джайлс се е пазарил до драсването на клечката.

— Ще трябва да действаме по-бързо — бе казал Хаким. — Остават ни само единайсет дни преди следващото заседание на борда на „Мелър Травъл“, когато ще се решава кой да придобие компанията.

Този път председателят избра Себастиан за неизбежната задача да отлети до Чикаго и да се върне в Лондон с единствения човек, който можеше да попречи на Соркин да сложи ръка на „Мелър Травъл“, макар че имаше и план Б.

Себ се качи на първия полет от „Хийтроу“ до Чикаго и когато самолетът кацна на „О’Хеър“, си мислеше, че се е подготвил за всеки възможен сценарий — с изключение на един. Не можеше да е сигурен, че дъщерята на Мелър живее на Тафт Роуд 1532, защото нямаше начин да се свържат с нея и да я предупредят, че идва; все пак беше уверен, че ако тя е там, предложението му ще я накара да се почувства като спечелила от лотарията.

Когато излязоха на Тафт, той погледна през прозореца и веднага си даде сметка защо такситата не обикалят вечер в този район с надеждата да намерят клиенти. Минаваха покрай редици западнали дървени къщи, които не бяха виждали боя от години и никой не би си направил труда да ги заключи добре, защото в тях нямаше нищо, което да си струва да бъде откраднато.

Когато таксито го остави пред 1532, увереността му се засили. Милион и половина паунда със сигурност щяха да променят завинаги живота на Кели Мелър. Той си погледна часовника — малко след шест. Можеше само да се надява, че тя ще си е въщи. Таксито потегли преди да е успял да даде бакшиш на шофьора.

Себ мина по късата пътека между някакви буренащи, които и най-находчивият търговец на недвижими имоти не би нарекъл градина. Почука на вратата, отстъпи крачка назад и зачака. След малко му отвори момиче, което не можеше да е Кели Мелър, защото изглеждаше едва на пет или шест.

— Здравей, аз съм Себастиан. Как се казваш?

— Кой си ти бе? — попита дрезгав глас.

Набит мускулест мъж излезе от сенките. Беше с мърлява тениска с надпис „Марсиано“ и джинси, които вероятно не беше свалил поне месец. По яките му ръце пълзяха татуирани змии.

— Себастиан Клифтън. Кели Мелър тук ли живее?

— От данъчните ли си?

— Не — каза Себ и потисна желанието си да се разсмее.

— Или от шибаната Агенция за закрила на детето?

— Не. — На Себ вече не му беше смешно, тъй като бе забелязал избледняваща синина на ръката на момиченцето. — Долетях от Англия да кажа на Кели, че баща ѝ е починал и ѝ е завещал пари.

— Колко?

— Имам право да разкривам подробности единствено на най-близкия роднина на мистър Мелър.

— Ако е някаква шашма — каза мъжът и сви юмрук, — ще те фрасна право в красивата муцуна. — Себ не помръдна. Мъжът се обърна и изсумтя: — Хайде, влизай.

Миризмата го удари веднага щом влезе — мръсни картонени чинии от заведения за бързо хранене, фасове и празни кутии от бира се търкаляха в малката стая, обзаведена с два различни фотьойла, канапе и видеоплейър последен модел. Себ не седна, а се усмихна на момиченцето, което сега стоеше в ъгъла и се взираше в него.

— Кели! — извика мъжът. Не сваляше поглед от Себ.

След малко се появи жена в халат, на който бяха бродирани думите „Хотел Маджестик“. Изглеждаше изхабена, макар Себ да знаеше, че е само на двацет и малко. Нямаше обаче съмнение, че тя е майката на момиченцето, и имаше още нещо общо с детето — няколко синини, в нейния случай и една на окото, която дори тежкият ѝ грим не можеше да скрие.

— Този тип твърди, че старецът ти умрял и ти оставил някакви пари, но не иска да ми каже колко.

Себ забеляза, че юмрукът на мъжа още е свит. Личеше си, че Кели се страхува твърде много, за да заговори. Непрекъснато хвърляше погледи към вратата, сякаш се мъчеше да му каже да се разкара колкото се може по-скоро.

— Колко? — повтори мъжът.

— Петдесет хиляди долара — каза Себ; беше решил, че няма да му повярват, ако каже милион и половина, а това означаваше, че никога няма да се отърве от този тип.

— Петдесет хилядарки? Давай ги.

— Не е толкова лесно.

— Ако това е шашма — каза мъжът, — ще ти се прииска да не си слизал от самолета.

Себ се изненада, че не изпитва страх. Беше сигурен, че има предимство, стига този тип да си мисли, че има шанс да прибере малко

лесни пари.

— Не е шашма — спокойно каза той. — Но тъй като става дума за голяма сума, Кели ще трябва да дойде с мен в Англия и да подпише някои документи, преди да си получи наследството.

В действителност Себ носеше всички необходими документи в сака си, ако Кели не желае да се върне в Англия — това беше план Б. Нуждаеше се единствено от подпис и свидетел, след което можеше да ѝ даде платежно нареждане за цялата сума срещу 51 процента от „Мелър Травъл“. Но след като се беше срещнал с партньора ѝ, това нямаше да се случи. Беше минал доста отвъд план А, Б и В и сега умът му работеше усилено.

— Тя няма да ходи никъде без мен — заяви мъжът.

— Нищо против — каза Себ. — Но ще се наложи да си платите самолета до Лондон.

— Не вярвам на нито една твоя шибана дума — каза мъжът, взе кухненски нож и направи крачка към него.

Себ за първи път изпита страх, но не помръдна от мястото си и дори реши да рискува.

— За мен е все тая — каза той, гледаше Кели в очите. — Ако тя не иска парите, те ще отидат автоматично при по-малката ѝ сестра. — Поколеба се за момент. — Морийн. — Очите му не се откъсваха от нейните.

— Не знаех, че имаш сестра — каза мъжът и изглежда свирепо Кели.

Тя кимна едва-едва.

— Аз... не съм я виждала от години, Ричи. Дори не знаех, че още е жива.

Себ беше чул всичко, което му трябваше.

— Морийн си е съвсем жива — каза той. — И много се надява Кели да не се върне в Англия.

— Да се надява колкото си иска — отвърна Ричи.

— Само гледай тая кучка да се върне с парите ми — добави той и стисна ръката на момиченцето, докато то не избухна в сълзи. — Иначе няма да види Синди отново. И какво правим сега?

— Самолетът ми излита за Лондон утре сутринта в десет, така че мога да взема Кели към осем.

— Петстотин долара може и да ме убедят, че ще се върнеш — каза Ричи и размахна ножа пред него.

— Нямам толкова в себе си — отвърна Себ и извади портфейла си. — Но мога да ви дам всичко, което имам. — И извади 345 долара, които бързо изчезнаха в задния джоб на джинсите на Ричи.

— Ще ви взема утре сутринта в осем — каза Себ.

Кели кимна, без да каже нищо. Себ се усмихна на момиченцето и си тръгна, без да се сбогува.

Излезе на улицата и пое по дългия път към хотела в центъра на града — щеше да мине известно време, преди да попадне на такси. Изруга. Само да беше знаел, че Кели има дъщеря!

Събуди се в два след полунощ — осем сутринта в Лондон. Затвори очи, но знаеше, че няма да заспи отново — биологичният му часовник тиктакаше и на друг континент беше съвсем буден. А и непрекъснато си мислеше как Кели Мелър се е озовала в подобна ситуация и с мъж като онзи тип. Явно беше заради детето.

Когато камбанарията на близката църква удари три, Себ се обади на Хаким в банката и му разказа подробно за срещата си с Ричи, Кели и Синди.

— Тъжно, че ще трябва да се върне в Чикаго, ако иска да е с дъщеря си — бяха първите думи на Хаким.

— Някоя майка не би искала да остави детето си при такова чудовище — каза Себ. — Дори не съм сигурен, че докато се върна, няма да си е променила мнението за пътуването.

— Дали ако му дадем хиляда долара в брой, ще пусне и момичето?

— Не мисля. Но двайсет и пет хиляди може и да го убедят.

— Ще оставя на теб да решава какъв е план В — каза Хаким. — Но за всеки случай вземи хиляда долара — добави той и затвори.

Себ взе дълъг горещ душ, избърсна се, облече се и слезе долу, за да се присъедини към другите ранобудници на закуска. Погледна менюто и осъзна, че е забравил колко много ядат американците сутрин. Учтиво отказа гофретите с кленов сироп, пържените яйца, наденицата, бекона и картофените кюфтета и се задоволи с купа мюсли и варено яйце.

Освободи стаята малко след седем и трийсет. Портиерът извика такси и шофьорът отново го погледна изненадано, когато Себ му даде адреса.

— Отивам да взема един човек — обясни той, — след което трябва да продължим за „О’Хеър“.

Пристигнаха пред 1532 няколко минути по-рано и след като хвърли поглед на къщата, шофьорът остави двигателя запален. Себ реши да изчака до осем без една минута, тъй като не искаше да предизвиква Ричи повече от необходимото. Но не беше забелязал двата чифта очи, които се взираха с очакване в него през прозореца. Миг по-късно предната врата се отвори и малкото момиче изскочи на пътеката и се завтече към него. Майка му тихо затвори вратата след себе си и също се затича.

Себ се пресегна и бързо отвори задната врата на таксито, за да могат двете да скочат до него. Кели затвори и изкрещя: „Тръгвай, за бога, тръгвай“, без нито за миг да откъсва поглед от вратата. Шофьорът с готовност изпълни заповедта.

Щом завиха на ъгъла и продължиха към летището, Кели въздъхна с облекчение, но така и не пусна дъщеря си. Мина известно време преди да дойде достатъчно на себе си, за да заговори.

— Ричи се върна в два след полунощ и беше толкова пиян, че едва се държеше на крака. Срути се на леглото и веднага захърка. Сигурно няма да помръдне до обед.

— А по това време вие и Синди ще сте преполовили Атлантическия океан.

— И едно е сигурно, мистър Клифтън, няма да се върнем тук — каза тя, прегръщаше дъщеря си. — С нетърпение очаквам отново да видя Бристол. Петдесет хиляди долара ще са повече от достатъчно да си купим някакво малко жилище, да си намеря работа и да запиша Синди в някое свястно училище.

— Не са петдесет хиляди — тихо каза Себ.

Кели го погледна разтревожено — от изражението ѝ си личеше, че се страхува, че ще трябва да се върне на 1532 с празни ръце. Себ извади от куфарчето си плик, адресиран до мис Кели Мелър, и ѝ го подаде.

Тя го отвори и извади писмото. Докато го четеше, очите ѝ се разшириха от изумление.

Затвор Белмарш

Лондон, 12 май 1981 година.

Скъпа Кели,

Пиша ти за първи път и се боя, че ще е и за последен. Мисълта за смъртта ме накара най-сетне да дойда на себе си. Вече е твърде късно да се опитвам да се реванширам заради пълния ми провал като баща, но поне ми позволи шанса да направя така, че да се радваш на по-добър живот от моя.

Предвид това реших да оставя цялото си имущество на теб с надеждата, че би могла да ми простиш някога. Аз пръв съм готов да призная, че животът ми далеч не беше безупречен, но поне този малък жест ще ми позволи да напусна този свят с чувството, че съм направил поне едно добро. Ако имаш деца, Кели, погрижи се да им дадеш възможностите, които аз така и не ти дадох.

Твой,

Дезмънд Мелър (AZ2178)

Свидетел: Колин Грейвс, старши надзирател.

П.П. Може би ще ти се стори странно, че подписвам писмото до дъщеря си с пълното си име и че свидетел на подписа ми е надзирател от затвора. Просто така искам да покажа, че това писмо следва да се смята за мое завещание.

Писмото падна на пода на таксито, защото Кели припадна.

20.

— Днес бордът трябва да реши кой ще отведе „Мелър Травъл“ в двайсет и първи век — каза председателят. — Две ползващи се с голямо уважение компании — „Соркин Интърнешънъл“ и „Томас Кук“ — предложиха два милиона за компанията, но ние трябва да решим коя според нас по-добре подхожда на нуждите ни. Следва да посоча пред това събрание — продължи Нолс, — че поканих мистър Соркин и мистър Брук от „Томас Кук“ да говорят пред борда, за да можем да преценим достойнствата на офертите им. Мистър Брук така и не отговори на поканата ми. Тълкувайте го както намерите за добре. — Нолс не добави, че макар да беше подписал писмото до Брук преди седмица, то бе пуснато едва вчера. — Мистър Соркин обаче не само отговори незабавно, но и прекъсна натоварения си график, за да бъде днес сред нас, и тази сутрин депозира два милиона паунда в банката ни, за да докаже, че намеренията му са сериозни.

Нолс се усмихна: вече му беше обещано, че още един милион ще бъде преведен в анонимната му сметка в „Питер и Сие“ в Женева и ще бъде освободен в момента, в който Конрад Соркин поеме „Мелър Травъл“. Не знаеше обаче, че Соркин няма никакво намерение да плаща два милиона за компанията. Само след няколко часа той щеше да притежава 51% от „Мелър Травъл“ и всички на тази маса щяха да останат без работа, а Нолс щеше да си мечтае напразно за милиона.

— И тъй — продължи Нолс, — позволете ми да поканя мистър Соркин да се обърне към борда, за да ви каже как вижда бъдещето на „Мелър Травъл“, ако решим да приемем предложението му.

Соркин, облечен в елегантен тъмносив костюм по поръчка, бяла риза и вратовръзка на Манчестър Комюнити Колидж на алени и жълти ивици, която нямаше право да носи, стана от мястото си в другия край на масата.

— Господин председател, позволете в началото да поговоря за философията на моята компания. „Соркин Интърнешънъл“ вярва на първо място в хората и затова основният ни приоритет са служителите, като се започне от жената, която приготвя чай, до изпълнителния

директор. Вярвам в лоялността и приемствеността над всичко останало и мога да уверя този борд, че нито един служител на „Мелър Травъл“ няма да се окаже ненужен. Възнамерявам да бъда по-скоро пазител на компанията, който ще работи неуморно от името на акционерите ѝ. Затова искам да кажа от самото начало, че ако „Соркин Интърнешънъл“ има щастието да придобие „Мелър Травъл“, ви очаква бързо увеличаване на работната сила, защото възнамерявам да наема повече служители, а не по-малко, като се надявам, че след време „Мелър Травъл“ ще направи оферта за купуването на „Томас Кук“, а не обратното. Разбира се, това ще изисква голяма инвестиция и ви гарантирам, че съм готов да я направя. Но моята компания ще изисква също така твърда и надеждна ръка на кормилото, като се имат предвид разтърсващите събития от последните месеци. Ако позволите да перифразирам Оскар Уайлд: „Да изгубиш един председател е нещастие, но да изгубиш двама...“.

Нолс със задоволство забеляза, че един-двама членове на борда се усмихват.

— Предвид това — продължи Соркин, — смятам, че е важно да ви покажа моята вяра не само във вашия председател, но и в целия борд. Така че ми позволете да кажа недвусмислено, че ако компанията ми бъде избрана да придобие „Мелър Травъл“, ще покана Джим Нолс да продължи да оглавява борда и ще помоля всички вие да останете на постовете си.

Този път само един директор не се усмихваше.

— Нека работим заедно и бързо да възстановим тази компания на мястото, на което беше, и след това да пристъпим към разширяване, така че „Мелър Травъл“ да се превърне в обект на завист от страна на другите пътнически фирми по целия свят. Позволете накрая да кажа, че се надявам да решите, че съм подходящият човек, който ще поведе компанията към следващия век.

Соркин седна сред виковете „Браво, браво!“. Един директор дори го потупа по гърба.

— Господа — каза Нолс, — тъй като председателят на борда на „Томас Кук“ така и не се яви, предлагам да продължим и да решим коя компания да придобие „Мелър Травъл“ — „Соркин Интърнешънъл“ или „Томас Кук“? Ще помоля секретарят да води гласуването.

Мистър Аркрайт стана бавно от мястото си.

— Моля членовете на борда, които желаят да гласуват в полза на „Соркин Интърнешънъл“, да вдигнат...

Вратата на заседателната зала рязко се отвори и влязоха трима мъже и една жена.

— Какво означава това нахлуване? — остро попита Нолс и скочи на крака. — Това е закрито заседание на борда и нямате право да бъдете тук.

— Мисля, че ще откриете, че имаме — отвърна Арнолд Хардкасл. — Както знаете, мистър Нолс, аз съм юридическият представител на „Фартингс Кауфман“ и идвам заедно с изпълнителния директор на банката мистър Себастиан Клифтън и с председателя на борда на „Томас Кук“ мистър Рей Брук, който едва тази сутрин получи покана да присъства на срещата.

— А младата дама? — попита Нолс, без да се опитва да крие сарказма си. — Кой е поканил нея?

— Тя не получи покана — отвърна Хардкасл. — Но ще оставя на мис Мелър да обясни на борда защо е тук.

Нолс рухна в стола си, сякаш беше получил удар от боксьор тежка категория.

Себастиан се усмихна окуражаващо на Кели. Часове наред през изминалата седмица беше подготвял протежето си за този момент. Тя се бе оказала добър ученик, който бързо схваща нещата. Вече не беше с вехт халат и с избледняваща синина на окото. Младата жена, която стоеше пред борда, показваше увереността на човек, който много добре осъзнава властта, която притежава като мажоритарен акционер на „Мелър Травъл“. Малцина биха я познали като същата жена, която Себастиан бе открил в Чикаго само преди няколко дни.

Себ бързо бе открил колко интелигентна е Кели и след като беше освободена от оковите на Тафт Роуд 1532, тя моментално схвана какво означава да притежава 51 процента от компанията на баща си. В деня на заседанието на борда тя бе повече от готова да изиграе ролята си и да си върне онова, което ѝ принадлежеше по право.

Конрад Соркин бавно се изправи и определено не изглеждаше застрашен. Но пък Себ подозираше, че в миналото му се е случвало да се озовава в доста по-напрегнати ситуации. Той погледна право към Кели, сякаш я предизвикваше да си отвори устата.

— Мистър Соркин — с топла усмивка му каза тя, — аз съм Кели Мелър и съм дъщерята на покойния Дезмънд Кевин Мелър, който ми остави цялото си имущество според завещанието си.

— Мис Мелър — отвърна Соркин, — трябва да посоча, че все още притежавам петдесет и един процента от акциите на компанията, които купих напълно законно от баща ви.

— Дори това да е вярно, мистър Соркин — каза Кели, без да е нужно Себ да я подканя, — ако ви платя десетте хиляди паунда преди края на работния ден, тези акции автоматично се връщат при мен.

Хардкасъл пристъпи напред, отвори куфарчето си и извади от него паспорта на клиента си, завещанието на Мелър и платежно нареждане за 10 000 паунда. Постави ги на масата пред Соркин, който обаче изобщо не ги погледна.

— Преди края на работния ден, ако позволите да повторя думите ви, мис Мелър — каза Соркин. — И тъй като банките затварят след двайсет минути — продължи той, поглеждайки часовника си, — мисля, че ще откриете, че чекът ви няма да може да бъде одобрен до понеделник сутринта, когато контрактът ще бъде безсилен и аз ще съм собственикът на „Мелър Травъл“, а не вие.

— Ако си направите труда да погледнете по-внимателно — намеси се Арнолд, — ще видите, че ви представяме не чек, мистър Соркин, а платежно нареждане и следователно законен документ, който позволява на мис Мелър като наследница на баща си да си върне онова, което ѝ принадлежи по право.

Един-двама от директорите в борда определено се чувстваха неспокойно.

Соркин незабавно отвърна на удара.

— Очевидно не сте наясно, мистър Хардкасъл, че вече получих одобрението на борда да придобия компанията, както ще потвърди мистър Нолс.

— Вярно ли е? — попита Себ и се обърна към председателя.

Нолс погледна нервно към Соркин.

— Да, решението беше гласувано и сега „Соркин Интърнешънъл“ контролира „Мелър Травъл“.

— Може би е време да си вървите, мистър Клифтън, преди да се изложите още повече — каза Соркин.

Себ искаше да възрази, но знаеше, че ако бордът наистина е гласувал „Соркин Интърнешънъл“ да придобие „Мелър Травъл“, ще трябва да се подчини на решението му и макар че Кели все още притежаваше 51 процента от акциите, те нямаше да струват нищо, след като Соркин продаде активите на компанията.

Арнолд прибираше документите в куфарчето си, когато един самотен глас обяви:

— Не е имало никакво гласуване.

Всички се обърнаха към един от директорите, който досега не се беше обаждал. Себастиан си спомни, че при посещението си в затвора Мелър му беше казал, че все още има един приятел в борда.

— Тъкмо се канехме да гласуваме, когато пристигнахте — каза Анди Добс. — И мога да ви уверя, мистър Клифтън, че може и да съм единственият, но бих гласувал за „Томас Кук“.

— Аз също — обади се друг директор.

Нолс се огледа отчаяно за подкрепа, но беше ясно, че дори внимателно подобрите му хора го изоставят.

— Благодаря, господа — каза Себастиан. — Може би дойде времето вие да си вървите, мистър Соркин. Или желаете да подложат това на гласуване?

— Разкарай се, надут никаквец — каза Соркин. — Не се плаша лесно.

— Не заплашвам никого — отвърна Себ. — Тъкмо обратното, опитвам се да бъда полезен. Както несъмнено знаете, днес е дванайсети юни, което означава, че пребивавате в страната от двайсет и девет дни. Така че ако не напуснете бреговете ни до полунощ, ще станете обект на британската данъчна система, а съм сигурен, че това е нещо, което искате да избегнете.

— Не ме плашиш, Клифтън. Адвокатите ми са повече от способни да се справят с мижитурка като теб.

— Може би. Но няма да е зле да ги предупредите, че сметнах за свой дълг да съобща на данъчните за присъствието ви в Бристол, така че не се изненадвайте, ако полицията се качи на яхтата ви и я арестува една минута след полунощ.

— Няма да посмеят.

— Не мисля, че бихте желали да поемете такъв риск. Разбрах също, че от Скотланд Ярд са започнали разследване на подозрителната

смърт на Дезмънд Мелър, а френските власти, които неотдавна откриха едно тяло, изхвърлено на брега край Ница, за което имат основание да смятат, че е на Ейдриън Слоун, са издали заповед за ареста ви.

— Няма да могат да ми припишат нищо.

— Сигурно сте прав. Но имам чувството, че мистър Нолс би се съгласил да помогне на Интерпол в това разследване. Разбира се, стига да не желае да прекара остатъка от живота си в една килия с вас.

Нолс, който видимо беше преbledнял, се отпусна тежко на стола си.

— На твое място бих се безпокоил за собствения си живот, Клифтън — каза Соркин.

— Глупаво е да ми отправяте подобна заплаха пред толкова много свидетели — каза Себ. — Особено когато един от тях е кралски адвокат, който чува всяка ваша дума.

Соркин погледна Арнолд Хардкасъл и млъкна.

— Честно казано, мисля, че е време да последвате примера на вашия герой Наполеон и да се изнесете възможно най-бързо.

Двамата продължиха да се гледат втренчено още известно време. Накрая Соркин хвърли договора на масата, взе платежното нареждане и тръгна да излиза, но Кели пристъпи отново напред.

— Преди да си тръгнете, мистър Соркин, мога ли да попитам колко сте склонен да ми предложите за моите петдесет и един процента от „Мелър Травъл“?

Всички се обърнаха към новия собственик на компанията и Себастиан не успя да скрие изненадата си. Това не беше част от добре подготвения сценарий. Кели гледаше Соркин и чакаше отговора му.

— Готов съм да ви платя три милиона паунда за акциите ви — спокойно каза Соркин, който си даваше сметка, че пак може да направи добра печалба, след като Нолс няма да си получи своя милион.

Кели се замисли над предложението му и най-сетне отвърна:

— Благодарна съм за предложението ви, мистър Соркин, но мисля, че предпочитам да си имам работа с „Фартингс Кауфман“.

Себастиан й се усмихна и въздъхна с облекчение.

— И тъй като трябва да напуснете териториалните води преди полунощ, мистър Соркин, няма да ви задържам повече.

— Мръсна кучка — каза Соркин, докато минаваше покрай нея на път към вратата.

Усмивката на Кели показваше, че е поласкана от обидата.

Нолс изчака Соркин да затръшне вратата, преди да заговори отново.

— Тъкмо се канехме да гласуваме, мис Мелър. Мога ли да помоля секретаря на компанията да...

— Това вече не е необходимо — прекъсна го Кели и взе договора, който Соркин бе оставил на масата. — В качеството си на мажоритарен акционер аз решавам бъдещето на компанията.

Идеално подбрани думи, помисли си Себастиан. Самият той не би могъл да го каже по-добре.

— Първото ми решение като нов собственик е да ви уволня, мистър Нолс, наред с целия борд. Съветвам ви да напуснете незабавно.

Себ не успя да сдържи усмивката си, докато Нолс и останалите директори си събираха книгата и мълчаливо си тръгваха.

— Добра работа — каза той, когато и последният член на борда се изниза през вратата.

— Благодаря, мистър Клифтън — отвърна Кели. — И позволете да кажа, че много оценявам всичко, което направихте вие и екипът ви от „Фартингс Кауфман“, за да стане това възможно.

— За мен е удоволствие.

— Длъжна съм да попитам — продължи тя, — след като мистър Соркин бе готов да ми плати три милиона за акциите, да приемам ли, че „Томас Кук“ ще предложи същата цена?

Беше обърнала нова страница от сценария, която Себ не беше чел. Преди той да успее да отговори, Рей Брук се позасмя и каза:

— Имаме сделка, млада госпожо.

— Благодаря — каза Кели и се обърна към адвоката на банката. — Ще оставя подготвянето на документите на вас, мистър Хардкасл, и ви моля да ме уведомите веднага щом получа своите три милиона.

— Мисля, че това беше намек да си вървим — каза председателят на „Кук“, който не можеше да скрие широката си усмивка.

Тримата мъже излязоха от заседателната зала.

Кели поседя известно време, след което вдигна телефона пред себе си и набра номера, на който се беше обаждала всяка вечер през

последните две седмици.

И веднага щом чу познатия глас от другата страна, каза:

— Всичко мина по план, Вирджиния.

ЛЕЙДИ ВИРДЖИНИЯ ФЕНУИК
1981 — 1982

21.

— Не зная как да започна да ви благодаря — каза Кели. — Ако не ми бяхте писали да ме предупредите, че мистър Клифтън идва, никога нямаше да разбера, че не е бил приятел на баща ми.

— Това беше най-малкото, което можех да направя — отвърна Вирджиния.

— И онези безброй обаждания за ваша сметка. Сигурно са ви стрували цяло състояние...

— Сметнах, че е важно да знаете истината за „Фартингс“ и особено как Себастиан Клифтън се отнесе с баща ви в миналото.

— Но той изглежда толкова приятен...

— Нима се изненадвате, когато става дума за милиони? И не забравяйте, че основният му интерес винаги е била „Томас Кук“, а не вие.

— И каква блестяща идея от ваша страна да разбера колко би платил мистър Соркин за акциите ми и после да накарам „Томас Кук“ да предложат същата цена.

— Баща ви ми беше не само близък приятел, но и ме научи на много неща за бизнеса през годините.

— Но не беше нужно да ми заемате двайсет хиляди паунда до финализирането на сделката.

— Реших, че това ще ви помогне да вържете двата края.

— Ще направи много повече от това, много повече — каза Кели. — Трябва да ви върна всичко, което ви дължа, до последното пени.

— Не е спешно — каза Вирджиния, която още имаше над двеста хиляди паунда в сметката си и вече очакваше с нетърпение да удари поредното къораво. — По-важното е, скъпа Кели, как го приема малката Синди?

— Никога не съм я виждал толкова щастлива. Обожава новото си училище и вече има няколко чудесни приятелки.

— Завиждам ѝ. Винаги съм искала да имам дете, но вече е твърде късно. Може би ще ми позволите да бъда нейна почетна баба.

— Не мога да си представя друг, който да е по-подходящ да води Синди през годините на формирането ѝ — каза Кели и след кратко колебание добави: — Но има и още нещо, което трябва да обсъдя с вас, лейди Вирджиния. Нещо, за което се чувствам малко виновна.

— Няма за какво да се чувствате виновна, скъпа. Тъкмо обратното. Така и не успях да се отблагодаря на баща ви, задето бе толкова мил с мен през годините.

— И сега аз трябва да ви се отблагодаря за вашата добрина, защото знаей, че вие и баща ми сте били не само близки приятели, но и бизнес партньори, и затова трябва да ви задам един смущаващ въпрос. — Кели отново се поколеба и този път Вирджиния не ѝ се притече на помощ. — Какъв процент ви плащаше той, след като приключвахте сделка?

Въпрос, за който Вирджиния беше много добре подготвена.

— Дезмънд беше щедър човек — каза тя — и винаги ми плащаше двайсет и пет хиляди паунда и десет процента от окончателно договорената сума плюс разходите, които съм направила от негово име. Но не е нужно да...

— Напротив, нужно е. Ще постъпя по същия начин като баща ми и ще ви платя напълно веднага щом сделката с „Томас Кук“ бъде приключена.

— Не е спешно, скъпа — каза Вирджиния. — Вашето приятелство е много по-важно за мен.

След пет седмици Кели получи от „Томас Кук“ чек за три милиона паунда и незабавно изпрати на Вирджиния чек за 345 000 паунда, за да покрие заема си, нейната такса и десетте процента от трите милиона.

Вирджиния не я натисна да плаща разходите ѝ. В края на краищата не беше инвестирала кой знае колко, за да открие жертвата си. Няколко телефонни обаждания и след като Кели се върна в Англия, две посещения в ресторанти, в които беше малко вероятно някой да ги разпознае. Единственият реален разход бе наемането на частен детектив в Чикаго, който да открие Кели Мелър. Е, ако трябва да сме точни, той откри първо Синди Мелър в училището ѝ и даде две писма на майка ѝ, когато тя дойде да я вземе. След като прочете писмата,

Кели още същия следобед се обади на Вирджиния за нейна сметка от една телефонна кабина. Така че когато Джайлс се свърза с Вирджиния, тя знаеше отлично какви всъщност са целите му.

Двете хиляди долара за детектива бяха повече от покрити от „Фартингс“ в замяна на копие от завещанието на Дезмънд Мелър и адреса, който ще ги отведе до наследницата му. Себастиан Клифтън ѝ спести разходите да пътува до Чикаго, да върне Кели Мелър в Англия и да я подготви за сблъсъка със Соркин, за да го накара да плати двойно за дяловете на Кели в компанията. Вирджиния реши, че този път може да си позволи да бъде щедра в разходите си, тъй като беше сигурна, че Кели ще замести баща си като алтернативен източник на доходи.

* * *

— Нека опитам да разбера какво предлагате, лейди Вирджиния — каза сър Едуард Мейкпийс. — Искате да се обърна към адвокатите на Сайръс Т. Грант и да им предложа вместо да плащате по сто хиляди годишно в продължение на следващите девет години, да им платите наведнъж половин милион и с това да се приключи?

— Да се приключи напълно и окончателно.

— Ще се свържа с лорд Гудман и ще ви предам какво мисли той за предложението ви.

На Сайръс Т. Грант III му трябваше цял месец преди да се съгласи да уреди окончателно спора с Вирджиния срещу 500 000 паунда, единствено заради непрекъснатото натякване на Ели Мей.

— Както казваше дядо ми — напомни му тя, — по-добре един долар в банката, отколкото обещания за зестра.

След още един месец Вирджиния получи от сър Едуард Мейкпийс сметка за 2300 паунда, които плати незабавно, тъй като не беше сигурна кога може да ѝ се наложи отново да използва услугите му.

Едно от малкото писма, които отвори през следващите седмици, беше от „Коутс“; банката я информираше, че в сметката ѝ все още има 41 000 паунда. Дезмънд Мелър се беше оказал далеч по-доходоносен мъртъв, отколкото жив.

Когато часовниците бяха върнати с един час назад и температурата започна да пада, Вирджиния започна да мисли за зимна ваканция. Откри, че ѝ е трудно да реши между една вила в Южна Франция и кралския апартамент в хотел „Санди Лейн“ в Барбадос. Може би бе най-добре да остави решението на младия мъж, с когото се бе запознала неотдавна в „Анабел“. Мислеше си за Алберто, докато отваряше поредното писмо, което бързо пропъди всякакви мисли за ваканции. След като дойде на себе си от шока, Вирджиния намери телефонния номер на банкера си и си уговори среща с мистър Лий на следващия ден.

— Сто осемдесет и пет хиляди паунда? — възмути се Вирджиния.

— Точно така, милейди — каза мистър Лий, след като прочете писмото от главния данъчен инспектор.

— Но как е възможно?

— Предполагам, че сте наясно, че има нещо, наречено данък печалба, милейди?

— Наясно съм, да, но никога не съм плащала.

— Е, боя се, че предстои да се случи и това — каза Лий, — защото данъчният настоява за трийсет процента от печалбата от двеста и трийсет хиляди, която направихте от продаването на картините на Лаури, комисионата от триста хиляди и двайсетте и пет хиляди, които получихте след придобиването на „Мелър Травъл“.

— Но този данъчен не си ли дава сметка, че нямам сто осемдесет и пет хиляди? Разделих се почти с всичките си пари, за да се издължа на Сайръс.

— Главният данъчен инспектор е сляп за всякакви лични проблеми, които бихте могли да имате — посочи не особено окуражително мистър Лий. — Данъчните са наясно само с това колко печелите, но не и колко харчите.

— Какво ще стане, ако не отговоря на писмото им?

— Ако не отговорите в рамките на трийсет дни, ще започнат да ви начисляват наказателна лихва, докато не платите.

— А ако не мога?

— Ще ви изправят пред съда, ще ви принудят да обявите банкрут и ще конфискуват цялото ви имущество.

— Кой би си помислил, че данъчните могат да бъдат по-гадни и от Ели Мей Грант — каза Вирджиния.

Вирджиния знаеше кой е единственият човек, на когото може да разчита да реши проблема ѝ с данъчните, и макар че не се беше чувала с Кели от няколко месеца („Много работа“, както смяташе да обясни), не мислеше, че ще ѝ е трудно да я убеди да инвестира няколкостотин хиляди в сделка, която нямаше как да се провали.

Щом се прибра след срещата с мистър Лий, Вирджиния прекара известно време в търсене на писмото, което Кели ѝ беше пратила преди няколко седмици — сега съжаляваше, че не ѝ беше отговорила. Все пак, помисли си тя, докато гледаше адреса в горната част на листа, ето още една причина за изненадваща визита в Литъл Гейбълс, Лодж Лейн, Нейлси, недалеч от Бристол.

На следващата сутрин Вирджиния стана преди изгрев-слънце — необичайно събитие, но всъщност така и не беше успяла да заспи. Потегли малко след девет и по време на дългия път репетираше репликите си за уникалната възможност за инвестиция, която ти се удава веднъж в живота, и че Кели ще е глупачка, ако не се възползва от нея.

Мина знака за Нейлси малко преди пладне и спря да попита един възрастен джентълмен за пътя до Лодж Лейн. Спря пред Литъл Гейбълс и сърцето ѝ се сви, когато видя на полянката надписа „Продава се“. Предположи, че Кели се е преместила в по-голяма къща. Тръгна по алеята и почука на предната врата. След секунди на прага се появи млад мъж и ѝ отправи изпълнена с очакване усмивка.

— Мисис Кемпиън?

— Не, не съм мисис Кемпиън. Аз съм лейди Вирджиния Фенуик.

— Моите извинения, лейди Фенуик.

— Освен това не съм лейди Фенуик. Аз съм дъщеря на граф, а не съпруга на пожизнен лорд в Горната камара. Можете да се обръщате

към мен с лейди Вирджиния.

— Разбира се — каза той и се извини за втори път. — С какво мога да ви помогна, лейди Вирджиния?

— Можете да започнете, като ми кажете кой сте.

— Нийл Озбърн, агентът по недвижими имоти, който отговаря за продажбата на този имот. Проявявате ли интерес?

— Разбира се, че не. Просто идвам на гости на старата си приятелка Кели Мелър. Тя още ли живее тук?

— Не, премести се малко след като ми поръча да обявя къщата за продажба.

— Някъде близо ли се е преместила?

— В Пърт.

— В Шотландия ли?

— Не, в Австралия. — Това накара Вирджиния да млъкне за момент и младият мъж успя да завърши второто си изречение. — Мога да ви кажа само, лейди Вирджиния, че Кели ми заръча да преведа сумата от продажбата в съвместна банкова сметка в Пърт.

— Съвместна банкова сметка ли?

— Да, видях Бари само веднъж, малко след като се сгодиха. Изглеждаше приятен човек — добави Озбърн и погледна над рамото на Вирджиния. — Вие ли сте мистър и мисис Кемпиън? — попита младата двойка, която вървеше по алеята.

Когато получи второ писмо от главния данъчен инспектор, Вирджиния осъзна, че е останал само един човек, към когото може да се обърне, макар че той не беше от онези, които биха повярвали на историята ѝ за инвестиция, която няма как да се провали.

Избра уикенд, когато Фреди Фенуик щеше да е в пансиона, а снаха ѝ, за която никога не ѝ беше пукало — предполагаше, че чувствата са взаимни — щеше да е на гости при възрастната си леля в Дъмфрис.

Не си взе място в спален вагон — името според нея беше погрешно, защото така и не успяваше да поспи повече от час, докато влакът тракаше по релсите. Вместо това предпочете да пътува до Шотландия през деня — така щеше да има достатъчно време да обмисли плана си и да се подготви за неудобните въпроси, които би

могъл да зададе брат й. В края на краищата, когато му беше звъннала да му каже, че се нуждае от съвета му и трябва да го види спешно, знаеше, че той ще предположи, че „съвет“ също е погрешно название; приемаше също, че сумата от 185 000 паунда ще му се види доста висока, освен ако не е склонен да подкрепи твърдението й, че...

Арчи беше изпратил колата си (ако разхлопаният „Воксхол“ модел 1975 можеше изобщо да се нарече кола) да я вземе от гара Уейвърли в Единбург. Нейно Благородие пропътува пътя до Фенуик Хол сред миризма на лабрадори и празни гилзи, без нито веднъж да заговори шофьора.

Докато съпровождаше лейди Вирджиния до стаята за гости, икономът я уведоми, че Негово Благородие е излязъл на лов, но се очаква да се върне навреме за вечеря. Вирджиния се зае да разопакова багажа си — нещо, за което по времето на баща й щеше да се погрижи някоя прислужница — след което се отпусна в горещата вана, която трябваше да напълни сама. Облече се за вечеря и наостри нокти в подготовка за срещата.

Вечерята мина достатъчно гладко, но пък и не обсъждаха нищо съществено, докато не им поднесоха кафето и прислугата не се оттегли.

— Сигурен съм, че не си изминала целия път само да разбереш как е семейството, Вирджиния — каза Арчи, след като си наля бренди. — Е, каква е истинската причина за визитата ти?

Вирджиния остави чашата си кафе и пое дълбоко дъх.

— Сериозно се замислям да оспоря завещанието на баща ни. — След като произнесе добре подготвения начален залп, разбра от изражението на брат си, че не е изненадан.

— На какви основания? — попита той спокойно.

— На основание, че беше обещал да остави спиртоварната „Глен Фенуик“ на мен заедно с годишните й печалби от около сто хиляди паунда, което би ми позволило да живея комфортно до края на дните си.

— Но както знаеш много добре, Вирджиния, в завещанието си баща ни остави спиртната фабрика на Фреди, когото ти заряза преди няколко години, като остави на мен отговорността за отглеждането му.

— Много добре знаеш, че Фреди не е мой син, а просто потомък на мой бивш иконом и жена му. Така че той няма никакви права върху

имоти на баща ми.

Вирджиния погледна брат си в очакване да види как ще реагира на тази бомба, но и този път изненадата не сбърчи челото му.

Арчи се наведе да почеше спящия до него уелингтън.

— Не само че знам отлично, че Фреди не е твой син, но и това бе потвърдено отвъд всякакви съмнения след посещението на мисис Ели Мей Грант, която ми разказа най-подробно за представлението, което си изнесла, когато годеникът ѝ бил в „Риц“ преди години, и по-късните ти твърдения, че си бременна и че Сайръс е баща на Фреди.

— Защо ѝ е било да се среща с теб? — остро попита Вирджиния, която беше донякъде изкарана извън релси.

— За да разбере дали съм склонен да върна част от парите, които си измъкнала с измама от съпруга ѝ през последното десетилетие.

— Можел си да ѝ предложиш приходите от спиртната фабрика, докато дългът ми не бъде изплатен. Това би решило всичките ми проблеми.

— Както много добре знаеш, Вирджиния, фабриката не е моя, за да я предлагам. Баща ни я остави на Фреди и изрично посочи, че трябва да бъде управлявана от мен, докато момчето навърши двайсет и пет, когато автоматично става негова.

— Но след като вече знаеш, че Фреди не е мой син, несъмнено ще подкрепиш твърдението ми, че в по-ранната версия на завещанието, която видяхме и двамата, той беше оставил спиртоварната на мен.

— А след това размисли. И едва след като мисис Грант ми каза каква е любимата марка уиски на съпруга ѝ, осъзнах защо татко ти завеща само една бутилка „Мейкърс Марк“, което означава, че той също е знаел, че Фреди не е твой син.

— Получих известие за данък в размер на сто осемдесет и пет хиляди паунда, които не мога да платя — изгърси Вирджиния.

— Съжалявам да го чуя — каза Арчи. — Но според личния ми опит данъчните не пращат искания за сто осемдесет и пет хиляди паунда, освен ако длъжникът не е имал приходи от... — той се поколеба за момент — около половин милион.

— Похарчих и последното си пени, за да покрия иска на Сайръс, и не ми остана нищо.

— Е, аз определено нямам на разположение подобна сума, Вирджиния, дори и да исках да ти помогна. Всяко спечелено пени се връща в имението, което по една случайност излезе на нула миналата година, а и сама виждаш, че не тънем в разкош. Всъщност, ако бъда принуден да правя икономии, следващата ще се наложи да бъде месечната ти издръжка. Иронията е, че Фреди получи по-голяма изгода от завещанието на татко ни, отколкото ние.

— Но всичко това може да се промени, щом спиртоварната премине в мои ръце. — Вирджиния се наведе напред и погледна с надежда брат си. — Арчи, ако ме подкрепиш, аз съм готова да си я поделим.

— Никакви такива, Вирджиния. Волята на баща ни беше недвусмислена и в завещанието си той ме задължава да се погрижа за изпълняването му. И аз смятам да направя точно това.

— Но нима кръвта не е по-важна от...

— Спазването на думата ли? Не, Вирджиния, не е по-важна и трябва да те предупредя, че ако си достатъчно безразсъдна да оспориш завещанието и се стигне до съд, няма да се поколебая да подкрепя правото на Фреди, защото баща ни би очаквал от мен именно това.

На връщане към Лондон Вирджиния заключи, че отново ще ѝ се наложи да се чуе с далечния братовчед в Аржентина — при това спешно.

На следващата сутрин Вирджиния получи последно напомняне от главния инспектор, което смачка и запокити в най-близкото кошче. Следобед вече с неохота мислеше да си резервира билет втора класа до Буенос Айрес и дори бе започнала да опакова багажа си, като си мислеше за нещата, които щяха да ѝ липсват в изгнание, сред които „Анабел“, приятелката ѝ Присила, Бофи и дори „Дейли Мейл“. Някак си се съмняваше, че „Буенос Айрес Хералд“ ще ѝ се стори толкова привлекателен.

Отвори страницата на Нейджъл Демпстър, за да види какво правят приятелите ѝ. Колонката му се доминираше от снимката на жена, която не я интересуваше, макар че новината за смъртта ѝ накара сърцето ѝ да прескочи един удар.

С огромна тъга научих за смъртта на херцогиня Лавиния Хартфорд, на чиято красота, чар и ум се възхищавахме всички. (Не я описваше по същия начин, докато беше жива, помисли си Вирджиния.) Тя ще липсва на многото си приятели (които можеха да се поберат и в телефонна кабина. Но тъй като беше богата и могъща, всички винаги пълзяха пред нея). Погребението ще бъде в църквата на абатство „Сейнт Олбънс“ и на него ще присъства принцеса Маргарет, една от най-старите ѝ приятелки. Херцогинята остави след себе си сина си лорд Кларънс, дъщерите си лейди Алис и лейди Камила и предания си съпруг, тринайсетия херцог Хартфорд. Погребението ще се състои на...

Вирджиния отвори бележника си, записа си датата и разопакова багажа си.

22.

Вирджиния може да нямаше и пукната пара, но никой от онези, които я видяха да влиза в „Сейнт Олбънс“ онази сутрин, не би повярвал на подобно нещо. Беше с черна копринена рокля, с брошката от перли на баба си и черна дамска чанта „Хермес“, за която още не беше платила.

Влезе през западния вход няколко минути преди началото на службата и откри, че църквата вече е пълна. Огледа се сред множеството, разтревожена да не я избутат на някое място в дъното и да остане незабелязана, когато забеляза висок елегантен мъж във фрак и с палка на разпоредител. Усмихна му се топло, но той явно не я позна.

— Аз съм лейди Вирджиния Фенуик — прошепна тя. — Близка семейна приятелка.

— Разбира се, милейди. След мен, ако обичате.

Вирджиния го последва по пътеката покрай редовете опечалени, които си знаеха местата. Остана приятно изненадана, когато разпоредителят ѝ намери място на петия ред, точно зад семейството, което заемаше почти целия първи ред. Докато се преструваше, че преглежда програмата на службата, тя се огледа да види кой седи около нея. Разпозна херцозите Норфолк, Уестминстър и Марлборо, както и неколцина наследствени лордове, които бяха добри приятели на покойния ѝ баща. Погледна назад и видя Бофи Бриджуотър няколко реда зад нея, но се престори, че не забелязва преувеличения му поклон.

Органът засвири, за да обяви появата на най-високопоставените лица, които бяха поведени отделно по пътеката от главния разпоредител. След кмета на Хартфорд вървеше шерифът и лорд-лейтенантът на графството. Тримата заеха местата си на третия ред. Малко по-късно бяха последвани от лорд Барингтън от Бристолското пристанище и бивш лидер на Камарата на лордовете.

Докато Джайлс минаваше покрай нея, Вирджиния се извърна. Не искаше бившият ѝ съпруг да я вижда тук. Това не беше част от добре

замисления ѝ план. Джайлс зае запазеното си място на втория ред.

След малко всички събрали се станаха като един, защото украсеният с бели лилии ковчег започна бавното си преминаване по пътеката към олтара, носен на раменете на шестима гвардейци от Първи батальон на Гвардия Колдстрийм — полка, в който херцогът бе служил като майор през Втората световна война и на който сега бе почетен полковник.

Тринайсетият херцог Хартфорд, синът му и двете му дъщери вървяха след тях и заеха местата си на първия ред, докато гвардейците слагаха ковчег на поставката. Погребалната служба бе водена от епископа на Хартфорд, който напомни на присъстващите каква светица е била покойната херцогиня и наблегна на неуморната ѝ работа като патрон на „Д-р Бернардо“ и председател на Съюза на майките. Накрая епископът изрази сърдечните си съболезнования на херцога и семейството и добави, че се надява с помощта на Всемогъщия да успеят да се примирят със загубата.

„И с малка помощ от мен“, помисли си Вирджиния.

Когато службата приключи, Вирджиния се присъедини към подобрена група опечалени и си изпроси да я закарат до замъка за приема, на който не беше поканена. Когато пристигнаха, спря в подножието на стъпалата, за да се възхити за момент на великолепната сграда, сякаш се канеше да я купи.

По време на опелото и погребението Вирджиния бе останала неподвижна, но след като влезе в замъка и икономът обяви „Лейди Вирджиния Фенуик“, така и не се спря на едно място.

— Колко мило да си направите труда да дойдете в Хартфордшър, Вирджиния — каза херцогът, докато се навеждаше да я целуне по бузите. — Зная, че Лавиния щеше да го оцени.

„Не бих пропуснала в никакъв случай“, искаше да му отвърне тя, но се ограничи с:

— Такава мила лейди. Ще липсва на всички ни.

— Колко мило да го кажете, Вирджиния — отвърна херцогът, без да пуска ръката ѝ. — Искрено се надявам да поддържаме връзка.

„Можеш да си сигурен“, помисли си Вирджиния.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие, Ваша Светлост — отвърна тя с лек реверанс.

— Негова Светлост херцог Уестминстър — обяви икономът.

Вирджиния влезе в голямата зала и докато елените и глиганите се взираха надолу към нея от стените, нейният поглед обходи помещението в търсене на тримата души, които трябваше да види, и единия, когото се надяваше да избегне. Отклони няколко предложения за сандвичи и вино — даваше си много добре сметка, че времето ѝ е ограничено и че има работа за вършене.

Спря да побъбри с Майлс Норфолк, макар че той бе само временна спирка по пътя ѝ към финала. И тогава го видя — беше се облегал на камината и говореше с възрастен мъж, когото Вирджиния не познаваше. Тя заряза Майлс, започна да се придвижва постепенно към него и когато възрастният джентълмен се обърна да поговори с друг гост, се насочи към целта си като лазерен лъч.

— Кларънс. Вероятно не ме помните.

— Човек трудно може да ви забрави, лейди Вирджиния — отвърна той. — Татко винаги говори така топло за вас.

— Колко мило от негова страна — прочувствено рече Вирджиния. — Още ли служите в Кралската конна гвардия?

— Да, но за съжаление предстои да ме командироваат. Никак не ми се иска да заминавам в чужбина толкова скоро след смъртта на майка ми.

— Но херцогът ще има подкрепата на сестрите ви.

— Уви, не. Камила е омъжена за овцевъд от Нова Зеландия. Сто хиляди акра земя, представяте ли си? След няколко дни ще се връщат в Крайстчърч.

— Жалко, сигурно отговорността върху раменете на Алис ще бъде огромна.

— Там е работата. Алис получи предложение за висок пост в „Л’Ореал“ в Ню Йорк. Зная, че мисли да откаже, но папа настоява, че не бива да изпуска такава златна възможност.

— Типично за баща ви. Но ако мислите, че ще е от полза, Кларънс, с радост ще се отбивам да го виждам от време на време.

— Това ще свали огромен товар от плещите ми, лейди Вирджиния. Но трябва да ви предупредя, че старецът често е доста досаден. Понякога си мисля, че е по-скоро на седем, отколкото на седемдесет.

— Това е предизвикателство, което бих приветствала — каза Вирджиния. — И без това напоследък в живота ми не се случва нищо

особено, а и компанията на баща ви винаги ми е била приятна. Ще ви пиша от време на време да ви казвам как се справя.

— Много мило от ваша страна, лейди Вирджиния. Надявам се само да не го намерите за прекалено голям товар.

— Страхотно представление изнесе, Кларънс — заяви пълен мъж, който дойде при тях. — Направи старото момиче гордо.

— Благодаря, чичо Пърси — каза Кларънс и Вирджиния се изниза, за да продължи тройната си атака. Ракетата промени посоката си и се насочи към втората си цел.

— Поздравления за новата ви работа, Алис, и трябва да кажа, че споделям мнението на баща ви. Не бива да отказвате подобна чудесна възможност.

— Колко мило от ваша страна — каза Алис, без да е съвсем сигурна с кого разговаря. — Но все още не съм решила дали да приема предложението.

— Но защо не, скъпа? В края на краищата може никога да не получите друг шанс като този.

— Вероятно сте права. Но аз вече се чувствам виновна, че ще трябва да оставя папа да се оправя сам.

— Не е нужно, скъпа, повярвайте ми. А и ние ще сме около него, за да му помагаме в този тежък момент. Така че заминавайте и покажете на онези янки от какво сме направени ние, британците.

— Зная, че той иска точно това — каза Алис, — но просто не мога да понеса мисълта да остане сам толкова скоро след смъртта на скъпата ни майка.

— Не е нужно да се безпокоите за това — каза Вирджиния, която със задоволство видя, че Джайлс се сбогува с херцога и си тръгва.

Вирджиния прегърна топло Алис и продължи в търсене на последната си жертва. Майка, баща и три малки деца лесно се откриваха, но този път тя не беше посрещната със същия ентузиазъм.

— Здравейте, аз съм... — започна Вирджиния.

— Много добре зная коя сте — заяви лейди Камила и преди Вирджиния да успее да каже следващото си добре обмислено изречение, й обърна гръб и започна да бърби със своя стара съученичка, без да се опитва да включи Вирджиния в разговора.

Вирджиния побърза да се измъкне, преди някой да е забелязал случката. Две от три не беше лош резултат, особено като се има

предвид, че провалът живееше на другия край на света. Вирджиния не виждаше смисъл да остава тук, така че тръгна да се сбогува с херцога... засега.

— Беше ми изключително приятно да подновя запознанството си с чудесните ви деца — каза тя и се запита дали той знае колко рядко ги е виждала през последните двайсет години; една от основните причини за това бяха опитите на покойната херцогиня да ги държи далеч от нея.

— Сигурен съм, че са се зарадвали да ви видят отново — отвърна херцогът. — Надявам се, че и аз ще ви видя, при това в близко бъдеще — добави той, докато зад нея се образуваше малка опашка. — Семейството ми ще може да остане с мен само още няколко дни — прошепна херцогът. — След като всички тръгнат по пътищата си, мога ли да ви се обадя?

— Ще го очаквам с нетърпение, Пери. — Единствено покойната херцогиня и най-старите приятели на херцога се осмеляваха да се обръщат с това име към Негова Светлост херцог Хартфорд.

Щом видя Вирджиния да си тръгва, Камила тутакси отиде при брат си.

— Да не би да те видях да говориш с онази ужасна Вирджиния Фенуик?

— Да — каза Кларънс. — Изглежда приятна дама и обеща да държи под око татко, докато ни няма.

— Не се и съмнявам. Ако нещо може да ме спре да се върна в Нова Зеландия, това е мисълта, че тази жена може да се докопа до папа.

— Но тя беше много мила!

— Не позволявай тази никаквица да те заблуди, дори за миг.

— Защо си толкова враждебно настроена към нея, Камила? Та тя просто иска да помогне.

— Защото скъпата ни майка винаги имаше добра дума за всеки, а за лейди Вирджиния Фенуик бяха две — интригантка и кучка.

— С колко време разполагам? — попита Вирджиния.

— Данъчните ще ви дадат не повече от деветдесет дни, преди да започнат процедурите, милейди — отвърна банкерът.

— Та с колко време разполагам? — повтори Вирджиния.

Мистър Лий прелисти няколко страници на дневника си, преди да отговори.

— Последният срок за плащане, освен ако не искате да плащате и наказателна лихва, е два̀йсет и първи декември.

— Благодаря — каза Вирджиния и излезе от кабинета, без да каже нито дума повече.

Можеше само да се чуди колко време ще мине, преди херцогът да я потърси. Ако не се обадеше скоро, щеше да ѝ се наложи да прекара Коледа в Буенос Айрес.

23.

Не ѝ се наложи да чака дълго преди херцогът да се обади и да я покани на първата им среща. А тя определено мислеше така за вечерта в „Мосиман“. Беше свенлива, ласкаеше и флиртуваше и го накара да се чувства двайсет години по-млад — или поне той ѝ каза така, докато се сбогуваше с нея пред апартамента ѝ в Челси, с целувка по двете бузи. Подобаващо за първа среща, помисли си Вирджиния. Не покани ухажора си на кафе поради няколко причини, едната от които бе, че нямаше как той да не забележи, че там, където преди бяха окачени картини, сега имаше само куки.

Херцогът ѝ се обади на следващата сутрин и я покани на втора среща.

— Имам билети за „Шум зад кулисите“ с Пол Едингтън и си помислих, че можем след това да вечеряме.

— Колко мило от твоя страна, Пери. За съжаление, трябва да ходя на благотворителна галавечеря — каза тя, загледана в празната страница в бележника си. — Но пък в четвъртък вечер съм свободна.

След това всичките ѝ танци бяха запазени само за един човек.

Вирджиния остана изненадана колко ѝ харесва ролята на негова компаньонка, довереница и приятелка и бързо свикна с начина на живот, за който винаги беше смятала, че ѝ се пада по рождение. Трябваше обаче да приеме, че данъчните все още настояват за своя фунт плът, или по-точно 185 000 фунта, и че ако не ги плати, това идилично битие ще спре рязко като влак, ударил се в буферите на последната гара.

Мислеше дали да не помоли Пери за заем, за да покрие задълженията си, но имаше чувството, че е прекалено рано: ако той си помислеше, че парите са единствената причина тя да проявява интерес към него, връзката им щеше да свърши толкова бързо, колкото бе започнала.

През следващите няколко седмици херцогът я обсипа с подаръци от цветя, дрехи, дори бижута и макар че тя възнамеряваше да ги върне на някои от по-модните магазини на Бонд стрийт срещу пари в брой, това беше капка в сравнение със сумата, която искаха данъчните. А и херцогът много бързо щеше да разбере какви ги върши.

Но когато хладният ноември се смени с мразовития декември, Вирджиния започна да се отчайва и реши, че няма друг избор, освен да каже на Пери истината, независимо от последствията.

За деня на откровението избра седемдесетия му рожден ден, по време на празнична вечеря в „Льо Гаврош“. Беше се подготвила добре и бе похарчила почти цялата си издръжка за подарък за Пери, който всъщност не можеше да си позволи. „Картие“ ѝ изработиха златни копчета за риза с гравирания герб на Хартфорд. Трябваше да избере подходящия момент да му ги даде и после да обясни защо ще трябва да замине за Буенос Айрес веднага след Нова година.

По време на вечерята, която се състоеше предимно от подбрано шампанско, херцогът стана леко сантиментален и започна да говори за „прекосяването на финалната линия“ — неговия евфемизъм за смъртта.

— Стига глупости, Пери — сгълча го Вирджиния. — Имаш много години пред себе си, преди да се наложи да мислиш за такова потискащо нещо, особено ако зависи от мен. И не забравяй, че обещах на децата ти да се грижа за теб.

— И изпълняваш чудесно обещанието си, скъпа. Изобщо не зная как бих оцелял без теб — добави той и хвана ръката ѝ.

Вирджиния бе свикнала с малките му жестове на привързаност и дори на опипването по бедрата под масата. Тази вечер пи много малко, тъй като трябваше да е трезва като съдия, преди да изнесе пледоарията си. Избра този момент да му връчи подаръка за рождения ден.

Той бавно го разви и отвори кожената кутийка.

— Скъпа Вирджиния, колко мило от твоя страна. Никога през живота си не съм получавал по-хубав подарък. — Наведе се през масата и я целуна нежно по устните.

— Толкова се радвам, че ти харесва, Пери. Защото е почти невъзможно да намериш нещо за човек, който си има всичко.

— Не точно всичко, скъпа — отвърна той, без да пуска ръката ѝ.

Вирджиния реши, че няма да има по-подходящ момент да му каже за проблема си с данъчните.

— Пери, трябва да те попитам нещо.

— Знам — каза той. Вирджиния го погледна изненадано. — У нас или у вас, нали?

Вирджиния се изкиска като ученичка, но остана съсредоточена, макар че внезапно осъзна, че може би е по-добре да забави новината за предстоящото си заминаване, тъй като малко по-късно можеше да ѝ се отвори по-добра възможност.

Херцогът вдигна другата си ръка и миг по-късно келнерът се появи до него със сребрист поднос, на който имаше едно-единствено листче. Вирджиния беше свикнала да проверява всяка сметка, преди да позволи на херцога да пише чек. В някои ресторанти често се случваше да добавят допълнително ястие или дори бутилка вино, след като гостът е прекалил с консумацията.

Идеята ѝ хрумна, когато погледна сметката и видя числото 18,50. Но дали да рискува? Трябваше да признае, че едва ли отново ще я споходи подобен късмет. Изчака сомелиера да налее на Пери втора чаша „Тейлърс“ и заяви:

— Сметката е добре, Пери. Да напиша ли чека, докато се наслаждаваш на портвайна?

— Добра идея, мила — каза херцогът, извади чековата си книжка и ѝ я подаде. — Но гледай да добавиш щедър бакшиш — каза, докато пресушаваше чашата си. — Беше паметна вечер.

Вирджиния задраска запетаята, добави две нули и стана 185 000. Добави датата 3 декември 1982, след което постави чека пред него. Той подписа с несигурна ръка, докато пръстът на Вирджиния прикриваше нулите. Когато херцогът се оттегли да „похарчи едно пени“ — друг често използван евфемизъм — Вирджиния прибра чека в чантата си, извади своята чекова книжка и написа правилната сума. Даде я на оберкелнера точно преди Пери да се върне.

— Херцогът има рожден ден, така че аз черпя — обясни тя.

Марко не коментира, че е забравила да добави щедрия бакшиш, за който бе споменал херцогът.

Щом се настаниха на задната седалка на ролс-ройса, херцогът незабавно се наведе към нея, прегърна я и я целуна — целувка на мъж, който се надява на повече.

Когато колата спря пред дома му на Итън Скуеър, шофьорът се втурна да отвори задната врата, но все пак даде на Вирджиния достатъчно време да оправи роклята си, докато херцогът си закопчаваше сакото. Икономът ги очакваше, сякаш бе не полунощ, а пладне.

— Добър вечер, Ваша Светлост — каза той, докато вземаше палтата им. — Ще желаете ли обичайното си бренди и пура?

— Не тази вечер, Ломакс — отвърна херцогът, хвана Вирджиния за ръка и я поведе нагоре по извитото стълбище в стая, в която тя досега не беше влизала. Спалнята беше горе-долу с размерите на апартамента ѝ и в средата ѝ се издигаше старо дъбово легло с балдахин, украсено с фамилия герб и девиза „Винаги бдителен“.

Вирджиния се канеше да коментира картината над камината, когато усети как непохватни ръце разкопчават ципа на роклята ѝ. Остави я да се свлече на пода и започна да разкопчава колана на херцога, докато двамата несигурно се препъваха към леглото. Вирджиния не помнеше кога за последно беше правила секс и можеше само да се надява с херцога да е същото.

Той беше като ученик на първа среща, опипваше и се туткаше; очевидно имаше нужда тя да поеме нещата в свои ръце и Вирджиния го направи с радост.

— Това е най-добрият подарък за рожден ден, на който бих могъл да се надявам — каза херцогът, след като сърцето му започна да бие по-спокойно.

— И за мен — каза Вирджиния, но той не я чу, защото вече спеше.

Когато сутринта Вирджиния се събуди, ѝ трябваша няколко секунди да си спомни къде е. Започна да обмисля последиците от всичко, което се бе случило предишната вечер. Вече беше решила да не представя чека за 185 000 паунда преди 23 декември — беше сигурна, че той няма да бъде одобрен преди Коледа, а може би чак след Нова година.

Имаше обаче възможност някой по веригата да сметне за свой дълг да предупреди херцога за такава голяма сума. Имаше я също възможността, макар да ѝ се струваше малко вероятна, чекът да бъде отхвърлен. Ако се случеше някоя от тези катастрофи, тя щеше да пътува за „Хийтроу“, а не за замъка Хартфорд, защото щеше да бъде

преследвана не от главния данъчен инспектор, а от винаги бдителния херцог. Вирджиния подозираше, че и дъщеря му Камила няма да закъснее да се включи в гонитбата.

Херцогът вече я беше поканил да прекара Коледа в имението му в Хартфорд. Вирджиния прие едва когато научи, че Камила и семейството ѝ няма да дойдат от Нова Зеландия, тъй като смятаха, че две пътувания до Англия в рамките на няколко месеца ще е проява на ненужна екстравагантност.

Вирджиния беше писала редовно на Кларънс и Алис през последните няколко седмици, за да ги държи в течение за всичко, което правеше херцогът, или поне със своята версия за живота му. В отговорите си двамата не криеха колко са доволни, че тя ще прекара Коледа с тях в замъка Хартфорд. Доста по-непривлекателна беше идеята, че може да ѝ се наложи да се изнесе в последния момент и да посрещне Нова година с далечния братовчед в Буенос Айрес.

Когато най-сетне се събуди, херцогът знаеше много добре къде се намира. Обърна се и с радост откри, че Вирджиния още не си е тръгнала. Взе я в обятията си и този път правиха любов доста по-дълго. Вирджиния започваше да се чувства уверена, че не става въпрос за еднократно преспиване.

— Защо не се преместиш при мен? — предложи херцогът, докато Вирджиния му оправяше вратовръзката.

— Не мисля, че е разумно, Пери, особено ако децата ти ще бъдат в замъка за Коледа. Може би след Нова година, след като си заминат?

— Е, поне остани с мен, докато пристигнат, какво ще кажеш?

Вирджиния с радост прие поканата, но си взе на Итън Скуеър относително малко дрехи, тъй като си даваше сметка, че може да ѝ се наложи да си стяга багажа в последния момент. На сутринта, когато Кларънс кацна в „Хийтроу“, тя с неохота се върна в малкия си апартамент в Челси и бързо разбра колко много ѝ липсва не само новият начин на живот, но и Пери.

ДЖЕСИКА КЛИФТЪН
1982 — 1984

24.

— Изненадана съм, че не си се усетил, татко — каза Джесика, докато сядаше на масата за закуска.

— А ти си се усетила, естествено — отвърна Себастиан. Джейк заудря с лъжицата си по високото си столче, за да привлече вниманието им. — И не ти искам мнението, младежо.

— Той просто се готви да стане председател на „Фартингс Кауфман“.

— Надявах се аз да съм следващият председател.

— Не и ако лейди Вирджиния продължи да кръжи около теб.

— Май забравяш, млада госпожице, че Вирджиния имаше вътрешна информация. Тя редовно посещаваше Мелър в затвора и ние знаем, че не само е чела писмото, което е написал до дъщеря си, но и се е свързала с нея много преди самолетът ми да кацне в Чикаго.

— Но преди това имаше шанс да купиш компанията за смешни пари, а не го направи.

— Ако не ме лъже паметта, по онова време ти беше против изобщо да се виждам с Мелър и много ясно изрази позицията си.

— Туш — каза Саманта и вдигна от пода хвърлената от Джейк лъжица.

— Трябваше да си дадеш сметка, че ако има шанс Вирджиния да направи допълнителни пари, не може да ѝ се има доверие — упорстваше Джесика, без да обръща внимание на майка си.

— И мога ли да попитам кога го измъдри всичко това? По време на часовете по увод в икономиката, предполагам?

— Не ѝ се наложи да го измъдря — каза Саманта и сложи на масата препечени филийки. — През последните шест месеца подслушваше разговорите ни на закуска. Просто малко умуване, така че не ѝ се хващай на въдицата, Себ.

— И малко женска интуиция — настоя Джесика.

— Е, ако случайно не си забелязала, млада госпожице, „Томас Кук“ все пак придоби „Мелър Травъл“ и цената на акциите им продължава да се покачва въпреки опасенията ти.

— Но трябваше да платят много повече от онова, което възнамеряваха отначало. И бих искала да разбера — продължи Джесика — колко от допълнителните пари са се озовали в джоба на Вирджиния.

Себастиан не знаеше, макар да подозираше, че сумата е по-голяма, отколкото бе спечелила банката, но реши да послуша съвета на Саманта и не се хвана на въдицата.

— Доста добра отплата за пет-шест свиждания — бяха последните думи на Джесика, след като прегърна Джейк. После излезе.

Саманта се усмихна. След раждането на Джейк беше казала на Себ, че се безпокои как ще приеме Джесика новия човек в семейството, след като толкова дълго е била в центъра на вниманието. Но опасенията ѝ се оказаха абсолютно неоснователни, защото Джейк моментално зае централно място в живота на Джесика. Тя с радост го наглеждаше всеки път, когато родителите ѝ искаха да излязат вечер, а през уикендите го извеждаше с количката в парка „Сейнт Джеймс“, преди да го сложи да спи. По-възрастните дами се прехласваха по него, макар че не бяха сигурни дали Джесика е грижовна по-голяма сестра, или млада неомъжена майка.

Джесика бързо бе свикнала с новата страна, след като най-сетне беше успяла да налее здрав разум в главите на родителите си, и сега ликуваше не само от щастието им, но и от радостта да си има малко братче. Обожаваше новото си голямо семейство. Татко, който бе толерантен, мил и забавен, дядо, който бе мъдър, внимателен и чудесен, и баба, често наричана от пресата „бристолската Боадицея“, което караше Джесика да си мисли, че Боадицея е била страхотна жена.

Свикването с новото училище обаче не се оказа толкова лесно. Някои момичета я наричаха янки, а други я определяха като „кльоца“. Джесика стигна до заключението, че мафията и Ку Клукс Клан биха могли да научат много за тормозенето на хора от питомките на девическото училище „Сейнт Пол“, и в края на първата година имаше само една близка приятелка — Клеър Тейлър, която споделяше повечето ѝ интереси, включително и към момчетата.

През последната година в „Сейнт Пол“ оценките на Джесика бяха от средните. Клеър редовно я биеше по всеки предмет с изключение на изкуството, където Джесика нямаше равна. Докато повечето ѝ съученички се тревожеха дали ще им предложат място в някой университет, никой не се съмняваше накъде се е насочила Джесика.

Тя обаче сподели с Клеър страха си, че ако ѝ предложат място в „Слейд“, може да открие, че Аврил Пъркинс, която бе втора по изкуство, е била права, когато отбеляза — и то така, че Джесика да я чуе — че тя е просто голяма риба в малко езерце, която ще бъде хвърлена в океана и ще потъне безследно.

Клеър ѝ каза да не обръща внимание на Аврил, но въпреки това Джесика прекара последния си срок в училище в чудене дали тя не е права.

Когато в края на учебната година директорката обяви, че Джесика Клифтън е спечелила стипендията Гейнсбъро в училището за изящни изкуства „Слейд“, Джесика явно беше единствената в залата, която се изненада. Всъщност се зарадва на собствения си триумф толкова, колкото и на успеха на Клеър, на която ѝ предлагаха място по английски в Юнивърсити Колидж. Никак не ѝ хареса обаче, че Аврил Пъркинс също отива с нея в „Слейд“.

— Председателят иска да говори с вас, мистър Клифтън.

Себастиан спря да подписва писмата и вдигна очи. Секретарката на шефа му стоеше на прага.

— Останах с впечатлението, че той е в Копенхаген.

— Върна се с първия сутрешен полет — каза Анджела — и поиска да се види с вас веднага щом влезе в кабинета си.

— Звучи сериозно — отбеляза Себ и повдигна вежда, но не получи отговор.

— Мога да ви кажа само, мистър Клифтън, че отмени всичките си ангажименти за сутринта.

— Сигурно ще ме изхвърли — каза Себ с надеждата, че ще накара Анджела да се разприказва.

— Не мисля, защото за подобно нещо обикновено му трябва не повече от две минути.

— Няма ли да ми подскажеш поне мъничко? — прошепна Себастиан, след като излязоха от кабинета и тръгнаха по коридора.

— Мога да кажа само, че няма как да сте пропуснали факта, че мистър Бишара пътува шест пъти до Копенхаген за последния месец — каза Анджела. — И може би ще разберете защо — добави тя и почука на вратата на председателя.

— Да не би да купува „Лего“ или „Карлсберг“? — попита Себ, докато Анджела отваряше вратата и отстъпваше, за да му направи път. — Добро утро, председателю — каза Себ, но от безизразната като на сфинкс физиономия на Хаким Бишара не можеше да каже дали утрото е добро, или не.

— Добро утро, Себастиан. — „Първи знак“, помисли си Себ. Председателят го наричаше Себастиан само когато се канеше да обсъжда с него нещо сериозно. — Сядай. — Втори знак, че срещата няма да е кратка. — Себастиан, исках пръв да научиш, че в събота се ожених.

Себ вече си беше измислил десетина възможни причини председателят да иска да го види, но бракът не бе сред тях — и как можеше да е?! За момент — като никога — не знаеше какво да каже.

Хаким се облегна в креслото си и се наслади на необичайното изживяване да види главния си изпълнителен директор напълно онемял.

— Познавам ли въпросната дама? — успя най-сетне да попита Себ.

— Не, но си я виждал от разстояние.

Себастиан реши да се включи в играта.

— В Лондон ли?

— Да.

— В Сити?

— Да — повтори Хаким. — Но се насочваш в грешна посока.

— Тя банкер ли е?

— Не, ландшафтен архитект.

— Значи е работила по някой от проектите ни — предположи Себ.

— Да и не.

— С нас или против нас?

— Нито едното, нито другото — каза Хаким. — Бих я описал като неутрална, но не и от полза.

Последва нова дълга пауза, след което Себастиан възкликна:

— Боже мой, това е жената, която даде показания на процеса срещу теб. Мисис... ъ-ъ-ъ, мисис...

— Бергстрьом.

— Но тя бе ключов свидетел на обвинението и определено не помогна на нашата кауза. Помня, че всички съжаляваха, че мистър Кармън е успял да я открие.

— Всички с изключение на мен — каза Хаким. — Прекарах безброй нощи в затвора в съжаление, че не я заговорих, докато седяхме един до друг на онзи полет от Лагос. Така че няколко дни след освобождаването ми отлетях до Копенхаген.

— Изобщо не съм си представял, че си романтичен тип, Хаким, и подозирам, че повечето ни колеги в Сити биха се съгласили с мен. Мога ли да попитам какво беше мнението на мистър Бергстрьом относно предложението ти за придобиване?

— Не бих се качил в самолета, ако имаше мистър Бергстрьом. На Бари Хамънд му бяха нужни само два дни да открие, че съпругът на Кристина починал от инфаркт на петдесет и две годишна възраст.

— Дай да позная. Бил е banker, нали?

— Директор на кредитния отдел в Кралската банка в Копенхаген.

— Те едва не фалираха преди няколко години.

— По време на неговата вахта, опасявам се — тихо каза Хаким.

— Значи мисис Бергстрьом...

— Мисис Бишара.

— Ще се мести в Лондон?

— Не веднага. Тя има две деца, които още са ученици, и не иска да нарушава ритъма на живота им, така че се наложи да сключи сделка.

— Нещо, в което обикновено те бива.

— Не и когато е лично. Това е нещо, за което винаги съм те предупреждавал. Смятаме да живеем в Копенхаген през следващите две години, докато Инге и Аксел не влязат в университета. След това Кристина се съгласи да дойде в Англия.

— А дотогава ти ще живееш в самолет.

— Няма начин. Кристина ми даде съвсем ясно да разбере, че не иска и вторият ѝ съпруг да умре от инфаркт. Това е и причината да

искам да те видя, Себастиан. Искам да поемеш мястото ми като председател на борда на банката.

Този път зашеметеното мълчание на Себ се проточи много повече и Хаким побърза да се възползва от това.

— Смятам да свикам заседание на борда в началото на следващата седмица, за да съобщя решението си на директорите. Ще предложа да ме заместиш, а аз ще стана президент на банката. Трябва само да решиш кой да е твой главен изпълнителен директор.

На Себ не му беше нужно време да мисли по въпроса, но изчака да чуе мнението на Хаким.

— Предполагам, че ще искаш Виктор Кауфман да заеме мястото ти — каза той. — В края на краищата той е един от най-старите ти приятели и притежава двайсет и пет процента от акциите на банката.

— Което не го прави годен да управлява дейността на голяма финансова институция. Хаким, това е банка, а не местен спортен клуб.

— Това означава ли, че имаш предвид друг кандидат?

— Джон Ашли би бил първият ми избор — без колебание каза Себ.

— Но той е в банката само от две години. Тепърва започва да се ориентира.

— Но пък с каква биография — напомни му Себ. — Манчестърската хуманитарна гимназия, Лондонското училище по икономика и стипендия за бизнес школата в Харвард. И да не забравяме колко трябваше да платим, за да го изкушим да напусне „Чейс Манхатън“. И колко време ще мине, преди някой от конкурентите ни да не му направи още по-съблазнително предложение? По-скоро рано, отколкото късно, особено ако Виктор стане главен изпълнителен директор на „Фартингс“. Не. Ако искаш да стана председател на борда, Хаким, условието ми е Джон Ашли да заеме сегашното ми място.

— Честито — каза Джесика.

— Какво е председател? — попита Джейк.

— Някой, който е началник на всичко и всички, също като директорка.

— Никога не съм си го представял точно по този начин — призна Себастиан, а Саманта избухна в смях.

Джесика заобиколи масата, прегърна баща си и повтори:

— Честито.

— Хаким ми се вижда твърде млад, за да се оттегля — каза Саманта, докато даваше на Джейк рохкото му яйце.

— Така е — каза Себ. — Но е влюбен.

— Нямах представа, че ако си председател на банка и се влюбиш, се очаква да се оттеглиш.

— Не е задължително — разсмя се Себ, — но банките по принцип предпочитат председателят им да живее в същата страна, а въпросната дама живее в Копенхаген.

— Тогава защо не дойде да живее в Англия? — попита Джесика.

— Кристина Бергстрьом е много успял ландшафтен архитект с международна репутация, но има две деца от първия си брак и не иска да се мести, докато те са още ученици.

— Но с какво ще запълва времето си Хаким, като се има предвид, че има енергия за десет души?

— Възнамерява да открие нов клон на „Фартингс“ в Копенхаген, а компанията на Кристина ще стане първият му клиент. Тя вече се е съгласила да продължи да работи в Лондон, след като децата ѝ завършат училище.

— А когато Хаким се върне, ще заеме ли отново мястото на председател на борда?

— Не. Каза го съвсем ясно. На първи септември Хаким ще стане президент на „Фартингс Кауфман“, а на следващата година аз ще стана председател на борда, а Джон Ашли ще бъде мой главен изпълнителен директор.

— Каза ли на Виктор? — попита Саманта.

— Не. Реших да изчакам, докато не се реши окончателно.

— Искам да съм муха на стената на тази среща — каза Саманта.

— Срещал ли си се някога с мисис Бергстрьом?

— Не, видях я само като свидетелка, когато даваше показания по делото на Хаким. Тъй като тогава той беше под стража, явно е било любов от пръв поглед.

— Мъжете често се влюбват от пръв поглед — заяви Джесика. — За разлика от жените.

— Сигурен съм, че и двамата сме благодарни за значителното ти проникновение по темата за любовта, Джесика — каза Себ, — както и за бързото ти схващане на тънкостите на макроикономиката.

— Мнението не е мое, а на Д. Х. Лорънс — каза Джесика. — Това е цитат от „Любовникът на лейди Чатърли“, която не фигурираше в програмата ни по английски в училище, но Клеър реши, че въпреки това трябва да я прочета.

Себастиан и Саманта се спогледаха.

— Може би моментът е подходящ да ви кажа, че възнамерявам да се изнеса — каза Джесика.

— Не, не, не — възпротиви се Джейк.

Макар че би се съгласил със сина си, Себ не прекъсна дъщеря си.

— С Клеър си намерихме малък апартамент до Гоуър стрийт, недалеч от „Слейд“.

— Звучи идеално — каза Саманта. — Кога ни оставяш?

— След две седмици. Стига да нямаш нищо против, татко.

— Разбира се, че няма — каза Саманта.

— Не, не, не — повтори Джейк и посочи Джесика с лъжичката си.

— Не сочи така, Джейк — смъмри го майка му.

25.

— Днешният час по рисуване на живо се отменя — каза професор Хауард. Студентите изстенаха недоволно, когато професорът добави: — Нашият модел отново не се появи.

Дванайсетимата студенти започнаха да събират нещата си, но внезапно един млад мъж, когото Джесика не бе виждала досега, се изправи, отиде до подиума, съблече се и седна. Последваха аплодисменти, докато студентите се връщаха при стативите си и се захващаха за работа.

Пауло Рейналдо бе първият мъж, когото Джесика виждаше гол, и тя не можеше да откъсне поглед от него. „Като гръцки бог е — помисли си. — Добре де, като бразилски.“ Взе въглена и с няколко бързи щриха очерта тялото му — упражнение, което би отнело на колегите й доста повече време и не със същия резултат. След това се съсредоточи върху главата му и започна да я рисува в по-големи подробности. Дълга къдрава черна коса, през която искаше да прокара пръстите си. Погледът ѝ се плъзна надолу по тялото му и ѝ се прииска да е скулптор. Мускулите му бяха великолепни, а краката му бяха на човек, създаден да бяга на маратон. Джесика се опита да се съсредоточи в скицата си. След малко преподавателят надникна над рамото ѝ.

— Уловили сте го — каза професор Хауард. — Впечатляващо. Но искам да помислите за сянката и перспективата и никога да не забравяте, че по-малкото означава повече. Виждали ли сте скиците на Бонар на жена му, докато излиза от банята?

— Не.

— Ще откриете отлични примери в академичната библиотека. Те са доказателство, ако изобщо е нужно доказателство, че ако искаш да разбереш колко велик е един художник, трябва да изучиш предварителните му скици, преди да се заемеш с шедъворите му. Между другото, опитайте се да не показвате толкова очевидно колко го харесвате.

През следващата седмица Джесика не срещна Пауло. Изобщо не стъпваше в библиотеката и като че ли не ходеше на лекциите. След забележките на професор Хауард тя не се опита да научи повече за Пауло от колегите си, но винаги, когато някой споменеше името му, млъкваше и започваше да слуша.

— Той е син на бразилски индустриалец — каза една студентка от горния курс. — Баща му поискал да дойде в Лондон, за да изчетка английския си наред с другите неща.

— Мисля, че възнамерява да се повърти тук една-две години, а после да се върне в Рио и да отвори нощен клуб — обади се друга, а трета добави ехидно:

— Идва само на рисуването на живо, за да избере следващата си жертва.

— Изглеждаш добре осведомена — отбеляза Аврил Пъркинс.

— Няма как да не съм. Спах с него пет-шест пъти, преди да ме зареже — небрежно отвърна момичето. — Така прекарва повечето си време, ако не броим вечерите.

— А какво прави вечер? — попита Джесика, която вече не можеше да мълчи.

— Изучава подробно английските нощни клубове вместо английските акварели. Твърди, че това е истинската причина да е тук. Но ми каза също, че възнамерява да преспи с всяка студентка в „Слейд“ до края на първата си година.

Всички се разсмяха — с изключение на Джесика, която силно се надяваше да стане следващата му жертва.

Когато следващия четвъртък Джесика влезе в часа по рисуване на живо, от двете страни на Пауло вече се бяха настанили нейни колежки. Едната беше Аврил Пъркинс. Джесика седна срещу него в другия край на полукръга и се опита да се съсредоточи върху модела — жена на средна възраст, която изглеждаше отегчена и студена, за разлика от Аврил.

Погледът ѝ отново се насочи към Пауло и тя откри, че той се нуждае само от една ръка, за да рисува — другата му беше върху бедрото на Аврил.

Когато професор Хауард обяви почивка, Джесика изчака Аврил да излезе и започна да обикаля стативите, като се преструваше, че разглежда работата на колегите си. Работата на Пауло беше не лоша, а ужасна. Джесика се зачуди как изобщо са му предложили място в „Слейд“.

— Не е зле — каза Джесика и продължи да гледа рисунката му.

— Ами! — каза Пауло. — Ужасна е, и ти го знаеш, защото си много по-добра от всички тук.

Флиртуваше ли, или говореше сериозно? На Джесика не ѝ пукаше.

— Искаш ли да излезем и да пийнем довечера? — попита той.

— Да, разбира се — отвърна тя и моментално съжали за изтърсеното „разбира се“.

— Ще те взема към десет и ще идем на клуб.

Джесика не спомена, че по това време обикновено е в леглото си с книга, а не в някой клуб.

Втурна се към къщи веднага след последните занимания и цял час се мъчеше да реши какво да облече за своята „среща за загуба на девствеността“, като непрекъснато търсеше мнението на Клеър. Накрая се спря на къса розова кожена пола (на Клеър), горнище с леопардова шарка (нейно), дълги черни дантелени чорапи и позлатени обувки на високи токчета.

— Приличам на проститутка! — възкликна Джесика, когато се видя в огледалото.

— Повярвай, ако искаш най-сетне да легнеш с момче, това е идеалното облекло — каза Клеър.

Джесика се предаде — все пак Клеър знаеше повече по темата.

Когато Пауло се появи с половин час закъснение (явно това също беше на мода), се случиха две неща, за които Джесика не беше подготвена. Нима някой можеше да е толкова красив и плюс това да има „Ферари“?

— Кажи му, че съм свободна утре вечер — прошепна ѝ Клеър, докато излизаха.

Третата изненада бе колко очарователен и изискан бе Пауло. Не ѝ се нахвърли веднага, както твърдяха колежките ѝ. Всъщност едва ли

можеше да е по-добър кавалер. Отвори ѝ вратата на колата, а по пътя към Уест Енд говореше за успехите ѝ в „Слейд“. Джесика вече съжаляваше, че е избрала това облекло, и все се опитваше да придърпа полата си надолу.

Когато Пауло спря ферарито пред „Анабел“, един портиер взе ключовете и откара колата. Двамата се спуснаха по стълбите в полутъмния нощен клуб, където бързо стана ясно, че Пауло е редовен клиент, тъй като оберкелнерът дойде и го поздрави по име, след което ги отведе до дискретна маса в ъгъла.

След като избраха две ястия от най-голямото меню, което Джесика бе виждала — беше почти като книга — Пауло сякаш пламна от желание да научи всичко за нея. Тя самата не повдигна темата, но той явно знаеше много добре кои са дядо ѝ и баба ѝ и каза, че винаги пази най-новия роман за Уилям Уоруик за дългия полет обратно до Рио.

Веднага щом приключи с храненето, Пауло запали цигара и предложи и на нея. Тя отказа, но от време на време си дръпваше от неговата. Не приличаше на цигарите, които бе пушила преди.

След кафето той я отведе на претъпкания дансинг, където полумракът се смени с пълен мрак. Джесика бързо осъзна, че за разлика от рисуването, танците са умение, в което Пауло е майстор; забеляза също, че някои от жените наоколо вече не обръщат особено внимание на партньорите си. Но едва когато Чака Хан бе сменен от „Здравей“ на Лайънъл Ричи, ръцете на Пауло се задържаха под кръста ѝ. Джесика не направи опит да ги махне.

Първата им целувка беше малко тромава, но след втората единственото ѝ желание бе да го замъкне в леглото, макар че вече беше приела, че вероятно няма да фигурира в менюто му утре вечер. Останаха в „Анабел“ до един след полунощ, а когато се качиха в колата, Джесика остана впечатлена от способността му да кара ферарито с една ръка, докато другата му пълзеше по бедрото ѝ. Колата така и си остана на първа скорост.

Нощта на изненадите продължи. Апартаментът му на Найтсбридж беше стилизиран и елегантен, пълен с картини и антики, които тя би искала да разгледа по-подробно, но той я хвана за ръка и я поведе право към спалнята, където я очакваше най-голямото легло, което бе виждала. Черната копринена завивка вече беше отметната.

Пауло я прегърна и Джесика откри още едно негово умение — да съблича жена, докато я целува.

— Толкова си красива — каза той, след като полата и горнището бяха сръчно свалени.

Джесика щеше да отговори, но Пауло вече беше на колене и целуваше отново, но този път не устните, а бедрата ѝ. Двамата паднаха на леглото и когато тя отвори очи, той вече бе гол. Джесика се зачуди как е успял да го постигне. Остана да лежи и зачака онова, което следваше според Клеър. Когато Пауло проникна в нея, на Джесика ѝ се прииска да извика — не от удоволствие, а от болка. Няколко секунди по-късно той се отдръпна, претърколи се до нея и промърмори: „Беше фантастична“, което я накара да се запита дали изобщо може да се вярва на нещо, казано от него тази вечер.

Зачака той да я прегърне и да ѝ наговори още лъжи, но вместо това Пауло ѝ обърна гръб и след малко вече спеше дълбоко. Джесика изчака, докато не чу равномерното му дишане, измъкна се от леглото, отиде на пръсти до банята и запали осветлението едва след като затвори вратата. Отне ѝ известно време да се оправи — забеляза, че още е с черните си чорапи. Клеър несъмнено щеше да ѝ обясни какво означава това, когато се прибереше. Върна се в стаята, като се питаше дали той всъщност не е буден и се надява тя да си тръгне. Вдигна захвърлените си дрехи, облече се бързо и излезе тихо от спалнята.

Изобщо не спря да се възхити на картините, тъй като изгаряше от нетърпение да се върне в апартамента си — боеше се, че Пауло ще се събуди и ще поиска да повтори цялото ужасно изживяване. Бързо мина по коридора и взе асансьора до партера.

— Желаете ли такси, мис? — учтиво попита портиерът. Очевидно не беше изненадан да види оскъдно облечена млада жена да се появява в лобито в три сутринта.

— Не, благодаря — отвърна Джесика и хвърли един последен поглед на ферарито, преди да събуе високите си обувки и да поеме по дългия път до малката си квартира.

26.

Никой не беше по-изненадан от Джесика, когато Пауло я покани на втора среща. Беше приела, че той ще се отдръпне, но после си спомни колежката, която твърдеше, че била спала няколко пъти с него, преди той да я изостави.

Сподели с Клеър, че ѝ харесва да се вози във ферари, да вечеря в „Анабел“, да дегустира най-добрите марки шампанско и дори призна на приятелката си, че доста се е наслаждавала на компанията на Пауло и че му е благодарна, че е решил нейния *virgo intacta*^[1] проблем, макар и да не е зашеметена от изживяването.

— После става по-добре — увери я Клеър. — И да го кажем направо, не всички сме черпени от бразилски бог, преди да изгубим девствеността си. Сигурна съм, че помниш моя опит зад училищния павилион с Брайън, втория вратар на отбора по крикет от единайсети клас? Може и да беше приятно, ако си беше свалил подплънките.

Единственото, което бе различно втория път, беше нощният клуб. „Анабел“ се смени с „Трамп“ и Джесика се почувства много по-спокойна сред по-младо множество. С Пауло се прибраха в апартамента му към два след полунощ и този път тя не си тръгна в мига, в който той заспа.

На сутринта се събуди, защото Пауло целуваше гърдите ѝ и продължи да я държи в обятията си много след като се любиха. Когато видя часовника на нощното шкафче, тя извика: „Олеле!“, скочи от леглото и взе горещ душ. Пауло очевидно не вярваше в закуските, така че Джесика го целуна и го остави в леглото. По време на урока по натюрморт не беше в състояние да се съсредоточи, умът ѝ непрекъснато се връщаше към Пауло. Дали не се влюбваше?

Когато се вгледа в нарисуваната купа портокали, професор Хауард се намръщи и дори провери, че това наистина е мястото на Джесика. Макар че рисунката ѝ си оставаше по-добра от тези на колегите ѝ, преподавателят продължаваше да се мръщи.

През седмицата Джесика посети още три нощни клуба, в които Пауло всеки път биваше посрещан като редовен клиент. През

следващите няколко седмици започна да се пристрастява към любимата му марка цигари, които май не идваха от пакет, и да се наслаждава на брандита „Александърс“, което винаги се появяваше секунди след като изпиваха втората си бутилка вино.

През следващите месеци Джесика започна да закъснява все повече и повече в „Слейд“, като понякога пропускаше упражнения и лекции, а после и цели дни. Не забелязваше, че се отдалечава от стария си свят и става част от света на Пауло.

Първото писмо, което пристигна към края на семестъра, трябваше да ѝ послужи като сигнал за тревога, но Пауло я убеди да не му обръща внимание.

— Аз получих три такива през първия си семестър — каза той. — След това просто престанаха да ги пращат.

Джесика реши, че след като му омръзне (боеше се, че това ще стане скоро, тъй като вече бе надхвърлила установения брой срещи), ще се върне в реалния свят, макар че започваше да се пита дали това вече ще е възможно. Едва не се случи, след като не заспа по време на една лекция по английски акварел. Когато се събуди, другите студенти вече напуснаха аудиторията. Джесика реши вместо да се връща в квартирата си да отиде направо в апартамента на Пауло.

Взе автобус до Нйтсбридж и мина тичешком разстоянието до Ланселот Плейс. Портиерът отвори вратата с едната си ръка и отдаде чест с другата, докато тя влизаше в асансьора. Когато стигна четвъртия етаж, тя почука леко на вратата на Пауло. Отвори ѝ бразилската му прислужница. Имаше вид, сякаш се кани да каже нещо, но Джесика мина покрай нея и продължи към спалнята. Започна да сваля дрехите си — хвърляше ги на пода след себе си — но когато влезе в стаята, се закова на място. Пауло беше в леглото и пушеше хашиш с Аврил Пъркинс.

Джесика знаеше, че това е моментът, когато трябва да се обърне, да излезе и никога да не поглежда назад, но вместо това откри, че бавно върви към тях. Пауло се усмихна, когато тя изпълзя в леглото. Избута Аврил настрана, прегърна Джесика и свали единствената дреха, която още беше върху нея.

Следващото писмо от „Слейд“ беше подписано от директора и в него имаше думите „второ предупреждение“, при това подчертани.

Мистър Нйт посочваше, че е пропуснала последните си шест упражнения по рисуване и повече от месец е отсъствала от лекции. Ако това продължало, пишеше той, бордът трябвало да помисли дали да не прекрати стипендията ѝ. Когато Пауло подпали писмото, Джесика избухна в смях.

През следващия семестър Джесика започна да спи в апартамента на Пауло през деня и да прекарва повечето си будни часове в нощни клубове. В редките случаи, когато двамата се отбиваха в „Слейд“, малцина ги разпознаваха. Джесика започна да свиква с върволицата различни момичета, които се изнизваха през деня, но тя беше единствената, която прекарваше нощта с него.

Третото писмо, което професор Хауард ѝ връчи лично в един от редките случаи, когато тя идваше навреме за сутрешното упражнение, не можеше да бъде игнорирано. Директорът ѝ съобщаваше, че тъй като е била хваната да пуши марихуана на територията на колежа, стипендията ѝ е отнета и ще бъде дадена на друг студент. Добавяше, че засега може да остане в колежа, но само ако присъства на занятията и работата ѝ се подобри значително.

Професор Хауард я предупреди, че ако все още се надява да завърши и да ѝ бъде предложено място в Кралската академия, където да продължи да учи за магистратура, трябва да събере портфолио от творби за комисията, а времето изтича.

Когато следобед се прибра, Джесика не показва писмото на Клеър, която рядко пропускаше лекция и имаше сериозен приятел — казваше се Дарън — който смяташе посещението в „Пица Експрес“ за специално събитие.

Джесика внимаваше на всички гостувания при родителите си и баба си и дядо си — които ставаха все по-редки — да е винаги облечена скромно и никога да не пуши или пие в тяхно присъствие.

Не им каза за любовника си и за двойния живот, който водеше, и изпитваше облекчение, че Пауло нито веднъж не спомена, че би искал да се запознае със семейството ѝ. Когато някой от родителите ѝ повдигаше темата за Кралската академия, тя ги уверяваше, че

професор Хауард е доволен от развитието ѝ и е уверен, че академията ще ѝ предложи място догодина.

* * *

В началото на втората си година в училището за изящни изкуства Джесика водеше два живота. Нито един от тях не беше в реалния свят. Това можеше да продължи, ако не се беше сблъскала с лейди Вирджиния Фенуик.

Джесика стоеше на бара в „Анабел“ и се обърна едновременно с една възрастна дама, която беше с гръб към нея, и разсипа малко шампанско по ръкава ѝ.

— В какво се превръщат младежите? — каза Вирджиния, когато Джесика не си направи труда дори да се извини.

— И не само младите — каза херцогът. — Един от новите лордове, които Тачър вкара в Камарата неотдавна, имаше наглостта да се обърне към мен с малкото ми име.

— Какво ли следва, Пери? — каза Вирджиния, докато оберкелнерът ги водеше към обичайната им маса. — Марио, случайно да знаеш коя е онази млада дама на бара?

— Казва се Джесика Клифтън, милейди.

— Така ли? А младият мъж с нея?

— Мистър Пауло Рейналдо, един от редовните ни клиенти.

През следващите няколко минути Вирджиния отговаряше едностранно на всичко, което казваше херцогът. Погледът ѝ рядко се откъсваше от масата в отсрещния край на помещението.

Накрая тя стана, като обясни на херцога, че трябва да посети тоалетната, дръпна Марио настрани и му бутна банкнота от десет паунда. Тъй като лейди Вирджиния не беше известна с щедростта си, Марио прие, че парите не са за свършената му работа, а за тази, която ще му бъде възложена. Когато се върна при херцога и каза, че може би е време да си вървят, Вирджиния знаеше всичко, което ѝ бе нужно за Пауло Рейналдо и единственото, което трябваше да знае за Джесика Клифтън.

Когато Пауло заведе Джесика в „Анабел“ да отпразнуват деветнайсетия ѝ рожден ден, никой от двамата не забеляза възрастната двойка, настанена в една ниша.

Вирджиния и херцогът обикновено си тръгваха от клуба към единайсет, но не и тази вечер. Херцогът всъщност беше задрямал след третото „Курвоазие“, макар че бе предложил неведнъж да си тръгват.

— Още не, скъпи — всеки път му отговаряше Вирджиния, без да му дава други обяснения.

Когато Пауло поиска сметката, Вирджиния скочи от мястото си и бързо тръгна към телефонната кабинка, скрита дискретно в коридора. Вече имаше телефонния номер и името на полицаия, за когото я бяха уверили, че е дежурен. Набра номера и от другата страна вдигнаха почти моментално.

— Главен инспектор Мълинс.

— Главен инспектор, аз съм лейди Вирджиния Фенуик и искам да докладвам за опасен инцидент при шофиране. Мисля, че шофьорът е пиян, защото едва не удари ролс-ройса ни, когато ни засече.

— Можете ли да опишете колата, мадам?

— Беше жълто ферари и съм сигурна, че шофьорът не беше англичанин.

— Случайно да запомнихте номера му?

Вирджиния погледна листчето в ръката си.

— A786 CLC.

— Къде стана инцидентът?

— Шофьорът ми караше по Бъркли Скуеър, когато ферарито зави надясно от Пикадили и продължи към Челси.

— Благодаря, мадам. Ще проверя незабавно.

Вирджиния затвори в момента, в който Пауло и Джесика минаваха покрай нея по коридора. Остана в сенките, докато младата двойка се качваше по стълбите и излизаше на Бъркли Скуеър. Облечен в ливрея портиер даде на Пауло ключа от колата му в замяна на банкнота от пет паунда. Пауло скочи зад волана, превключи на скорост и потегли, сякаш беше на старта на рали Монте Карло. Беше изминал само няколко метра, когато видя полицейска кола в огледалото за обратно виждане.

— Измъкни им се — каза Джесика. — Това е просто раздрънкан „Форд Сиера“.

Пауло превключи на трета и започна да се провира през бавния трафик. Джесика крещеше ругатни и го окуражаваше, докато не чу сирената. Погледна назад и видя, че бавните автомобили се дърпат, за да направят път на полицейската кола.

Пауло погледна огледалото точно когато светофарът пред него светна червено. Настъпи газта, зави надясно и се размина на косъм с един автобус на Пикадили. Когато стигна Хайд Парк Корнър, вече ги преследваха две полицейски коли, а Джесика се беше вкопчила в таблото и ѝ се искаше да не го беше окуражавала.

Докато завиваше на Хайд Парк Корнър и излизаше на Бромптън Роуд, Пауло отново попадна на червен светофар, а към тях се носеше трета полицейска кола. Той наби спирачки и спря, но твърде късно, за да избегне челния сблъсък.

Джесика прекара деветнайсетия си рожден ден не в обятията на любовника си в луксозния апартамент на Найтсбридж, а сама на тънък покрит с петна от урина дунапренен дюшек в килия номер три на полицейския участък на Савил Роу.

[1] Непорочна девица (лат.). — Б.пр. ↑

На следващата сутрин Саманта се събуди малко преди седем от звъна на телефона. Обаждаше се главен инспектор Мълинс. Не беше нужно Сам да буди Себ — той вече се бръснеше в банята. Щом чу разтревожения глас на жена си, Себ остави самобръсначката и бързо влезе в спалнята. Не помнеше кога за последно е виждал Сам да плаче.

Колата спря пред полицейския участък на Савил Роу малко след 7:30. Себастиан и Сам слязоха и бяха посрещнати от бляска на светкавици и извикани въпроси, които напомниха на Себ за процеса срещу Хаким. Не можеше обаче да разбере кой е предупредил пресата по това време сутринта.

— Дъщеря ви наркоманка ли е? — извика един.

— Тя ли е карала? — Втори.

— В оргия ли е участвала? — Трети.

Себ си спомни златното правило на Джайлс, когато се изправяш срещу подобна глутница — ако нямаш какво да кажеш, не казвай нищо.

Влязоха в участъка и Себ каза на дежурния сержант на рецепцията името си.

— Отведете мистър и мисис Клифтън до трета килия — нареди сержантът на един млад полицаи — и кажете на главния инспектор, че са дошли.

Полицаят ги поведе по дълъг коридор и надолу по стълбите до мазето. Пъхна голям ключ в ключалката на тежка врата и я отвори, после се дръпна настрани, за да могат да влязат в килията.

Себастиан зяпна разчорленото момиче, което се бе свило в ъгъла на леглото с размазан от сълзи грим. Трябваша му няколко секунди да осъзнае, че това е дъщеря му. Саманта седна до Джесика и я прегърна.

— Всичко е наред, скъпа, и двамата сме тук.

Макар Джесика да беше изтрезняла, дъхът ѝ още миришеше на алкохол и марихуана. След няколко секунди при тях дойде

разследващият полицай, който се представи като главен инспектор Мълинс и обясни защо дъщеря им е прекарала нощта в полицейския арест. После попита дали някой от тях познава някой си Пауло Рейналдо.

— Не — без колебание отвърнаха и двамата.

— Дъщеря ви беше с мистър Рейналдо, когато го арестувахме тази сутрин. Вече повдигнахме срещу него обвинения за каране в нетрезво състояние и притежание на три унции марихуана.

Себ се опита да запази спокойствие.

— Главен инспектор, дъщеря ми също ли е обвиняема?

— Не, сър. Макар че тогава беше пияна и подозираме, че е пушила марихуана, а по-късно нападна и полицай, няма да повдигаме обвинения. — Той направи пауза. — Този път.

— Много съм ви благодарна — каза Саманта.

— Къде е младежът? — попита Себастиан.

— По-късно сутринта ще се яви пред магистратите на Боустрийт.

— Дъщеря ми свободна ли е, главен инспектор? — тихо попита Саманта.

— Да, мисис Клифтън. Съжалявам за пресата. Някой явно им е подшушнал, но мога да ви уверя, че не сме ние.

Себ нежно хвана Джесика за ръка и я изведе от килията и навън от участъка, където отново бяха посрещнати от светкавици и виковете. Той качи жена си и дъщеря си на задната седалка на едно такси, качи се и той и каза на шофьора да тръгва.

Джесика седеше свита между родителите си и не вдигна глава дори след като таксито зави на ъгъла и журналистите изчезнаха от поглед.

Пред дома им в Ленъкс Гардънс чакаха други фотографии и журналисти. Същите въпроси, пак без отговори. Щом се прибраха в безопасност, Себ отиде с Джесика в дневната и още преди тя да успее да седне, поиска да научи цялата истина.

— И не ни спестявай нищо, защото не се съмнявам, че по-късно ще научим всяка пикантна подробност в „Ивнинг Стандарт“.

Самоуверената млада жена, която беше напуснала „Анабел“ след празнуването на рождения си ден, бе заместена от заекващо разплакано деветнайсетгодишно момиче, което отговаряше на

въпросите с треперещ, несигурен глас, който никой от родителите ѝ не беше чувал досега. Между засрамените паузи Джесика описа как се е запознала с Пауло и се увлякла по неговия чар, изтънченост и най-вече, призна тя, по безкрайния поток пари. Макар че разказа на родителите си всичко, тя нито веднъж не обвини любовника си и дори попита дали ще ѝ бъде позволено да го види.

— Защо? — попита Себастиан.

— За да се сбогувам. — Тя се поколеба. — И да му благодаря.

— Не мисля, че би било разумно. Пресата ще те преследва на всяка крачка с надеждата, че ще направиш точно това. Но ако му напишеш писмо, ще се погрижи да го получи.

— Благодаря ти.

— Джеси, трябва да приемеш факта, че разочарова много и двама ни. Едно обаче е сигурно: няма полза да се тръшкаш заради станалото. То вече е минало и само ти можеш да решиш какво ще правиш с бъдещето си.

Джесика погледна родителите си, но не каза нищо.

— Според мен имаш два избора — каза Себ. — Можеш да се върнеш у дома и да разбереш дали е възможно да поправиш нещата, или да напуснеш и да се върнеш към другия си живот.

— Ужасно съжалявам — каза Джесика и сълзите отново потекоха по бузите ѝ. — Зная, че постъпката ми е непростима. Не искам да се връщам и обещавам да направя всичко, за да се реванширам, ако ми дадете втори шанс.

— Разбира се, че ще ти дадем — каза Саманта. — Но не мога да говоря от името на „Слейд“.

След няколко часа Себастиан излезе да вземе ранното издание на „Ивнинг Стандарт“. Заглавието на първата страница крещеше към него от стойката много преди да е стигнал до продавача:

ВНУЧКАТА НА МИНИСТЪРА НА
ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО
ЗАБЪРКАНА В СКАНДАЛ С НАРКОТИЦИ

Прочете статията, докато вървеше бавно към къщи. Тя съдържаше почти всичко, което Джеси бе споделила с тях. Нощ, прекарана в полицейския арест, шампанско, марихуана, две бутилки скъпо вино, последвано от бренди „Александърс“, консумирани в „Анабел“ на Мейфеър. Среднощна гонитба, в края на която ферари за сто хиляди паунда се блъснало челно в полицейска кола. Имаше дори намек за четворка в леглото.

Мистър Пауло Рейналдо се споменаваха само между другото, но пък и за репортера беше много по-важно да спомене баронеса Ема Клифтън, заместник-министър на здравеопазването, сър Хари Клифтън, популярен писател и защитник на гражданските права, лорд Барингтън, бивш лидер на Камарата на лордовете, и Себастиан Клифтън, председател на борда на водеща банка от Сити — въпреки факта, че всички те бяха спали, когато бяха арестували Джесика Клифтън.

Себастиан въздъхна. Можеше само да се надява, че любимата му дъщеря в крайна сметка ще успее да зачеркне преживяното и след време не само ще се възстанови напълно, но и ще стане по-силна. Едва когато стигна до последния параграф осъзна, че това няма да е възможно.

Вирджиния също си взе ранното издание на „Ивнинг Стандарт“ и усмивката така и не слезе от лицето ѝ, докато четеше „ексклузивната“ статия, без да пропуска нито дума. Добре похарчени десет паунда, каза си тя. Единственото ѝ разочарование бе, че Пауло Рейналдо се признал за виновен и бил глобен с петстотин паунда, след като уверил съдията, че след няколко дни си заминава за Бразилия.

Усмивката ѝ обаче се появи отново, когато стигна до последния абзац на статията. Мистър Джералд Нйт, директорът на училището за изящни изкуства „Слейд“, казал на репортера, че няма друг избор освен да изключи мистър Рейналдо и мис Джесика Клифтън от колежа. Добавяше, че го прави с голяма неохота в случая с мис Клифтън, тъй като тя била изключително талантива.

— За мен е огромно удоволствие най-сетне да се запознаем, доктор Барингтън. Отдавна съм ваш почитател.

— Много мило от ваша страна, сър Джеймс, но нямах представа, че изобщо сте чували за мен.

— Преподавали сте на съпругата ми Хелън в Кеймбридж — каза сър Джеймс, докато сядаха до камината.

— Бихте ли ми напомнили моминското ѝ име, сър Джеймс?

— Хелън Прентис. Запознахме се, докато учех право в Тринити.

— А, да, помня Хелън. Свиреше на чело в оркестъра на колежа. Още ли свири?

— Само през уикендите, когато никой не я слуша. — Двамата се разсмяха.

— Е, предайте ѝ много поздравии от мен.

— Разбира се, доктор Барингтън. Но признавам, че никой от нас така и не се досети защо искате да се срещнете с мен, освен ако не водите някоя от вашите кампании за набиране на средства. Ако случаят е такъв, трябва да ви напомня, че „Бритиш Петролиум“ неотдавна увеличи годишната субсидия във фонда за стипендии на Нюнам Колидж.

Грейс се усмихна.

— Сложили сте си погрешната шапка, сър Джеймс. Не дойдох да се видя с председателя на борда на „Бритиш Петролиум“, а с президента на училището за изящни изкуства „Слейд“.

— Пак не разбирам.

— Опитайте да не мислите за мен като за Барингтън, а като за роднина на неколцина Клифтън и по-конкретно на Джесика, за която дойдох да ходатайствам.

Топлата и спокойна нагласа на сър Джеймс Невил бързо се смени с намръщена физиономия.

— Боя се, че дори да бяхте Порша, молбите ви щяха да попаднат в глухи уши, доктор Барингтън. Бордът гласува единодушно да изключи мис Клифтън от „Слейд“. Не само че е била пияна и вероятно под въздействието на наркотици при арестуването си, но и нападнала полицейски служител, докато била задържана. Лично аз смятам, че е извадила изключителен късмет, че не повдигнаха обвинения срещу нея и не са я вкарвали зад решетките.

— Но там е цялата работа, сър Джеймс. Срещу нея няма повдигнати обвинения и не е осъдена.

— Ако не се лъжа, младежът, който е карал колата, беше обвинен, трябваше да плати голяма глоба и напусна страната.

— По-възрастен и далеч по-отракан индивид, по когото Джесика е имала нещастieto да се увлече.

— Напълно възможно, доктор Барингтън. Но знаете ли също, че стипендията на мис Клифтън беше отнета преди това, след като е била хваната да пуши марихуана на територията на колежа?

— Да, знам, сър Джеймс. Джесика ми разказа всичко, което се е случило през последната година, и ви уверявам, че дълбоко съжалява за постъпките си, но ако я върнете, няма да ви разочарова за втори път.

— С чия дума разполагаме?

— С моята.

Сър Джеймс се поколеба.

— Боя се, че не може да става и дума, доктор Барингтън — каза накрая. — Мис Клифтън спомена ли също, че е присъствала само на три лекции и седем упражнения през последния семестър и че през това време работата ѝ от отлична е станала неприемлива?

— Да.

— А че когато наставникът ѝ професор Хауард повдигнал въпроса пред нея, тя му казала, да ме прощавате за езика, да се пръждоса?

— Вие никога ли не сте използвали подобен език, сър Джеймс?

— Не и към наставника си и се съмнявам, че Джесика би държала подобен език пред вас, доктор Барингтън, или пред някой друг член на семейството ви.

— Значи никога не сте чували студент да се разбунтува срещу онова, което ние с вас смятаме за приемливо поведение? В края на краищата вие самият имате син и две дъщери. — Сър Джеймс си затвори устата за момент и Грейс успя да продължи: — Имах привилегията да преподавам на много талантиливи млади жени през годините, но рядко съм се натъквала на толкова талантилива като Джесика.

— Талантът не е извинение за погазване на правилата на колежа. Тук всички трябва да се държат прилично, както ясно казва директорът в доклада си за нещастното стечение на обстоятелствата.

— Според същия този доклад, сър Джеймс, професор Хауард се е обърнал към борда в защита на Джесика и ако си спомням правилно думите му, е казал, че тя притежава рядък талант, който трябва да се развива, а не да се потъпква.

— Бордът обмисли много внимателно думите на професор Хауард, преди да вземе решението си, и се боя, че покрай големия обществен интерес към случая не ни остава друг избор, освен да...

— Големият обществен интерес, сър Джеймс, не е причинен от Джесика, а от сестра ми Ема, зет ми Хари и дори от брат ми Джайлс Барингтън.

— Напълно е възможно да е така, доктор Барингтън, но привилегията да израснеш в такова забележително семейство прави отговорността ти още по-голяма.

— Значи ако Джесика беше дъщеря на самотна майка, чийто баща я е зарязал, цялото ви отношение е можело да бъде различно?

Сър Джеймс гневно се надигна от мястото си.

— Извинете, доктор Барингтън, но не виждам смисъл да продължаваме тази дискусия. Бордът взе решението си и аз нямам властта да го отменям.

— Никак не ми се иска да ви поправам, сър Джеймс — каза Грейс, без да става от мястото си, — но си мисля, че ако прочетете внимателно правилника на „Слейд“, член 736 ви позволява да направите точно това.

— Не си спомням член 736 — каза сър Джеймс и се отпусна обратно в креслото си, — но имам чувството, че всеки момент ще ме просветлите.

— Президентът има правото — спокойно рече Грейс — да отмени решение на борда, ако смята, че има смекчаващи вината обстоятелства, които не са били взети предвид.

— И какви са те? — попита сър Джеймс, който едва успяваше да скрие раздражението си.

— Може би е време да ви напомня за друг студент, който не е имал такива привилегии като Джесика Клифтън. Млад мъж от Кеймбридж, който взел мотора на наставника си без разрешение посред нощ и решил да се повози. Когато бил спрял от полицията за превишена скорост, заявил, че има разрешението на собственика.

— Онова беше просто безобидна шега.

— И когато на сутринта се явил пред съдията, не му било повдигнато обвинение, а му казали да върне мотора на собственика и да се извини. И за щастие, тъй като младият мъж не бил син на член на правителството, инцидентът не бил отразен дори с един абзац в „Кеймбридж Ивнинг Нюз“.

— Това изобщо не е честно, доктор Барингтън.

— И когато върнал мотора на наставника си и се извинил, студентът не бил изключен и дори смъррен, защото наставникът му бил цивилизован човек и много добре си давал сметка, че на младежа му остават само няколко седмици до последните изпити.

— Това е удар под кръста, доктор Барингтън.

— Не мога да не се съглася — каза Грейс. — Но си мисля, че си заслужава да спомена, че въпросният младеж завършил с най-високо отличие, а по-късно станал председател на борда на „Бритиш Петролиум“, президент на училището за изящни изкуства „Слейд“ и бил произведен в рицар.

Сър Джеймс наведе глава.

— Съжалявам, че прибягвам до подобна тактика, сър Джеймс, и мога само да се надявам да ми простите, когато един ден дама Джесика Клифтън стане президент на Кралската академия.

— Кажи, дядо — попита Джесика, — случвало ли ти се е някога да се представиш като пълен глупак?

— Тази седмица ли имаш предвид, или миналата? — попита Хари.

— Говоря сериозно. Когато си бил млад.

— Това беше толкова отдавна, че дори не си спомням — каза Хари.

Джесика мълчеше и чакаше отговор на въпроса си.

— Например, да те арестуват за убийство? — най-сетне рече той. — Това брой ли се?

— Но ти си бил невинен и всичко е било ужасно недоразумение.

— Съдията не мислеше така, защото ме осъди на четири години затвор, а ако не ме лъже паметта, ти остана в килия само една нощ. — Джесика се намръщи и не отговори. — А после имаше един случай, когато не се подчиних на заповед и посъветвах немски генерал да

сложи оръжие и да се предаде, докато аз самият разполагах само с един пистолет и един ефрейтор ирландец.

— И американците те наградиха с медал за тази постъпка.

— Не това е важното, Джеси. Често на война могат да те провъзгласят за герой заради нещо, за което биха те арестували или може би застреляли, ако го направиш в мирно време.

— Мислиш ли, че баща ми някога ще ми прости?

— Няма причина да не го направи. Самият той направи нещо много по-лошо на твоята възраст, което бе и причина майка ти да го напусне и да се върне в Америка.

— Тя ми каза, че са се отдалечили един от друг.

— Вярно, но не ти е казала защо. И те трябва да са благодарни на теб, че ги събра отново.

— А аз на кого трябва да благодаря?

— На баба си Грейс, ако питаш кой направи възможно завръщането ти в „Слейд“ през септември.

— Мислех си, че баба се е намесила.

— Не. Макар че няма да ми е благодарна, че ти го казвам, Грейс обедини сили с професор Хауард и доказа, че когато двама души работят заедно, могат да се превърнат в цяла армия.

— Как изобщо бих могла да им се отблагодаря?

— Като докажеш, че са били прави. Кое то ме води до въпроса как върви работата ти.

— Честният отговор е, че не зная. Ти можеш ли да си сигурен как се оформя някоя от книгите ти?

— Не. Накрая оставям на критиците и читателите да вземат решението.

— В такъв случай предполагам, че и за мен ще бъде същото. Е, би ли ми дал честното си мнение за най-новата ми работа?

— Мога да се опитам — каза Хари с надеждата, че няма да му се наложи да лицемерничи.

— В такъв случай няма по-подходящ момент от сега — заяви Джесика, хвана го за ръка и го изведе от библиотеката. — Много мило от твоя страна да ми позволиш да дойда за лятото и да видя дали мога да поправам нещата — добави тя, докато се качваха по стълбите.

— И направи ли го?

— Точно това се надявам да ми кажеш — рече Джесика, отвори вратата на старата си детска стая и отстъпи настрана.

Хари влезе предпазливо в стаята и погледна редиците подготвителни скици на пода. Те дори не започнаха да го подготвят за огромното платно на статива в средата на помещението. Хари зяпна картината на Имението, което си мислеше, че познава толкова добре. Поляната, розовата градина, езерото, импозантната сграда, огромните дъбове, които привличаха погледа към хоризонта. Всеки цвят беше погрешен, но взети заедно...

Накрая Джесика не издържа.

— Е? Кажи нещо, дядо.

— Мога само да се надявам моята последна книга да е наполовина толкова добра.

28.

— Но това е семейна традиция — настоя Ема.

— Не можем ли да си вземем почивна година? — пошегува се Себастиан.

— Категорично не. Обещах на пралядо ти, че семейството винаги ще посреща Коледа заедно, а на трийсет и първи декември ще споделяме какво сме решили да постигнем през следващата година. Така че кой иска да започне този път?

— С баща ми беше по-зле — каза Саманта. — Той ни караше да пишем решенията си и година по-късно трябваше да ги четем на глас, за да напомняме на всички какви глупости сме обещавали.

— Винаги съм харесвала баща ти — каза Ема. — Е, защо тогава не започнеш ти?

— По това време догодина — каза Саманта — ще имам работа.

— Но ти вече си имаш работа — отвърна Ема. — Отглеждаш следващия председател на борда на „Фартингс Кауфман“.

— Не мисля — рече Себ и погледна сина си, който приземяваше макет на „Конкорд“ на пода. — Мисля, че възнамерява да стане летец изпитател.

— В такъв случай ще стане председател на борда на „Бритиш Еървейс“ — каза Ема.

— Може пък да не иска да става председател на каквото и да било — предположи Грейс.

— Ако имаше възможност, Сам, какво би си харесала? — попита Хари.

— Кандидатствах в института „Кортоулд“, в изследователския им отдел. Работното време е гъвкаво и тъй като Джейк ще тръгне на забавачка, това би било идеално.

— На по-практичните членове на семейството — каза Себастиан — може би ще им е интересно да научат, че назначаването на детегледачка ще струва повече, отколкото Сам може да се надява да получава като изследовател в „Кортоулд“.

— Разумно разпределение на богатството — каза Грейс. — Двама души, занимаващи се с онова, което искат да правят, и получаващи съответните възнаграждения.

— Какво е твоето решение за новата година, лельо Грейс? — попита Себастиан.

— Реших да се пенсионирам по-рано и ще напусна университета в края на академичната година.

— Ела при нас в Камарата на лордовете — каза Джайлс. — Твоята мъдрост и здрав разум ще са ни от полза.

— Благодаря, но двама Барингтън в Горната камара са предостатъчни — отвърна Грейс. — Пък и подобно на Саманта, аз също си търся друга работа.

— Сменя ли да попитам каква? — поинтересува се Хари.

— Кандидатствах за учителка в местно общообразователно училище с надеждата, че ще помогна на някои умни момичета да влязат в Кеймбридж, макар да не са си представяли, че това е възможно.

— Защо не момчета? — засегна се Джайлс.

— Защото в Кеймбридж вече има предостатъчно момчета.

— Засрамваш всички ни, лельо Грейс — рече Себастиан.

— А ти какво си замислил за новата година, Себ? — отвърна Грейс. — Освен да правиш повече и повече пари?

— Да се надявам, че си права, защото точно това очакват от мен клиентите ми, сред които между другото си и ти.

— Туш — каза Ема.

— Твой ред е, Джесика — каза Грейс. — Надявам се да планираш нещо по-смислено от председателстване на банка.

Не беше нужно никой да напомня на Джесика за решението ѝ преди година: *да оправдая вярата на баба Грейс в мен и да се възползвам максимално от дадения ми втори шанс.*

— Твърдо съм решена да спечеля стипендия за Кралската академия.

— Браво — зарадва се Ема.

— Не е достатъчно — каза Грейс. — Всички знаем, че ще го постигнеш. Вдигни летвата, млада госпожице.

Джесика се поколеба за момент.

— Ще спечеля Наградата на основателя.

— Така по бива — каза Грейс. — И всички ще присъстваме на връчването ѝ.

— Твой ред е, мамо — каза Себастиан, решил да се притече на помощ на дъщеря си.

— Ще тръгна на фитнес и ще сваля три килограма.

— Но това е решението ти от миналата година!

— Знам — каза Ема. — И затова сега ще трябва да сваля шест килограма.

— Аз също — каза Джайлс. — Но за разлика от Ема, поне изпълних решението си от миналата година.

— А какво беше то? — попита Хари.

— Заклех се да се върна на първия ред и да ми предложат предизвикателен пост, след като Майкъл Фут най-сетне подаде оставка и направи път на някой, който всъщност иска да се премести на номер десет.

— Какъв пост ти е предложил мистър Кинок в кабинета в сянка? — попита Грейс.

Джайлс продължи да се хили.

— Не — каза Ема. — Не би посмял! Да не би да си го отказал?

— Не можах да се сдържа — рече Джайлс. — Затова решението ми за новата година е да дразня, тормозя и създавам колкото се може повече проблеми на правителството и най-вече на здравния му министър.

— Плъх! — заяви Ема.

— Не, сестричке. Ако трябва да сме точни, аз съм плъходав.

— Край на рунда — разсмя се Хари. — Преди да сте се сбили наистина, кой е следващият?

— Може би Фреди? — обади се Карин.

Това беше първата Коледа на Фреди в Имението и Джесика го обгрижваше като единствено дете, а Джейк сякаш не се откъсваше на повече от крачка от новия си приятел.

— Моето решение за новата година — каза Фреди — ще е същото като за тази година и ще продължи така, докато не го постигна. — Той може и да нямаше намерение, но привлече вниманието на всички. — Ще отбележа сто точки на Лордс и ще бъда като баща си.

Джайлс се извърна. Не искаше да поставя момчето в неудобно положение.

— А щом го постигнеш, какво следва? — попита Хари, когато видя, че най-старият му приятел е на път да се разплаче.

— Два пъти по сто точки, сър Хари — без колебание отвърна Фреди.

— Лесно можем да познаем какво ще бъде следващото решение, щом постигнеш това — каза Грейс.

Всички се разсмяха.

— А сега е твой ред, Карин — рече Ема.

— Реших да участвам в Лондонския маратон и да събера пари за имигрантите, които искат да учат в университет.

— Какво е разстоянието на маратона? — попита Саманта.

— Малко повече от двайсет и шест мили.

— По-добре ти, отколкото аз. Но имаш от мен по пет паунда за миля.

— Много щедро от твоя страна, Сам — рече Карин.

— И от мен — каза Себастиан.

— И от мен — добави Джайлс.

— Благодаря, но не, благодаря — каза Карин и извади бележник. — Саманта вече ми обеща три паунда за километър, така че очаквам останалите да дадете същия дял от доходите си.

— Помощ — каза Себастиан.

— Към теб ще се обърна накрая — каза Карин и се усмихна на Себ, преди да се консултира със списъка си. — Грейс е с двайсет и пет паунда на миля, Ема и Хари са с по петдесет всеки, Джайлс е със сто. А на Себастиан като председател на банката съм му писала по хиляда паунда на миля. — Това прави... — тя отново се консултира с бележника — трийсет и една хиляди деветстотин и осемдесет паунда.

— Мога ли да кандидатствам като студентка имигрант по рисуване от новия свят, която не е съвсем сигурна кои са родителите ѝ и за съжаление е изгубила стипендията си? — каза Джесика.

Всички се разсмяха.

— И това не е всичко. С Фреди и Джейк бихме искали да дадем по десет паунда на миля.

— Но това ще ти струва седемстотин и осемдесет паунда — каза баща ѝ. — Така че съм длъжен да попитам, как възнамеряваш да платиш?

— Банката ще има нужда от портрет на председателя си, който да окачи в заседателната зала — отвърна Джесика. — Познай на кого ще го поръчат и какъв ще бъде хонорарът.

Хари се усмихна, доволен, че внучката му си е възвърнала ексцентричността наред с язвителното си чувство за хумор.

— Имам ли думата по въпроса? — попита Себ.

— Категорично не — заяви Джесика. — Иначе какъв е смисълът да си баща?

— Браво, Карин — каза Грейс. — Всички те аплодираме.

— Чакайте, чакайте, чакайте — намеси се Себ. — Към договора ще има и допълнителна клауза. Карин няма да получи нито пени, ако не стигне до финала.

— Става — съгласи се Карин. — И благодаря на всички ви.

— Кой остана? — попита Ема.

Всички насочиха вниманието си към Хари, който не се сдържа и ги накара да почакаат още няколко секунди.

— Имаше някога една забележителна стара дама, която малко преди да умре написа на сина си писмо, в което му каза, че може би е дошло времето да напише онзи роман, за който така често й говореше. — Хари замълча за момент. — Е, майко — продължи той, поглеждайки нагоре към небето, — времето дойде. Вече нямам извинения да не изпълня желанието ти, тъй като току-що завърших последната книга от поредицата за Уилям Уоруик.

— Разбира се, освен ако коварният ти издател не предложи на податливия си писател още по-голям аванс, на който той няма да може да устои — предположи Ема.

— С радост мога да ти кажа, че това ще е невъзможно — рече Хари.

— Как така? — попита Себ.

— Току-що изпратих последния ръкопис на Арън Гинзбърг и той скоро ще открие, че съм убил Уилям Уоруик.

Всички млъкнаха потресени — освен Джайлс, който каза:

— Това не е попречило на сър Артър Конан Дойл да върне Шерлок Холмс към живота, след като верните му читатели си помислили, че Мориарти го е хвърлил от скалата.

— Същото си помислих и аз — рече Хари, — затова завърших книгата с погребението на Уилям Уоруик и как жена му и децата му

стоят и гледат как спускат ковчега му в земята. Доколкото помня, само един човек е възкръсвал от мъртвите.

Това накара Джайлс да млъкне.

— Можеш ли да ни кажеш нещо за следващия си роман? — попита Карин. Подобно на всички други, тя за първи път чуваше за смъртта на Уилям Уоруик.

Хари отново изчака вниманието на всички, дори на Джейк, да се насочи към него.

— Действието ще се развива в някой от руските сателити, най-вероятно в Украйна. Първата глава ще започне в предградие на Киев, където едно семейство — майка, баща и дете — вечерят заедно.

— Момче или момиче? — попита Джесика.

— Момче.

— На колко години?

— Още не съм решил. На петнайсет или шестнайсет. Знам със сигурност единствено, че семейството празнува рождения ден на момчето и по време на вечерята, която не може да се нарече точно пиршество, читателят ще научи за проблемите, пред които са изправени от живота в потиснически режим, смятащ бащата, който е профсъюзен лидер, за смутител на реда и дисидент, осмеляващ се да предизвиква държавната власт.

— Ако се беше родил в тази страна, той би могъл да е лидер на опозицията — каза Джайлс.

— Но в собствената му страна — продължи Хари — се отнасят към него като с човек извън закона, като с престъпник.

— После какво става? — попита Джесика.

— Момчето тъкмо да отвори подаръка си, когато пред къщата спира военен камион и десетина войници разбиват вратата, извличат бащата на улицата и го застрелват пред очите на жена му и детето му.

— Убиваш главния герой още в първата глава? — изуми се Ема.

— Историята ще е за детето, а не за бащата — каза Грейс.

— И за майката — добави Хари, — защото тя е интелигентна и оправна жена, която вече е разбрала, че ако не избягат от страната, в най-скоро време бунтовният ѝ син ще потърси отмъщение и неизбежно ще бъде сполетян от участието на баща си.

— И къде ще бягат? — попита Джесика.

— Майката се колебае между Америка и Англия.

— И как решават? — попита Карин.

— С ези и тура.

Цялото семейство не откъсваше очи от разказвача.

— И какъв е обратът? — попита Себ.

— Проследяваме какво се случва с майката и детето, глава след глава. В първата те бягат в Америка. Във втората са в Англия. Така че трябва да сравняваме две много различни истории, които се случват по едно и също време.

— Еха — рече Джесика. — А после какво става?

— Де да знаех — отвърна Хари. — Но моето решение за новата година е да разбере.

29.

— Десет минути до старта — каза глас по високоговорителя.

Карин тичаше на място, опитвайки се да стигне до онова, което опитните бегачи наричат „зоната“. Беше тренирала часове наред, дори бе пробягала половината разстояние, но сега неочаквано се чувстваше много самотна на стартовата линия.

— Пет минути — обяви съдбовният глас.

Карин погледна спортния си часовник, подарен ѝ неотдавна от Джайлс. 0:00. „Иди колкото се може по-напред“, беше ѝ казал Фреди. Защо да добавя ненужно време и разстояние към надпреварата? Карин никога не бе смятала маратона за надпревара — беше се надявала да финишира за по-малко от четири часа. А сега се надяваше просто да финишира.

— Една минута — избумтя гласът.

Карин беше в единайсетата редица, но тъй като участниците бяха повече от 8000, смяташе, че е достатъчно напред.

— Десет, девет, осем, седем, шест, пет, четири, три, две, едно! — извикаха всички бегачи, преди сирената да завие зловещо. Карин натисна копчето на хронометъра и пое напред, пометена от ентузиазирания вълна.

Всяка миля беше отбелязана с широка синя линия на асфалта и Карин пробяга първата за по-малко от осем минути. Когато установи по-равномерен ритъм, започна да забелязва тълпите от двете страни на трасето. Някои викаха, други ръкопляскаха, а трети зяпаха невярващо масата човешка плът с всякакви форми и размери, която се носеше покрай тях на различни скорости.

Умът ѝ започна да се отплесва. Мислеше си за Джайлс, който я бе докарал до малкото село от палатки сутринта, за да се регистрира, и който сега беше някъде на студа и я чакаше да се появи сред отпадналите. След това мислите ѝ се насочиха към неотдавнашното ѝ посещение в Камарата на лордовете да чуе как заместник-министърът на здравеопазването отговаря на въпроси. Ема се бе справила добре и мнението на Джайлс бързо подежда на темпото ѝ. Когато пресече

линията, отбелязваща половината разстояние, Карин се надяваше, че темпото ѝ е добро, макар да приемаше, че победителят сигурно вече пресича финала.

Джайлс ги беше предупредил, че Карин едва ли ще финишира за по-малко от четири часа, така че всички бяха станали рано сутринта, за да си намерят място, от което тя ще ги види. Предишната вечер Фреди се бе трудил упорито върху един плакат и се надяваше, че той ще разсмее Карин, докато минава със залитане покрай тях.

Щом се върна на Смит Скуеър, след като остави жена си да се регистрира в Гринуич Парк, Джайлс поведе малката група нейни привърженици към сградата на Министерството на финансите и намери място на първия ред зад бариерите на площада пред парламента, срещу статуята на Уинстън Чърчил.

Карин вече приближаваше онова, което всички маратонци наричаха „стената“. Обикновено идваше между седемнайсетата и двайсетата миля и тя бе чувала толкова често за изкушението да се убедиш, че ако отпаднеш, никой няма да забележи. Всички щяха да забележат. Можеше и да не кажат нищо, но Себастиан ясно бе дал да се разбере, че няма да плати нито пени, ако тя не пресече финала. Сделката си е сделка, беше ѝ напомнил. Но тя сякаш се движеше все по-бавно и по-бавно, а и пътният знак пред нея, който ограничаваше скоростта до трийсет мили в час, не помогна особено на темпото ѝ.

Но нещо, може би страхът от провал, я караше да продължи и тя се престори, че не забелязва, когато първо беше задмината от пощенска кутия, а няколко минути след това от камила. Давай, давай, давай, казваше си. Спри, спри, спри, настояваха краката ѝ. Докато минаваше знака за двайсетата миля, тълпата завика силно, но не за нея, а за гъсеницата, която я подмина.

Когато забележа в далечината извисяващия се Тауър, Карин започна да вярва, че може и да успее. Погледна часовника — 3 часа и 32 минути. Възможно ли беше да пробяга разстоянието за по-малко от четири часа?

Когато зави от крайречната улица и мина покрай Биг Бен, чу силни и продължителни викове. Погледна и видя Джайлс, Хари и Ема да ѝ махат трескаво. Джесика рисуваше ожесточено, а Фреди държеше плакат с надпис „ДАВАЙ, МИСЛЯ, ЧЕ СИ НА ТРЕТО МЯСТО!“.

Карин някак успя да вдигне ръка в отговор, но когато зави по Мол, едва можеше да поставя единия си крак пред другия. Оставаше ѝ още четвърт миля, когато започна да забелязва претъпканите тротоари от двете страни, още по-възторжено викащите тълпи и дори телевизионен екип на Би Би Си, който я снимаше, докато тичаше назад по-бързо, отколкото тя можеше напред.

Погледна нагоре и видя електронния часовник над финала да отброява неуморно времето. Три часа, 57 минути... и внезапно Карин започна да проявява интерес към секундите — 31, 32, 33... С едно последно херкулесово усилие тя се помъчи да ускори крачка. Когато най-сетне пресече линията, вдигна ръце високо във въздуха, сякаш бе олимпийски шампион. След още няколко крачки падна на земята.

Миг по-късно човек от Червения кръст бе коленичил до нея с бутилка вода в едната ръка и бляскаво сребристо наметало в другата.

— Опитайте се да продължите да се движите — каза ѝ той, докато ѝ слагаше медала.

Карин закри — бавно, много бавно, но духът ѝ се повдигна, когато видя в далечината Фреди, който тичаше към нея с разперени ръце, следван плътно от Джайлс.

— Поздравления! — извика Фреди още преди да е стигнал до нея. — Три часа, петдесет и девет минути и единайсет секунди. Сигурен съм, че догодина ще се справиш по-добре.

— Няма да има догодина — заяви твърдо Карин. — Дори Себастиан да ми предлага един милион паунда.

ЛЕЙДИ ВИРДЖИНИЯ ФЕНУИК
1983 — 1986

30.

Вирджиния се премести от апартамента си в Челси в къщата на херцога на Итън Скуеър в деня след като шофьорът му откара Кларънс и Алис до „Хийтроу“, за да продължат по пътищата си — единият на изток, а другият на запад.

Макар че все още изпитваше известни опасения, тя започна да става все по-уверена, че ѝ се е разминало — докато не заминаха в провинцията, за да прекарат един дълъг уикенд в замъка Хартфорд.

Там, докато херцогът беше на лов, управителят на имението мистър Мокстън ѝ прати написана на ръка бележка с молба да поговорят на четири очи.

— Извинявам се, че повдигам темата — каза той, след като Вирджиния го призова в салона, — но мога ли да ви попитам дали сто осемдесет и петте хиляди, дадени ви от херцога, са подарък или заем?

— Какво значение има? — остро попита Вирджиния.

— Заради данъците, милейди.

— Кое от двете ще е по-удобно? — смекчи тона си тя.

— Заем — отвърна Мокстън, който не беше поканен да седне, — тъй като няма отражение върху дължимата сума. Ако беше подарък, трябваше да платите данъци в размер на около сто хиляди паунда.

— А ние не бихме искали това — каза Вирджиния. — Но кога се очаква да върна заема?

— Да кажем, в рамките на пет години? След което срокът би могъл да бъде удължен, разбира се.

— Разбира се.

— Само че, ако се случи малко вероятното и Негова Светлост почине преди това, ще трябва да върнете цялата сума.

— В такъв случай ще направя всичко по силите си Негова Светлост да остане жив поне още пет години.

— Мисля, че така ще е най-добре за всички ни, милейди — каза Мокстън, без да е сигурен дали от него се очаква да се разсмее. — Мога ли също да попитам дали има вероятност за други подобни заеми в бъдеще?

— Категорично не, Мокстън. Това бе само единичен случай и зная, че херцогът би предпочел въпросът повече да не се повдига.

— Разбира се, милейди. Ще съставя съответния документ за заем, за да го подпишете, след което всичко ще бъде уредено.

Докато седмиците, а после и месеците се изнизваха, Вирджиния ставаше все по-уверена, че херцогът няма представа какво се е разбрала с Мокстън; а дори и да имаше, така и не го спомена. Когато дойде време да отпразнуват седемдесет и първия рожден ден на херцога, Вирджиния беше готова да продължи със следващия етап от плана си.

Ако 1983 беше високосна година, проблемът можеше да се реши сам. Но тя не беше, а Вирджиния не искаше да чака.

Живееше на Итън Скуеър с херцога вече близо година и щом официалният период на траур отмина, следващата й цел бе просто да стане Нейна Светлост херцогиня Хартфорд. На пътя й имаше само едно препятствие — самият херцог, който изглеждаше напълно доволен от сегашното положение и нито веднъж не повдигна темата за брак. Това положение трябваше да се промени. Но как?

Вирджиния обмисли алтернативите. Можеше да се изнесе от Итън Скуеър и да се върне в Челси, като лиши Пери от компанията си и най-вече от секса, който в последно време не беше толкова редовен, колкото преди, и да се надява, че това ще подейства. Трябваше обаче да живее с жалките две хиляди паунда, които й отпускаше брат й, и Вирджиния се боеше, че самата тя ще се предаде много преди него. Можеше сама да се предложи, но не искаше да бъде унижена от евентуален отказ. Можеше също така просто да го напусне, но това изобщо не й се нравеше.

Когато обсъди проблема по време на обяд с Бофи Бриджуотър и Присила Бингам, Бофи предложи просто решение, което несъмнено щеше да принуди херцога да избира.

— Но това може да се обърне срещу мен — каза Вирджиния.

— Може и да си права — призна Бофи. — Но честно казано, не ти остават много шансове, драга, освен ако нямаш нищо против да продължаваш по същия начин, докато дойде времето да присъстваш на погребението му като стара приятелка.

— Можеш да си сигурен, че това не влиза в плановете ми. Ако го допусна, лейди Камила Хартфорд ще ме погне със страшна сила и ще иска да изплатя целия заем от сто осемдесет и пет хиляди. Не, ако ще рискувам всичко, трябва да стане преди Коледа.

— Защо Коледа е толкова важна? — попита Присила.

— Защото Камила ще долети от Нова Зеландия и вече писа на Пери, че ако „онази жена“ е сред гостите на къщата, нито тя, нито съпругът ѝ, нито внуците на Пери, които той обожава, няма да се качат на самолета.

— Толкова ли не може да те понася?

— Повече и от покойната ѝ майка, ако това изобщо е възможно. Така че ако ще правя нещо, времето не е на моя страна.

— В такъв случай по-добре да се обадя — каза Бофи.

— „Дейли Мейл“.

— Бихте ли ме свързали с Найджъл Демпстър, ако обичате.

— Кой се обажда?

— Лорд Бриджуотър.

— Бофи, радвам се да те чуя. Какво става при теб?

— Найджъл, обади ми се Уилям Хики от „Експрес“. Разбира се, отказах да говоря с тях.

— Благодарен съм ти, Бофи.

— Е, ако историята се разчуе, бих искал да се появи в твоята колонка.

— Слушам те.

Демпстър си записа всяка дума на Бофи и остана донякъде изненадан, защото винаги беше описвал в колонката си лорд Бриджуотър като „заклет ерген“. Нямаше обаче никакво съмнение, че ексклузивната новина идва направо от източника.

Вирджиния грабна новия брой на „Дейли Мейл“ веднага щом вестникът се озова на изтривалката ѝ на следващата сутрин. Подмина първата страница със заглавието „Развод?“ над фотография на Род и Алана Стюарт и бързо обърна на колонката на Демпстър, където се

мъдреше заглавието „Брак?“ над снимката на лейди Вирджиния Фенуик в Моите Карло с Бофи.

Докато четеше статията на Демпстър, Вирджиния съжали, че е позволила на Бофи да се развихри. *„Близък семеен приятел (да се разбира героят от историята) ми каза, че лорд Бриджуотър се надява скоро да обяви годеща си с лейди Вирджиния Фенуик, единствената дъщеря на покойния граф Фенуик. Това сигурно ще изненада повечето ми редовни читатели, тъй като миналата седмица лейди Вирджиния бе видяна хваната под ръка с херцог Хартфорд. Следете тази колонка.“*

Вирджиния прочете новината втори път, притеснена, че Бофи е прекалил — не беше нужно да можеш да четеш между редовете, за да си дадеш сметка, че Демпстър не е повярвал на нито една дума. Налагаше се да се обади на Пери и да му каже, че всичко това са пълни измислици. В края на краищата всички знаеха, че Бофи е гей.

След няколко чаши кафе и още повече фалстартове Вирджиния най-сетне вдигна телефона и набра номера на Пери на Итън Скуеър. Тъкмо чу сигнала свободно, когато на вратата ѝ се почука.

— Домът на херцог Хартфорд — каза от другата страна глас, който тя добре познаваше.

— Ломакс, лейди Вирджиния се обаждат. Питам се дали мога да говоря с...

Чукането на вратата продължаваше.

— Боя се, че Негова Светлост не си е у дома, милейди — каза икономът.

— Знаеш ли кога ще се върне?

— Не, милейди. Излезе забързано сутринта и не остави никакви инструкции. Да му предам ли, че сте се обаждали?

— Не, благодаря — каза Вирджиния и затвори. Онзи откън продължаваше да чука упорито като събирач на наеми, който знае, че си е вкъщи.

Тя отиде замаяна до вратата, като си мислеше, че Пери явно е напуснал страната без нея за първи път от повече от година. Трябваше ѝ време да помисли, но първо трябваше да се отърве от онзи откън.

Отвори вратата и се канеше да наругае натрапника, когато видя коленичилият пред нея Пери.

— Само не ми казвай, че съм закъснял, скъпа — възкликна той. Гледаше я отчаяно.

— Разбира се, че не, Пери. Но стани, моля те.

— Не и преди да ми кажеш, че ще се омъжиш за мен.

— Разбира се, че ще се омъжа, скъпи. Вече казах на Бофи, че ти си единственият мъж в живота ми, но той не иска да приеме „не“ за отговор — каза тя, докато помагаше на херцога да се изправи.

— Няма да се задържам дълго, скъпа — каза той. — Вече виждам финала, така че по-добре да действаме.

— Много добре разбирам как се чувстваш — каза Вирджиния, — но не мислиш ли да поговориш с децата си, преди да вземеш такова важно решение?

— Категорично не. Бащите не искат от децата си разрешение да се оженят. Пък и съм сигурен, че много ще се зарадват.

След три седмици, благодарение на информация от семеен приятел, Найджъл Демпстър отпечата ексклузивна фотография на херцог и херцогиня Хартфорд как излизат под проливния дъжд от Службата по вписвания в Челси. „Щастливата двойка — пишеше Демпстър — ще прекара медения си месец в имението на херцога край Кортон, след което възнамерява да се върне в замък Хартфорд, за да посрещне Коледа със семейството“.

31.

Коледа с Хартфорд беше мразовита колкото извън, толкова и вътре в замъка. Дори Кларънс и Алис бяха очевидно ужасени, че баща им се е оженил, без да им съобщи, а Камила не остави нито у семейството си, нито у прислугата някакво съмнение какви са чувствата ѝ към узурпаторката.

Всеки път, когато Вирджиния влизаше в някоя стая, Камила излизаше, следвана от съпруга си и двете им деца. Вирджиния обаче имаше предимство пред останалите от семейството — имаше една стая, в която не можеше да влезе никой от тях и където тя имаше пълно господство през осем от всеки дваисет и четири часа.

Нощем Вирджиния работеше върху съпруга си, а през деня се съсредоточаваше върху Кларънс и Алис — беше приела, че няма как да спечели Камила, макар да не беше изгубила напълно надежда за съпруга и децата ѝ.

Вирджиния се погрижи всеки път, когато член на семейството я виждаше с херцога, да изглежда старателна, внимателна и искрено отдадена съпруга, която се грижи за всяка негова нужда. В края на първата седмица част от леда започна да се топи и за нейно удоволствие на Бъдни вечер Кларънс и Алис излязоха с тях на сутрешната им разходка. Бяха изненадани от интереса, който проявява Вирджиния към поддържането на имението.

— В края на краищата — каза тя на Кларънс, — когато най-сетне напуснеш армията, трябва да сме сигурни, че ще поемеш едно процъфтяващо начинание, а не западащ имот.

— Значи ще трябва да си намеря съвестна жена като теб, Вирджиния — отвърна той.

Една точка от три.

Алис беше следващата.

— Откъде разбра, че той е любимият ми писател? — попита тя, когато отвори коледния си подарък и видя последния роман на Грeъм Грийн — „Десетият“.

— И на мен ми е любим — каза Вирджиния, която беше прочела бързо три романа на Грийн, след като бе забелязала едно оръфано книжле с меки корици на нощната масичка на Алис. — Не се изненадвам, че имаме тази обща черта, и макар че „Краят на любовната история“ е наистина отличен, „Кеят на злото“ си остава любимият ми роман.

— Нищо чудно — каза Камила. — В края на краищата ти и Пинки Браун имате много общо.

Алис се намръщи, макар да бе ясно, че херцогът няма представа за какво си говорят. Две от три.

Когато отвориха подаръците си, внуците извикаха от радост. Часовник от „Стар Трек“ за Тристан и кукла Барби за Кити, които Вирджиния беше купила малко след като бе открила, че Камила е предпочела вместо тях „По-краткия речник на Оксфорд“ и комплект за бродиране.

Най-трудно беше да реши какъв да е подаръкът за Камила, докато Вирджиния не попадна на нейна снимка, на която свиреше на флейта в училищния оркестър, и Кук ѝ каза, че май възнамерявала отново да се заеме с инструмента. В края на краищата имаш достатъчно свободно време, когато най-близкият град е на двеста километра от теб.

Когато отвори подаръка си и видя блестящия инструмент, Камила изгуби дар слово. Вирджиния смяташе, че е похарчила добре месечната си издръжка. Това се потвърди, когато Тристан отиде при нея, каза „Благодаря, бабо“ и я целуна.

В края на втората седмица Кларънс и Алис бяха съгласни, че папа е късметлия, че е попаднал на такова бижу, и макар че не споделяше мнението на брат си и сестра си, Камила вече не излизаше от стаята всеки път, когато Вирджиния влизаше.

В деня на заминаването Вирджиния се погрижи да има суха храна и лимонада за децата на самолета и преди да се качат в очакващата ги кола, всички я целунаха за довиждане — с изключение на Камила, с която само се ръкуваха. Докато ролс-ройсът се отдалечаваше по дългата алея на път за „Хийтроу“, Вирджиния не престана да маха, докато колата не изчезна от поглед.

— Постигна абсолютен триумф — каза херцогът, докато се връщаха в замък. — Беше великолепно. Мисля, че към края дори

Камила започна да те приема.

— Благодаря, Пери — каза Вирджиния и го хвана под ръка. — Но аз напълно разбирам чувствата й. В края на краищата аз бих се чувствала по същия начин, ако някой се опита да заеме мястото на майка ми.

— Имаш толкова щедро сърце, Вирджиния. Но се боя, че има един въпрос, който Камила повдигна и аз вече не мога да отлагам обсъждането му.

Вирджиния замръзна. Как Камила беше разбрала за заема, след като тя се беше погрижила Мокстън да излезе в коледна ваканция в деня преди пристигането на семейството и щеше да се върне едва в деня след заминаването им?

— Съжалявам, че засягам такава болезнена тема — каза херцогът, — но не ставам по-млад и трябва да помисля за бъдещето и по-точно за твоето, мила.

Вирджиния не се опита да говори, защото това беше нещо, за което вече бе мислила. А и Дезмънд Мелър я беше научил, че всеки път, когато се надяваш да сключиш изгодна сделка, трябва да се погрижиш другият да направи пръв предложението.

— Старият финал и тъй нататък — добави херцогът. — Затова реших да направя изменение в завещанието и да добавя в него и теб, така че да няма за какво да се тревожиш, след като си отида.

— Единствената ми тревога е, че след като си отидеш, ще бъда сама — отвърна Вирджиния. — Зная, че е егоистично, Пери, но ако зависеше от мен, бих си отишла преди теб. Просто не мога да понеса мисълта, че ще трябва да живея без теб. — Успя дори да изцеди сълза.

— Как изкарах такъв късмет? — каза херцогът.

— Аз изкарах късмет — измърка Вирджиния.

— Преди да се обадя на адвоката и да задействам нещата, мила, искам да си помислиш какво да ти оставя. Разбира се, Вдовишката къща от имението ще бъде твоя, наред с издръжка от пет хиляди на месец, но ако има и нещо друго, което искаш, просто ми кажи.

— Толкова разумно от твоя страна, Пери. В момента не мога да се сетя за нищо. Може би нещо малко, което да ми припомня за теб.

В действителност Вирджиния вече беше мислила доста по въпроса, тъй като той бе част от плана й за пенсиониране. Нямаше

нужда да ѝ се припомня, че вече е била изключена от две завещания; не възнамеряваше да стане така и с третото.

Трябваше обаче да направи още малко проучвания преди да каже на Пери какъв спомен има предвид. Отлично знаеше към кого да се обърне за съвет, но не можеше да го покани в замъка, докато херцогът бе тук. Това нямаше значение, проблемът щеше да се реши след две седмици, когато Пери заминеше за Лондон за годишното събиране на полка си — събитие, което не пропускаше никога, тъй като бе почетен полковник и от него се очакваше да е начело на масата.

32.

Вирджиния направи компания на Пери за краткото пътуване до гарата.

— Искан ми се да можех да дойда с теб — каза тя, докато излизаха заедно на перона.

— Няма смисъл, мила. Ще остана в града само за една нощ и утре следобед се връщам.

— Ще ме заваряш да те чакам на перона.

— Не е нужно — каза той.

Влакът вече пристигаше.

— Искан да съм тук, когато се върнеш — каза тя, докато херцогът се качваше в първокласния вагон.

— Много си мила.

— Довиждане — извика Вирджиния и помахна, докато влакът потегляше към Лондон. След това бързо излезе от гарата в търсене на друг мъж.

— Вие ли сте Полтимор? — попита тя младия мъж, който стоеше на улицата и изглеждаше малко като изгубен. Косата му стигаше почти до раменете, беше облечен в палто с качулка и носеше малък куфар.

— Да, Ваша Светлост — каза той и леко се поклони. — Не очаквах да дойдете да ме вземете.

— За мен е удоволствие — каза Вирджиния, докато шофьорът им отваряше задната врата.

По пътя към замъка Вирджиния обясни защо е поканила специалиста по история на изкуството от „Сотбис“ да види колекцията Хартфорд.

— От известно време херцогът е загрижен, че може да е пропуснал нещо наистина ценно, което трябва да бъде застраховано. Разбира се, имаме пълен инвентарен списък, но тъй като съпругът ми не проявява голям интерес към родовото наследство, реших, че ще е разумно да осъвременя списъка. В края на краищата двамата с него не ставаме по-млади.

— Очаквах с нетърпение да видя колекцията — отвърна Полтимор. — Винаги е събитие да ти позволят да разгледаш нещо, което не е било представяно на широката публика. Разбира се, зная за „Замък Хартфорд“ на Констабъл и за шедьовъра на Търнър „Сейнт Марк Скуеър“, но изгарям от желание да видя с какви други съкровища разполагате.

„И аз“, помисли си Вирджиния, но не прекъсна ентусиазирания поток от думи на младия мъж.

— Нямаше нужда от много проучвания да открия, че виновникът за тази великолепна колекция е третият херцог, който пътешествал много из континента през осемнайсети век — продължаваше Полтимор.

— Но той не може да се е сдобил с картините на Търнър и Констабъл — каза Вирджиния.

— Не, те са от времето на седмия херцог. Той също поръчал на Гейнсбъро портрета на Катрин, херцогиня Хартфорд.

— Ще я откриете окачена в залата — каза Вирджиния, която бе изучила подробно инвентарния списък, преди да стигне до заключението, че херцогът никога не би се съгласил да се раздели и с частица от семейните ценности на Хартфорд. Надяваше се обаче, че през последните триста години може да се е появило нещо, което да е останало незабелязано.

След пристигането в замъка Вирджиния веднага заведе мъжа от „Сотбис“ в библиотеката, където му представи трите дебели подвързани в кожа тома, озаглавени „Колекцията Хартфорд“.

— Ще ви оставя да работите на спокойствие, мистър Полтимор. Можете спокойно да обикаляте къщата и не забравяйте, че основната ви задача е да се опитате да намерите нещо, което може да е било пропуснато.

— Започвам веднага — каза Полтимор, докато отваряше първия том.

На излизане Вирджиния каза:

— Мистър Полтимор, обличаме се официално за вечерята, която ще бъде сервирана точно в осем.

— Успях да проверя почти всичко от инвентарния списък — каза Полтимор, докато пиеха шери преди вечерята, — и мога да потвърдя, че всичко изглежда наред. Мисля обаче, че сегашната застрахователна оценка е далеч под истинската стойност на колекцията.

— Това не е изненадващо — каза Вирджиния. — Съмнявам се, че мнозина от аристократите могат да си позволят да застраховат ценностите си според сегашната им стойност. Помня, че баща ми навремето ми каза, че ако семейните картини се предлагаха на пазара, вече не би могъл да ги купи. Попаднахте ли на нещо значително, което да не е описано?

— Засега не. Но още не съм проверил горните два етажа. Смятам да го направя утре сутринта.

— Там са предимно помещения за прислугата — каза Вирджиния, опитвайки се да прикрие разочарованието си. — Не мисля, че ще откриете нещо ценно. Но спокойно можете да погледнете, след като така или иначе сте тук.

Прозвуча гонг и тя поведе госта към трапезарията.

— Ломакс, къде е мистър Полтимор? — попита Вирджиния икономата, когато слезе за закуска на следващата сутрин.

— Закуси рано, Ваша Светлост, и когато го видях за последен път, беше на горния етаж и си водеше бележки за картините на площадката.

След закуска Вирджиния отиде в библиотеката и започна да проверява отново инвентара, като се чудеше дали някъде няма някой малък шедьовър, към който херцогът не е привързан особено и би бил склонен да се раздели с него. Но докато гледаше ревизираните от Полтимор цени, не можеше да открие нищо, което би направило възможно тя да продължи да живее в стил, подобаващ на една херцогиня. Значи трябваше да се погрижи месечната ѝ издръжка да бъде вдигната от пет на десет хиляди паунда, за да не гладува. Настроението ѝ не се подобри, когато на обед Полтимор ѝ каза, че не е открил на горните два етажа нищо наистина ценно.

— Едва ли е учудващо, като се има предвид, че там са помещенията на прислугата — отвърна Вирджиния.

— Попаднах обаче на една графика на Тиеполо и акварел на сър Уилям Ръсел Флинт, които следва да бъдат добавени в инвентарния списък.

— Много съм ви благодарна — каза Вирджиния. — Надявам се да не смятате идването си тук за загуба на време.

— В никакъв случай, Ваша Светлост. Изживяването беше изключително приятно и ако херцогът някога реши да продаде нещо от колекцията си, за нас ще бъде чест да го представяваме.

— Не си представям как би могло да се случи подобно нещо — каза Вирджиния. — Но ако все пак се случи, ще се свържа незабавно с вас.

— Благодаря — каза той и си погледна часовника. — Все още имам време да погледна сутерена, преди да си тръгна.

— Не мисля, че ще откриете нещо под стълбите — каза Вирджиния. — Като не броим стари тенджери и тигани и една стара печка „Ага“, за която казвам на херцога, че е трябвало да я смени преди години.

Полтимор се разсмя прилежно и довърши пудинга си.

— Колата ще бъде готова да ви откара до гарата в два и четирийсет — каза Вирджиния. — Така ще имате предостатъчно време да хванете влака в три без пет за Лондон.

Вирджиния обсъждаше с градинаря дали да не засадят нови обички. Вдигна очи и видя Полтимор да тича към нея. Изчака го да си поеме дъх.

— Мисля, че открих нещо забележително, но ще трябва да се консултирам с директора на китайския ни отдел, преди да съм абсолютно сигурен — каза той.

— Китайският отдел ли?

— Едва не ги пропуснах, бяха забутани в един ъгъл в коридора долу, до килера.

— Какво сте пропуснали? — попита Вирджиния, като се мъчеше да скрие нетърпението си.

— Две големи синьо-бели вази. Проверих щампите на дъното и мисля, че може да са от династия Мин.

— Достатъчно ценни ли са, за да бъдат добавени към инвентара?
— небрежно попита Вирджиния.

— Несъмнено, ако се окажат оригинални. Две подобни вази, но много по-малки от вашите, бяха предложени на търг в Ню Йорк преди две години и се продадоха за повече от милион долара. Направих им снимки — продължи Полтимор, — по-точно на характерните знаци на дъното. Ще ги покажа на китайския ни експерт веднага щом се върна на Бонд стрийт. Ще ви пиша какво е мнението му.

— Бих предпочела да ми го кажете по телефона — каза Вирджиния. — Не искам херцогът да храни големи надежди и после да открие, че е било фалшива тревога.

— Ще ви се обадя още утре — обеща Полтимор.

— Добре, значи се разбрахме — каза Вирджиния.

Точно тогава един прислужник изнесе куфара на Полтимор и го сложи в багажника на колата.

— А сега ще се сбогувам с вас, Ваша Светлост...

— Още не, мистър Полтимор — каза Вирджиния и седна до него на задната седалка. Изчака да потеглят по алеята и прошепна: — Ако херцогът реши да продаде вазите, какво бихте го посъветвали да направи?

— Ако експертът ни потвърди, че са от династията Мин, бихме могли да ви посъветваме коя продажба ще е най-подходяща за произведения с подобно историческо значение.

— Ако е възможно, бих искала да ги продам без много шум и максимално дискретно.

— Разбира се, Ваша Светлост — каза Полтимор. — Но трябва да посоча, че ако вазите са свързани с името Хартфорд, цената им би трябвало да скочи. Несъмнено разбирате, че две неща са най-важни, когато на търг се предлагат изделия от такова потенциално значение — произходът и кога производението се е появило за последен път на пазара. Така че ако съчетаете името Хартфорд с триста години история, това би било мечтата на всеки аукционер.

— Да, това наистина би променило нещата — каза Вирджиния.
— Но поради лични причини херцогът може да реши да остане анонимен.

— Разбира се, ще се съобразим с решението ви, каквото и да е то — каза Полтимор, докато колата спираше пред гарата.

Шофьорът отвори вратата на херцогинята.

— Очаквам с нетърпение да се чуем, мистър Полтимор — каза тя, докато влакът влизаше в гарата.

— Ще ви се обадя веднага щом имам новини и каквото и да решите, бъдете сигурна, че „Сотбис“ ще се гордее да ви услужи с пълна дискретност. — Той леко се поклони и се качи във влака.

Вирджиния не се върна при колата, а мина през надлеза до втория перон. Наложил й се да чака само няколко минути, преди да пристигне влакът от Лондон. Когато махна на херцога, той й отвърна с широка усмивка.

— Браво, че дойде да ме посрещнеш, скъпа — каза и се наведе да я целуне.

— Стига, Пери, изгарях от нетърпение да те видя.

— Случи ли се нещо интересно, докато ме нямаше? — попита херцогът, докато подаваше билета си на началник-гарата.

— Засадох нови обички, които би трябвало да цъфнат през лятото, но честно казано, по-интересно ми е да чуя всичко, което е станало на вечерята на полка.

Полтимор се оказа верен на думата си и се обади следващия следобед да каже на Вирджиния, че мистър Ли Вон, китайският експерт на „Сотбис“, е проучил снимките на вазите и особено характерните означения по дъната и е почти сигурен, че са от династията Мин. Наблегна обаче, че трябвало да ги проучи лично, преди да даде окончателното си мнение.

Ли дойде след две седмици, докато херцогът беше при лекаря си на Харли стрийт за годишния си профилактичен преглед. Не беше нужно да преспива, тъй като няколко минути му бяха напълно достатъчни да се убеди, че двете вази са произведение на гений и ще разпалят интереса на най-големите колекционери на китайско изкуство по целия свят. Освен това успя да добави и допълнителна информация за произхода им.

След като прекарал един ден в Британския музей, той попаднал на сведения, че четвъртият херцог Хартфорд е водил дипломатическа мисия в Пекин някъде в началото на деветнайсети век от името на правителството на Нейно Величество и двете вази вероятно са били

подарък от император Дзянцин. Лин неведнъж напомни на херцогинята, че историческите сведения могат да вдигнат значително цената на произведенията. Подарък две вази Мин от китайски император на херцог, представлявал Короната, би се превърнал в сензация на всеки аукцион.

Ли очевидно остана разочарован, когато Вирджиния му каза, че ако херцогът реши да се раздели с вазите, едва ли би искал светът да научава, че разпродава фамилните си ценности.

— Може би Негова Светлост би се съгласил с по-простата номенклатура „собственост на знатна фамилия“? — предложи китайският експерт.

— Много задоволителен компромис — съгласи се херцогинята, която не изпрати Ли до гарата, тъй като той щеше да се върне в Лондон много преди херцогът да се качи на влака за Хартфорд.

Докато чукаше на вратата на кабинета на херцога, Вирджиния си спомни как я беше привиквал баща ѝ, за да ѝ изнася лекции за недостатъците ѝ. Но не и този път. Днес тя щеше да научи по-древните подробности от завещанието на Пери.

По време на закуската той я бе помолил да дойде в кабинета му към единайсет, тъй като имал среща със семейния адвокат в десет, за да обсъдят съдържанието на завещанието му и по-точно формулирането на измененията. Напомни на Вирджиния, че тя още не му е казала дали има нещо конкретно, което би пожелала за себе си.

Когато влезе в кабинета на съпруга си, Пери и адвокатът незабавно станаха и останаха прави, докато тя не се настани между тях.

— Идваш точно навреме — каза Пери, — защото току-що се разбрахме за формулирането на новите промени относно теб, които мистър Блачфорд ще добави към завещанието ми.

Вирджиния сведе глава.

— Боя се, мистър Блачфорд — каза херцогът, — че съпругата ми намира цялото това изживяване за малко обезпокоително, но успях да я убедя, че човек трябва да се погрижи за подобни въпроси, ако иска данъчният да не му става най-близък роднина. — Блачфорд кимна сериозно. — Ще бъдете ли така добър да запознаете херцогинята с

подробностите от промените, така че никога вече да не засягаме тази тема?

— Разбира се, Ваша Светлост — каза възрастният адвокат, който изглеждаше така, сякаш може да умре преди Пери. — След кончината на херцога — продължи той — ще получите къща в имението със съответната прислуга. Освен това ще получавате месечна издръжка в размер на пет хиляди паунда.

— Това достатъчно ли ще бъде, момичето ми? — прекъсна го херцогът.

— Повече от достатъчно, скъпи — тихо отвърна Вирджиния. — Не забравяй, че скъпият ми брат продължава да ми изплаща месечна издръжка, която така и не успявам да похарча.

— Разбирам — продължи Блачфорд, — че херцогът ви е помолил да си изберете нещо лично за спомен от него. Дали решихте какво да бъде?

Мина известно време, преди Вирджиния да вдигне глава.

— Пери има един бастун, който ще ми напомня за него всеки път, когато се разхождам вечер в градината.

— Нима не искаш нещо малко по-значително от това, момичето ми?

— Не, това ще ми е напълно достатъчно, скъпи. — Вирджиния помълча още малко, преди да добави: — Макар че признавам, че има две стари вази, които събират прах под стълбите. Винаги съм им се възхищавала, но само ако се съгласиш да се разделиш с тях. — Тя затаи дъх.

— Те не се споменават във фамилия инвентарен списък — каза Блачфорд, — така че ако нямате нищо против, Ваша Светлост, ще добавя бастуна и двете вази в допълнението, след което ще можете да подпишете окончателния вариант.

— Разбира се, разбира се — каза херцогът, който не беше слизал под стълбите от момчешките си години.

— Благодаря, Пери — каза Вирджиния. — Много щедро от твоя страна. Мистър Блачфорд, докато сте тук, мога ли да потърся съвета ви по един друг въпрос?

— Разбира се, Ваша Светлост.

— Може би няма да е зле и аз да помисля за завещание.

— Много мъдро, ако позволите да го кажа, Ваша Светлост. За мен ще е удоволствие да съставя чернова. Желаете ли да си уговорим среща някой друг път?

— Няма да е необходимо, мистър Блачфорд. Възнамерявам да оставя всичко, което притежавам, на любимия си съпруг.

33.

След дваайсет минути пред портите на замъка спря линейка с пусната сирена.

Двама парамедици последваха бързо Вирджиния нагоре до спалнята на херцога. Сложиха го внимателно на носилката и бавно го свалиха долу. Тя държеше ръката на Пери и той успя да ѝ се усмихне едва-едва, докато го качваха в линейката.

Вирджиния също се качи и седна на пейката до съпруга си, без нито за миг да пусне ръката му, докато линейката се носеше през провинцията. След двайсетина минути пристигнаха в местната болница.

Очакваха ги доктор, две сестри и трима санитарни. Херцогът беше свален от линейката и преместен в набързо подготвената единична стая.

Тримата доктори, които го прегледаха, стигнаха до едно и също заключение — лек инфаркт. Въпреки диагнозата им главният лекар настоя херцогът да остане в болницата за допълнителни изследвания.

Вирджиния ходеше на свиждане на Пери всяка сутрин и макар че той непрекъснато ѝ повтаряше, че се чувства отлично, докторите отказваха да го изпишат, докато не се уверят, че се е възстановил напълно, а Вирджиния в присъствието на старшата сестра ясно му даде да разбере, че трябва да следва стриктно предписанията на лекарите.

Вече се беше обадила на всички деца на херцога, като повтори диагнозата на докторите за лекия инфаркт и обясни, че ако Пери прави упражнения и внимава с диетата си, има всички основания да се смята, че ще живее още дълги години. Наблегна, че докторите не смятат, че е необходимо децата му да се втурнат към дома, и добави, че очаква с нетърпение да ги види за Коледа.

Диетата от диня, варена риба и зеленчуци без дресинг не подобриха настроението на херцога и когато седмица по-късно той

най-сетне бе изписан, старшата сестра даде на Вирджиния списък с „разрешени и забранени“ неща — никаква захар, никакви въглехидрати, нищо пържено и само по една чаша вино на вечеря, без бренди и пура след това. Вирджиния получи също и копие от препоръчителната диета на болницата и обеща да го даде на главния готвач веднага щом се приберат.

Главният готвач така и не видя диетичния списък на старшата сестра и позволи на херцога да започва деня по начина, по който го бе започвал винаги — купа овесена каша с кафява захар, пържени яйца, наденички, два резена бекон и печен боб (любимият му), задушен в сос „Парламент“. Към това се добавяше бял препечен хляб с масло и мармалад и димящо кафе с две лъжици захар. След това херцогът се оттегляше да чете „Таймс“ в кабинета си, където го очакваше пакет „Силк Кът“, оставен до креслото му. Към единайсет и трийсет икономът му носеше чаша горещ шоколад и резен кейк за кафе, ако му се похапва, с което херцогът издържаше до обяда.

Самият обяд се състоеше от риба, както беше препоръчала старшата сестра — с тази разлика, че вместо варена беше панирана и вървеше с голяма купа пържени картофи. Шоколадовият пудинг — старшата сестра не беше споменала нищо за шоколад — рядко беше отказван от херцога и след него следваше още кафе и първата му пура за деня.

Вирджиния му позволяваше следобедна дрямка, след което го извеждаше на дълга разходка из имението, за да засили апетита му за следващото хранене. След като се преоблечеше за вечеря, херцогът се наслаждаваше на едно, понякога на две шерита и отиваше в трапезарията, където Вирджиния проявяваше особен интерес в подбора на вината към яденето. Готвачът добре знаеше, че херцогът обича най-много недопечен стек от говеждо филе с печени картофи и всички добавки, и смяташе за свой дълг да поддържа Негова Светлост щастлив, а освен това винаги имаше допълнително от всичко.

След вечеря икономът прилежно пълнеше тумбеста чаша с бренди и обрязваше хаванската пура на херцога, преди да я запали. Когато най-сетне се оттегляха в леглото, Вирджиния правеше всичко по силите си да възбуди херцога и макар да успяваше рядко, той винаги заспиваше изтощен.

Вирджиния продължи да следва този режим робски, като угаждаше и на най-малката прищявка на херцога, като за всички останали изглеждаше грижовна, внимателна и всеотдайна съпруга. Тя не коментира, когато той вече не беше в състояние да закопчава копчетата на панталона си или потъваше в дълга дрямка следобед, и казваше на всеки, който питаше: „Никога не съм го виждала в по-добра форма и няма да се изненадам, ако доживее до сто“, макар че всъщност намеренията ѝ не бяха точно такива.

Вирджиния отдели много време за подготовката на седемдесет и втория рожден ден на Пери. Обяви на всички, че случаят бил специален и на херцога трябвало да му се позволи поне веднъж да си угоди във всичко.

След обилната закуска Пери излезе на лов за фазани с приятелите си, понесъл любимата си пушка „Пърди“ под мишница и манерка уиски в джоба. Сутринта беше във върхова форма и отстреля двайсет и една птици, преди да се върне изтощен в замъка.

Духът му се приповдигна при вида на печената токачка, наденичките, лука, пържените картофи и купата гъст сос от печеното. Може ли човек да иска нещо повече, каза той на приятелите си. Те се съгласиха от все сърце и непрекъснато вдигаха чаши за негово здраве. Последният си тръгна привечер, по което време херцогът беше заспал.

— Толкова добре се грижиш за мен, мила — каза той, когато Вирджиния го събуди навреме да се преоблече за вечеря. — Аз съм невероятен щастливец.

— Е, случаят е специален, скъпи — каза Вирджиния и му поднесе подаръка си за рожден ден.

Очите му светнаха, когато махна опаковката и видя кутия пури „Ромео и Жулиета“.

— Любимите на Чърчил — заяви той.

— А той доживя над деветдесет — напомни му Вирджиния.

По време на вечерята херцогът изглеждаше малко уморен. Успя обаче да довърши бланманжетото си, преди да се наслади на чаша бренди и първата от пурите на Чърчил. Когато най-сетне се качи по стълбите малко след полунощ, трябваше да се държи за парапета, за да

преодолява с мъка всяко следващо стъпало; другата му ръка не се откъсваше от раменете на Вирджиния.

Когато стигна спалнята, херцогът направи още няколко крачки и се строполи в леглото. Вирджиния започна бавно да го съблича, но той заспа още преди да му е свалила обувките.

Когато тя се съблече и легна до него, той хъркаше безметежно. Вирджиния никога не го бе виждала толкова доволен. Изгаси лампата.

Когато на сутринта се събуди, Вирджиния се обърна и видя, че херцогът все още е с усмивка на лице. Тя дръпна завесите, върна се при леглото и се вгледа по-внимателно. Помисли си, че изглежда малко блед. Провери пулса му, но не успя да го напипа. Седна на ръба на леглото и се замисли какво да прави.

Първо заличи всякакви следи от пурата и брендите и ги смени с купа ядки и гарафа вода с резенче лимон. Отвори прозореца, за да влиза свеж въздух, и след като огледа стаята за втори път, седна пред тоалетната си масичка, за да се овладее.

Изчака няколко секунди, пое дъх и нададе пронизителен писък. Втурна се към вратата и за първи път, откакто бе омъжена за Пери, излезе от спалнята по нощница. Изтича надолу по широкото стълбище и щом видя Ломакс, каза с пресекнат глас:

— Извикай линейка. Херцогът получи втори инфаркт.

Икономът моментално вдигна телефона във фоайето.

Д-р Ейнсли пристигна след трийсет минути; Вирджиния междувременно беше облечена и го очакваше. Отиде с него в спалнята. Не беше нужен дълъг преглед, преди докторът да каже на херцогинята онова, което тя вече знаеше.

Вирджиния избухна в сълзи и никой не беше в състояние да я утеши. Все пак успя да прати телеграми на Кларънс, Алис и Камила, след като нареди на иконома да изнесе двете синьо-бели вази от коридора на прислугата и да ги сложи в спалнята на херцога. Ломакс беше озадачен от нареждането и по-късно вечерта сподели с домакина: „Не е на себе си горката“.

Шофьорът остана още по-озадачен, когато му бе наредено да откара вазите в Лондон и да ги остави в „Сотбис“, преди да продължи към „Хийтроу“ да вземе Кларънс и да го докара в замък Хартфорд.

Овдовялата херцогиня беше облечена в черно, което ѝ отиваше, и по време на леката закуска прочете некролога на херцога в „Таймс“ — беше пълен с комплименти, но изброяваше съвсем малко постижения. Едно изречение обаче предизвика усмивка на лицето ѝ: „Тринайсетият херцог Хартфорд почина мирно в съня си“.

34.

Вирджиния бе мислила дълго как да се държи през следващите няколко дни. Щом членовете на семейството тръгнаха по пътищата си след погребението, тя възнамеряваше да направи някои радикални промени в замъка Хартфорд.

Четиринайсетият херцог бе първият член на семейството, който пристигна, и Вирджиния стоеше на горното стъпало и го очакваше. Докато той се изкачваше по стълбите, тя направи лек реверанс, за да отдаде дължимото на новия ред.

— Вирджиния, какъв тъжен повод за всички ни — каза Кларънс. — Но изпитвам поне някаква утеха, че си била с него до края.

— Много мило от твоя страна, Кларънс. Слава богу, че скъпият ми Пери си отиде без болка.

— Да, изпитах облекчение, че папа е починал мирно в съня си. Да бъдем благодарни за малките милости.

— Надявам се скоро да ида при него — рече Вирджиния, — защото, подобно на кралица Виктория, ще скърбя за скъпия си съпруг до деня на смъртта си. — Появи се икономът с двама прислужници и започнаха да разтоварват колата. — Наредих засега да те настанят в старата ти стая — каза Вирджиния. — Но, разбира се, ще се преместя във Вдовишката къща веднага след като погребем скъпия ми Пери.

— Няма за къде да бързаме — каза Кларънс. — След погребението се връщам при полка си, а така или иначе ще трябва да разчитаме на теб да движиш нещата тук в мое отсъствие.

— С радост ще направя всичко по силите си. Защо не обсъдим какво си намислил, след като се настаниш и хапнеш нещо?

Херцогът закъсня с няколко минути за обяд и се извини с обяснението, че са му се обадили няколко души с молба за спешна среща.

Вирджиния се зачуди кой ли се е обаждал, но се задоволи само с:

— Мислех погребението да бъде в четвъртък, но само ако ти си съгласен.

— Каквото решиш — отвърна херцогът. — Може би няма да е зле да помислим за службата и кого да поканим на помена след това?

— Вече започнах да работя по списъка. По-късно днес ще ти го покажа.

— Благодаря, Вирджиния. Знаех, че мога да разчитам на теб. Днес следобед имам няколко срещи и се надявам, че ще бъдеш така добра да посрещнеш Алис, когато пристигне.

— Разбира се. А кога очакваме Камила и семейството ѝ?

— По-късно вечерта, но тъй като ще съм в кабинета на татко...

— В твой кабинет — тихо каза Вирджиния.

— Ще ми е нужно малко време да свикна с това. Ще бъдеш ли така добра да ми кажеш, когато Алис пристигне?

Докато Вирджиния работеше върху списъка с гости, които искаше да присъстват на приема след погребението, както и нежелателните, пред замъка спря такси и от него слезе Алис. Вирджиния отново зае мястото си на горното стъпало.

— Горката Вирджиния — бяха първите думи на Алис. — Как се справяш?

— Трудно. Но всички са толкова мили и това ми помага неимоверно.

— Разбира се, че са — каза Алис. — В края на краищата ти беше неговата опора и близка душа.

— Много мило от твоя страна — отвърна Вирджиния, докато водеше Алис нагоре към стаята за гости, която беше избрала за нея. — Ще кажа на Кларънс, че си тук.

Слезе долу и влезе в кабинета на херцога, без да чука. Завари Кларънс увлечен в разговор с мистър Мокстън, управителя на имението. Щом тя влезе, двамата мъже незабавно се изправиха.

— Помоли ме да ти кажа, когато Алис пристигне. Настаних я в стаята Карлайл. Надявам се, че ще ни направиш компания на чай след половин час.

— Може и да не се получи — каза херцогът и ѝ кимна отсечено. Очевидно не му беше станало приятно, че са ги прекъснали, което разтревожи донякъде Вирджиния. Тя излезе, без да каже нито дума повече, и се върна в салона, където старият лабрадор на Пери

Монтгомъри се надигна и замахна с опашка. Вирджиния седна до отворената врата, откъдето можеше да следи какво става във фойето. Възнамеряваше да поговори с Кларънс да намерят заместник на Мокстън в близко бъдеще.

Следващият, който влезе в кабинета на херцога, беше икономът, който остана там цели четирийсет минути. След това той слезе долу и минута по-късно се върна с готвача; Вирджиния не си спомняше да го е виждала на приземния етаж.

Минаха още двамазет минути, преди главният готвач да се появи отново и забързано да слезе долу. Вирджиния можеше само да се чуди защо се е забавил толкова, освен ако не бяха обсъждали менюто за приема — задача, за която си мислеше, че херцогът ще остави на нея.

Силно тропане на вратата я разсея, но преди да успее да реагира, Ломакс се появи и отвори.

— Добър ден, доктор Ейнсли — каза той. — Негова Светлост ви очаква.

Докато пресичаха фойето, Мокстън излезе от кабинета, ръкува се с д-р Ейнсли и бързо излезе от къщата. Макар че нямаше как да не забележи Вирджиния, която стоеше на прага на салона, той дори не я погледна. Вирджиния реши, че ще се отърве от него веднага щом херцогът се върне при полка си.

Остана доволна, когато видя Алис да слиза по стълбите, и забързано излезе да я посрещне.

— Да идем ли при брат ти? — каза Вирджиния, без да чака отговор. — Очаква с нетърпение да те види — добави тя, отвори вратата на кабинета и влезе, без да чука. Двамата мъже отново се изправиха.

— Алис току-що слезе и си спомних, че искаше да я видиш незабавно.

— Разбира се — каза Кларънс и прегърна сестра си. — Много се радвам да те видя, мила.

— Мислех, че ще прием чай заедно в салона — каза Вирджиния.

— Много мило от твоя страна, Вирджиния — каза Кларънс, — но бих предпочел да остана за няколко минути насаме със сестра си, ако нямаш нищо против.

Алис изглеждаше изненадана от сприхавия тон на брат си. Вирджиния се поколеба за момент, каза: „Да, разбира се“, и се върна в

салона. Този път Монтгомъри дори не вдигна глава.

Д-р Ейнсли излезе от кабинета след двамазет минути и също си замина, без да си направи труда да отдаде почитанията си на скърбящата вдовица. Вирджиния търпеливо зачака херцогът да я повика в кабинета, но това не стана и когато една прислужница, чието име така и не беше успяла да запомни, започна да пали лампите в къщата, Вирджиния реши, че е време да се преоблече за вечеря. Тъкмо излизаше от банята, когато чу по алеята да приближава кола. Отиде до прозореца и надникна. Кларънс посрещаше Камила и семейството й. Вирджиния бързо се облече и когато след няколко минути отвори вратата на спалнята, видя иконома и двете деца да вървят към апартамента в ъгъла, който бе отреден за тях.

— Къде е майка ви? — попита Вирджиния.

Децата се обърнаха, но й отговори Ломакс:

— Негова Светлост помоли лейди Камила и съпруга й да отидат при него и нареди да не бъдат обезпокоявани.

Вирджиния затвори вратата. Никога досега Ломакс не се беше държал така безцеремонно с нея. Опита се да се съсредоточи върху грима си, но непрекъснато си мислеше какво ли обсъждат в стария кабинет на херцога. Реша, че ще се разбере по време на вечерята.

След половин час Вирджиния слезе бавно по широкото стълбище, мина през фоайето и влезе в салона, но там нямаше никого. Седна и зачака, но никой не дойде при нея. Когато в осем удари гонгът, тя отиде в трапезарията. Масата беше подредена само за един.

— Къде са останалите от семейството? — остро попита тя, когато Ломакс се появи с малък супник.

— Негова Светлост, лейди Камила и лейди Алис поръчаха лека вечеря в библиотеката — каза той, без да дава повече обяснения.

Вирджиния потръпна, макар че в сърцето й гореше огън.

— А децата?

— Те вече се нахраниха и тъй като са уморени от дългия път, си легнаха.

Лошо предчувствие обзе Вирджиния. Тя се опита да се убеди, че няма за какво да се тревожи, но без особен успех. Изчака часовника на стената да удари девет, излезе от трапезарията и бавно се качи в стаята си. Съблече се и си легна, но не заспа.

Никога не се беше чувствала по-сама.

Вирджиния изпита облекчение, когато на следващата сутрин Кларънс и Алис дойдоха да закусват с нея, но откри, че разговорът е скован и формален, сякаш тя беше чужд човек в собствения си дом.

— Почти приключих със службата — започна тя — и си помислих, че може би...

— Не е нужно да си губиш времето за това — прекъсна я Кларънс. — В десет имам среща с епископа и той ми каза, че е уговорил преди време с баща ми всички подробности по церемонията.

— А съгласен ли е с мен, че четвъртък...

— Не — също толкова твърдо каза Кларънс. — Препоръчва петък, защото ще е по-удобно за приятелите на баща ми, които ще пътуват от Лондон.

Вирджиния се поколеба.

— А искаш ли да видиш препоръките ми за гостите?

— Снощи изготвихме окончателния списък — каза Алис. — Но ако искаш да добавиш едно-две имена, само ми кажи.

— Нищо ли няма, с което да помогна? — попита Вирджиния, като се опитваше да не звучи отчаяно.

— Не, благодаря — отвърна Кларънс. — Вече направи достатъчно. — Сгъна салфетката си и стана. — Моля да ме извините, но не искам да закъснея за срещата с епископа. — И излезе, без да каже нито дума повече.

— И аз трябва да бягам — каза Алис. — Имам много неща за вършене, ако искаме всичко да е наред за петък.

След закуската Вирджиния излезе да се разходи из имението; мъчеше се да проумее какво е причинило тази рязка промяна в отношението. Намери известна утеха в мисълта, че все още има Вдовишката къща, пет хиляди паунда месечно и двете вази Мин, които според Ли Вон струваха най-малко милион. Усмивката ѝ изчезна, когато видя, че Камила и съпругът ѝ излизат от офиса на управителя на имението.

Обядва сама и реши да иде в града и да си купи нови дрехи, тъй като възнамеряваше да се отърве от траура веднага щом всички си

заминат. Когато привечер се върна в замъка, под вратата на кабинета се процеждаше светлина и ѝ се стори, че чува резкия глас на Камила.

Вечеря сама в стаята си. Една мисъл непрекъснато се връщаше в главата ѝ. Започваше да ѝ се иска Пери да беше жив.

Когато Вирджиния влезе, в „Сейнт Олбънс“ вече беше претъпкано. Церемониалмайсторът поведе овдовялата херцогиня по пътеката към място на втория ред. Тя не беше в състояние да протестира, докато хиляда очи се взираха в нея.

Когато часовникът на катедралата започна да отброява единайсет, органът засвири и всички се изправиха. Ковчегът, покрит с почести и награди, се понесе бавно по пътеката, носен на раменете на шестима гвардейци от Голдстрийм, след които вървяха най-близките роднини. След като ковчегът бе поставен на подиума, херцогът, двете му сестри и внуците на покойния заеха местата си на първия ред. Не погледнаха назад.

Службата мина като в просъница за Вирджиния, която още се мъчеше да проумее защо я изолират. По време на самото погребение, извършено на територията на катедралата, ѝ бе позволено само да пристъпи напред и да хвърли шепа пръст върху ковчега. След като семейството и неколцина близки приятели си тръгнаха от гробището, Вирджиния трябваше да си изпроси превоз до замъка от чичото на херцога Пърси, който прие обяснението ѝ, че явно са пропуснали нещо покрай цялото напрежение.

По време на приема Вирджиния се смеси с гостите; мнозина от тях бяха любезни и изразиха съчувствието си, но други се извъръщаха веднага щом забелязваха, че ги приближава. Най-голямото оскърбление обаче беше запазено за след заминаването на последния гост, когато Кларънс заговори с нея за първи път този ден.

— Докато бяхме на службата — каза той, — цялото ти имущество беше събрано и преместено във Вдовишката къща. Чака те кола, която да те откара незабавно там. Утре в единайсет сутринта има семейна среща в кабинета ми и се надявам да присъстваш. Трябва да обсъдим с теб някои важни въпроси — добави той и думите му напомниха на Вирджиния за баща ѝ.

Без нито дума повече херцогът отиде до вратата, отвори я и зачака Вирджиния да излезе, за да започне първия си ден в изгнание.

35.

На следващата сутрин Вирджиния стана рано и огледа Вдовишката къща, която се оказа доста голяма за сам човек. На свое разпореждане имаше иконом, прислужница и готвач — нито повече, нито по-малко от онова, което бе посочил Пери в завещанието си.

В единайсет без десет пристигна кола да я закара до замъка, който само преди няколко дни беше под нейна власт.

Щом пристигнаха, вратата на сградата се отвори и след формалното „Добро утро, Ваша Светлост“ икономът я придружи до стария кабинет на съпруга ѝ. Почука, отвори и се дръпна настрани, за да направи път на овдовялата херцогиня.

— Добро утро — каза Кларънс и стана от мястото си зад бюрото. Изчака Вирджиния да заеме единствения свободен стол. Тя се усмихна на сестрите му, но те не отвърнаха.

— Благодаря, че дойде — започна Кларънс, сякаш беше имала някакъв избор. — Сметнахме, че ще е полезно да ти кажем какво сме замислили за бъдещето.

Вирджиния имаше чувството, че има предвид „за твоето бъдеще“.

— Много разумно от ваша страна — каза тя.

— Възнамерявам да замина след няколко дни при полка си и няма да се връщам до Коледа. В понеделник Алис лети обратно за Ню Йорк.

— Тогава кой ще се грижи за замъка? — попита Вирджиния с надеждата, че най-сетне са се опомнили.

— Оставих тази отговорност на Шейн и Камила — с благословията на баща ми, следва да добавя, тъй като той беше приел, че винаги ще искам да съм войник и не съм замесен от фермерско тесто. Шейн, Камила и децата ще живеят в замъка, с което ще изпълнят още едно от желанията на баща ми.

— Колко разумно — каза Вирджиния. — Надявам се, ще ми позволите да помагам, поне през преходния период?

— Няма да е необходимо — за първи път се обади Камила. — Получихме добра оферта за фермата ни в Нова Зеландия и съпругът ми ще отлети обратно да финализира продажбата и да се погрижи за други лични въпроси, които се нуждаят от уреждане, след което ще се върне и ще се заеме с управлението на имението. Дотогава ще поддържам нещата с помощта на мистър Мокстън.

— Просто си помислих...

— Не е необходимо — повтори Камила. — Помислихме за всичко.

— И се боя, Вирджиния, че трябва да повдигна още един въпрос — каза Кларънс. Вирджиния се размърда неспокойно. — Мистър Мокстън ме уведоми, че баща ми без моето знание ти е отпуснал заем от сто осемдесет и пет хиляди паунда. За щастие Мокстън е бил така благоразумен да формализира сделката — каза Кларънс и обърна на третата страница на документа, който Вирджиния си спомни, че е подписвала. Внезапно ѝ се прииска да беше отделила малко повече време в четенето на първите две страници.

— Заемът е бил направен за период от пет години със сложна лихва от пет процента. Според договора, ако баща ми умре преди това, цялата сума следва да бъде върната в рамките на двацет и осем дни. Консултирах се със счетоводителя си и той ми писа... — Кларънс погледна писмото на бюрото, — че с натрупаната лихва точната сума, която дължиш в момента на имението, е двеста и девет хиляди сто четирийсет и пет паунда. Така че трябва да те питам, Вирджиния, дали разполагаш с достатъчно средства, за да покриеш тази сума.

— Но Пери ми каза, че ако умре преди мен, дъската ще бъде изтрита — такива бяха точните му думи.

— Имаш ли някакви доказателства за това? — попита Камила.

— Не. Но той ми даде думата си, което несъмнено трябва да е достатъчно.

— В момента обсъждаме не неговата дума, а твоята — отвърна Камила.

— И ако го е направил — каза Кларънс, — той определено не е споменал на Мокстън за тази уговорка. Тя не се споменава и в документа, който е подписан и от баща ми. — Кларънс обърна документа, за да може Вирджиния да види познатия подпис.

— Ще трябва да се посъветвам с адвокатите си — заекна тя, без да може да измисли какво друго да каже.

— Ние вече се посъветвахме с нашите — каза Алис — и мистър Блачфорд потвърди, че в завещанието на татко не се споменава за подобен подарък, а само за месечна издръжка от пет хиляди паунда, бастун и две порцеланови вази.

Вирджиния потисна усмивката си.

— Ако не можеш да върнеш заема — продължи Кларънс, — счетоводителят ни предложи компромисен вариант, който се надявам, че ще намериш за приемлив. — Той отново погледна писмото. — Ако спрем месечната ти издръжка от пет хиляди паунда, пълната сума ще се изплати за около четири години, след което издръжката ще бъде възстановена.

— Но ако умреш по някое време през следващите четири години — намеси се Камила, — можеш да си сигурна, че дъската ще бъде изтрита.

Вирджиния остана мълчалива за известно време, след което изтърси:

— Но как очаквате да живея междувременно?

— Баща ми на няколко пъти ми каза, че брат ти ти отпуска щедра месечна издръжка, за която си споменала, че така и не си могла да похарчиш — отвърна Кларънс. — Затова предположих...

— Тоя спря издръжката в деня, в който се омъжих за баща ти.

— Тогава да се надяваме, че щом се запознае със сегашното ти положение, той ще е склонен да възстанови издръжката. В противен случай ще трябва да разчиташ на значителните си активи, за които също си споменала на баща ми. Разбира се, ако можеш да платиш целия заем за двацет и осем дни, това ще реши проблема.

Вирджиния наведе глава и избухна в сълзи, но когато вдигна очи й стана ясно, че никой не се е трогнал.

— Може би моментът е добър да обсъдим някои домашни въпроси — каза Камила. — Както обясни брат ми, съпругът ми ще поеме управлението на имението и нашето семейство ще живее в замъка. Кларънс и Алис ще се връщат от време на време, но в отсъствието на брат ми аз ще бъда господарката на замъка Хартфорд. — Камила изчака думите й да попият в съзнанието на Вирджиния, след което продължи: — Искам да бъда ясна, за да няма недоразумения

в бъдеще. Не си добре дошла тук по никое време, включително по Коледа и по другите празници. Също така няма да се опитваш да говориш с децата ми или със служители на замъка. Вече ясно казах това на мистър Ломакс.

Вирджиния погледна Кларънс и Алис, но беше очевидно, че семейството се държи като един.

— Освен ако нямаш никакви други въпроси — каза Кларънс, — нямаме какво повече да обсъждаме с теб.

Вирджиния стана и излезе с цялото достойнство, на което беше способна. Прекоси бавно фоайето до предната врата, която икономът държеше отворена. Той не я погледна, докато тя излизаше за последен път от замъка. Вирджиния чу само как вратата се затваря зад нея.

Друга врата вече беше отворена, когато я откараха до Вдовишката къща. Щом оставиха Вирджиния, тя отиде направо в кабинета си, вдигна телефона и набра лондонски номер. Отговори ѝ първият дружелюбен глас, който чуваше за деня.

— Много ми е приятно да ви чуя, Ваша Светлост. С какво мога да ви помогна?

— Искам да си уговорим среща колкото се може по-скоро, мистър Полтимор, защото размислих.

36.

— Не се съмнявам, че решението ви е мъдро — каза Полтимор.
— Но мога ли да ви попитам какво ви накара да размислите?

— Покойният ми съпруг не би искал някой да си помисли, че разпродава фамилните ценности.

— А новият херцог? — попита Полтимор. — Какво мисли той?

— Честно казано, Кларънс не би различил Мин от ваза в супермаркет.

Полтимор не беше сигурен дали да се разсмее, затова просто каза:

— Преди да се съгласите вазите да минат под чукчето, Ваша Светлост, сигурно бихте искали да научите, че имам оферта за седемстотин хиляди паунда за тях от частен дилър от Чикаго, и съм уверен, че мога да вдигна цената на повече от един милион. И може би това ще може да се направи, без никой да научава за трансакцията.

— Но дилърът няма ли просто да продаде вазите ми на свой клиент?

— При това с добра печалба за себе си, поради което съм сигурен, че цената им на търг ще бъде доста по-висока.

— Но сигурно е възможно, ако се обявят на търг, вазите да бъдат купени от същия дилър за по-малко от милион.

— Това е много малко вероятно, Ваша Светлост, особено за такива важни произведения. И въпреки тази възможност аз все пак си мисля, че рискът си заслужава, защото вече се свързах с неколцина водещи колекционери и те проявиха значителен интерес. Сред тях е и директорът на Националния музей в Пекин.

— Убедихте ме — каза Вирджиния. — И какво следва да направя?

— Щом подпишете формуляра, можете да оставите останалото на нас. Имаме време да ги предложим на есенния търг, който винаги е най-популярният през годината, и вече предложих вазите Хартфорд да се появят на корицата на каталога. Можете да сте сигурна, че

клиентите ни ясно ще си дадат сметка, че ги смятаме за изключително важни.

— Мога ли да ви кажа нещо много поверително, мистър Полтимор?

— Разбира се, Ваша Светлост.

— Бих искала да се вдигне колкото се може по-малко шум преди търга и колкото се може повече след него.

— Това няма да е проблем, особено като се има предвид, че кореспондентите на всички национални вестници ще присъстват на търга. И ако вазите бъдат продадени за сумата, която очакваме, това ще предизвика голям интерес у пресата, така че можете да сте сигурна, че на следващата сутрин всички ще говорят за триумфа ви.

— Не се интересувам от всички — каза Вирджиния. — А само от един член на конкретна фамилия.

— Позлатена кучка — каза Вирджиния.

— Толкова ли е зле? — попита Присила Бингам, след като вдигнаха десертите им.

— По-зле. Прави се на херцогиня, а е просто жена на замогнал се овчар от другия край на света.

— Каза, че е втората дъщеря, нали?

— Точно така. Но се държи, сякаш е господарката на замък Хартфорд.

— Нещата няма ли да се променят, ако херцогът се ожени и реши да се върне в семейното имение?

— Това е малко вероятно. Кларънс е женен за армията и се надява да е следващият командир на полка си.

— Като баща си.

— Не, изобщо не е като баща си — каза Вирджиния. — Ако беше жив, Пери никога нямаше да им позволи да ме унизяват по такъв начин. Но аз смятам да се смея последна. — Извади от чантата си прясно отпечатания каталог за аукциона и го подаде на приятелката си.

— Това ли са вазите, за които ми каза? — попита Присила, докато се възхищаваше на корицата.

— Именно. И ще видиш колко ще ми донесат, ако отвориш на артикул четирийсет и три.

Присила прелисти каталога и когато стигна до „Артикул 43, две вази от династията Мин, ок. 1462 година“, погледът ѝ се спря върху цената според оценката. Устата ѝ се отвори, но от нея не излязоха никакви думи.

— Колко щедро от страна на херцога — най-сетне успя да промълви тя.

— Той нямаше представа колко струват — каза Вирджиния. — Иначе никога нямаше да ми ги даде.

— Но семейството несъмнено ще разбере много преди търга.

— Не ми се вярва. Кларънс е забутан някъде в Борнео, Алис продава парфюми в Ню Йорк, а Камила никога не напуска замъка, освен ако не е крайно наложително.

— Но нали искаш те да научат?

— Едва след продажбата. Междувременно ще съм осребрила чека.

— Но дори тогава може да не чуят нищо.

— Мистър Полтимор, който ще проведе търга, ми каза, че вече са му се обадили някои от водещите кореспонденти в областта на изкуствата, така че можем да очакваме статии във вестниците на следващата сутрин. Тогава ще научат, но ще е твърде късно, защото ще съм прибрала парите. Много се надявам да можеш да дойдеш на търга следващия четвъртък, Присила, а след това да го отпразнуваме в „Анабел“. Дори съм запазила любимата маса на Пери. Ще бъде като в добрите стари времена.

— Добрите стари времена — повтори Присила, докато келнерът им поднасяше кафе. — Това ми напомня нещо. Чувала ли си се с бившия си съпруг след малкия преврат в „Мелър Травъл“?

— Ако имаш предвид Джайлс, изпрати ми коледна картичка за първи път от години, но не му върнах жеста.

— Гледам, че се е върнал на първия ред.

— Да, бори се срещу сестра си. Но е толкова некадърен, че очаквам редовно да бъде бит — добави Вирджиния, докато отпиваше глътка кафе.

— А сега тя е баронеса.

— Тя е пожизнен член на Камарата на лордовете — каза Вирджиния. — Но дължи мястото си само на това, че подкрепи

Маргарет Тачър при кандидатурата ѝ за лидер на торите. Това е почти достатъчно да те накара да гласуваш за лейбъристите.

— Честно казано, Вирджиния, пресата май е единодушна, че върши много добра работа като заместник-министър на здравеопазването.

— По-добре да се тревожи за здравето в собственото си семейство. Алкохол, наркотици, тройки, нападение над полицай, внучка зад решетките.

— Само за една нощ — напомни ѝ Присила. — И се върна в „Слейд“ за следващия семестър.

— Някой е използвал много здрави връзки, за да я върнат — каза Вирджиния.

— Вероятно бившият ти съпруг — предположи Присила. — Той може и да е в опозиция, но подозирам, че все още е доста влиятелен.

— А какво става с твоя съпруг? — попита Вирджиния, за да смени темата. — Надявам се при него всичко да е добре — добави с надеждата да чуе обратното.

— Още произвежда по сто хиляди буркана рибен пастет седмично, което ми позволява да живея като херцогиня, макар да не съм такава.

— А синът ти още ли води връзките с обществеността на „Фартингс Кауфман“? — попита Вирджиния, като подмина хапливата забележка.

— Да. Всъщност Клайв се надява скоро да го поканят в борда.

— Сигурно помага, че Робърт е стар приятел на председателя.

— А твоят син как е? — нанесе ответен удар Присила.

— Много добре знаеш, че Фреди не е мой син, Присила. Когато чух за него за последно, беше избягал от училището, което щеше да реши всичките ми проблеми, но за съжаление няколко дни по-късно се върнал.

— И кой се грижи за него през ваканциите?

— Брат ми Арчи, който живее от приходите от фамилната спиртоварна, която татко обеща на мен.

— Все пак не се справи чак толкова лошо, херцогиньо — каза Присила и отново се загледа в каталога на „Сотбис“.

— Може и да си права, но тепърва трябва да се погрижа, че аз ще се смея последна — каза Вирджиния, докато келнерът приближаваше,

без да е сигурен на кого да представи сметката. Макар да беше поканила Присила на обяд, Вирджиния болезнено си даваше сметка, че ако напише чек, той ще бъде отхвърлен. Но това щеше да се промени скоро.

— Следващия път е мой ред — каза Вирджиния. — „Анабел“ в четвъртък вечерта, нали?

Когато се прибра в дома си в Болтънс, Присила Бингам остави каталога на „Сотбис“ на масата във фойето.

— Великолепни са — каза Боб, когато видя корицата. — Да не би да смяташ да наддаваш за тях?

— Добра идея — отвърна Присила, — но ще трябва да продадеш много рибен пастет, преди да можем да си го позволим.

— Тогава защо проявяваш интерес?

— Те са собственост на Вирджиния и тя ги е пуснала за продан, защото фамилията Хартфорд са намерили начин да я лишат от месечната ѝ издръжка.

— Бих предпочел да чуя версията на Хартфорд, преди да си създавам мнение — каза Боб, докато прелистваше каталога в търсене на артикул 43. Подсвирна, като видя цената. — Изненадан съм, че семейството е било склонно да се раздели с тях.

— Не са били. Херцогът ги оставил на Вирджиния в завещанието си, без изобщо да има представа колко струват.

Боб сви устни, но премълча.

— Между другото — каза Присила, — театърът довечера още ли е в сила?

— Да — отвърна Боб. — Имаме билети за „Фантомът на операта“. Започва в седем и трийсет.

— Значи имам време да се преоблека — каза Присила и тръгна нагоре.

Боб я изчака да влезе в спалнята, след което взе каталога и отиде в кабинета си. Седна зад бюрото, насочи вниманието си към артикул 43 и се зачете в произхода на вазите. Започна да разбира защо ги смятат за толкова важни. Отвори долното чекмедже на бюрото, извади голям кафяв плик и пхна каталога вътре. Написа адреса с големи букви:

ХЕРЦОГ ХАРТФОРД
ЗАМЪК ХАРТФОРД
ХАРТФОРДШЪР

Пусна плика в пощенската кутия на ъгъла и се върна у дома
преди Присила да излезе от банята.

— Продадено! За сто и двацет хиляди паунда — обяви Полтимор и чукна с чукчето. — Артикул трийсет и девет — каза той, обръщайки на следващата страница на каталога. — Бяла нефритена брачна купа от периода на Цянлун. Да започнем наддаването с десет хиляди паунда?

Полтимор вдигна очи и видя вдовстващата херцогиня Хартфорд да влиза в компанията на дама, която не познаваше. Един асистент ги поведе по централната пътека и макар че залата беше препълнена, двете бяха настанени на свободни места отпред, като табелките „ЗАПАЗЕНО“ бяха бързо махнати.

Вирджиния се наслаждаваше на мърморенето около себе си — бяха забелязали пристигането ѝ. Макар че търгът бе започнал в седем, мистър Полтимор ѝ бе казал, че не е нужно да идва преди 19:45, тъй като не очакваше артикул 43 да бъде представен много преди 20:15, може би дори в 20:30 часа.

Двете с Присила седяха на петия ред — според Полтимор там бяха най-добрите места, също като в някой театър в Уест Енд. Тъй като не проявяваше интерес към нефритени брачни купи от периода Цянлун, Вирджиния се опита да види какво става около нея и се надяваше, че не е твърде очевидно, че за първи път присъства на голям аукцион.

— Толкова е вълнуващо — каза тя и стисна ръката на Присила, докато се възхищаваше на мъжете. Някои бяха с официално вечерно облекло, очевидно с намерението да идат другаде след края на търга, а останалите носеха елегантни костюми и разноцветни вратовръзки. Най-силно впечатление обаче ѝ направиха жените, облечени в дизайнерски костюми с аксесоари по последна мода. За тях търгът бе по-скоро модно шоу, на което всяка се стремеше да блесне пред другите, сякаш бяха дошли на премиерата на нова постановка. Присила ѝ бе казала, че понякога окончателната цена може да се реши от тях, тъй като те често имали планове вечерта в дома им да се появи конкретна желана вещ; някои от мъжете пък били готови да наддават,

за да впечатлят дамите си — или някоя жена, която не ги придружавала.

Залата беше голяма, но Вирджиния не виждаше празни места. Доколкото можеше да прецени, имаше около четиристотин потенциални купувачи в помещение, пълно с колекционери, дилъри и просто с любопитни. Отзад дори имаше правостоящи.

Мистър Полтимор стоеше точно пред нея на полукръгъл подиум, който му предоставяше чудесна гледка към жертвите му. Зад подиума имаше по-малка група старши служители, експерти в различни области, които бяха готови да помогнат и да посъветват водещия търга, докато други си отбелязваха победителя в наддаването и цената. От дясната страна на Полтимор зад преградно въже се бяха събрали мъже и жени с отворени бележници и готови за действие химикалки — пресата, както предположи Вирджиния.

— Продадено! За двайсет и две хиляди паунда — обяви Полтимор. — Артикул четирийсет, полихромно украсена дървена фигура на седящ луохан, около хиляда и четиристотната година. Имам начално предложение за сто хиляди.

Търгът очевидно набираше скорост и Вирджиния остана доволна, когато фигурката се продаде за 240 000 паунда — с четирийсет хиляди над максималната стойност според оценката.

— Артикул четирийсет и едно, рядка светлозелена нефритена фигура на лъв.

Вирджиния не се интересувахе от лъва, който бе вдигнат от един носач, за да го видят всички. Погледна за първи път надясно към леко повдигнатата дълга маса, на която бяха наредени дванайсет бели телефона, до всеки от които стоеше служител на „Сотбис“. Полтимор ѝ бе обяснил, че служителите представляват чуждестранни клиенти, които просто не искат да бъдат виждани в залата, макар че понякога седят дискретно сред публиката. Трима служители бяха вдигнали телефоните си и шепнеха на клиентите, а останалите девет апарата мълчаха — подобно на Вирджиния, онези от другата страна явно също не се интересуваха от нефритения лъв. Вирджиния се запита колко ли телефона ще зазвънят, когато Полтимор открие наддаването за артикул 43.

— Артикул четирийсет и две. Изключително рядка емайлирана ваза юнхучунпин с жълти флорални мотиви. Начална цена сто хиляди.

Сърцето на Вирджиния се разтуптя — следваше обявяването на нейните две вази Мин. Когато чукчето удари на цена 260 000 за артикул 42, в залата оживено замърмори. Полтимор погледна херцогинята и ѝ се усмихна любезно, докато двама носачи поставяха великолепните вази на отделни поставки от двете му страни.

— Артикул четирийсет и три. Двойка уникални вази от времето на династия Мин, около хиляда четиристотин шейсет и втора година, подарени от император Дзянцин на четвъртия херцог Хартфорд в началото на деветнайсети век. Вазите са в идеално състояние и са собственост на знатна английска дама. — Вирджиния грейна, когато журналистите започнаха да пишат трескаво. — Имам начално предложение... — в залата се възцари гробна тишина — от триста хиляди паунда. — Мълчанието се смени с ахване, а Полтимор се изправи и погледна небрежно присъстващите. — Някой да предлага триста и петдесет?

Вирджиния имаше чувството, че е минала цяла вечност, преди Полтимор да каже: „Благодаря, сър“, и да кимне на наддаващия в дъното на помещението. Искаше ѝ се да се обърне, но някак си успя да се сдържи.

— Четиристотин хиляди — каза Полтимор, обръщайки се към дългата редица телефони от лявата му страна, където осем служители информираха клиентите си за развитието на търга.

— Четиристотин хиляди — повтори той, когато елегантно облечена млада жена на един от телефоните вдигна ръка, без да престава да говори с клиента си.

— Имаме предложена цена от четиристотин хиляди по телефона — каза Полтимор и незабавно насочи вниманието си към господина в дъното на залата.

— Четиристотин и петдесет хиляди. — И отново се обърна към телефоните. Младата жена незабавно вдигна ръка. Полтимор кимна. — Имам предложение за петстотин хиляди — обяви той и погледна към мъжа отзад, който поклати глава. — Някой да предложи петстотин и петдесет? — попита Полтимор и погледът му отново се плъзна по залата. — Петстотин и петдесет хиляди паунда — повтори той.

Вирджиния започваше да си мисли, че щеше да е по-добре да беше приела предложението на дилъра от Чикаго, когато Полтимор обяви на всеослушание:

— Петстотин и петдесет. Имаме нов участник в търга. — Той погледна към директора на Националния музей на Китай.

Когато се обърна към телефоните, младата жена вече бе вдигнала ръка.

— Шестстотин хиляди — каза Полтимор и отново погледна директора, който говореше възбудено с мъжа от дясната си страна, преди да вдигне глава и леко да кимне.

— Шестстотин и петдесет хиляди — каза Полтимор и отново фиксира с поглед младата жена на телефона. Този път отговорът ѝ отне малко повече време, но накрая ръката ѝ се вдигна. — Седемстотин хиляди паунда — обяви Полтимор, давайки си сметка, че това ще е световен рекорд за китайско произведение на изкуството, продадено на търг.

Журналистите драскаха с бясна скорост — читателите им обичаха световните рекорди.

— Седемстотин хиляди — благоговейно прошепна Полтимор в опит да изкуши директора, но без да го кара да бърза — той продължаваше разговора с колегата си.

— Седемстотин хиляди? — попита Полтимор, сякаш предлагаше багета. Долови някакво раздвижване в дъното на залата. Опитва се да го игнорира, но се разсея от двамата души, които си пробиваха път през тълпата, докато директорът на музея вдигаше ръка.

— Имам предложение за седемстотин хиляди — каза Полтимор и погледна към телефоните, но вече не можеше да игнорира мъжа и жената, които крачеха по пътеката към него. Можеше да им каже, че усилията им са безсмислени, тъй като всички места бяха заети. — Седемстотин и петдесет хиляди — предложи той на директора, предполагайки, че двойката ще се върне назад, но тя не го направи.

— Имам предложение за седемстотин и петдесет хиляди — каза Полтимор след кимането на директора и се обърна към младата жена на телефона. Опитваше се да не губи концентрация: охраната вероятно щеше да се появи всеки момент и учтиво да изведе досадната двойка. Взираше се с надежда към жената на телефона, когато авторитетен глас твърдо заяви:

— Представям ви съдебна заповед да спрете продажбата на вазите от Хартфорд.

Мъжът подаде на Полтимор подпечатан документ точно когато младата жена на телефона вдигна ръка.

— Осемстотин хиляди — почти прошепна Полтимор, а един елегантен мъж от малката група зад подиума пристъпи напред, взе документа, махна червената лента и зачете съдържанието му.

— Осемстотин и петдесет хиляди? — предложи Полтимор, докато седящите на първия ред започнаха да бърбят помежду си за онова, което бяха чули. Когато преведената на китайски новина стигна до директора, всички в залата с изключение на Вирджиния говореха. Тя само се взираше в мъжа и жената до подиума.

— Марк — каза твърд глас зад Полтимор.

Той се обърна, наведе се и изслуша внимателно съвета на юрисконсулта на „Сотбис“, после кимна, изправи се и заяви с цялата сериозност, на която беше способен:

— Дами и господа, със съжаление трябва да ви съобщя, че артикул четирийсет и три е оттеглен от продажбата.

Думите му бяха посрещнати с изумени възгласи и оживено бърбене.

— Артикул четирийсет и четири — продължи Полтимор, без да пропуска нито такт. — Купа от времето на династия Сун с черна глазура на петна...

Но никой не проявяваше никакъв интерес към въпросната династия.

Журналистите зад въжето отчаяно се опитваха да се измъкнат от заграждението и да научат защо артикул 43 е бил оттеглен — бяха наясно, че статията, която бяха смятали да се побере на две колони в раздела за култура, сега ще попадне на първата страница. За тяхно съжаление експертите на „Сотбис“ бяха като китайски мандарини — с плътно стиснати устни и сякаш напълно оглушали.

Неколцина фотографии бързо наобиколиха херцогинята. Докато светкавиците им проблясваха, тя се обърна за утеха към Присила, но приятелката ѝ вече я нямаше. Лейди Вирджиния се обърна към лейди Камила — две царици на шахматната дъска. Една от тях всеки момент щеше да се катурне, а другата — жената, която никога не напускаше замъка, освен ако не е абсолютно наложително — отправи на противничката си обезоръжаваща усмивка и прошепна:

— Шах и мат.

38.

— Аристократичната клауза.

— Нямам представа за какво говорите — каза Вирджиния, която седеше от другата страна на бюрото на адвоката.

— Често срещана клауза — каза сър Едуард. — Използва се като предпазна мярка в завещанията на членове на богати фамилии, за да защитят имуществото си от поколение на поколение.

— Но съпругът ми остави вазите на мен — запротестира Вирджиния.

— Наистина го е направил. Но само — и аз цитирам точката от завещанието — като подарък, на който да се радвате през целия си живот, след което да бъдат върнати като неразделна част от имуществото на настоящия херцог.

— Но те си мислеха, че вазите нямат никаква стойност — каза Вирджиния. — В края на краищата бяха прекарвали забравени поколения наред под стълбите.

— Може и да е така, Ваша Светлост, но точно в тази аристократична клауза се посочва, че тя важи за всеки подарък, чиято стойност е над десет хиляди паунда.

— Пак не разбирам за какво говорите — каза Вирджиния още по-раздразнено.

— В такъв случай позволете да обясня. Клауза от този тип често се използва, за да се гарантира, че имуществото на аристократите няма да бъде разпиляно от жени, които не са от същата кръвна линия. Най-често срещаният пример е когато член на фамилията се разведе и бившата съпруга се опита да вземе ценни бижута, произведения на изкуството и дори имоти. Например във вашия конкретен случай ви е позволено да живеете във Вдовишката къща на имението Хартфорд до края на живота си. Самият имот обаче остава на името на херцога и след вашата смърт къщата автоматично ще се върне на фамилията.

— И същото се отнася и за двете ми вази?

— Боя се, че да — каза възрастният адвокат, — защото цената им несъмнено е по-висока от десет хиляди паунда.

— Ако се бях отървала тихомълком от тях без знанието на херцога, никой нямаше да разбере — печално каза Вирджиния.

— Ако го бяхте направили — отвърна сър Едуард, — щяхте да извършите престъпление, тъй като щеше да се приеме, че сте знаели истинската стойност на вазите.

— Но те никога не биха разбрали, ако... — каза Вирджиния, сякаш говореше на себе си. — А как всъщност са научили?

— Добър въпрос — каза сър Едуард. — Попитах юридическите представители на Хартфорд защо не са ви предупредили за съответната клауза в завещанието на херцога веднага щом са научили за предстоящата продажба. Ако го бяха направили, щеше да се избегне ненужно излагане и за двете страни, да не говорим за сензационните заглавия в националната преса на следващия ден.

— И защо не са го направили?

— Оказва се, че някой е пратил на фамилията бройка от каталога на „Сотбис“, който отначало не предизвикал интерес, тъй като никой не разпознал вазите, макар да са показани на корицата.

— Тогава как са разбрали? — повтори Вирджиния.

— Племенникът на херцога Тристан вдигнал тревогата. Имал навика да се промъква в кухнята през ваканциите. Сторило му се, че вазите от корицата са му познати, и казал на майка си къде ги е виждал за последно. Лейди Камила се свързала със семейния адвокат мистър Блачфорд, който моментално си издействал съдебна заповед за прекратяване на продажбата. След това взели първия влак за Лондон и пристигнали в последния момент.

— Какво щеше да стане, ако бяха пристигнали след падането на чукчето?

— Това би поставило фамилията пред интересна дилема. Херцогът щеше да бъде принуден да избира между две възможности. Би могъл или да позволи продажбата да продължи и да прибере парите, или да изиска по съдебен път от вас цялата сума, като съм длъжен да кажа, че в този случай съдията задължително би отсъдил в полза на имението Хартфорд и дори би отнесъл въпроса до главния прокурор да реши дали не сте извършили престъпление.

— Но аз дори не знаех за аристократичната клауза — запротестира Вирджиния.

— Непознаването на закона не оневинява — твърдо каза сър Едуард. — А и подозирам, че съдията трудно би повярвал, че не сте избрали много внимателно вазите, тоест че сте знаели отлично цената им. Трябва да ви предупредя, че мнението на мистър Блачфорд е същото.

— Значи вазите все пак трябва да се върнат на херцога?

— Иронично, но не. Хартфорд също трябва да спазват дословно закона, както и волята на покойния ви съпруг, така че вазите ще ви бъдат върнати, за да им се радвате до края на живота си. Мистър Блачфорд обаче ме информира, че ако ги върнете в рамките на двайсет и осем дни, фамилията няма да предприема други правни действия, което според мен е щедър жест, предвид обстоятелствата.

— Но защо са им вазите сега, след като рано или късно ще си ги получат?

— Според мен сумата от един милион паунда може да отговори на този въпрос, Ваша Светлост. Доколкото разбрах, мистър Полтимор вече се е свързал с херцога и му е казал, че има частен купувач от Чикаго.

— Този човек никакъв морал ли няма?

— Въпреки това ви съветвам да ги върнете до деветнайсети октомври, ако не искате да се изправите пред още едно продължително и скъпо дело в съда.

— Разбира се, ще се вслушам в съвета ви, сър Едуард — каза Вирджиния, разбрала, че няма избор. — Моля, уверете мистър Блачфорд, че ще върна вазите на Кларънс до деветнайсети октомври.

Сър Едуард и мистър Блачфорд сключиха споразумение, според което двете вази от династия Мин трябваше да бъдат върнати на четиринайсетия херцог Хартфорд в дома му на Итън Скуеър на или преди 19 октомври. В замяна Кларънс писмено се съгласи, че няма да предприема други действия срещу Вирджиния, като се съгласи да поеме разходите ѝ по трансакцията.

На 19 октомври Вирджиния си устрои дълъг напоителен обяд с Бофи Бриджуотър в „Клуб Марк“ и се прибра в дома си в Челси почти в четири, когато светлините на площада вече бяха включени.

Седеше сама в малкия си апартамент и се взираше в двете вази. Макар че ги бе притежавала само за няколко месеца, беше започнала да разбира с всеки изминал ден защо са смятани за дело на гений. Трябваше да признае, макар и само пред себе си, че вазите ще ѝ липсват. Но мисълта за още една съдебна битка и за космическите хонорари на сър Едуард я катапултира обратно в реалния свят.

След като бяха отворили втората бутилка мерло, Бофи беше посочил значението на думите „на или преди“ и Вирджиния си помисли, че може да се позабавлява поне малко за сметка на Кларънс.

След лека вечеря си напълни ваната, потопа се сред мехурчетата и се замисли какво да облече за случая, тъй като това несъмнено щеше да бъде последно представление. Спря се на черно — цвят, който покойният ѝ съпруг винаги беше обичал, особено след като я бе изпратил до Итън Скуеър след една вечер в „Анабел“.

Не бързаше — знаеше, че трябва да уцели точно времето преди спускането на завесата. В 23:40 излезе от апартамента си и спря такси. Обясни на шофьора, че ще ѝ е нужна малко помощ да натовари две големи вази. Той тутакси ѝ помогна и след като Вирджиния се настани на задната седалка, попита:

— Накъде, мадам?

— Итън Скуеър трийсет и две. И ще ви помоля да карате бавно, тъй като не искам вазите да се повредят.

— Разбира се, мадам.

Вирджиния седеше на ръба на седалката, хванала здраво двете вази, докато шофьорът изминаваше краткото разстояние от Челси до Итън Скуеър, като през цялото време караше на първа скорост. Когато таксито най-сетне спря пред № 32, спомените за времето ѝ с Пери нахлуха в главата ѝ и ѝ напомниха отново колко много ѝ липсва той. Шофьорът слезе и отвори задната врата.

— Ще бъдете ли така добър да сложите вазите на горното стъпало — каза тя, докато слизаше от таксито. Изчака шофьора да изпълни молбата ѝ и добави: — Ако почакате няколко минути, ще можете да ме откарате обратно.

— Разбира се, мадам.

Вирджиния си погледна часовника — девет минути преди полунощ. Беше спасила своята част от уговорката. Натисна звънеца и изчака, докато не видя как някой пали лампа на третия етаж. След

малко на прозореца се появи познато лице. Тя се усмихна на Кларънс, който отвори прозореца и погледна надолу към нея.

— Ти ли си, Вирджиния? — попита той, като се мъчеше да скрие раздразнението си.

— Разбира се, че съм аз, скъпи. Просто връщам вазите. — Вирджиния отново си погледна часовника. — Часът е дванайсет без седем, така че спазих уговорката.

Светна втора светлина и Камила се появи на друг прозорец.

— И точно навреме — каза тя.

Вирджиния се усмихна сладко на заварената си дъщеря. Канеше се да се върне при таксито, но спря за момент, за да хвърли последен поглед на двете вази. После се наведе, събра всичките си сили и вдигна едната над главата си като олимпийски състезател по вдигане на тежести. Задържа я за момент и я остави да се изплъзне от пръстите ѝ. Изящното петстотингодишно национално съкровище заподскача по каменните стъпала и се пръсна на безброй парчета.

Навсякъде в къщата започнаха да се палят лампи и думите „шибана кучка“ бяха най-сдържаното от всички мнения на Камила за ставащото.

Набрала инерция, Вирджиния пристъпи напред за последен поклон преди спускането на завесата. Взе втората ваза и също я вдигна над главата си. Чу как вратата зад нея се отваря.

— Моля те, не! — извика Кларънс и скочи с протегнати ръце напред, но Вирджиния вече бе пуснала вазата и вторият незаменим китайски шедьовър се пръсна на още повече парчета от първия.

Вирджиния бавно слезе по стълбите, като стъпваше внимателно през мозайката от натрошен синьо-бял порцелан, за да се качи в чакащото такси.

Докато потегляше обратно към Челси, шофьорът погледна в огледалото и видя, че пътничката му се усмихва. Вирджиния нито веднъж не се обърна да погледне касапницата, защото този път беше прочела документа клауза по клауза и в него не се споменаваха в какво състояние трябва да бъдат двете вази, когато ги върне „на или преди 19 октомври“.

Докато таксито излизаше от Итън Скуеър, часовникът на близката църква удари полунощ.

СЕБАСТИАН КЛИФТЪН
1984 — 1986

39.

— Искал си да ме видиш, председателю.

— Виктор, би ли седнал за момент, докато подпиша чека? Всъщност можеш да си вторият подписващ.

— Кой е получателят?

— Карин Барингтън, за триумфа ѝ на Лондонския маратон.

— Напълно заслужено — каза Виктор, извади писалката си и подписа с размах. — Фантастично постижение. Аз не бих се справил и за седмица, какво остава за четири часа.

— А аз дори не бих се опитал — каза Себ. — Но не това е причината да искам да те видя. — Тонът му се промени, след като празните приказки, които доставят такова удоволствие на англичаните преди да заговорят по същество, се изчерпаха. — Искам от теб да поемеш повече отговорности.

Виктор се усмихна, сякаш знаеше какво ще предложи председателят.

— Искам да станеш заместник-председател на борда на банката и моя дясна ръка.

Виктор не се опита да скрие разочарованието си. Себ не беше изненадан и можеше само да се надява, че той ще приеме — ако не веднага, то поне в дългосрочен план.

— А кой ще е главен изпълнителен директор?

— Смятам да предложа мястото на Джон Ашли.

— Но той е в банката само от две години и се носи слух, че „Барклис“ искат да го поканят да оглави офиса им в Близкия изток.

— Аз също чух тези слухове и те само ме убедиха, че не можем да си позволим да го губим.

— Тогава предложи на него да стане заместник-председател — повиши тон Виктор. Себастиан не успя да измисли убедителен отговор. — Не че ще има особен смисъл — продължи Виктор, — защото много добре знаеш, че той ще погледне на този пост просто като на красива фасада и ще го откаже.

— Аз не гледам така на поста — каза Себ. — Смятам го не само за повишение, но и за оповестяване, че ти си естественият ми приемник.

— Дрън-дрън. Да не би да си забравил, че сме на една възраст? Не, ако направиш Ашли изпълнителен директор, всички ще приемат, че си избрал него за свой приемник, а не мен.

— Но ти ще си останеш начело на обменния отдел, който е един от най-доходоносните.

— И е подчинен пряко на главния изпълнителен директор, ако случайно си забравил.

— Тогава ясно ще дам да се разбере, че отсега нататък ще бъдеш подчинен пряко на мен.

— Това е просто дребна отстъпка и всички ще го разберат. Не, ако не смяташ, че съм достоен за директор, не ми оставяш друг избор, освен да си подам оставката.

— Това е последното, което искам — каза Себастиан, но най-старият му приятел излезе от стаята, без да каже нито дума повече.

— Е, това мина добре — въздъхна Себ.

— Отлагаш го от години — каза Карин, след като прочете писмото.

— Но аз съм над шейсет — запротестира Джайлс.

— Това е „Касъл“ срещу „Вилидж“, а не Англия срещу Западните Индии — напомни му тя. — А и все ми повтаряш колко ти се иска да бях видяла тайната ти страст.

— Когато бях в разцвета на силите си, не сега.

— И — продължи Карин, без да му обръща внимание, — ти обеща на Фреди. — Джайлс не се сети за подходящ отговор. — И да си го кажем направо, щом аз мога да пробягам маратон, ти със сигурност можеш да участваш в селски мач по крикет. — Думи, които най-сетне накараха мъжа ѝ да млъкне.

Джайлс прочете отново писмото и седна със стон зад бюрото си. Извади от чекмеджето лист, махна капачката на писалката си и започна да пише.

Скъпи Фреди,
С най-голямо удоволствие ще се включа в отбора ти
за...

— Наистина са великолепни! — каза младият мъж, който се възхищаваше на седемте графики, спечелили Наградата на основателя.

— Мислите ли? — отвърна младата жена.

— Разбира се! И каква чудесна идея да избере за тема седемте възрасти на жената.

— О, това го бях пропуснала — каза тя и се вгледа в него по-внимателно.

Облеклото на младия мъж подсказваше, че не се е погледнал в огледалото, преди да излезе на работа сутринта. Нито една дреха не подходеше на друга. Елегантно сако „Харис Туийд“ със синя риза, зелена вратовръзка, сиви панталони и кафяви обувки. Но пък излъчваше заразителна топлина и ентусиазъм относно творбите.

— Както виждате — оживено продължи той, — художничката е избрала за своя тема жена, участваща в маратон, и е изобразила седемте етапа от състезанието. На първата графика тя е на старта, загрява, малко е изпълнена с опасения, но е нащрек. На следващата — той посочи втората рисунка — тя достига петата миля и все още е пълна с увереност. Но когато стига десетата — продължи младият мъж, обръщайки се към третата рисунка, — очевидно започва да изпитва болката.

— А четвъртата? — попита тя и се вгледа по-внимателно в графиката, която художничката бе описала като „стената“.

— Вижте само изражението ѝ. Няма съмнение, че започва да се чуди дали ще успее да стигне до финала. — Младата жена кимна. — А петата я показва как едва се крепи, докато минава покрай... семейството си, предполагам. Вдига ръка да ги поздрави, но с един-единствен деликатен щрих художничката недвусмислено показва какво огромно усилие ѝ струва този жест. — Младият мъж посочи шестата графика и продължи въодушевено: — А тук я виждаме как минава финала, вдигнала ликуващо ръце. И секунди по-късно, на последната

графика, тя рухва изтощена на земята, след като е дала всичко от себе си и е наградена с медал. Обърнете внимание, че художничката е добавила лентата в жълто и зелено, единствения намек за цвят в седемте рисунки. Наистина блестящо.

— Явно вие самият сте художник.

— Де да бях — с усмивка отвърна той. — Най-голямото ми постижение беше награда в училище. После реших да кандидатствам в „Слейд“, но не ме приеха.

— Има и други колежи по изкуствата.

— Да, и аз кандидатствах в повечето — Голдсмитс, Челси, Манчестър. Дори отидох в Глазгоу на интервю, но резултатът винаги беше един и същ.

— Много съжалявам.

— Не е нужно, защото накрая попитах един член на една от комисиите защо непрекъснато ме отхвърлят.

— И той какво каза?

Младият мъж се хвана за реверите на самото си и заговори с гласа на двавет години по-възрастен човек.

— „Отличните ви оценки са впечатляващи и си личи, че проявявате страст към темата и имате енергия и ентусиазъм в изобилие, но за съжаление нещо липсва.“ „Какво е то?“, попитах аз. „Талант“, отвърна той.

— Ама че жестоко!

— Не бих казал. Просто реалистично. След това ме попита дали не обмислям да преподавам, с което само сипа сол в раната, защото ми напомни за думите на Джордж Бърнард Шоу „който може, го прави, който не може, преподава“. Но като се замислих по-късно, осъзнах, че той е прав.

— Значи сте учител?

— Да. Учих история на изкуството в Кингс Колидж и сега преподавам в една гимназия в Пекам, където поне мога да кажа, че съм по-добър художник от учениците си. Е, от повечето — добави и се ухили.

Тя се разсмя.

— И какво ви връща в „Слейд“?

— Идвам на повечето изложби на студентите с надеждата да открия някой с истински талант и да добавя творбите му към

колекцията си. През годините се сдобих с неща на Крейджи Ейчисън, Мери Федън и дори малка скица с молив на Хокни, но с удоволствие бих добавил и тези седем графики.

— Какво ви спира?

— Не мога да събера кураж да попитам колко струват, а тъй като тя току-що е спечелила Наградата на основателя, едва ли ще мога да си ги позволя.

— Колко струват според вас?

— Не знаей, но бих дал всичко за тях.

— Колко имате?

— Когато за последно проверих сметката си, малко над триста паунда.

— В такъв случай сте късметлия, защото са оценени на двеста и петдесет.

— Да идем да видим дали сте права, преди някой да ги е грабнал. Между другото — каза той, докато вървяха към гишето за продажби, — аз съм Ричард Лангли. Приятелите ми ми казват Рик.

— Приятно ми е — каза тя, докато си стискаха ръцете. — Аз съм Джесика Клифтън. Приятелите ми ми казват Джеси.

40.

— Ако си дръпнеш пуловера надолу, никой няма да забележи, че не можеш да се закопчаеш — каза Карин.

— Не съм играл от двайсет години — напомни й Джайлс, докато гълташе корема си и правеше последен опит да закопчае горното копче на панталона за крикет на Арчи Фенуик.

Карин прихна, когато копчето отлетя и падна в краката й.

— Сигурна съм, че ще се справиш, скъпи. Само не забравяй да не тичаш след топката, че може да свърши катастрофално.

Джайлс понечи да отвърне на удара, но на вратата се почука.

— Влез — каза той и бързо настъпи отхвърчалото копче.

Вратата се отвори и влезе Фреди, облечен в безупречно бяло.

— Съжалявам, че ви досаждам, сър, но има промяна в плана.

Джайлс изпита облекчение, тъй като предположи, че няма да има мач.

— Икономът, който е наш капитан, се отказа в последния момент, защото си разтегнал сухожилие. Тъй като сте играли за Оксфорд срещу Кеймбридж, си помислих, че вие сте най-подходящ да го заместите.

— Но аз дори не познавам останалите членове на отбора — запротестира Джайлс.

— Не се безпокойте, сър. Ще ви запозная. Аз самият бих поел мястото, но не съм сигурен как да разположа играчите. Ще бъдете ли готов за пробно хвърляне след десетина минути? Извинете, че ви обезпокоих, лейди Барингтън — добави той и се втурна навън.

— Според теб ще започне ли някога да ме нарича Карин? — попита тя, след като вратата се затвори.

— Всяко нещо с времето си — отвърна Джайлс.

Когато видя големия овален участък, подобен на скъпоценност на територията на замъка, Джайлс си помисли, че едва ли може да има по-идилично място за крикет. Гъста гора покриваше хълмовете около

двата кра рава земя, която бог несъмнено бе замислил за игрище, пък било то и само за няколко седмици в годината.

Фреди представи Джайлс на Хамиш Мънроу, местния полицаи и капитан на „Вилидж“. Четирийсетгодишният мъж изглеждаше в добра форма и определено не бе имал проблеми със закопчаването на панталона си.

Двамата капитани излязоха заедно на игрището малко преди два часа. Джайлс мина през процедурата, която не бе изпълнявал от години. Подуши въздуха и погледна небето. Топъл ден според шотландските стандарти, няколко заблудени облачета украсяваха иначе синия хоризонт, никакъв дъжд и, за щастие, никакви изгледи за дъжд. Огледа полето за хвърляне — зелено петно на земята, добро за бързи хвърлящи — и накрая хвърли поглед към тълпата. Беше много по-голяма, отколкото бе очаквал, но пък това беше местното дерби. Около двеста зрители се бяха скупчили около бележешкото границата вече в очакване на битката.

Джайлс стисна ръката на противниковия капитан.

— Избирайте, мистър Мънроу — каза и подхвърли монетата високо във въздуха.

— Ези — заяви Мънроу и двамата се наведоха да видят как е паднала монетата.

— Вие избирате, сър — каза Джайлс, загледан в профила на кралицата.

— Ще батираме — без колебание каза Мънроу и бързо се върна при павилиона да инструктира отбора си.

След минути се разнесе камбанен звън и двама рефери с дълги бели жакети се появиха от павилиона и бавно излязоха на игрището. Арчи Фенуик и преподобният Санди Макдоналд щяха да бъдат гарантите на честната игра.

Секунди по-късно Джайлс изведе своята непозната банда воители на полето за хвърляне. Подреди атакуващите според съветите на Фреди и подхвърли топката на Хектор Брайс, втория прислужник на „Касъл“, който вече отбелязваше мястото си на двайсетина метра зад колчетата на вратата.

Първите батсмении на „Вилидж“ излязоха на полето, като въртяха ръце, и изтичаха небрежно на местата си. Местният пощальон зае мястото си и след като даде знак, викарият обяви:

— Старт!

„Вилидж“ започнаха енергично и отбелязаха 32 точки, преди първият уикет^[1] да падне от Бен Аткинс, управителя на фермата. Хектор последва с два бързи уикета и резултатът стана 64 за три ининга след петнайсет оувъра^[2]. Започваше четвъртият ининг на кръчмаря Фин Рийди и Хамиш Мънроу, когато Фреди предложи Джайлс да изпробва ръката си — нещо, което капитанът не бе обмислял сериозно. Дори навремето Джайлс рядко хвърляше топката.

Първият му оувър донесе единайсет точки и два фала и той възнамеряваше да се откаже, но Фреди не искаше и да чуе. Вторият оувър донесе седем точки, но поне нямаше фалове и за своя изненада на третия оувър той успя да спечели важен уикет от кръчмаря. Крачка преди уикета, след което десетият граф Фенуик обяви „Аут!“. Джайлс смяташе, че е изкарал късмет, и Рийди споделяше мнението му.

— По-скоро крачка преди павилиона — промърмори кръчмарят, докато минаваше покрай графа.

Сто и шестнайсет точки за четири ининга. Първият прислужник продължи с бавните си хвърляния от единия край, а Джайлс със средните от другия. Прекъсването за чай беше в 16:30, когато „Вилидж“ бяха отбелязали 237 точки за осем ининга, което според Мънроу беше достатъчно да спечелят мача, защото го заяви.

Чаят беше поднесен под голям навес. Всички се нахвърлиха на сандвичите с яйца и кресон, нарязаните наденички, бисквитите с мармалад и сметана наред с горещия чай и чашите студена лимонада. Фреди не яде нищо, а записваше реда на батерите в „Касъл“. Джайлс надникна над рамото му и с ужас видя името си начело на списъка.

— Сигурен ли си, че искаш аз да открива?

— Разбира се, сър. В края на краищата вие сте откривали на мачовете на Оксфорд.

Докато се подготвяше, Джайлс съжали, че е ял толкова кифлички. След няколко минути той и Бен Аткинс излязоха на игрището. Джайлс зае позиция и се огледа с увереност, която скриваше истинските му чувства. Подготви се и зачака първото мятане на местния касапин Рос Уолкър. Топката се понесе във въздуха, удари Джайлс по подплънката и падна пред средното колче.

— Само така! — уверено изкрещя касапинът и подскочи.

„Унизително“, помисли си Джайлс и се приготви да се върне безславно в павилиона.

— Не е аут — каза десетият граф Фенуик, спестявайки изчервяването му.

Мятащият не скри изумлението си и започна да търка яростно топката в панталона си, готвейки се за следващото хвърляне. Засили се и я запрати за втори път по Джайлс. Джайлс замахна и топката близна външния край на бухалката, пропусна колчето със сантиметри и се търкулна между първата и втората ивица на границата. Джайлс се отърва по чудо и това ядоса касапина още повече. Следващото му хвърляне беше фал и Джайлс по някакъв начин оцеля до края на оувъра.

Управителят на фермата се оказа вещ, макар и малко бавен с точките батсман и двамата изкараха 28 ръна, преди мистър Аткинс да бъде отстранен от бавната топка на касапина. След това Джайлс игра с краваря, който нямаше кой знае какви дарби, но успя да отбележи трийсет точки за съвсем кратко време, преди да бъде отстранен. Седемдесет и девет за два ининга. Краварят бе сменен от главния градинар, който очевидно играеше само веднъж годишно. Седемдесет и девет за три ининга.

През следващия половин час паднаха още три уикета, но Джайлс като по чудо просперираше и при резултат от 136 точки за шест ининга Фреди излезе да се присъедини към него — бе посрещнат с топли аплодисменти.

— Трябват ни още сто точки — каза Джайлс, като погледна таблото. — Но имаме предостатъчно време, затова бъди търпелив и отбивай само слабите топки. Рийди и Уолкър започват да се изморяват, така че не бързай и гледай да си пазиш уикета.

След като зае позиция, Фреди изпълни дословно инструкциите на капитана си. На Джайлс бързо му стана ясно, че момчето е получило добър тренинг в училището и има естествена дарба, известна в занаята като „око“. Двамата заедно прехвърлиха границата от 200 точки под бурните аплодисменти от една част от тълпата, която започваше да вярва, че „Касъл“ могат да спечелят местното дерби за първи път от години.

Джайлс също се чувстваше уверен и това сякаш го върна в седемдесетте. След още два оувъра касапинът се върна да хвърля, но

вече без да се пъчи като по-рано. Прицели се в уикета и запрати топката с цялата си злоба. Джайлс замахна, не прецени правилно скоростта и чу падането на колчето зад себе си. Този път никой не можеше да му се притече на помощ. Джайлс се върна в павилиона, изпратен от бурни аплодисменти, след като бе отбелязал 74 точки. Но както обясни на Карин, докато сядаше на тревата до нея и сваляше подплънките си, трябваше да спечелят още 28 точки, а им оставаха само три уикета.

До Фреди застана шофьорът на Негово Благородие, който рядко превключваше от първа скорост. Фреди беше наясно със способностите му и направи всичко по силите си да поеме ударите. Успя да поддържа резултата, докато шофьорът не престъпи линията и не бе отстранен. Той тръгна обратно към павилиона, без да е нужна намесата на реферите.

До победата оставаха четиринайсет точки, когато вторият градинар, който работеше само почасово, се присъедини към Фреди. Оцеля при първото мятане на касапина, но само защото не улучи топката с бухалката си. Не изкара такъв късмет с последното хвърляне от оувъра, при което топката попадна в ръцете на капитана на „Вилидж“. Противниците и техните поддръжници заподскачаха от радост, тъй като трябваше да спечелят само още един уикет, за да спечелят мача и да си запазят трофея.

Едва ли можеха да изглеждат по-доволни, когато Хектор Брайс излезе и зае позиция, за да поеме последната топка на оувъра. Всички си спомняха колко беше издържал миналата година.

— Каквото и да правиш, не опитвай сингъл — беше единствената инструкция на Фреди.

Но лукавият капитан на „Вилидж“ нагласи играта така, че да направи сингъла изкушаващ. Бойците му с нетърпение очакваха прислужника бързо да се върне на огневата линия. Касапинът запрати топката по Хектор, но той някак успя да я удари с бухалката и тя се търкулна напред. Хектор искаше да направи сингъл, но Фреди остана решително на мястото си.

Фреди с радост се изправи пред стругаря на „Вилидж“ за предпоследния оувър на мача и отбеляза 4 точки на първата топка, 2 на третата и 1 на петата. Хектор трябваше да оцелее само още една топка, като остави Фреди да се изправи пред касапина за последния оувър.

Последната топка от оувъра беше бавна и права, но само премина над колчетата и се озова в ръкавицата на пазача на уикета. Поддръжниците на „Касъл“ въздъхнаха с облекчение, а онези на „Вилидж“ изстенаха недовошно.

— Последен оувър — обяви викарият.

Джайлс погледна таблото.

— Само още седем и победата е наша — каза той, но Карин не отговори, защото се беше хванала за главата и не бе в състояние да гледа ставащото на игрището.

Касапинът излъска орфаната топка в изцапаните си с червено панталони, докато се готвеше за мятането. Засили се и изстреля топката по Фреди, но той я посрещна и я запрати към първия слип, който я изпусна.

— Слабак — беше единствената дума на касапина, която можеше да каже в присъствието на викария.

Фреди вече имаше само пет топки, с които трябваше да спечели седемте необходими за победата точки.

— Спокойно — измърмори Джайлс. — Все ще успееш да отстраниш една топка. Просто бъди спокоен и се съсредоточи.

Втората топка излезе извън ръба и спечели две точки. Оставаха още пет, но само с четири топки. Третата можеше да бъде обявена за фал и да улесни задачата, но викарият не се обади.

Фреди посрещна четвъртата топка с центъра на бухалката, помисли за сингъл, но реши да не рискува. Почука нервно с бухалката земята в очакване на петата топка, без да откъсва очи от касапина, който приближаваше заплашително жертвата си. Хвърлянето бе бързо, но малко късо, което позволи на Фреди да се дръпне назад и да я поеме високо във въздуха, след което тя падна на сантиметри пред въжето и пресече границата за четири точки. Поддръжниците на „Касъл“ завикаха още по-силно, но бързо се смълчаха в очакване на последния удар.

Бяха възможни и четирите резултата — победа, загуба, безизходица и равен.

Фреди нямаше нужда да поглежда таблото, за да разбере, че му трябва една точка за равен и две за победа. Огледа се и се приготви за удара. Касапинът го изгледа свирепо, засили се и изстреля топката с всичките си сили. Хвърлянето отново бе късо и Фреди пристъпи

уверено напред с намерението да я запрати надалеч, но тя се оказа по-бърза от очакваното и профуча покрай бухалката, като го удари по подплънката.

Целият отбор „Вилидж“ и половината тълпа заподскача и зарева. Фреди погледна с надежда към викария, който се поколеба само за момент и вдигна пръст във въздуха.

С наведена глава Фреди тръгна към павилиона, изпращан от аплодисментите на тълпата. Беше направил осемдесет и седем точки, но „Касъл“ бе изгубил мача.

— Каква жестока игра може да е крикетът — каза Карин.

— Но пък оформя характера — отвърна Джайлс. — И имам чувството, че това е мач, който младият Фреди никога няма да забрави.

Фреди влезе в павилиона и се тръшна на една пейка в ъгъла на съблекалнята, все така провесил глава, без да обръща внимание на виковете „Добра игра, момко“, „Лош късмет, сър“ и „Чудесен опит, момчето ми“, защото чуваше единствено радостните викове от съседното помещение, подхранвани от пинтите бира от осигуреното от кръчмаря буре.

Джайлс отиде в съблекалнята и седна до отчаяния младеж.

— Остана още една задача — каза той, когато Фреди най-сетне вдигна очи. — Трябва да поздравим капитана на „Вилидж“ за победата.

Фреди се поколеба за момент, после стана и последва Джайлс. Щом влязоха в другата съблекалня, противниковият отбор се умълча. Фреди отиде до полица и стисна ръката му.

— Великолепна победа, мистър Мънроу. Ще се наложи догодина да се напънем по-здраво.

По-късно вечерта, докато Джайлс и Хамиш Мънроу се наслаждаваха на пинта местна бира във „Фенуик Армс“, капитанът на „Вилидж“ отбеляза:

— Вашето момче направи забележителни ининги. Много по-добри отбори от нашия ще си патят от ръката му и подозирам, че това ще стане в близко бъдеще.

— Той не е мое момче — отвърна Джайлс. — А ми се иска да беше.

[1] Дървена мишена във всеки край на правоъгълното поле в центъра на игрището. — Б.пр. ↑

[2] Шест хвърляния на топката. — Б.пр. ↑

41.

— Знаеш ли, че Джесика си има нов приятел? — попита Саманта.

Себастиан винаги резервираше една и съща маса в ъгъла на „Льо Каприз“, където не можеха да подслушват разговорите му и му се откриваше добър изглед към другите гости. Открай време му беше забавно как дългите огледала на четирите стълба в средата на помещението му позволяват да наблюдава останалите посетители, докато той оставаше невидим за тях.

Не се интересувахе от кинозвезди, които едва разпознаваше, от политици, които се надяваха да бъдат разпознати, нито дори от принцеса Даяна, която разпознаваха всички. Единственият му интерес бе да държи под око другите банкери и бизнесмени, за да види с кого се хранят. Сделките, за които му беше полезно да знае, често се сключваха по време на вечеря.

— Кого си зяпнал? — попита Саманта, след като той не отговори.

— Виктор — прошепна Себастиан.

Сам се огледа, но не успя да види най-стария приятел на Себ.

— Ама че си воайор — каза тя, след като си допи кафето.

— И не само това. Те не могат да видят нас — каза Себ.

— Те? С Рут ли вечеря?

— Не, освен ако не си е махнала няколко сантиметра от талията и не си ги е сложила на циците.

— Дръж се прилично, Себ. Може да е клиентка.

— Не, по-скоро той е клиентът.

— Наследил си развинтената фантазия на баща си. Сигурно е нещо съвсем невинно.

— Ти си единствената в заведението, която би повярвала на подобно нещо.

— Сега вече ме заинтригува — каза Сам, отново се огледа, но пак не видя Виктор. — Повтарям, ти си воайор.

— И ако съм прав — каза Себ, без да обръща внимание на укора на жена си, — имаме проблем.

— По-скоро Виктор има проблем, не ти.

— Може би. Но въпреки това предпочитам да се измъкна, без да ме видят — каза той, докато си вадеше портфейла.

— Как смяташ да го направиш?

— Като избира подходящия момент.

— Някаква диверсия ли ще направиш? — подразни го тя.

— Нищо толкова драматично. Ще изчакаме, докато някой от тях отиде в тоалетната. Ако е Виктор, ще успеем да се измъкнем незабелязано. Ако е жената, ще трябва да го направим дискретно, без да им даваме основания да си помислят, че сме ги видели.

— Но ако той ни поздрави, ще стане ясно, че срещата им е невинна — каза Сам.

— Това би било облекчение в много отношения.

— Много те бива в тези неща — отбеляза Сам. — Може би от личен опит?

— Не точно. Но ще откриеш подобни сюжети в романите на татко, когато Уилям Уоруик осъзнава, че очевидецът на убийството лъже и че трябва да се измъкне от ресторанта незабелязан, ако иска да го докаже.

— Ами ако никой от тях не отиде до тоалетната?

— Ще се наложи да останем тук много дълго. Ще платя сметката, за да сме готови, ако се наложи да се изнасяме бързо — каза Себ и вдигна ръка. — И извинявай, Сам, но не каза ли нещо, преди да се разсея?

— Да. Питам се дали знаеш, че Джесика си има нов приятел.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Себ, докато проверяваше сметката, преди да даде кредитната си карта.

— Никога досега не ѝ е пукало как изглежда.

— Това не е ли типично за студентка в училище за изящни изкуства? Винаги ме гледа така, сякаш е облечена от „Оксфан“, а аз не виждам никаква промяна.

— Защото не я виждаш вечер, когато prestaва да е студентка и се превръща в млада жена, и изобщо не изглежда толкова зле.

— Метнала се е на майка си — каза Себ и стисна леко ръката на съпругата си. — Да се надяваме, че новият е подобрение след

бразилския плейбой, защото не ми се вярва, че „Слейд“ ще прояви такова разбиране втори път — добави, докато подписваше сметката.

— Мисля, че този път това няма да е проблем. Когато дойде да я вземе, той караше „Поло“, а не „Ферари“.

— И смееш да ме наричаш воайор? Кога ще имам шанса да се запозная с него?

— Може да мине известно време, защото досега тя дори не е признала, че си има приятел. Аз обаче планирам...

— Внимание. Тя върви към нас.

Себ и Сам продължиха да бърбят, докато покрай масата им минаваше висока елегантна млада жена.

— Е, стилът ѝ ми харесва — каза Сам.

— Какво искаш да кажеш?

— Мъжете сте еднакви. Гледате само краката, фигурата и лицето на жената, сякаш сте в месарски магазин.

— А жените какво гледат? — опита се да се защити Себ.

— Първото, което погледнах, беше роклята ѝ. Проста и елегантна, и определено не е конфекция. Чантата ѝ е стилна, без да обявява на всеослушание дизайнера, а обувките ѝ довършват съвършения тоалет. Никак не ми е приятно да ти отварям очите, Себ, но тя е класно парче, както казваме в Щатите.

— Тогава какво прави с Виктор?

— Нямам представа. Но като повечето мъже, ако видиш приятел с красива жена, моментално ще си помислиш най-лошото.

— Все пак си мисля, че е най-добре да се измъкнем незабелязано.

— Лично аз предпочитам да ида и да кажа здрасти на Виктор, но ако...

— Има нещо, което не съм ти казал. В момента с Виктор не сме в особено добри отношения. Ще ти обясня, когато се качим в колата.

Себ стана и тръгна по заобиколен маршрут, за да избегне масата на Виктор, и когато оберкелнерът отвори вратата за Саманта, му пхна в ръката пет паунда.

— Е, какво трябва да знам? — попита Сам, след като се качиха в колата.

— Виктор е ядосан, защото не го направих главен изпълнителен директор.

— Ясно — каза Сам. — Разбирам как се е почувствал. Кого назначи за изпълнителен директор?

— Джон Ашли — каза Себ, докато излизаше на Пикадили и се включваше в късния трафик.

— Защо?

— Защото е подходящият човек за тази работа.

— Но Виктор винаги ти е бил добър и верен приятел, особено в лоши за теб периоди.

— Знам, но това не е достатъчно добра причина да го назнача за изпълнителен директор. Поканих го да стане заместник-председател на борда, но той го прие като обида и подаде оставка.

— И това го разбирам — каза Сам. — И какво ще направиш, за да го задържиш в борда?

— Хаким долетя от Копенхаген, за да се опита да го накара да размисли.

— И успя ли? — попита Сам, докато Себ спираше на червен светофар.

Джайлс бързаше за среща, но видя, че пред кабинета му го чака Арчи Фенуик. Не забави крачка.

— Арчи, ако е за предложените от правителството субсидии за зърно, би ли си записал час? Вече закъснявам.

— Не, не е за това — каза Арчи. — Дойдох тази сутрин от Шотландия с надеждата, че ще имаш време да обсъдим един личен въпрос. Тоест нещо свързано с Фреди.

— Разбира се — каза Джайлс, влезе в кабинета си и се обърна към секретарката. — Погрижи се да не ме безпокоят, докато съм с лорд Фенуик. — Затвори вратата. — Да ти предложи уиски, Арчи? Имам дори от твоята марка — добави и вдигна бутилка „Глен Фенуик“. — Фреди ми подари едно кашонче за Коледа.

— Не, благодаря. Макар че едва ли ще останеш изненадан, че дойдох да говорим именно за Фреди — каза Арчи, докато седнаше. — Но като знам колко си зает, ще се опитам да не ти отнемам много време.

— Ако искаш да обсъждаме проблемите на селското стопанство в Шотландия, ще ти отделя пет минути. Ако е за Фреди, имаш цялото

ми време.

— Благодаря. Но ще говоря по същество. Директорът на училището на Фреди ми се обади снощи да ми каже, че момчето се е провалило на приемните изпити във „Фетс“.

— Но аз гледах доклада за успеха му в края на срока и си помислих, че дори може да спечели стипендия.

— Същото си е помислил и директорът, поради което поискал да види документите му. Бързо станало ясно, че изобщо не се е опитал да влезе.

— Но защо? „Фетс“ е едно от най-добрите училища в Шотландия.

— В Шотландия — вероятно това е отговорът на въпроса ти, защото седмица по-късно се яви на подобен изпит за Уестминстър и се класира сред първите шест.

— Май не е нужно да се обръщаме за помощ към Фройд, за да разберем причината — каза Джайлс. — Така че искам само да знам дали иска само да посещава училището, или да ползва пансиона.

— Отбелязал е, че само ще го посещава.

— Пътят до Фенуик Хол и обратно е доста дълъг, а тъй като Уестминстър е на един хвърлей от вратата ми, той май се опитва да ни каже нещо. — Арчи кимна. — Както и да е, той вече си избра спалнята — добави Джайлс, когато телефонът на бюрото започна да звъни.

Той го вдигна, заслуша се за момент и каза:

— Съжалявам, шефе, изникна нещо, но след минутка пристигам. — Затвори и се обърна към Арчи. — Какво ще кажеш да вечеряме с Карин на Смит Скуеър, за да изчистим детайлите?

— Не знам как да ти благодаря — каза Арчи.

— Аз съм онзи, който трябва да благодари. — Джайлс стана. — Това е единствената добра новина за целия ден. Ще се видим към осем.

— Някаква надежда да обсъдим по някое време правителствената субсидия на зърното? — попита Арчи, но Джайлс не отговори, защото бързо напусна кабинета.

— Каква е цената на акциите на „Кюнард“ тази сутрин? — попита Себ.

— Четири паунда и дванайсет пенса. С два пенса повече от вчера — отвърна Джон Ашли.

— Добра новина.

— Мислите ли, че майка ви съжалява, че е продала „Барингтън“?

— Всеки ден. Но за щастие тя е толкова заета в Министерството на здравеопазването, че няма време да мисли за това.

— А Джайлс?

— Знам, че е изключително благодарен за начина, по който управляваш фамилията портфейл, защото това му позволява да се отдаде на първата си любов.

— Битката с майка ви?

— Нещо такова.

— А леля ви Грейс?

— Тя те смята за вулгарен капиталист. Е, поне така описва мен, но едва ли има по-добро мнение за теб.

— Но аз я направих мултимиллионерка! — запротестира Ашли.

— Да, но това не я спира да оценява домашните на учениците си вечер, докато хапва сандвич със сирене. Но от нейно име, Джон, добра работа. Има ли друго за обсъждане?

— За съжаление, да, председателю, и не съм сигурен как точно да подходя. — Ашли отвори папка с надпис „Лично“ и започна да рови в някакви документи.

Себ се изненада, че човекът, който беше играл в първите редици на отбора по ръग्би „Арлекин“ и никога не се бе колебал да се сблъска челно с който и да било член на борда, сега изглежда очевидно смутен.

— Изплюй камъчето, Джон.

— Неотдавна някоя си мис Кандис Ломбардо откри сметка в банката и неин гарант е заместник-председателят.

— Значи така се казва — каза Себ.

— Познавате ли я?

— Да кажем, че сме се разминавали. И какъв е проблемът?

— Вчера изтегли пет хиляди паунда, без да има нито пени по сметката си, за да си купи палто от норки от „Хародс“.

— Защо одобри чека?

— Защото Виктор гарантира овърдрафта ѝ и нямам властта да го спра, без да се консултирам с него.

— Седрик Хардкасъл сигурно се обръща в гроба си — каза Себ и погледна портрета на основателя на банката. — Все казваше никога не казвай никога, освен ако не поискат от теб да подпишеш гаранция.

— Да поговоря ли с Виктор?

Себ се облегна назад и се замисли. Хаким бе успял да убеди Виктор да остане в борда и дори да приеме поста заместник-председател, така че последното, което му трябваше на Себ, бе да му дава някаква причина да размисли.

— Не прави нищо — каза накрая. — Но ме дръж в течение, ако мис Ломбардо представи още чекове.

Ашли кимна, но не си отбеляза.

— Реших също, че бихте искали да знаете — продължи той, — че сметката на дъщеря ви е на минус със сто и четири паунда и шейсет пенса. Знам, че сумата не е голяма, но тъй като поискахте да ви държа в течение след...

— Наистина поисках — каза Себ. — Но честно казано, Джон, току-що ѝ платих хиляда паунда за седем нейни рисунки.

Ашли отвори втора папка и провери друга банкова сметка.

— Но тя не е представила този чек, председателю. Единственият ѝ депозит в последно време е за двеста и петдесет паунда от някой си Ричард Лангли.

— Името не ми говори нищо — каза Себ. — Но ме дръж в течение. — Ашли се намръщи. — Какво означава този поглед?

— Като цяло, по-скоро бих предпочел да си имам работа с председателя на борда на „Кюнард“, отколкото с дъщеря ви.

42.

Четиримата седяха в салона и изглеждаха определено смутени.

— Толкова се радвам най-сетне да се запознаем — каза Саманта, докато наливаше на Ричард чай.

— И аз, мисис Клифтън — отвърна младият мъж, който седеше нервно срещу нея.

— Как се запознахте? — попита Себ.

— Натъкнахме се един на друг на изложбата по случай Наградата на основателя в „Слейд“ — каза Джесика.

— Ходя на всички изложби на колежа — каза Ричард — с надеждата да открия нов талант, преди да бъде откънат от някой дилър от Уест Енд, тъй като тогава няма да мога да си позволя творбите му.

— Колко разумно — каза Саманта, докато предлагаше на госта сандвич с краставичка.

— Попаднахте ли на нещо ценно напоследък? — попита Себастиан.

— На същинско съкровище — отвърна Ричард. — Серия забележителни графики от неизвестна художничка, озаглавени „Седемте възрасти на жената“, спечелили Наградата на основателя. Не можех да повярвам на късмета си, когато чух цената.

— Простете, че го споменавам — каза Себ, — но съм изненадан, че можете да си позволите хиляда паунда с учителската си заплата.

— Не платих хиляда паунда, сър, а само двеста и петдесет. И в сметката ми останаха само толкова пари, колкото да заведа художничката на вечеря.

— Но аз си помислих... — Себ не довърши, понеже Саманта го изгледа кръвнишки, а дъщеря му изглеждаше видимо смутена. Реши да смени тактиката. — Готов съм да ви предложа за графиките две хиляди. Така ще можете да водите редовно художничката на вечеря.

— Те не са за продан — каза Ричард. — И никога няма да бъдат.

— Три хиляди?

— Не, благодаря, сър.

— Може би ще обмислите едно предложение, Ричард. Ако се случи да се откажете от дъщеря ми, можете да ми продадете рисунките за две хиляди паунда.

— Себастиан! — сръза го Саманта. — Ричард е приятел на Джесика, а не клиент, поне извън работното време на банката.

— Няма начин, сър — каза Ричард. — Не възнамерявам да се разделям нито с дъщеря ви, нито с рисунките.

— Не можеш да спечелиш всичко, татко — ухили се Джесика.

— А ако Джеси се откаже от вас — продължи Себ, сякаш гонеше сделка за милион, — ще си помислите ли?

— Забрави, татко. Това няма да стане. Изгуби рисунките и си на път да изгубиш дъщеря си, защото възнамерявам да се преместя при Ричард — каза тя и хвана ръката му.

Себастиан понечи да отвори уста, но Саманта го изпревари.

— Чудесна новина. Къде ще живеете?

— Имам апартамент в Пекам, недалеч от работата ми — отвърна Ричард.

— Но търсим нещо по-голямо — каза Джесика.

— Под наем или да купите? — попита Себ. — Защото при сегашните условия на пазара бих ви посъветвал...

— Аз бих те посъветвала да ги оставиш сами да решават — заяви Саманта.

— Много по-разумно е да се купи — довърши Себ, без да обръща внимание на жена си. — И с моите две хиляди ще имате достатъчно за капаро.

— Просто не му обръщайте внимание — каза Саманта.

— Винаги го правя — отвърна Джесика, докато ставаше. — Трябва да бягаме, татко, отиваме в Института за модерно изкуство на изложба на керамика, която Ричард смята за обещаваща.

— И която все още мога да си позволя — добави Ричард. — Но ако имате две хиляди за инвестиране, сър, бих ви препоръчал...

Саманта се разсмя, но Ричард изглеждаше така, сякаш вече съжалява за думите си.

— Чао, татко — каза Джесика, наведе се, целуна баща си по челото и пхна във вътрешния му джоб един плик с надеждата, че Ричард няма да забележи.

Приятелят ѝ протегна ръка.

— Довиждане, сър. Беше ми приятно да се запознаем.

— Довиждане, Ричард. Дано изложбата ви хареса.

— Благодаря, сър — каза Ричард и Саманта ги изпрати до изхода.

Докато я чакаше да се върне, Себ измъкна плика от джоба си, отвори го и извади от него собствения си чек за хиляда паунда. За първи път го биеше някой, предложил по-малка сума.

— Мисля, че бих могъл да се справя по-добре — каза Себ, когато Саманта се върна в салона.

— Това е подценяване дори според британските стандарти. Но ми е по-интересно какво мислиш за Ричард.

— Свястно момче. Но никой никога няма да е достатъчно добър за Джеси. — Той замълча за момент, после добави: — Чудех се какво да ѝ подаря за дваисет и първия ѝ рожден ден. Може би да ѝ купя къща?

— Това е последното, което ще направиш.

— Защо не?

— Защото това просто ще напомни на Ричард, че няма пукната пара, и той ще се почувства като твой длъжник. А и Джесика е инат като теб. Ще откаже предложението, както отказа двете хиляди.

Себ ѝ даде чека, който само я накара да се разсмее още по-силно.

— Може би трябва да ги оставим да си живеят живота — каза тя.

— Може дори да останем изненадани колко добре се справят без нас.

— Но аз исках само...

— Знам какво искаш, скъпи, но се боя, че дъщеря ти те би — каза тя.

Телефонът зазвъня.

— А, имам чувството, че Ричард иска да разбере дали съм склонен да вдигна офертата си на четири хиляди.

— По-вероятно е да е майка ти. Казах ѝ, че ще се срещнем за първи път с новия приятел на Джесика, така че няма как да не се интересува какво си мислим за него. — Саманта вдигна телефона.

— Добър вечер, мисис Клифтън. Обажда се Джон Ашли.

— Здравейте, Джон. Да не би банката да е изгоряла?

— Още не, но трябва спешно да говоря със Себ.

— Банката е изгоряла — каза Саманта, докато подаваше слушалката на мъжа си.

— Мечтай си. Джон, какво има?

— Съжалявам, че ви безпокоя по това време, но искахте да ви предупредя, ако мис Ломбардо представи още чекове за големи суми.

— Колко този път?

— Четирийсет и две хиляди.

— Четирийсет и две хиляди? — повтори Себ. — Задръж засега плащането и ако Виктор не се появи утре, ще се наложи да говоря с юристите ни. И, Джон, прибирай се. Както все ми напомня жена ми, работното време на банките е свършило, така че няма какво да направиш по въпроса тази вечер.

— Проблем ли има, скъпи? — с искрена загриженост попита Саманта.

— Боя се, че да. Помниш ли жената, която видяхме да вечеря с Виктор в „Каприз“? — каза той, докато вдигаше отново телефона и набираше номер.

— Как бих могла да я забравя?

— Е, мисля, че го обира.

— На Виктор ли се обаждаш?

— Не, на Арнолд Хардкасл.

— Толкова ли е зле?

— Толкова.

— Здравсти, Джеси, радвам се, че дойде — каза той, докато я прегръщаше.

— Няма начин да пропусна, Грейсън.

— Поздравления за Наградата на основателя — каза той. — Обзалагам се, че в близко бъдеще някоя галерия в Уест Енд ще излага творбите ти.

— От твоите уста в божии уши — каза Джесика, докато художникът се обръщаше към следващия студент.

— Какво мислиш? — прошепна Ричард, докато обикаляха галерията.

— Страхотна изложба, макар че не съм сигурна за плюшеното мече.

— Не говорех за плюшеното му мече. Как според теб мина срещата с родителите ти?

— Както ти казах, мама те смята за сладък. Късметлийка си, това бяха точните й думи.

— Не мисля, че баща ти споделя мнението й.

— Няма какво да се тревожиш за татко — каза Джесика, докато оглеждаше една великолепна ваза. — Щом мама започне да работи върху него, ще клекне.

— Надявам се, защото скоро ще се наложи да му кажем.

В осем сутринта на следващия ден председателят, главният изпълнителен директор и главният юрист на банката седяха на овалната маса в кабинета на Себ.

— Виктор тук ли е? — беше първият въпрос на Себ.

— Никой не го е виждал от петък вечерта — каза Джон Ашли. — Казал на секретарката си, че заминава по работа, но ще се върне навреме за заседанието на борда.

— Но то е след десет дни — каза Себ. — Каръл има ли представа къде е?

— Не, и не е оставил телефон за връзка.

— Много нетипично за Виктор — каза Себ.

— Каръл ми каза, че никога досега не е правил подобно нещо.

— Става все по-любопитно и по-любопитно.

— Не мислите ли, че е време да се обърнем към Бари Хамънд? — предложи Ашли. — Сигурен съм, че няма да му отнеме много време да открие Виктор и да разбере всичко за мис Кандис Ломбардо.

— Не, не можем да допуснем частен детектив да разследва заместник-председателя на борда — каза Себ. — Ясно ли е?

— Да, председателю. Но вчера мис Ломбардо представи още един чек за незабавно одобрение — каза Ашли и отвори папката си, която явно ставаше все по-обемиста.

— Този път за колко? — попита Арнолд.

— За четирийсет и две хиляди.

— Имаш ли представа за какво?

— Не, председателю — отвърна Ашли.

Себ погледна баланса — беше на червено — и понечи да каже кратко и ясно на най-тесния си кръг какво му е мнението по въпроса, но размисли.

— Каква е правната ни позиция? — попита той и погледна юриста.

— Ако сметката е в акции или гарантът одобрява сумата, нямаме друг избор, освен да одобрим чека в рамките на четирийсет и осем часа.

— В такъв случай да се надяваме, че Виктор ще се върне бързо или поне ще се свърже с нас в следващите два дни.

— Няма ли някаква документна следа? — попита Арнолд. — Телефонни обаждания, кредитни карти, хотелски сметки, самолетни билети, нещо такова?

— Засега нищо — каза Ашли. — Казах на секретарката му да ми се обади веднага щом получи някаква вест от него, но не тая особени надежди, защото имам чувството, че ако намерим Виктор, мис Ломбардо няма да е далеч.

— Има един човек, който може и да знае къде е той — каза Арнолд.

— Кой? — попита Себ.

— Жена му.

— Категорично не — каза Себ. — Рут е последният човек, към когото искам да се обръщаме.

— В такъв случай, председателю — каза Арнолд, — нямаме друг избор, освен да одобрим чека в рамките на четирийсет и осем часа. Освен ако не искате да докладвам целия въпрос на Централната банка и да питам дали не можем да наложим заповест върху бъдещи плащания до завръщането на Виктор.

— Не. Да позволим да развяват мръсното ни бельо пред всички ще е по-лошо и от това да кажем на Рут. Одобрете чека и да се надяваме, че мис Ломбардо няма да представи друг преди появата на Виктор.

* * *

— Какво! — възкликна Себастиан.

— Бременна е — повтори Саманта.

— Ще го убия.

— Няма да го убиеш. Всъщност, когато ги видиш следващия път, ще им честитиш.

— Да им честитя?!

— Да, и ясно ще им покажеш колко си доволен.

— И защо, по дяволите?

— Защото не ми се мисли за алтернативата. Да изгубиш дъщеря си и никога да не видиш внучето си. Ако случайно си забравил, вече си преживявал нещо подобно и не искам да минавам отново през това.

— Ще се женят ли? — смени подхода Себастиан.

— Не съм питала.

— Защо?

— Защото не е моя работа. Пък и съм сигурна, че ще ни кажат, когато са готови.

— Много си спокойна предвид обстоятелствата.

— Разбира се, че съм. Очаквам с нетърпение да стана баба.

— Боже мой — рече Себ. — Ще ставам дядо.

— И като си помисли човек, че „Файненшъл Таймс“ те описа като един от най-острите умове в Сити!

Себастиан се ухили и прегърна жена си.

— Скъпа, понякога забравям какъв съм късметлия, че се ожених за теб. — Запали лампата от своята страна на леглото и се надигна. — Трябва да се обадим на майка ми и да я предупредим, че ще става прабаба.

— Тя вече знае.

— Аз ли съм последният, който научава?

— Съжалявам. Трябваше да събера всички войници на моя страна, преди да чуеш новината.

— Ама тази седмица наистина е адски гадна — каза Себ и загаси.

— Открих за какво са четирийсет и двете хиляди паунда, председателю — каза Джон Ашли.

— Целият съм слух — отвърна Себ.

— Авансово плащане за сграда в Саут Парейд, която е била агенция за ескорт.

— Това е всичко, което ми трябваше. Кой е търговецът?

— „Савилс“.

— Е, поне познаваме председателя на борда.

— Вече говорих с мистър Вон. Той ми каза, че по-късно днес ще ми представи подписан от мис Ломбардо чек за пълната и окончателна сума за имота, и любезно ми напомни, че ако сделката не се сключи, мис Ломбардо ще изгуби капарото си.

— Да се надяваме, че Виктор ще се върне навреме за заседанието на борда, или в края на другата седмица сигурно ще е купила и клуб „Плейбой“.

43.

— Какво означава „мартинет“? — попита Фреди и вдигна глава от домашното си.

— Маниак на тема дисциплина — отвърна Карин. — Мисля, че идва от френски.

— Карин, как английският ти е толкова добър, щом си израснала в Германия?

— В училище винаги ми допадаха чуждите езици и когато влязох в университета, се записах модерна филология и станах преводачка. Така се запознах с Джайлс.

— Замислял ли си се какво ще учиш в университета? — попита Джайлс и свали вечерния вестник.

— ПФК — отвърна Фреди.

— Знам за политика, философия и икономика, но никога не съм чувала за ПФК — каза Карин.

— Политика, философия и крикет. Добре известна специалност в Оксфорд.

— Да, но не за мартинети — каза Джайлс. — И подозирам, че ако беше потърсил думата в Обновения кратък речник на Оксфорд, щеше да откриеш, че подполковник Мартинет е заменен с Маргарет Тачър като основен източник.

— Не му обръщай внимание — каза Карин. — Използва всякакъв повод да жегне премиера.

— Но пресата май е на мнение, че тя си върши добре работата — каза Фреди.

— Прекалено добре, за да ми харесва — призна Джайлс. — Истината е, че почти я бяхме качили на бесилото, докато аржентинците не завладяха Фолкландските острови. Но след това стана същински Джеймс Бонд — куршумите летят към нея от всички посоки, но тя все успява да се сниши в подходящия момент.

— Ами заместник-министърът на здравеопазването? — попита Фреди. — На нея ще ѝ се наложи ли да се снишава, след като отново си на първия ред?

— Куршумите ще я застигнат всеки момент — с известно задоволство рече Джайлс.

— Джайлс, дръж се прилично. Говорим за сестра ти, не за врага.

— Тя е по-лоша и от враг. Не забравяй, че Ема е ученичка на блажената Маргарет Грантъмска. Но когато представи в Горната камара последния законопроект за здравеопазването, възнамерявам да го съсия член по член, докато не започне да гледа на оставката като на блажено спасение.

— На твоето място бих внимавала, Джайлс — каза Карин. — Подозирам, че като бивш председател на борда на голяма болница Ема може да е по-добре осведомена от теб за здравните услуги.

— А, но забравяш, че дебатът няма да се води в заседателна зала на болница, а в Камарата на лордовете, където дебна от известно време.

— Може би няма да е зле да се вслушаш в предупреждението на Грейс, че Ема може да те препъне в подробностите — каза Карин. — Защото за разлика от повечето политици, тя всъщност познава нещата отвътре.

— Мисля си, че си тори под прикритие — отбеляза Джайлс.

— Определено не съм — отвърна Карин. — Излязох от прикритие преди години и Ема е онази, която ме привлече на тяхна страна.

— Предателка.

— Нищо такова. Влюбих се в теб, а не в Лейбъристката партия.

— За добро или лошо.

— За лошо в конкретния случай.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но само исках да разбера значението на думата „мартинет“.

— Не обръщай внимание на Джайлс — каза Карин. — Винаги е такъв преди голям дебат, особено когато в него участва и сестра му.

— Мога ли да дойда да гледам? — попита Фреди.

— Зависи коя партия ще подкрепиш — отвърна Джайлс.

— Онази, която ме убеди, че политиката ѝ е по-добра.

— Това беше оригинално — каза Карин.

— Мисля, че сега не е времето да ви кажа, че се записах в Млади консерватори — каза Фреди.

— Какво си направил? — изуми се Джайлс, залитна и се вкопчи в лавицата над камината.

— И става по-лошо.

— Че как е възможно да стане по-лошо?

— Неотдавна имахме имитация на избори в училище и се явих като кандидат на торите.

— И какъв беше резултатът? — поинтересува се Джайлс.

— Не би искал да знаеш.

— Не само че е спечелил категорично — каза Карин, — но и иска да последва стъпките ти и да влезе в парламента. Жалко само, че няма да седи от твоята страна в Камарата.

Последва мълчание, което малцина министри бяха успявали да наложат на лорд Барингтън от Бристолското пристанище.

— Том, когато мистър Кауфман пристигне, би ли го помолил да се отбие в кабинета ми преди заседанието на борда?

— Разбира се, сър — каза портиерът и отдаде чест на председателя.

Себ бързо отиде до асансьорите. Макар още да нямаше осем, Джон Ашли и Арнолд Хардкасл вече го чакаха в коридора на последния етаж.

— Добро утро, господа — каза Себ, докато влизаше в кабинета си. — Моля, седнете. Реших, че е добре да обсъдим тактиката си, преди Виктор да е дошъл — ако изобщо се появи. Да започнем с теб, Джон. Някакви новини?

Ашли отвори папката, която с всеки ден ставаше все по-дебела.

— Чекът за триста и дваисет хиляди беше представен. Мистър Вон обаче се съгласи, че не е необходимо да го одобрим незабавно, тъй като периодът на уговаряне още не е приключил.

— Много разумно от негова страна, но пък ние сме техен надежден клиент от много години. Джон, какво според теб трябва да правим, ако Виктор не дойде?

— Да се обадим на Бари Хамънд и да му заръчаме да открие Виктор, защото не се съмнявам, че ще намерим там и момичето.

— Това крие рискове — обади се Арнолд.

— Според мен — отвърна Джон — по-важни от рисковете са последиците, ако ѝ позволим да изцица Виктор до последно.

— Ама че метафора — рече Себ и си погледна часовника. — На път е да закъснее.

На вратата се почука и тримата вдигнаха с надежда очи. Вратата се отвори и в кабинета влезе Рейчъл.

— Някои директори вече пристигнаха и ви чакат в заседателната зала — каза секретарката, докато даваше на Себ копие от дневния ред.

— Мистър Кауфман сред тях ли е, Рейчъл?

— Не, господин председател, не съм го виждала тази сутрин.

— В такъв случай предлагам да идем при колегите — каза Себ, след като погледна дневния ред. — Предлагам да не споменаваме за мис Ломбардо, докато не ни се отвори възможност да поговорим насаме с Виктор.

— Съгласен — в един глас казаха главният изпълнителен директор и юрисконсултът.

Тримата станаха без нито дума повече, излязоха от кабинета и тръгнаха към заседателната зала.

— Добро утро, Джайлс — каза Себ: обръщаше се към вуйчо си по име за първи път, откакто бе станал председател на борда. — Да разбирам ли, че с майка ми вече не си говорите, след като законът за здравеопазването мина на първо четене?

— Точно така, господин председател. Единственото ни общуване в бъдеще ще бъде през масата в Камарата.

Себ се усмихна, но все поглеждаше към вратата. Останалите директори заеха местата си около заседателната маса, но столът в другия край си оставаше празен. Подобно на майка си Себ вярваше, че заседанията на борда трябва да започват точно навреме. Погледна си часовника. Девет без една. Зае мястото си начело на масата.

— Добро утро, господа. Ще помоля секретарят на компанията да прочете протоколите от миналото заседание.

Мистър Уитфорд стана от мястото си от дясната страна на председателя и прочете протоколите, сякаш четеше проповед в църква.

Себ се опитваше да се съсредоточи, но продължаваше да поглежда към вратата, макар вече да не хранеше особени надежди —

Виктор никога не закъсняваше за срещи на борда. Когато мистър Уитфорд си седна, Себ забрави да попита колегите си дали имат въпроси. Просто промърмори: „Точка първа“, и тъкмо се канеше да покани главния изпълнителен директор да представи месечния доклад, когато вратата на залата се отвори и нахълта зачервеният заместник-председател.

— Извинявам се, господин председател — каза Виктор още преди да е заел мястото си. — Полетът ми закъсня заради мъглата. Направихме поне десет кръга, преди да ни позволят да кацнем.

— Няма проблем, Виктор — спокойно каза Себ. — Изпусна само четенето на протоколите от последното заседание и тъкмо се канех да мина на точка първа, новите банкови регулации на правителството. Джон?

Ашли отвори папката си и погледна подробните бележки, които бе подготвил, и изложението, което щеше да сподели с колегите си.

— Изглежда, че банкерите вече се нареждат до агентите на недвижими имоти и депутатите като членове на обществото, заслужаващи най-малко доверие — започна той.

— Значи остава само да стана агент на недвижими имоти и ще съм покрил и трите позиции — обади се Джайлс.

— Какво е заключението? — попита Себ, след като смехът утихна.

— Можем да очакваме по-затегнат надзор върху работата на банката и много по-сериозни инспекции от регулаторните органи, наред със серия нови регулации. Джефри Хау е твърдо решен да покаже, че той е новата метла, която ще измете Сити.

— Консервативните правителства винаги се заканват, но обикновено това се забравя след няколко добре подбрани проповеди от министъра на финансите на дадени от кмета банкети.

Когато директорите започнаха да изказват предвидимите им мнения — с изключение на Джайлс, както можеше да се очаква — мислите на Себ отново се зареяха. Върна се рязко в реалността, когато усети, че колегите му го гледат.

— Втора точка? — подканващо се обади секретарят на компанията.

— Втора точка — каза Себ. — Лорд Барингтън наскоро се върна от Рим и смятам, че има доста вълнуващи новини за нас. Джайлс?

Джайлс запозна борда с посещението си във Вечния град, където се бе срещнал с председателя на банка „Касалди“ г-н Менегати, който искал двете институции да установят дългосрочно партньорство. Докладът му бе последван от дискусия между директорите, която Себ обобщи с препоръката Джайлс и подбран екип да продължат с разговорите на следващото ниво и да се види дали не може да се стигне до изгодно предложение за сливане, което и двамата председатели ще сметнат за подходящо да препоръчат на бордовете си.

— Поздравления, Джайлс — каза Себ. — Очакваме с нетърпение следващия доклад. Мисля, че можем да минем към трета точка от дневния ред. — Мислите му обаче отново се отклониха към единственото нещо, което щеше да бъде в дневния ред по-късно, когато щеше да се срещне насаме със заместник-председателя. Макар че трябваше да признае, че Виктор изглежда много по-спокоен, отколкото се чувстваше самият той.

Себ изпита облекчение, когато секретарят най-сетне попита:

— Има ли други въпроси за обсъждане?

— Да — обяви Виктор от другия край на масата. Себ повдигна вежда. — Някои колеги сигурно са се чудили къде бях през последните десет дни и смятам, че дължа обяснение на всички ви.

Трима от директорите със сигурност бяха съгласни с него.

— Когато станах заместник-председател — продължи Виктор, — наред с другите отговорности, с които ме натовари председателят, трябваше да следя как се справя банката с благотворителните дарения. Трябва да призная, че си помислих, че това няма да е тежка задача. Оказа се обаче, че дълбоко греша. Бързо открих, че банката просто няма политика по този въпрос и че според стандартите на конкуренцията сме не просто слаби, а направо гадни. И нямаше да разбера колко гадни, ако лейди Барингтън не се бе обърнала към мен да потърси подкрепата на банката, когато се включи в маратона. Когато извади списъка със спонсорите си, изпитах срам. Тя беше събрала повече пари от „Барклис“, „Нат Уест“ и доктор Грейс Барингтън, отколкото от „Фартингс Кауфман“. Това ме накара да проявя голям интерес към каузата, която подкрепяше.

Вече целият борд слушаше внимателно заместник-председателя.

— Въпросната благотворителна организация изпраща мисии в Африка, където видният сърдечен хирург доктор Магди Якуб оперира

деца, които иначе не биха имали шанс да оцелеят.

— Какво по-точно е мисия? — попита мистър Уитфорд, който записваше всяка дума на заместник-председателя.

— Една мисия се състои от петима души — хирург, лекар, две сестри и мениджър, които предлагат услугите си безплатно и често жертват отпуските си, за да вършат тази животоспасяваща работа. Лейди Барингтън ме посъветва да се срещна с мис Кандис Ломбардо, която е активен член на борда на благотворителната организация, така че я поканих на вечеря. — Виктор се усмихна на председателя.

— Защо това име ми е познато? — попита секретарят на компанията.

— Мис Ломбардо — каза Клайв Бингам — беше избрана за най-желана жена на планетата от читателите на списание „Джентълменс Куотърли“ и ако може да се вярва на таблоидите, в момента има връзка с Омар Шариф.

— Нямам представа дали е вярно — каза Виктор. — Мога само да ви кажа, че по време на вечерята бързо разбрах колко е отдадена на каузата. Мис Ломбардо ме покани да отида с нея до Египет и да видя с очите си работата на доктор Якуб и екипа му в тази страна. Именно там прекарах последните десет дни, господин председател. И признавам, че през повечето време или припадах, или повръщах.

— Заместник-председателят да припадне? — слиса се Клайв.

— При това неведнъж. Мога да ви уверя, че гледката на отворен гръден кош на малко дете не е за хора със слаби сърца. Когато се качих на самолета за Лондон, бях твърдо решен да направя повече, много повече. В резултат на това пътуване препоръчвам на борда да станем банкери на благотворителната организация, без никакви такси. Вече се съгласих да стана техен почетен ковчезник.

— Както сам се изрази, много повече — каза Себ. — С какво друго може да помогне банката?

— Като начало можем да направим значително дарение в благотворителния тръст „Марсдън“, за да продължат работата си, без да им се налага да затягат коланите.

— За каква сума става въпрос? — попита Джайлс.

— Половин милион на година за следващите пет години. — Някои от директорите ахнаха, а Виктор продължи: — Бордът ще се

зарадва да научи, че това ще ни донесе четирийсет процента данъчно облекчение.

— Каква според вас ще бъде реакцията на акционерите, че даваме такава голяма сума за благотворителност? — попита Джон Ашли.

— Например, ако мистър Кауфман се обърне към годишното събрание на акционерите — обади се Себ.

— Подозирам, че ще кажат, че не е достатъчно.

Един-двама членове на борда кимнаха, други се усмихнаха.

— Но все пак ще трябва да обясним как се харчат парите — каза секретарят на компанията. — В края на краищата това ще са просто пари, дадени на доверие.

— Така е — съгласи се Виктор. — И ако ми позволите да говоря по темата пред акционерите на годишната среща, няма да е нужно да им напомням, че в последно време банката спечели над единайсет милиона паунда от придобиването на „Хародс“ от мистър Ал Файед. Трябва обаче да призная, че без одобрението на борда платих капаро за недвижим имот на Саут Парейд зад „Роял Марсдън“, така че организацията да установи централата си близо до болницата. Успях да издействам сваляне на цената, тъй като мястото преди това е било агенция за ескорт.

— Защо не предупреди предварително борда за покупката? — попита Себ. — Едно телефонно обаждане щеше да е напълно достатъчно, така че изпълнителните директори да обсъдят предложението преди днешното заседание на борда. А вместо това се появяваш и ни изправяш пред свършен факт.

— Моите извинения, но пропуснах да спомена, че принцеса Даяна, която е приятелка на доктор Якуб, също беше в Египет и охраната ни помоли да не разкриваме на никого къде се намираме и кои са имената на пътуващите.

— Съвсем правилно — каза Джайлс. — Не е нужно да телеграфираме на ИРА.

— И предположих — продължи Виктор, гледаше Себ в очите, — че ако се появи нещо наистина спешно, едва ли бихте се поколебали да се обадите на жена ми, която е единственият човек, който знаеше къде точно съм.

Трима от директорите закимаха в знак на съгласие.

— И накрая — каза Виктор, — знам, че всички ще се зарадвате да чуете, че следващия четвъртък професор Якуб ще даде в „Марсдън“ пресконференция, на която ще обяви, че принцеса Даяна се е съгласила да стане патрон на благотворителната организация.

— Браво — каза Клайв. — Това може само да подобри имиджа на банката.

— Това не е единствената причина да искам да подкрепя такава достойна кауза — остро отвърна Виктор.

— Може би не — рече Арнолд, — но докато министърът на финансите все още вилнее, няма да ни навреди.

— Няма да е зле да съставиш предложение, което да обсъдим на следващото заседание — каза Себ. — И да го раздадеш възможно порано, за да го обмислим сериозно.

— Нахвърлях най-общо точките, докато кръжах сутринта над вас, председателю, и щом съм готов, ще пратя копия на всички членове на борда.

Неколцина директори кимаха, докато Виктор затваряше папката пред себе си.

— Благодаря — каза Себ. — А сега ни остава само да решим датата на следващото заседание.

След като определиха датата, Себ обяви край на срещата.

— Би ли ми отделил минутка, Виктор — каза той, докато си събираше нещата.

— Разбира се. — Виктор последва Себ през изхода, по коридора и до кабинета му. Канеше се да затвори вратата след себе си, когато видя, че Джон Ашли и Арнолд Хардкасл вървят плътно след него.

След като четиримата се настаняха около овалната маса, Себ започна отдалеч:

— Виктор, някои от нас доста се разтревожиха, когато в твоё отсъствие в банката постъпиха три чека за одобрение от някоя си мис Ломбардо, за която Арнолд, Джон и аз не бяхме и чували.

— Не сте чували? — изуми се Виктор. — От гората ли излизате?

Когато никой от тях не се опита да се защити, му прещрака.

— А — рече той с вид на човек, който държи каре аса. — Значи сте си помислили...

— Е, трябва да се опиташ да видиш нещата от нашата гледна точка — оправда се Арнолд.

— И ако трябва да съм честен — каза Виктор, — мис Ломбардо едва ли попада често на първата страница на „Файненшъл Таймс“.

Останалите трима избухнаха в смях.

— Признавам, че нямах одобрението на борда да купя сградата, и тъй като се боях, че може да я изпуснем, докато цената ѝ е толкова ниска, позволих на мис Ломбардо да открие сметка, за която гарантирах.

— Но това не обяснява петте хиляди паунда, които е платила за палто от норки от „Хародс“ — малко притеснено каза Джон Ашли.

— Подарък за рождения ден на Рут, за който не исках да научава. Между другото, затова ли сте се опитвали да се свържете с мен?

— Разбира се, че не — каза Себ. — Просто искахме да ти кажем, че Джайлс вероятно е на път да направи голям удар в Рим, преди да си го научил от вестниците.

— Добър опит — каза Виктор. — Но те познавам от твърде много време, за да се хвана, Себ. Ето какво ще направя. Няма да споменавам повече тази тема, стига да подкрепиш предложението ми да поддържахме благотворителната организация на следващото заседание на борда.

— Намирисва ми на изнудване.

— Именно.

— Май трябваше да послушам жена си — промърмори Себ.

— Би било мъдро, като се вземе предвид всичко — каза Виктор.
— Нямах намерение да споменавам пред борда, че Саманта ми намигна, докато предприемахте нелепото си измъкване от „Каприз“.

ХАРИ И ЕМА КЛИФТЪН
1986 — 1989

44.

Когато се събуди, Хари се опита да си спомни съня, който сякаш нямаше край. Отново ли бе капитанът на английския отбор по крикет, който щеше да отбележи победна точка срещу Австралия на Лордс? Не, доколкото можеше да си спомни, тичаше за автобус, който винаги си оставаше на няколко метра пред него. Зачуди се какво ли би казал Фройд за това. Съмняваше се в теорията, че сънищата са с продължителност само няколко секунди. Как беше възможно учените да са толкова сигурни в това?

Примигна, обърна се и погледна зелените флуоресцентни цифри на часовника на нощното шкафче — 5:07. Имаше предостатъчно време да обмисли началните редове, преди да стане.

Първата сутрин преди началото на нова книга винаги бе времето, когато се питаше защо. Защо да не си доспи, вместо отново да започва рутина, която ще продължи поне година и може да завърши с провал? В края на краищата беше преминал възрастта, на която повечето хора са се пенсионирали и са се оттеглили, за да се наслаждават на златните си години, както ги описваха застрахователните компании. И бог му беше свидетел, че нямаше нужда от парите. Но ако трябваше да избира дали да почива на лаврите си, или да започне ново приключение, решението не бе трудно. Ема го описваше като дисциплиниран; Себастиан пък просто обясняваше, че е обсебен.

През следващия час Хари остана да лежи неподвижно със затворени очи, докато за пореден път прехвърляше през ума си първата глава. Макар да мислеше за сюжета вече повече от година, знаеше, че щом химикалката се задвижи по листа, историята ще се развие по начин, който не би могъл да предскаже дори само преди часове.

Вече беше обмислил и отхвърлил няколко варианта за начало и си мислеше, че най-сетне е избрал един, но това лесно можеше да се промени при някоя следваща чернова. Знаеше, че ако иска да грабне читателите и да ги пренесе в друг свят, трябва да го направи с първия абзац, така че в края на първата страница вече да са омагьосани.

Беше чел биографии на други писатели, за да разбере как работят. Единственото общо, което имаха помежду си, беше здравата работа, без заместители. Някои очертаваха целия сюжет, преди да посегнат към химикалката или пишещата машина. Други написваха първата глава и после съставяха подробен план за останалата част от книгата. Хари винаги се смяташе за късметлия, ако знаеше какъв ще е първият му абзац, да не говорим за първата глава, защото щом вземаше химикалката в шест сутринта, нямаше представа къде ще го отведе тя. Затова ирландците казваха, че не е писател, а шеначи^[1].

Едно от нещата, които трябваше да реши преди да потегли на най-новото си пътешествие, бяха имената на главните герои. Хари вече знаеше, че книгата ще започне в кухнята на малка къща в Киев, в която момче на петнайсет или може би шестнайсет празнува рождения си ден с родителите си. Момчето трябваше да има име, което да може да се съкрати, така че когато читателите следват двете паралелни истории, самото име незабавно да им казва дали са в Ню Йорк, или в Лондон. Хари беше обмислял Джоузеф/Джо, което бе твърде тясно свързано със злия диктатор; Максим/Макс, но то щеше да е много общо; и Николай/Ник, което пък му се струваше прекалено царствено. Накрая се спря на Александър/Саша.

Фамилното име трябваше да е лесно за четене, така че на читателите да не им се налага да прекарват половината си време в опити да си спомнят кой кой е — проблем, с който се бе сблъскал, докато се бореше с „Война и мир“, макар че я беше чел на руски. Беше обмислял Кравец, Джюба, Беленски, но накрая се спря на Карпенко.

Тъй като бащата щеше да бъде брутално убит още в първата глава, името на майката беше по-важно. Трябваше да звучи женствено, но достатъчно силно, за да повярваш, че е в състояние да отгледа сама детето си въпреки всички препятствия. В края на краищата тя трябваше да оформи характера на главния герой. Хари избра Дмитрий за бащата и Елена за майката — изпълнено с достойнство, но и създаващо усещане за способност. След това отново се замисли за първия абзац.

В 5:40 отметна завивката, спусна крака на пода и стъпи върху килима. Изрече думите, които казваше на глас всяка сутрин, преди да тръгне към библиотеката. „Моля те, нека го направя отново“. Болезнено осъзнаваше, че разказвачеството е дарба, която не бива да се

приема за даденост. Молеше се да умре наред изречението, подобно на кумира си Дикенс.

Отиде до банята, свали пижамата, взе студен душ, облече тениска, долнище на анцуг, чорапи за тенис и пуловер на Бристолската гимназия. Преди да си легне, винаги оставяше дрехите си на един стол, подредени по един и същи начин.

Накрая obu износени кожени пантофи, излезе от спалнята и тръгна надолу, като си мърмореше: „Бавно и се съсредоточи, бавно и се съсредоточи“. Влезе в библиотеката и отиде до голямото дъбово бюро до високия прозорец с изглед към поляната. Седна на стола от червена кожа с права облегалка и погледна настолния часовник пред себе си. Никога не започваше да пише преди шест без пет.

Хвърли поглед надясно към снимките в рамки. Ема играеше скуош, Себастиан и Саманта бяха на ваканция в Амстердам, Джейк се опитваше да вкара гол, а Люси, най-новият член на семейството, беше в ръцете на майка си и му напомняше, че вече е прадядо. От другата страна на бюрото имаше седем химикалки, които щяха да бъдат сменени след седмица. Пред него лежеше блок листа А4, разграфени на 32 реда. Надяваше се, че до края на деня ще успее да напише 2500–3000 думи, което щеше да означава, че е приключил първата чернова на първата глава.

Махна капачката на химикалката, остави я на бюрото до себе си, погледна празния лист и започна да пише.

Чакаше вече повече от час, но никой не я бе заговорил.

Ема следваше рутина, която бе също толкова натоварваща и изискваща дисциплина като тази на съпруга ѝ, макар и напълно различна. Една от причините бе, че тя не беше господарка на самата себе си. Когато спечели за втори път изборите, Маргарет Тачър обеща на Ема да я направи министър на здравеопазването като благодарност за приносите ѝ по време на първия ѝ мандат.

Подобно на Хари, Ема често си припомняше думите на Мейзи, че трябва да се стреми да бъде запомнена с нещо повече от това, че е била първата жена начело на публична компания. Когато прие предизвикателството, не бе и помисляла, че това ще я изправи срещу собствения ѝ брат, когото Нийл Кинок хитро бе избрал за министър на здравеопазването в сянка. Не помагаше, че дори „Дейли Телеграф“ наричаше Джайлс един от най-силните политици на деня и може би най-добрия оратор в двете камари на Парламента.

Ема приемаше, че ако иска да го победи в Камарата, няма да може да го направи с някаква остроумна забележка или запомнящ се израз. Щеше да ѝ се наложи да разчита на по-груби средства — пълно владение на материала и познаване на детайли, които да убедят колегите ѝ да застанат зад нея, когато дойде време за гласуване.

Денят на Ема също започваше в шест и в седем тя седеше зад бюрото си в Дом Александър Флеминг, където подписваше писмата, подготвени предишния ден от един старши служител. Разликата между нея и повечето ѝ колеги в Парламента бе, че тя прочиташе всяко писмо и не се колебаеше да прави поправки, ако не беше съгласна с изказа или имаше пропуск на някоя важна подробност.

Към осем сутринта първата ѝ лична секретарка Полин Пери влезе да я запознае с предстоящия ден — вечерта трябваше да изнесе реч в Кралската колегия на хирурзите; речта се нуждаеше от една-две поправки, преди да бъде предоставена на пресата.

В 8:55 отиде на „молитвена среща“ при държавния секретар заедно с всички други служители. В продължение на един час обсъждаха правителствената политика, за да са сигурни, че всички пеят в един глас. Небрежно подхвърлена забележка, чула от бдителен журналист, лесно можеше да се появи на първата страница на някой национален вестник на следващия ден.

Ема още беше подигравана безмилостно заради заглавието „Министър поддържа бардаци“, когато в момент на непредпазливост бе казала: „Напълно съчувствам на тежкото положение на жените, принудени да проституират“. Не си беше променила мнението, но от този инцидент се бе научила да го изразява по-предпазливо.

Основната тема на дискусия тази сутрин бе предложеният законопроект за бъдещето на здравната система и ролите, които щяха да изиграят всички те в прокарването му в двете камари. Държавният

секретар щеше да представи законопроекта в Долната камара, а Ема щеше да представлява правителството в Горната. Тя знаеше, че това ще е най-голямото ѝ предизвикателство до този момент, защото брат ѝ, както сам се бе изразил, щеше да дебне в засада.

В единайсет сутринта я откараха през Уестминстър Бридж до Министерския съвет за среща, на която трябваше да разгледат финансовите последици от изпълняването на обещанията на партията от предизборната програма. Някои от колегите ѝ трябваше да пожертват приети присърце проекти и всички министри знаеха, че само обещанията за орязване на разходите в тяхната област чрез по-ефективна работа няма да са достатъчни. Обществото се беше наслушало на решения за икономии от пестене на кламери.

Следваше обяд с холандския министър на здравеопазването Ларс ван Хасел в кабинета ѝ, на четири очи. Ван Хасел беше помпозен и арогантен тип, но и блестящ — и го знаеше. Ема прие, че за един час с него на сандвич и чаша вино ще научи повече, отколкото от повечето си колеги за цял месец.

Следобед беше неин ред да отговаря на въпроси в Камарата на лордовете и макар че брат ѝ нанасяше по някой удар от време на време, до кръвопролития не се стигаше. Но пък Ема знаеше, че Джайлс пази тежката си артилерия за деня, когато представят законопроекта в Камарата.

След това имаше среща с председателя на групата Бърти Денам, за да обсъдят онези членове, които седяха от страната на мнозинството, но бяха изразили опасения след публикуването на законопроекта. Някои бяха искрени, други не познаваха добре материята, а имаше и такива, които се бяха клеили във вяроност на партията, за да получат местата си, след което изведнъж откриваха, че имат собствено мнение, стига то да бъде отразено благоприятно за тях в националната преса.

Ема и председателят на групата обсъдиха кои от тях трябва да бъдат притискани, уговаряни, ласкани или дори подкупвани с обещания за включване в парламентарна делегация до някоя екзотична страна преди деня на гласуването. Бърти я беше предупредил, че битката ще бъде много оспорвана и резултатът ще зависи само от няколко гласа.

След срещата Ема се върна в министерството, за да се запознае с последните проблеми, появили се през деня. Генералният секретар на Кралската колегия на медицинските сестри Норман Бъркиншоу (Ема се чудеше колко ли още време трябва да мине, преди постът да се заеме от жена) настояваше за повишаване на заплатите на членовете с 14 процента. Ема се беше съгласила да проведе с него среща, на която да посочи, че ако правителството се огъне пред исканията му, здравната система ще фалира. Но много добре знаеше, че думите ѝ ще попаднат в глухи уши.

В 18:30 (вече закъсняваше) присъства на парти в клуб „Карлтън“ в Сейнт Джеймс, където трябваше да се ръкува с верни поддръжници, да слуша внимателно възгледите им как трябва да работи правителството и през цялото време да се усмихва. След това я измъкнаха, за да я закарат до Кралската колегия на хирурзите; имаше само няколко минути, за да прегледа отново речта си в колата. Още поправки, още зачеркнати места и накрая подчертаване на ключовите думи, на които трябваше да наблегне.

За разлика от Хари, Ема трябваше да е в най-добрата си форма вечерта, колкото и изтощена да се чувстваше. Веднъж беше чела, че Маргарет Тачър спи само по четири часа на денонощие и винаги сядала зад бюрото си в пет сутринта, за да пише писма до министри, водачи на изборни райони, служители и стари приятели. Никога не забравяше рожден ден или годишнина; неотдавна Ема бе получила поздравителна картичка по случай раждането на правнучката ѝ.

„Никога не забравяй — беше добавила Тачър след поздравленията, — че твоята всеотдайност и усилен труд ще са от полза за поколението на Люси.“

Ема се прибра на Смит Скуеър малко след полунощ. Искаше ѝ се да се обади на Хари, но щеше да го събуди — той щеше да стане в шест сутринта, за да започне работа по втората глава. Отиде в кабинета и отвори поредната червена кутия, пристигнала, докато беше вечеряла с президента на Кралската колегия на хирурзите. Седна и започна да работи по първата чернова на речта, за която знаеше, че ще определи цялата ѝ политическа кариера.

„Почитаеми лордове, за мен е привилегия да представя пред Камарата законопроект за здравеопазване на правителството за второ четене. Позволете да започна с...“

[1] Бард, разказвач в келтската традиция. — Б.пр. ↑

45.

— Какво става? — попита Ема, докато излизаха от къщата за вечерната разходка до Чу Магна.

— Знаеш, че неотдавна бях на годишен преглед — каза Хари. — Е, сутринта получих резултатите.

— Нищо обезпокоително, надявам се? — попита Ема, като се мъчеше да скрие тревогата си.

— Всичко е чисто. Отметнал съм всички точки освен една и макар че спрях да тичам, доктор Ричардс е доволен, че все още ходя по един час всяка сутрин.

— Искан ми се и аз да можех — каза Ема.

— Секретарката ти ще се погрижи това никога да не бъде възможно. Но поне можеш да се опиташ да компенсираш през уикенда.

— Каза всички точки освен една — каза Ема, докато вървяха по алеята към пътя.

— Докторът каза, че имам две малки бучки в простатата. Нищо обезпокоително, но няма да е зле да се погрижа за тях в близко бъдеще.

— Прав е. В края на краищата можеш да си направиш операция или да минеш през курс на лъчетерапия и след няколко седмици да се върнеш към нормалния начин на живот.

— Трябва ми само още една година.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ема и спря.

— Дотогава трябва да съм завършил „Ези печели“ и да съм изпълнил условията на договора.

— Но доколкото те познавам, скъпи, тогава вече ще имаш поне пет-шест нови идеи за романи. Мога ли да попитам как върви работата?

— Всеки писател вярва, че последното му произведение е най-доброто, което е създавал, и аз не съм изключение. Но всъщност нямаш представа, докато не прочетеш отзивите или, както казва Арън Гинзбург, три седмици по-късно, когато разбереш дали касовите апарати още звънят след първоначалната еуфория.

— Арън Гинзбърг да върви по дяволите. Ти какво мислиш? — притисна го Ема.

— Това е най-доброто нещо, което съм писал — каза Хари и се тупна мъжествено в гърдите, след което добави: — Кой знае? Но пък и ти можеш ли да кажеш реалистично как ще бъде приета речта ти?

— Има само едно нещо, за което мога да съм сигурна. Колегите ми ще ми кажат как съм се справила в мига, в който си седна. Няма да чакат три седмици.

— Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

— Можеш да се опиташ да се добереш до речта на Джайлс, за да разбере какво е намислил.

— Поговори с Карин. Сигурен съм, че тя може да ти я осигури.

— Себ ме посъветва същото и му казах, че ако Джайлс разбере, няма да съм единственият човек, с когото не разговаря.

— Речта на Джайлс ще бъде като на развилнял се Фалстаф — каза Хари. — Пълна с грандиозни идеи, повечето от които напълно непрактични и определено непостижими, наред с едно-две златни зрънца, които ще можеш да откраднеш и може би дори да осъществиш преди следващите избори.

— Стар хитрец си ти, Хари Клифтън. От теб може да стане страхотен политик.

— От мен може да стане ужасен политик. Първо, изобщо не съм сигурен коя партия поддържам. Обикновено онази, която е в опозиция. И мисълта да се явявам пред пресата, да не говорим за избирателите, е достатъчна да ме накара да си мисля за отшелничество.

— Каква срамна тайна криеш? — подигравателно го попита Ема, докато вървяха към селото.

— Склонен съм да призная единствено, че възнамерявам да пиша, докато не пукна. А и честно казано, в тази фамилия вече има достатъчно политици. Между другото, не отговори на въпроса ми, като типичен политик. Как се получава речта ти?

— Горедолу добре, но се боя, че за момента е малко безинтересна, като конфекция. Мисля, че се справих с резервите на повечето си колеги, макар че една-две от тях си остават нерешени. Честно казано, речта се нуждае от голяма идея, която да държи Джайлс на мястото му, и се надявах, че може би ще намериш време да я прочетеш и да ми кажеш искреното си мнение.

— Разбира се. Макар да подозирам, че Джайлс е обезпокоен не по-малко от теб и изгаря от желание да се добере до твоята реч. Така че на твоето място не бих се тревожил толкова.

— Мога ли да помоля за още една услуга?

— Всякаква, мила.

— Обещай ми да идеш на специалист, иначе ще се тревожа — каза Ема и го хвана под ръка.

— Обещавам — отвърна Хари, докато минаваха покрай енорийската църква и завиваха по алеята, която щеше да ги отведе обратно през поляните до Имението. — Но в замяна и аз очаквам нещо от теб.

— Това звучи зловещо.

— Просто ще спя по-спокойно, ако и двамата осъвременим завещанията си.

— Какво те е накарало да мислиш за това?

— Осъзнаването, че догодина ще стана на седемдесет и ще съм изпълнил ангажиментите си пред Създателя, да не говорим за раждането на правнучката ни. Би било безотговорно да не се погрижим всичко около нас да е наред.

— Ама че мрачно, Хари.

— Може би, но не бива да избягваме темата. Моето завещание не е проблем — като се изключат няколко подаръка за благотворителни организации и стари приятели, оставям всичко на теб, което според Себ е разумно и в същото време изгодно от гледна точка на данъците. Но и двамата трябва да започнем да правим дарения на децата и стига да живеем още седем години, те няма да дължат данъци. Себ обаче ми каза, че реалният проблем е твоето завещание.

— Освен ако не умра преди теб, скъпи. Тогава и най-добрите ти планове...

— Това е малко вероятно, защото ще откриеш, че статистиците, подобно на букмейкърите, обикновено познават. Нали с това си изкарват хляба. Застрахователните компании в момента работят според презумпцията, че жените надживяват мъжете си със седем години. Средностатистическият мъж умира на седемдесет и четири, а съпругите им доживяват до осемдесет и една.

— Ти изобщо не си средностатистически, Хари Клифтън, пък и аз вече съм планирала да умра около две седмици след теб.

— Защо две седмици?

— Защото не искам викарият да завари къщата неподредена.

Хари не можеше да не се усмихне.

— Бъди сериозна за момент, скъпа. Да приемем, че сме средностатистически. Тъй като съм с една година по-стар от теб, ти би трябвало да ме надживееш с осем години.

— Проклетата статистика.

— И все пак си мисля, че е време да промениш завещанието си, така че децата да платят минимален данък наследство, който си остава четирийсет процента въпреки обещанията на мисис Тачър.

— Сериозно си го обмислил, нали?

— Мисълта за рак е звън на будилник, който не бива да се пренебрегва. А и прочетох дребния текст в застрахователната полица и не видях в него да се споменава за безсмъртие.

— Надявам се да не водим този разговор прекалено често.

— Веднъж в годината ще е достатъчно. Но ще съм по-спокоен, ако знам, че завещанието ти е наред.

— Вече оставих Имението на Себастиан и повечето си бижута на Саманта, Джесика и Люси.

— Ами Джейк?

— Не мисля, че ще изглежда добре с перлена огърлица. А и имам чувството, че е наследил всички най-лоши черти на баща си и ще стане мултимилionер.

Хари я хвана за ръка и продължиха към къщата.

— Да продължим с по-приятни теми — каза той. — Къде искаш да прекараме лятната ваканция тази година?

— На малък остров в Индийския океан, където няма да ме намери никой от колегите ми.

— Не сме се виждали от седмици с Хари и Ема — каза Карин. — Защо не ги поканим на обяд в неделя?

— Нямам намерение да се сближавам с врага — заяви Джайлс и подръпна реверите на халата си, — докато не бъде даден и последният глас и торите не бъдат разгромени.

— Стига, Джайлс. Тя ти е сестра.

— Защото така твърдят родителите ни.

— И кога мога да се надявам да ги видя отново?

— Не и преди капитаните и кралете да са заминали.

— Какви ги говориш?

— Можеш ли да си помислиш дори за момент, че Уелингтън би се съгласил да вечеря с Наполеон в деня преди Ватерлоо?

— Ако питаш мен, за всички може би е щяло да е много по-добре, ако го беше направил — каза Карин.

Джайлс се разсмя.

— Имам чувството, че Наполеон би се съгласил с теб.

— Колко още трябва да чакаме преди да разберем кой от вас ще бъде заточен на Света Елена?

— Още малко. В парламентарния календар е отбелязана предварителна дата за дебата — в четвъртък.

— Мога ли да попитам как върви речта ти?

— Отлично. Мисля, че спокойно мога да кажа, че ще бъде посрещната с бурни овации и продължителни аплодисменти. — Джайлс замълча за момент. — Всъщност нямам представа, скъпа. Мога само да кажа, че никога не съм работил по-здраво върху реч.

— Дори да спечелиш спора, имаш ли реален шанс да сразиш правителството, докато то има мнозинство?

— Напълно реален. Ако независимите и либералите се присъединят към нас, силите почти ще се изравнят. Освен това набелязах десетина тори, които не са толкова доволни от законопроекта и още се колебаят. Ако успея да убедя някои от тях да минат на наша страна или просто да се въздържат, шансовете ни ще станат още по-големи.

— Но активистите на консерваторите несъмнено през цялото време уговарят, заплашват или дори подкупват евентуалните бунтовници.

— В Камарата на лордовете не става така лесно. Активистите не могат да предлагат много постове, повишения или награди за амбициозни млади политици. Докато аз мога да апелирам към тяхната суета, като твърдя, че са храбри, независими и съвестни мъже, които поставят доброто за нацията пред онова, което е добро за партията.

— Ами жените? — попита Карин.

— Много по-трудно е да подкупиш жена.

— Ти си негодник, Джайлс Барингтън.

— Знам, скъпа, но трябва да разбереш, че да си негодник просто влиза в длъжностната характеристика на един политик.

— Ако спечелиш гласуването — каза Карин, като май говореше сериозно за първи път от началото на разговора, — това означава ли, че Ема ще трябва да подаде оставка?

— В любовта и войната всичко е разрешено.

— Надявам се в речта си да имаш по-добри клишета.

— Предателка — каза Джайлс, обу си пантофите, влезе в банята и пусна топлата вода. Погледна се в огледалото, което бързо се запотпяваше, и заяви: — Как може министърът да се преструва, че разбира тежкото положение на млада майка в Дарлингтън, Донкастър или Дърам?

— Кое според теб е най-добре? — попита с нормален глас.

— Дарлингтън — каза Карин. — Ема едва ли е стъпвала някога там.

— ... или трудностите на миньора от Южен Уелс, който прекарва половината си живот в мината, или на дребния земеделец, чийто работен ден започва в четири сутринта? Защото именно това са хората, които ще разчитат на местната болница, когато се разболеят, и ще открият, че тя е била затворена от онези свестни и загрижени тори от отсрещната страна, които се интересуват не от спасяване на животи, а от спестяване на пенита.

— За да построят по-голяма и по-добре оборудвана болница малко по-нататък? — предположи Карин.

— И как може почитаемата лейди дори да започне да разбира... — продължи Джайлс, без да обръща внимание на прекъсването на жена си.

— Колко време ще останеш там, Джайлс?

— Стига си ми досаждала! Тъкмо започвам речта си.

— А аз трябва да ида до тоалетната, при това веднага.

Джайлс излезе от банята.

— И смееш мен да обвиняваш в удари под кръста! — каза и размаха към нея четката си за бръснене.

Карин не отговори: само изглежда кръвнишки недобръснатия си съпруг и се вмъкна в банята.

Джайлс взе последното копие на речта си от нощната масичка и смени Дърам с Дарлингтън.

— И как може почитаемата лейди да се надява да разбере... — наведе се, зачерта „да се надява да разбере“ и го смени с „да започне да разбира“.

— Министърът може да напомни на знатния лорд, че разбира напълно, тъй като е имала привилегията да оглавява една от най-големите болници в страната цели седем години — обади се Карин от вратата на банята.

— Ти на чия страна си? — остро попита Джайлс.

— Няма да реша, докато не чуя и двете страни в спора — каза Карин. — Защото дотук съм чула само едната страна, при това няколко пъти.

— „Да обича, да почита и да се подчинява“ — цитира Джайлс и се върна в банята да се дообърсне.

— Не съм обещавала да се подчинявам — отвърна Карин преди вратата да се затвори.

После седна на леглото и започна да чете речта на Джайлс. Трябваше да признае, че никак не бе зле. Вратата на банята се отвори и Джайлс се появи отново, този път напълно избърснат.

— Време е да обсъдим по-належащи въпроси — каза той. — Къде ще почиваме тази година? Мислех си за няколко дни в Южна Франция. Можем да отседнем в „Ла Коломб д'Ор“, да посетим музея на Матис, да пътуваме по крайбрежието, може би дори да прекараме една седмица в Монте Карло.

— Берлин.

— Берлин ли? — повтори Джайлс, докато седнаше на леглото до нея.

— Да — сериозно каза Карин. — Имам чувството, че скоро онази варварска стена най-сетне ще падне. Хиляди мои сънародници стоят от западната страна в мълчалив протест всеки ден и искам да ида при тях.

— И ще го направиш — каза Джайлс и сложи ръка на рамото ѝ. — Ще се обадя на Валтер Шел веднага щом стигна в кабинета си. Ако има някой, който знае какво става зад кулисите, това е той.

— Чудно ми е къде ли ще почива Ема тази година — каза Карин, докато пак тръгваше към банята.

Джайлс изчака вратата зад нея да се затвори и тихо каза:

— На остров Света Елена, ако зависеше от мен.

— Трябва да призная, сър Хари, че не съм чел нито една ваша книга — каза специалистът от Харли стрийт, загледан в пациента си през бюрото. — Колегата ми мистър Левър обаче е ваш горещ почитател. Беше много разочарован, когато научи, че сте избрали операция вместо лъчетерапията, която е неговата специалност. Мога ли като начало да ви попитам дали решението ви си остава същото?

— Със сигурност, мистър Кърби. Обсъдих го подробно с личния ми лекар доктор Ричардс и със съпругата си. И двамата са на мнение, че трябва да избира операцията.

— Тогава следващият ми въпрос, макар да подозирам, че зная отговора му, е дали предпочитате да се явите като частен пациент, или по линия на общественото здравеопазване?

— По този въпрос нямах кой знае какъв избор — каза Хари. — Ако жена ви е била начело на голяма обществена болница в продължение на седем години и после е станала министър на здравеопазването, подозирам, че постъпването ми в частна клиника би било основание за развод.

— В такъв случай остава само да определим датата. Прегледах резултатите от изследванията и съм съгласен с личния ви лекар, че докато нивото на простатния антиген е около шест, няма основания за тревога. Но тъй като нивото се увеличава постоянно с всяка година, по-добре е да не отлагаме операцията. Предвид това бих искал да ви запиша за следващите шест месеца. Така никой няма да може да каже, че сте прескочили опашката чакащи заради връзките си.

— Честно казано, това ме устройва идеално. Тъкмо завърших първата чернова на най-новия си роман и смятам да дам ръкописа на издателите си малко преди Коледа.

— Значи този проблем е решен — каза Кърби и започна да прелиства големия си настолен бележник. — Какво ще кажете за единайсети януари в десет? И ви съветвам да разчистите графика си за следващите три седмици.

Хари си отбеляза в бележника, добави три звездички в горната част на страницата и задраска остатъка от месеца.

— Практикувам по линия на здравната система в „Гай“ и в „Сейнт Томас“ — продължи Кърби. — Предполагам, че тъй като трябва само да прекосите Уестминстър Бридж, за да стигнете от дома си до „Томи“, тя ще е по-удобна за вас и за съпругата ви.

— Точно така, благодаря.

— Така, след последната ви консултация с доктор Ричардс се е появило едно малко усложнение. — Кърби завъртя стола си към екрана на стената. — Ако погледнете рентгеновата снимка — каза той и посочи екрана със светлинната показалка, — ще видите, че раковите клетки в момента се ограничени в една малка област. Ако се вгледате обаче по-внимателно — добави той, като увеличи образа, — ще забележите, че един-двама от пакостниците се опитват да се измъкнат. Смятам да ги премахна всички, преди да са се разпространили в други части от тялото ви, където ще могат да направят много повече поразии. Макар че наскоро създадохме лекарство за рак на простатата, същото не може да се каже за рака на костите или черния дроб, накъдето ще се насочат гадинките.

Хари кимна.

— Предполагам, че и вие имате въпроси, сър Хари.

— Колко време ще продължи операцията и колко бързо ще се възстановя?

— Операцията обикновено продължава между три и четири часа, след което ще имате доста неприятни две седмици, но като цяло пациентите се връщат към нормалния си живот след най-много три седмици. Ще се сдобияте с няколко малки белега по корема, които бързо ще избледнеят, и очаквам, че месец по-късно ще работите на бюрото си.

— Това е окуражаващо — каза Хари. След кратко колебание попита: — Колко подобни операции сте направили?

— Над хиляда, така че би трябвало вече да съм им хванал цаката — отвърна Кърби. — А вие колко книги сте написали?

— Туш — каза Хари, стана и се ръкува с хирурга. — Благодаря ви. С нетърпение очаквам да се видим отново през януари.

— Никой не очаква с нетърпение да се види отново с мен — каза Кърби. — Но във вашия случай за мен е чест да бъда избран за ваш

хирург. Може и да не съм чел книгите ви, но тъкмо започнах първата си работа като специализант в Университетската болница, когато произнесохте речта си при получаването на Нобеловата награда в Стокхолм от името на Анатолий Бабаков. — Той извади химикалка от вътрешния си джоб, вдигна я и каза: — Перото е по-силно от меча.

— Чувствам се поласкан и ужасен едновременно — каза Хари.

— Ужасен? — изненада се Кърби.

— Поласкан, че помните речта ми, но ужасен, че сте били млад специализант по онова време. Толкова ли съм стар?

— Определено не — каза Кърби. — И когато приключа с вас, ще бъдете готов за още двайсет години.

— Какво мислиш? — прошепна Ема.

— Не мога да се преструвам, че на мястото на Джеси бих избрал точно това, за да кандидатствам за златния медал на Кралската академия за изящни изкуства — призна Ричард.

— И аз. И само като си помисля, че би могла да предложи някой от традиционните си портрети, който със сигурност би й дал шанс да спечели.

— Но това е портрет, майко — каза Себастиан.

— Себ, това е гигантски кондом! — прошепна Ема.

— Така е, но ако се вгледаш по-добре, ще видиш истинското му значение.

— Да, трябва да призная, че съм пропуснала истинското му значение — каза Ема. — Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш?

— Това е коментарът на Джеси за човечеството — каза Саманта, която се притече на помощ на Себ. — Вътре в кондома е портретът на модерния човек.

— Но това е...

— Да — каза Хари, който вече не можеше да се сдържа. — Това е пенис в ерекция на мястото на мозъка на мъжа.

— И ушите — каза Ема.

— Браво на теб, мамо, радвам се, че го видя.

— Но ако се вгледате по-внимателно в очите, ще видите две голи жени — каза Саманта.

— Да, виждам ги, но защо мъжът е изплезил език?

— Нямам представа, майко — каза Себ.

— Но дали някой би я купил за три хиляди паунда? — попита Ема, която още не беше убедена.

— Аз възнамерявам да го направя — каза Себ.

— Много лоялно от твоя страна, скъпи, но къде ще я окачиш, за бога?

— В банката, за да я виждат всички.

— Себастиан, та това е гигантски кондом!

— Точно така, майко, и подозирам, че някои от по-просветените ни клиенти дори ще го разпознаят като такъв.

— И съм сигурна, че можеш да ми обясниш и заглавието — каза Ема. — „Всеки седем секунди“?

Себастиан беше спасен от един изискан джентълмен, който застана до тях.

— Добър вечер, госпожо министър — каза той на Ема. — Позволете да изразя задоволството си да ви видя със съпруга ви в Кралската академия.

— Благодаря, сър Хю. Не бихме пропуснали подобно събитие.

— Има ли конкретна причина да прекъснете натоварения си график, за да бъдете сред нас?

— Внучката ми — отвърна Ема и посочи „Всеки седем секунди“, без да може да скрие смущението си.

— Сигурно сте много горда — каза бившият президент на Кралската академия за изящни изкуства. — Браво на нея, че нито веднъж не спомена за своите изтъкнати баба и дядо.

— Подозирам, че ако баща ми е банкер, а баба ми е политик от торите, едва ли бих искала да го споделям с приятелите си от артистичните кръгове. Но пък, от друга страна, се съмнявам, че ви е споменавала, че имаме два ваши акварела в дома ни в провинцията.

— Поласкан съм — каза сър Хю. — Но признавам, че бих искал да се родя с таланта на внучката ви.

— Много мило от ваша страна, но мога ли да ви попитам за вещото ви мнение за последната работа на Джесика?

Бившият президент на Кралската академия се загледа във „Всеки седем секунди“.

— Оригинално, иновативно. Прекрива границите на въображението. Предполагам, че е повлияна от Марсел Дюшан.

— Напълно съм съгласен с вас, сър Хю — каза Себастиан. — Именно затова възнамерявам да купя картината.

— Боя се, че вече е продадена.

— Нима някой я е купил? — изуми се Ема.

— Да, един американски дилър я отмъкна веднага след откриването на изложбата и неколцина други посетители като вас останаха разочаровани, че не могат да я купят.

Ема изгуби дар слово.

— Моля да ме извините, но е време да обявя спечелилия златния медал за годината. — Сър Хю се поклони и тръгна към сцената в другия край на помещението.

Ема още беше зашеметена, когато двама фотографи започнаха да я снимат как стои до картината. Един журналист отвори бележника си.

— Госпожо министър, мога ли да ви попитам какво мислите за портрета на внучката ви?

— Оригинално, иновативно. Прекрачва границите на въображението. Предполагам, че е повлияна от Марсел Дюшан.

— Благодаря, госпожо министър — каза журналистът, записа си думите ѝ и забързано се отдалечи.

— Това беше не само безсрамно, мамо, но безочие то направо прекрачва границите на въображението. Обзалагам се, че до днес не беше чувала за Дюшан.

— Да бъдем честни — каза Хари. — Майка ти никога не се е държала по подобен начин, преди да стане политик.

Някой леко почука по микрофона и всички се обърнаха към сцената.

— Добър вечер, дами и господа. Аз съм Хю Касън и ви посрещам с добре дошли на изложбата на Кралската академия за изящни изкуства. Като председател на комисията по наградите за мен е чест да обявя носителя на златния медал за тази година. Обикновено в началото казвам, че съдиите са били изправени пред труден избор и че останалите на второ и трето място просто не са изкарали късмет, но не и в този случай, защото комисията беше единодушна в решението си да връчи златния медал на...

— Сигурно много се гордеете с дъщеря си — каза главната секретарка, когато на следващата сутрин влезе в кабинета на Ема. — Ще бъде сред такива изтъкнати хора.

— Да, прочетох подробностите във вестниците и различните интерпретации на картината. Кажи ми, Полин, ти какво мислиш за нея?

— Оригинална, иновативна и прекрачва границите на въображението.

— Това ми трябваше — каза Ема, без да крие сарказма си. — Но едва ли е нужно да ти напомням, че това е картина на гигантски кондом, който „Сън“ помести на първата си страница.

— И че за този кондом се пише повече, отколкото за цялата правителствена кампания за безопасен секс, която започнахте миналата година, както несъмнено помните, госпожо министър.

— Е, все пак се случи да попадна на първа страница, когато казах, че се надявам кампанията да бъде проникваща — каза с усмивка Ема. — Има ли нещо друго, Полин?

— Току-що прочетох последната версия на речта ви за дебата идния четвъртък, госпожо министър.

— Приспа ли те?

— Намерих я за малко прозаична.

— Учитив начин да кажеш, че е скучна.

— Е, да кажем просто, че вмъкването на малко хумор няма да навреди.

— Особено като се има предвид, че хуморът е една от силите на брат ми.

— Може да се отрази добре, ако пресата е права в прогнозите си, че борбата ще бъде много оспорвана.

— Можем ли да разчитаме, че фактите ще убедят колебаещите се?

— Не бих разчитала на това, госпожо министър. И мисля, че трябва да знаете, че премиерът попита какви са планове ви, ако изгубим на гласуването.

— Нима? В такъв случай ще е по-добре да редактирам отново речта през уикенда. Ироничното е, че ако не се изправях срещу брат си, щях да помоля него да добави нещичко тук-там.

— Убедена съм, че би искал да го направи — каза Полин, — но съм сигурна, че именно затова Кинок го натовари с тази работа.

— Доста предвидимо — изсумтя Ема. — Нещо друго?

— Да, госпожо министър. Питам се дали мога да обсъдя с вас един личен въпрос.

— Това звучи доста сериозно, Полин, но да, разбира се.

— Следите ли последните изследвания в Щатите върху ДНК?

— Не бих казала — отвърна Ема. — В червените кутии намирам предостатъчно неща за четене.

— Реших, че едно скорошно откритие в тази област може да ви заинтересува.

— Защо? — искрено се озадачи Ема.

— Учените вече могат да докажат стопроцентово дали двама души са роднини.

— Откъде знаеш? — тихо попита Ема.

— Когато някой стане министър, съставяме досие за него, така че ако пресата се интересува от миналото му, най-малкото да бъдем наясно предварително.

— И пресата поинтересувала ли се е?

— Не. Но бях ученичка, когато в Камарата на лордовете решаваха дали брат ви, или Хари Клифтън е първороден син и съответно законен наследник на титлата и имотите на Барингтън. Всички в гимназия „Бъркамстед“ си мислехме, че историята е много романтична, и се зарадвахме, когато лордовете отсъдиха в полза на брат ви, което направи възможно да се омъжите за човека, когото обичате.

— И сега най-сетне ще мога да разбера дали Техни Благородия са отсъдили правилно — каза Ема. — Дай ми малко време да помисля, защото определено не бих направила нищо без съгласието на Хари.

— Разбира се, госпожо министър.

— Да сменим темата, Полин. Каза, че имаш мое досие. Това означава ли, че имате досие на всеки друг министър?

— Разбира се. Това обаче не означава, че бих разкрила кой от колегите ви е травестит, кой е бил хванат да пуши марихуана в Бъкингамския дворец и кой лорд обича да се облича като полицаи и да излиза на нощни патрули.

— Само един въпрос, Полин. Сред тях има ли колебаещи се?

— За съжаление не, госпожо министър.

Макар че повечето лордове бяха решили как ще гласуват много преди Камарата да се събере за жизненоважния дебат, Ема и Джайлс бяха приели, че участието на законопроекта зависи от десетината, които предстоеше да бъдат убедени да заемат едната или другата страна.

Сутринта Ема бе станала рано и отново беше преговорила речта си, преди да тръгне. Репетира на глас няколко ключови абзаца пред Хари и макар че той направи няколко отлични предложения, тя с неохота прие, че отговорността ѝ като министър не ѝ позволява онази свобода на риторични хиперболи, на която се радваше Джайлс в опозиция. Но пък неговата единствена цел бе да zlepостави правителството преди гласуването. А нейната бе да управлява.

Когато пристигна в кабинета си, Ема се зарадва да види, че графикът ѝ е разчистен, за да може да се съсредоточи върху онова, която я занимаваше най-много. Прекара няколко часа преди решителната битка като неспокоен атлет, готвещ се за олимпийски финал. В политиката обаче нямаше награди за второ място.

През изминалата седмица се беше опитала да предвиди неудобните въпроси, които биха могли да се повдигнат по време на дебата, така че нищо да не я свари неподготвена. Прав ли щеше да се окаже фелдмаршал Монтгомъри, че девет десети от битката са спечелени при подготовката, много преди да проехти първият изстрел?

Ема трепереше, докато се качваше в министерската кола, за да я откатарат до двореца Уестминстър. При пристигането си се оттегли в стаята си със сандвич с шунка и чаша кафе. Отново прегледа речта си, направи някои малки промени и тръгна към залата.

Щом Биг Бен удари два пъти, лорд-спикерът зае мястото си, за да обяви началото на заседанието.

Преподобният епископ на Уорчестър стана, за да отправи молитва пред събралата се Камара. Подобно на колегите си, Уорчестър си даваше сметка колко важен е днешният дебат. Въпреки че

наследствените перове, които имаха право да присъстват на заседанието, бяха над хиляда, а назначените доживотно бяха шестстотин, залата можеше да побере около петстотин души, така че нямаше нищо чудно, че всички пейки бяха плътно заети.

Първа точка от дневния ред бяха въпросите към Министерството на вътрешните работи, но малцина се интересуваха от отговорите и присъстващите тихо бърбореха помежду си в очакване на основното събитие.

Джайлс влезе в края на запитванията и бе посрещнат топло от колегите си като боксьор тежка категория преди излизането му на ринга. Той зае единственото останало празно място на първия ред.

Ема се появи няколко секунди по-късно и бе посрещната също толкова топло, докато вървеше покрай първия ред на мнозинството, преди да заеме мястото си до лидера на Камарата.

Когато въпросите свършиха, лорд-спикерът обяви началото на основната тема за деня. Лорд Белстед се изправи бавно от мястото си, сложи листата си на катедрата с цялата увереност на човек, който няколко пъти е участвал в управлението, и произнесе встъпителната реч от името на правителството.

След като той приключи, лорд Гелдуин, който бе също толкова запознат с обстановката, се изправи да отговори от името на опозицията.

Последваха речи от задните редове, които Ема, Джайлс и останалите присъстващи слушаха с различна степен на интерес. Личеше си, че всички искат да чуят думите на лорд Барингтън от Бристолското пристанище, който щеше да обобщи становището на опозицията, и на баронеса Клифтън от Чу Магна, която щеше да защити каузата на правителството.

Нито Ема, нито Джайлс излязоха от залата по време на целия дебат; и двамата пропуснаха почивката и продължиха да слушат изказванията на колегите си, като от време на време си водеха бележки, когато някой въпрос беше аргументирано защитен или оборен.

Макар че между седем и девет по червените пейки започнаха да се появяват свободни места, Ема и Джайлс знаеха, че те отново ще се запълнят преди началото на второто действие. Единствено появата на

Джон Гилгуд в последното му представление на „Най-добри приятели“ в Уест Енд можеше да разчита на подобна публика.

Когато последният говорещ от задните редове стана да се изкаже, единственото празно място в залата бе тронът, на който кралицата седеше само когато произнасяше речта си при откриването на Парламента. Стъпалата под трона и пътеките между пейките бяха заети от лордове, които не бяха успели да си намерят място. Зад парапета на Камарата в другия край на залата стояха неколцина членове от Камарата на общините, сред които и държавният секретар, който бе обещал на премиера, че ще направи всичко възможно законопроектът да мине, така че правителството да продължи с натоварената си законодателна програма, тъй като времето не чакаше. Но ако се съдеше по изразенията на представителите на Долната камара, те също не бяха уверени в крайния резултат.

Ема погледна към галерията за гости и видя на първия ред членове на семейството си, но те бяха и роднини на Джайлс и тя подозираше, че са разделени поравно. Хари, Себастиан и Саманта несъмнено бяха на нейна страна, докато Карин, Грейс и Фредерик щяха да подкрепят Джайлс. Това означаваше, че решаващият глас е на Джесика. Ема имаше чувството, че убежденията им отразяват нагласите на заседаващите перове.

Когато лорд Самюълс, видният бивш президент на Кралската колегия на лекарите, след края на речта си седна на пейките на независимите, залата се изпълни с напрегнато очакване.

Дори да бе нервен, когато се изправи, Джайлс не го показва с нищо. Хвана здраво краищата на катедрата и изчака да настъпи тишина, преди да започне.

— Почитаеми лордове, изправям се тази вечер пред вас с болезненото осъзнаване, че участието на националното здравеопазване е в ръцете ни. Искането ми се да преувеличавах, но се боя, че не е така. Защото тази вечер, почитаеми лордове, вие и само вие ще решите дали този ужасен законопроект — той вдигна документа високо над главата си — ще се превърне в закон или просто в част от колекциите на онези, които се интересуват от бележките под линия в историята.

— Не е нужно да напомням на Ваши Благородия, че именно Лейбъристката партия по времето на Клем Атли не само положи основите на националното здравеопазване, но и оттогава определя

съществуването му — продължи той. — Всеки път, когато на нашата изстрадала страна ѝ се налага да търпи напъните на консерваторите, отговорност на лейбъристите е да отбиват атаките на неверниците, щурмуващи високите порти на здравната ни система.

Зад него се разнесоха бурни одобрителни викове, които позволиха на Джайлс да обърне страницата и да погледне следващото изречение.

— Почитаеми лордове, със срам трябва да призная — с театрална въздишка продължи той, — че последният от тези неверници е от моята кръв, баронеса Клифтън от Чу Магна.

И двете страни на Камарата избухнаха в смях, а на Ема ѝ се искаше да беше дарена с таланта да превключва на мига между сериозния тон и лекия хумор, като в същото време увлече всички след себе си.

През следващите двайсет минути Джайлс громеше законопроекта точка по точка, като се спираше най-вече върху онези моменти, по които бяха изразили съмнения колебаещите се тори. Ема можеше само да се възхищава на майсторството, с което брат ѝ възхваляваше държавническите умения на онези консерватори, които още не бяха решили на чия страна да застанат, след което добави:

— Можем само да се надяваме, че всички тук ще покажат същия кураж и независимо мислене, когато дойде време да пуснем гласа си, и няма да загърбят в последния момент убежденията си, за да се скрият зад фалшивата маска на партийната лоялност.

Дори според стандартите на Джайлс това бе страховито представление. Колеги и опоненти бяха на нокти, докато той продължаваше като Мерлин да омагьосва Камарата. Ема знаеше, че ще трябва да развали тази магия и да върне колегите си в реалността, ако иска да се надява да спечели гласуването.

— Накрая, почитаеми лордове — почти прошепна Джайлс, — позволете да ви напомня за силата, която държите в ръцете си тази вечер. Разполагате с единствената възможност да отхвърлите този недъгав и фалшив законопроект, който, ако стане закон, ще отбележи края на националната здравна служба, каквато я познаваме, и ще опетни паметта на славното ѝ минало и на добрите стари времена.

Наведе се над катедрата и бавно изгледа първия ред на мнозинството.

— Този законопроект доказва само едно, почитаеми лордове — че динозаврите не могат да се открият единствено в Природонаучния музей. — Изчака смеха да утихне, след което понижи глас и продължи: — Онези от вас, които също като мен са проучили законопроекта дума по дума, несъмнено са забелязали подозрителната липса на една дума. Колкото и да търсих, почитаеми лордове, никъде не открих думата „състрадание“. Но защо ли това трябва да ме изненадва, когато министърът срещу мен, който след малко ще представи законопроекта, лично лиши отрудените медицински сестри от минимална работна заплата?

От опозицията се чуха викове „Позор!“, докато Джайлс се взираше в сестра си.

— И не е нужно да четете между редовете, за да разберете, че реалната цел на правителството с този законопроект е да смени думата „национално“ с „частно“, защото основният му приоритет е да служи на онези, които могат да си позволят да се разболеят, като обърнат гръб на онези наши граждани, които не могат да платят високите цени. Това е и винаги е била основната философия на това правителство.

— Почитаеми лордове — продължи Джайлс, като повишаваше глас в кресчендо, — призовавам ви да гласувате решително против този несправедлив законопроект, така че същите онези граждани да могат да се радват на сигурността на едно наистина национално здравеопазване, защото аз вярвам, че когато става дума за здравето ни, всички... — той направи пауза и погледна над катедрата към сестра си, — било то мъже или жени, са родени равни.

И завърши:

— Почитаеми лордове, не ви призовавам, а ви умолявам да позволите възгледите ви да бъдат ясно чути от нашите сънародници, когато гласувате тази вечер, и решително да отхвърлите този законопроект.

Той седна под оглушителните викове и размахване на други документи зад него; от отсрещната страна мълчаха. Когато шумът най-сетне утихна, Ема бавно стана от мястото си, постави листата си на катедрата и също хвана здраво страните ѝ с надеждата, че никой няма да види колко е нервна.

— Почитаеми лордове — с леко треперещ глас започна тя, — би било свидливо от моя страна да не оценя по достойнство

представянето на моя знатен роднина лорд Барингтън, макар то да бе повече представление, отколкото представяне, и защото утре, когато прочетете думите му в протоколите, ще видите, че речта му беше богата на риторика, бедна на съдържание и лишена от факти.

От редовете зад нея се чуха няколко приглушени: „Браво, браво“, а опонентите срещу нея останаха мълчаливи.

— Посветих седем години от живота си на управлението на голяма обществена болница, така че не е нужно да доказвам, че съм толкова загрижена за бъдещето на националната здравна система, колкото всички седящи на пейките срещу мен. Но въпреки цялата страст, демонстрирана от почитаемия лорд, истината е, че накрая някой трябва да плати сметката, за да излезе балансът. Здравната система трябва да бъде финансирана с реални пари и за нея трябва да се плаща с данъците на реални хора.

Ема със задоволство видя, че някои закимаха. Речта на Джайлс бе посрещната добре, но нейна отговорност бе да обясни по-тънките детайли на предложения законопроект. Тя запозна Техни Благородия със същността на законопроекта член по член, но не бе в състояние да разпали пламъка на страстта, който брат ѝ бе раздухал така успешно.

Докато обръщаше страницата, тя си даде сметка за нещо, което дядо ѝ лорд Харви навремето бе описал като загуба на вниманието на Камарата — моментът, когато присъстващите стават безразлични и започват да си бърбят. Това бе много по-страшно от дюдюкането и виковете „Позор“.

Погледна и видя, че някакъв възрастен лорд вече дреме, и когато малко по-късно захърка, онези от двете му страни не направиха опит да го събудят, тъй като явно се наслаждаваха на дискомфорта на министъра. Ема осъзна, че минутите се изнизват; Камарата скоро щеше да бъде призована да гласува и щеше да последва броене на гласовете. Тя обърна на друга страница.

— А сега бих искала да спомена гръбнака на националната здравна система, нашите великолепни медицински сестри, които...

Джайлс скочи на крака да я прекъсне и навлезе във вражеската територия. Ема незабавно отстъпи катедрата на брат си.

— Благодарен съм на знатната дама, че ми отстъпва думата, но мога ли да попитам нещо? Щом тя смята, че сестрите вършат такава великолепна работа, защо те получават само три процента увеличение

на заплатите? — Убеден, че Ема вече му е в ръцете, той си седна, сподирян от викове „Браво, браво!“.

Ема се върна на катедрата.

— Ако си спомням думите му правилно, благородният лорд настоя за четиринайсет процента увеличение на заплатите на сестрите. — Джайлс кимна енергично. — Затова съм длъжна да го попитам откъде според него правителството ще намери допълнителните пари за подобно увеличение?

Джайлс бързо скочи отново, готов да нанесе сразяващия удар.

— Би могло като за начало да вдигне данъците на онези с най-високи доходи, които спокойно могат да си позволят да платят малко повече, за да помогнат на онези, които нямат техния късмет. — И си седна сред още по-силни овации, а Ема остана да чака търпеливо на катедрата.

— Радвам се, че благородният лорд призна, че това ще бъде начало — каза тя и вдигна червената папка, която служител на Министерството на финансите ѝ бе дал тази сутрин, — защото ще си остане само начало. Ако той иска Камарата да повярва, че Лейбъристката партия може да покрие четиринайсетте процента увеличаване на заплатите на сестрите, като просто се вдигнат данъците на онези, които печелят по четирийсет хиляди паунда годишно или повече, нека му кажа, че онези с високи доходи ще трябва да плащат годишен данък от деветдесет и три процента. И признавам — добави тя, заимствайки от сарказма на брат си, — че нямах представа, че лейбъристите искат да наложат данъци от деветдесет и три процента, защото не видях подобно нещо в програмата им, която четох дума по дума.

Чу смеха зад себе си, макар че не виждаше своите колеги, които сочеха с пръсти брат ѝ и повтаряха: „Деветдесет и три процента, деветдесет и три процента“.

Подобно на Джайлс, тя изчака да се възцари тишина и добави:

— Може би почитаемият лорд ще каже на Камарата какви са другите му идеи за покриване на допълнителните разходи?

Джайлс остана на мястото си.

— Ще ми позволите ли да предложа един-два начина за събиране на необходимите средства, които биха му помогнали да стигне целта си от четиринайсет процента?

Ема си беше върнала вниманието на Камарата. Обърна страница от червената папка от Министерството на финансите.

— Като начало, бих могла да спра изграждането на трите нови болници, планирани за Стратклайд, Нюкасъл и Ковънтри. Това би решило проблема. Не забравяйте, че ще трябва да затворя още три болници догодина. Но аз не съм склонна да направя тази жертва, така че може би трябва да погледна бюджетите на други министерства и да видя какво могат да ми предложат колегите ми.

Обърна страницата.

— Бихме могли да орежем планове за нови университети или да се откажем от трипроцентното увеличение на пенсиите за старост. Това би решило проблема. Или да спестим от въоръжените сили, като разформираме някой полк. Не, не, не можем да го направим — пренебрежително каза тя, — не и след като благородният лорд само преди месец говори така страстно срещу всякакво орязване на бюджета за армията.

Джайлс се сниши още повече на мястото си.

— И като си спомням бляскавата кариера на благородния лорд в Министерството на външните работи, може би бихме могли да затворим пет-шест посолства. Това би свършило работа. Можем дори да оставим той да реши кои точно. Вашингтон? Париж? Може би Москва? Пекин? Токио? Няма как да не попитам — това също ли е част от политиката на Лейбъристката партия, която са пропуснали в програмата си?

Внезапно откъм пейките на мнозинството се чу смях и окуражителни възгласи.

— Не, милорд спикер — продължи Ема, след като в залата отново се възцари тишина. — Истината е, че думите са евтини, но действията са скъпи и едно отговорно правителство е длъжно да обмисли приоритетите си и да се погрижи сметките му да излязат. Това начинание е отразено в програмата на торите и аз няма да се извинявам за него.

Ема си даваше сметка, че ѝ остават само две-три минути, а виковете на радостните ѝ колеги изяждаха малкото ѝ време.

— Ето защо трябва да кажа на Камарата, че смятам образованието, пенсиите, отбраната и ролята ни в световната политика за точно толкова важни, колкото е и моето министерство. Но искам да

уверя Ваши Благородия, че когато става дума за моето министерство, аз се боря със зъби и нокти с Министерството на финансите, за да запазя бюджета на онези три нови болници. — Замълча за момент, след което продължи с по-силен глас: — Тази сутрин министърът на финансите се съгласи медицинските сестри да получат шест процента увеличение на заплатите.

Зад нея изригнаха продължителни ликуващи викове.

Ема зарязва последните страници от речта си, погледна към брат си и каза:

— Но нищо от това няма да бъде възможно, ако тази вечер последват благородния лорд и гласувате срещу законопроекта. Ако аз съм неверник, щурмуващ високите порти на националната здравна система, както каза той, то трябва да му кажа, че възнамерявам да отворя тези порти, за да дам достъп на всички пациенти до нея. Да, почитаеми лордове, безплатен достъп, ако трябва да цитирам неговия герой Клемънт Атли. И това е причината, почитаеми лордове, без никакво колебание да ви подканя да дойдете при мен в реалния свят и да подкрепите този законопроект, така че когато се върна в министерството утре сутринта, да започна необходимите промени, които ще осигурят бъдещето на националното здравеопазване и няма да позволят то да остане в миналото заедно с благородния ми роднина лорд Барингтън, който вероятно все още си мисли с носталгия за доброто старо време. Аз, почитаеми лордове, ще разказвам на внуците и на правнучката си за доброто ново време. Но това ще бъде възможно само ако подкрепите този законопроект и гласувате за него. Почитаеми лордове, умолявам ви да го допуснем за второ четене.

Ема си седна сред най-силните окуражителни викове за тази вечер, докато Джайлс остана снишен на мястото си, давайки си сметка, че не бива да повдига главата си над парапета, а просто да се престори на отегчен и да остави Ема сама да си изкопае гроба. Тя погледна към брат си, който вдигна ръка, докосна челото си и оформи с устни: „Поклон“. Искрена похвала. Но и двамата добре знаеха, че броенето на гласовете тепърва предстои.

Звънецът обяви началото на гласуването и членовете на Камарата тръгнаха към коридорите, за да изразят волята си. Ема влезе в лобито

на поддръжниците, където видя един-двама независими и колебаещи се да пускат гласовете си. Но дали това щеше да е достатъчно?

След като каза името си на преброителя, който отбелязваше всеки член, тя се върна на мястото си на първия ред и се включи в оживеното бърбене, което винаги се надига като горещ въздух от двете страни, докато чакат председателите на групите да се върнат и да обявят решението на Камарата.

Залата се смълча, когато четиримата господа се подредиха и тръгнаха бавно към масата в центъра.

Главният от тях вдигна картичка и след като отново провери числата, объяви:

— Гласували за: четиристотин дваисет и двама. — Ема затаи дъх. — Гласували против: четиристотин и единайсет. Законопроектът се приема. Законопроектът се приема.

От редовете зад Ема се надигнаха радостни викове. Докато излизаше от залата, тя се озова заобиколена от поддръжници, които ѝ казваха, че никога не са се съмнявали, че ще победи. Ема се усмихна и им благодари.

Най-сетне успя да се измъкне и да отиде при Хари и останалите от семейството в стаята за гости. Зарадва се, когато видя Джайлс да отваря бутилка шампанско. Той напълни чашата ѝ и вдигна своята.

— За Ема — каза Джайлс, — която спечели не само спора, но и битката, както навремето предсказа майка ни.

След като другите от семейството си тръгнаха, Хари, Джайлс, Ема, Карин и Фреди — който за първи път бе опитал шампанско — тръгнаха бавно към Смит Скуеър. Ема си легна изтощена, но опияняващата комбинация от адреналин и радост от успеха не ѝ позволиха да заспи.

На следващата сутрин Ема се събуди в шест — жестокият ѝ биологичен часовник не обърна внимание на желанието ѝ да продължи да спи.

След като взе душ и се облече, тя забърза надолу, изгаряща от нетърпение да прочете репортажите за дебата, докато се наслаждава на чаша чай и може би дори на втора препечена филийка с мармалад. Вестниците вече лежах на масата. Тя прочете заглавието на „Таймс“ и

се тръшна в най-близкия стол, като се хвана за главата. Никога не бе възнамерявала да се случи това.

ЛОРД БАРИНГТЪН СЕ ОТТЕГЛЯ
СЛЕД УНИЗИТЕЛНО ПОРАЖЕНИЕ
В КАМАРАТА НА ЛОРДОВЕТЕ

Ема знаеше, че „се оттегля“ е парламентарен евфемизъм за „беше изхвърлен“.

48. КРАЙ

Хари остави химикалката, подскочи и изкрещя: „Алилуя!“, както правеше винаги, когато написваше тази дума. После седна, погледна към тавана и каза: „Благодаря ти“. Още един изпълнен ритуал.

Сутринта щеше да изпрати копия от ръкописа на трима души, за да прочетат за първи път „Ези печели“. После щеше да изпадне в годишната си невроза, докато чака да чуе мнението им. Но също като него, те имаха своите режими.

Първият, американският му издател Алън Гинзбърг, щеше да напусне кабинета си и да се прибере у дома веднага щом ръкописът се озове на бюрото му, с изричното нареждане да не го безпокоят, докато не прочете последната страница. След това щеше да се обади на Хари, вероятно забравяйки колко е часът в Англия. Мнението му често можеше да бъде подминато, защото винаги беше изпълнен с ентусиазъм.

Вторият бе английският му издател Иън Чапман, който винаги чакаше уикенда, преди да прочете книгата, и се обаждаше на Хари в понеделник сутринта, за да му каже мнението си. Тъй като беше шотландец и не можеше да крие истинските си чувства, това само изпълваше Хари с още повече опасения.

Третият и най-интуитивен читател беше балдъзата му Грейс, която не само изразяваше безразличието си, но винаги го допълваше с десетина страници мнение, а понякога забравяше, че Хари не е някой от учениците ѝ, и му поправяше правописните грешки.

Хари никога не беше смятал Грейс за явна почитателка на Уилям Уоруик, докато в един момент на непредпазливост тя не призна, че си пада по романи със забързано действие. Но нейната представа за забързани бяха творбите на Кингсли Еймис, Греъм Грийн (тях описваше като занимателни) и любимия ѝ Иън Флеминг.

В отговор на мнението ѝ Хари я водеше на обяд в „Гарик“, след което отиваха на някое дневно представление, за предпочитане от любимия ѝ драматург на забързани постановки Терънс Ратиган.

След като изпрати трите ръкописа по куриер, започна мъчителното чакане. Тримата читатели на Хари бяха предупредени, че „Ези печели“ няма нищо общо с обичайния му стил, което го правеше само още по-неспокоен.

Беше обмислял дали да не даде ръкописа на Джайлс, който напоследък имаше много свободно време, и на Себастиан, който пък бе най-запаленият му почитател, но реши да не нарушава установената практика. Щеше да им даде последната чернова по Коледа, след като редакторът му предложи да внесе промени.

Мис Айлийн Уорбъртън, стара мома от енорията, беше жена, която според Хари живееше в сутерен и подобно на къртица не излизаше до пролетта. През тези зимни месеци тя се трудеше върху злополучните текстове на своите автори, поправяше грешките им, някои от които бяха толкова дребни, че никой друг не би ги забелязал. Имаше и други грешки (наричаше ги бисери), които, ако останеха непоправени, щяха да доведат до хиляди гневни писма на бюрото на автора, показващи глупостта му. Мис Уорбъртън никога не позволяваше на Хари да забрави, че Женева не е столицата на Швейцария и че „Титаник“ е потънал на 15 април, а не предишния ден.

В момент на лекомислена храброст веднъж Хари й напомни, че в „Мадам Бовари“ на Флобер очите на героинята от черни стават кафяви, после сини и отново черни за по-малко от сто страници.

— Никога не коментирам книга, която не съм редактирала — отвърна му тя без капка ирония.

Ема беше сред последните, които четяха ръкописите му — вече когато бяха готови за печат. Всички останали трябваше да чакат деня на издаването, преди да се доберат до бройка.

Хари беше планирал да прекара спокоен уикенд след завършването на книгата. В събота следобед двамата с Джайлс щяха да отидат да гледат мач на „Мемориал Граунд“. Вечерта щеше да заведе Ема в „Олд Вик“ да гледат Патриша Рътлидж в „Ела да се повозим“, след което да вечерят в „Харви“.

В неделя двамата с Ема бяха поканени от Джайлс и Карин на обяд в Барингтън Хол. След това щяха да идат на вечерната служба и той щеше да прекара по-голямата част от проповедта в чудене на коя ли страница са читателите му. Колкото до спокойния нощен сън, той

щеше да се върне едва след като и тримата му се обадят да си кажат мнението.

Когато телефонът иззвъня, първата мисъл на Хари бе, че е твърде рано някой да е прочел книгата. Вдигна слушалката и чу познатия глас на Джайлс.

— Извинявай за объркването на плановете, Хари, но няма да мога да дойда за ръгбито в събота и ще се наложи да отложим обяда в неделя. — Нямаше нужда Хари да го пита за причината, защото обяснението не закъсня. — Валтер Шел се обади преди малко. Източна Германия най-сетне е отворила шлюзовете и гражданите ѝ се изливат през границата. Обаждам се от „Хийтроу“. С Карин ще летим за Берлин. Надяваме се да стигнем там преди да са започнали да събарят стената, защото двамата с нея възнамеряваме да се включим в бригадата по разрушаване.

— Чудесна новина — рече Хари. — Карин сигурно е много доволна. Кажи ѝ, че ѝ завиждам, защото когато те попитат къде си бил в деня, в който стената е паднала, ще можеш да им кажеш. И ако ти се отвори шанс, донеси ми парченце от нея.

— Ще ми се наложи да взема допълнителен куфар — каза Джайлс. — Сума ти народ ме помоли същото.

— Не забравяй, че ставаш свидетел на история, така че преди да си легнеш вечерта, гледай да си записваш всичко, което си преживял през деня. Иначе ще си забравил подробностите, когато се събудиш.

— Не съм сигурен, че ще си лягаме — отвърна Джайлс.

— Мога ли да ви попитам защо носите чук в багажа си, сър? — попита бдителният служител от охраната на „Хийтроу“.

— Надявам се да срутя една стена — обясни Джайлс.

— Искате ли да можех да дойда с вас — каза служителът и дръпна ципа на сака.

Когато след час и половина Джайлс и Карин се качиха на самолета на „Луфтханза“, сякаш попаднаха на парти, вместо да се присъединят към група пътници, които би трябвало да закопчат коланите си и да слушат инструкциите за безопасност на стюардесата. Щом излетяха, започнаха да гърмят тапи от шампанско и всички бърбяха със съседите си като със стари приятели.

Карин не пусна ръката на Джайлс през целия полет и сигурно поне сто пъти повтори: „Просто не мога да повярвам“ — още се боеше, че когато кацнат в Берлин, партито ще е свършило и всичко ще се е върнало към обичайния ритъм.

След два часа, които изглеждаха като цяла вечност, самолетът най-сетне кацна и веднага щом спря, пътниците наскочаха от местата си. Обичайната подредена опашка, с която се славеха германците, се разпадна, за да бъде заменена от безредно тичане по стълбата и по пистата към терминала. Тази вечер никой нямаше да остане спокоен.

Щом минаха през митницата, Джайлс и Карин излязоха да търсят такси, но се озоваха сред тълпа, която имаше същото намерение. За изненада на Джайлс обаче опашката се движеше бързо — във всяка кола се качваха по трима, четирима и дори петима пътници и потегляха в една и съща посока. Когато най-сетне дойде техният ред, Джайлс и Карин се качиха с едно германско семейство и нямаше нужда да казват на шофьора накъде да кара.

— Англичанино, какво правите в Берлин? — попита младият мъж, който седеше притиснат до Джайлс.

— Женен съм за източна германка — обясни той и прегърна Карин през раменете.

— Как е успяла да избяга жена ви?

— Дълга история. — Карин се притече на помощ на Джайлс и през следващите пет километра през натоварения трафик говореше на родния си език, преди да завърши историята си и да бъде възнаградена с ентусиазирани аплодисменти. Младият мъж изгледа Джайлс с уважение.

На километър и половина от целта шофьорът се предаде и спря наред шосето, което се беше превърнало в дансинг. Джайлс слезе пръв и извади да плати на шофьора, който му каза само: „Не и тази нощ“, след което обърна и пое обратно към летището — още един човек, който щеше да разказва на внуците си каква роля е изиграл в нощта, в която Стената падна.

Хванати за ръце, Джайлс и Карин тръгнаха през ликуващата тълпа към Бранденбургската врата, която не бяха виждали от онзи следобед преди почти две десетилетия, когато Карин избяга от Източен Берлин.

Когато приближиха величествения монумент, издигнат от пруския крал Фридрих Вилхелм II като символ на мира (каква ирония), видяха от другата страна редици въоръжени войници. Джайлс си помисли за съвета на Хари да записва всичко, което вижда, за да не забрави момента, и се запита дали зет му би се сетил за подходяща дума, с която да опише израженията на войниците. Не гняв, не страх и не тъга — те бяха просто смаяни. Подобно на всички танцуващи около тях, техният живот се бе променил за миг.

Карин се взираше във войниците и още се питаше дали ставащото е прекалено хубаво, за да е истина. Дали някой от тях нямаше да я разпознае и да се опита да я замъкне през границата?

Макар че хората наоколо празнуваха, тя още не беше убедена, че животът няма да се върне към нормалния си ритъм, когато слънцето изгрее. Сякаш прочел мислите ѝ, Джайлс я хвана за ръка и каза:

— Всичко свърши, скъпа. Можеш да обърнеш страницата. Кошмарът най-сетне отмина.

Отнякъде се появи източногермански офицер и завика заповеди. Войниците метнаха автоматите си на гръб и си тръгнаха, изпратени от одобрителния рев на тълпата. Докато всички наоколо танцуваха, пиеха и пееха в екстаз, Джайлс и Карин бавно си проправиха път през тълпата към вече покритата с графити стена, върху която се бяха покатерили стотици празнуващи, които сякаш тъпчеха гроба на омразен враг.

Карин спря и докосна ръката на Джайлс, когато забеляза един старец да прегръща млада жена. Ясно бе, че подобно на много други хора в тази незабравима нощ двамата най-сетне са се събрали след двайсет и осем години раздяла. Смахът, радостта и празнуването се смесваха със сълзи, докато старецът прегръщаше внучката си, която си бе мислил, че никога няма да види.

— Искам да се кача на стената — заяви Карин.

Джайлс погледна нагоре към четириметровия паметник на провала, върху който се веселяха стотици младежи. Реши, че моментът не е подходящ да се оправдава, че е почти на седемдесет. Това бе нощ за проливане на сълзи.

— Страхотна идея — каза той.

Когато стигнаха в подножието на стената, Джайлс внезапно разбра как се е чувствал Едмънд Хилари при последните напъни да

изкачи Еверест, но двама млади шерпи, които току-що бяха слезли, направиха стъпало с ръце, за да може той да заеме мястото им на върха. Джайлс не успя да се справи, но други двама млади празнуващи протегнаха ръце и го издърпаха при себе си.

Карин се качи секунди по-късно и двамата застанаха един до друг, загледани през границата. Тя още не можеше да повярва, че няма да се събуди и да открие, че е сънувала. Няколко източногерманци се опитваха да се покатерят от другата страна и Карин протегна ръка на едно момиче. Джайлс снима двете жени, които не се бяха виждали до този момент, но се прегръщаха като първи приятели. Снимка, която щеше да се озове на лавицата над камината на Смит Скуеър, за да увековечи деня, когато Изтокът и Западът се върнаха към здравия разум.

От високата си позиция Джайлс и Карин гледаха как пороят от хора се е устремил към свободата, докато стражите, които предишната нощ щяха да застрелят всеки, който се опиташе да пресече границата, само стояха и зяпаха, неспособни да проумеят какво става.

Карин най-сетне започваше да вярва, че духът се е освободил от комунистическата бутилка, но ѝ трябваше още час, за да събере кураж и да се обърне към Джайлс.

— Искам да ти покажа къде живееш.

Джайлс откри, че спускането от стената е почти толкова трудно, колкото и изкачването ѝ, но с помощта на протегнати ръце някак успя да се справи, макар че трябваше да спре и да си поеме дъх, след като стъпи на земята.

Карин го хвана за ръка и двамата бавно тръгнаха срещу еднопосочния човешки трафик към граничния пост. Хиляди мъже, жени и деца, понесли сакове, куфари и дори колички, пълни с имущество, вървяха в една и съща посока — оставяха досегашния си живот зад гърба си и очевидно нямаха никакво намерение да се върнат, за да не останат отново в капана.

След като се промушиха под бариерата, Джайлс и Карин се присъединиха към малката върволица хора, които вървяха в същата посока. Карин се поколеба, но само за момент, когато минаха втората бариера и се озоваха в Източна Германия.

Днес нямаше граничари, ръмжащи кучета и офицери със стиснати устни, които да проверяват дали визите им са валидни.

Имаше само мрачна, почти зловеща пустош.

Нямаше и опашки за такси, тъй като нямаше таксита. Двамата минаха покрай малка група източногерманци, коленичили в мълчалива молитва в памет на онези, които бяха жертвали живота си, за да може този ден да стане реалност.

Продължиха през тълпите, които се разреждаха с всяка крачка напред. Мина повече от час преди Карин най-сетне да спре и да посочи група еднакви сиви жилищни блокове, които се издигаха в мрачна редица и ѝ напомняха за живот, който беше почти забравила.

— Тук ли си живяла?

Тя погледна нагоре.

— Деветнайсети етаж, вторият прозорец отляво. Там прекарах първите двацет и четири години от живота си.

Джайлс започна да брои, докато не стигна до малък прозорец без завеси на деветнайсетия етаж, втория отляво, и неволно си спомни къде беше прекарал първите двацет и четири години от своя живот — в Барингтън Хол, в къщата в Лондон, в замъка в Шотландия, където отиваше за по няколко седмици всяка година — и разбира се, вилата в Тоскана, когато имаше нужда от почивка.

— Искаш ли да се качим и да видим кой живее там сега? — попита той.

— Не — твърдо каза Карин. — Искам да си вървя у дома.

Без нито дума повече тя обърна гръб на високите блокове от сив бетон и се присъедини към сънародниците си, които вървяха на запад, за да изживеят свободата, която тя никога не бе приемала за даденост.

Нито веднъж не погледна назад, докато вървяха към границата; моментът на безпокойство се завърна, когато стигнаха пропускателния пункт, но бързо се изпари, когато Карин видя, че някои от граниçarите са разкопчали куртките си и танцуват с новите си приятели — вече не източни и западни, а просто германци.

След като минаха под бариерата и се озоваха отново в Западен Берлин, видяха как млади и стари, въоръжени с ковашки чукове, лостове, длета и дори с пили за нокти разрушават парче по парче дългото 155 километра чудовище — материалния символ, описан от Уинстън Чърчил като Желязната завеса.

Джайлс отвори сака си, извади чука и го подаде на Карин.

— Първо ти, скъпа.

ЕМА КЛИФТЪН
1990 — 1992

49.

— По това време на годината — каза Ема, докато вдигаше чашата греяно вино.

— Всички изхвърляме играчките от количките си и не искаме да си играем с теб? — предположи Джайлс.

— По това време на годината — повтори Ема, без да обръща внимание на брат си, — вдигаме чаши в памет на Джошуа Барингтън, основателя на „Барингтън Шипинг“.

— Който спечелил трийсет паунда, четири шилинга и два пенса през първата година, но обещал на борда, че ще направят повече в бъдеще — напомни на всички Себастиан.

— Трийсет и три паунда, четири шилинга и два пенса — поправи го Ема. — И наистина е направил повече. Много повече.

— Сигурно се е въртял в гроба си, когато продадохме компанията на „Кюнард“ за страхотните четирийсет и осем милиона — каза Себастиан.

— Подигравай се колкото си искаш — каза Ема, — но трябва да сме благодарни на Джошуа за всичко, което е направил за тази фамилия.

— Така е — съгласи се Хари, стана и също вдигна чаша. — За Джошуа.

— За Джошуа — повториха всички.

— А сега на работа — каза Ема и остави чашата.

— Бъдни вечер е — запротестира Джайлс. — И май забравяш, че си в моята къща, така че мисля да си взема една година почивка.

— В никакъв случай — заяви Ема. — Само Люси ще пропусне тази година.

— Но имай предвид, млада госпожице — каза Хари, като се усмихваше на правнучката си, която беше заспала в ръцете на майка си, — че това е само временно.

— Точно така — каза Ема, сякаш Хари не се беше пошегувал. — Дойде време всеки да каже какво е решил да постигне през новата година.

— А храбрите — допълни Хари — да ни напомнят обещанията си за изминалата година.

— Които съм записала в тази малка червена книжка, ако случайно някой е забравил — каза Ема.

— Разбира се, че си ги записала, председателю Мао — каза Джайлс и напълни отново чашата си.

— Кой иска да започне? — попита Ема, като отново не обърна внимание на брат си.

— Аз си търся нова работа — каза Саманта.

— Пак ли в областта на изкуството? — попита Хари.

— Да. Колекцията „Уолс“ търси заместник-директор и кандидатствах за мястото.

— Браво — каза Грейс. — Загубата за „Кортоулд“ ще бъде печалба за „Уолас“.

— Това е просто следващото стъпало по стълбицата — каза Себастиан. — Обзалагам се, че догодина по същото време Саманта ще каже, че ще оглави „Тейт“.

— Ами ти, Себ? Какво ще си постигнал догодина по това време?

— Възнамерявам да продължа да дразня леля Грейс, като ѝ правя все повече и повече пари.

— Които ще мога да разпределям за все повече и повече достойни каузи — каза Грейс.

— Не се безпокой, Виктор вече се грижи за това, както ще потвърди Карин.

— Четох доклада на мистър Кауфман и той наистина говори много добре за теб и за банката, Себастиан — каза Грейс.

— Това е похвала — каза Ема и си отбеляза в бележника, преди да погледне сестра си. — Тъй като си една от малцината сред нас, която има чавка пред името си за тази година, какво си замислила за следващите дванайсет месеца, Грейс?

— Седем от питомците ми се надяват да им бъдат предложени места в университети тази година и съм твърдо решена и седемте да ги получат.

— Какви са шансовете им? — попита Хари.

— Сигурна съм, че четирите момичета ще успеят, но имам известни съмнения за момчетата.

Всички се разсмяха — с изключение на Грейс.

— Мой ред е, мой ред е! — настоя Джейк.

— Доколкото си спомням — каза Ема, — миналата година искаше да напуснеш училище. Още ли го искаш?

— Не — твърдо заяви Джейк. — Искam мама да получи онази работа.

— Защо? — попита Саманта.

— Защото така няма да закъснявам за училище всяка сутрин.

— От устата на младенците — каза Хари, неспособен да скрие усмивката си.

Саманта се изчерви, а останалите избухнаха в смях.

— Значи аз ще имам две обещания за следващата година — най-сетне успя да каже тя. — Едно за мен и едно за Джейк.

— Тъй като Джайлс явно не желае да участва тази година, какво си решила ти, Карин? — продължи Ема. — Ще участваш ли пак в някой маратон?

— Никога повече. Но влязох в комисията на благотворителния тръст „Марсдън“ и се надявам семейството да финансира една мисия. Това не включва Себастиан, между другото.

— Да разбирам ли, че тази година ще ми се размине? — засмя се той.

— Не — отвърна Карин. — Убедих Виктор банката да финансира своя мисия — мисията „Фартингс Кауфман“.

— Какво ще ми струва това?

— Ще струва двайсет и пет хиляди паунда на банката, но очаквам ти да финансираш своя собствена мисия — каза Карин.

Себастиан понечи да протестира, но Грейс го изпревари.

— А ние с Джайлс също бихме искали да финансираме мисия — мисията „Барингтън“.

Джайлс се усмихна на сестра си и се поклони.

— Както и ние с Ема — каза Хари, което накара останалите от семейството да заръкопляскат.

— Направо ме хваща страх да си помисля какво ще решиш догодина — каза Себастиан.

— Още не съм свършила с тази — отвърна Карин.

— Себастиан, Джесика, Ричард, Люси и аз ще се радваме да се присъединим и да финансираме наша собствена мисия — каза Саманта.

Себастиан погледна към тавана.

— Джошуа Барингтън, имаш да отговаряш за много неща.

— Браво, Карин — каза Ема, докато си записваше в бележника.

— Твой ред е, Джесика — добави тя и се усмихна на внучката си.

— Надявам се да съм сред първите кандидати за наградата „Търнър“.

— Не разбирам защо — каза Грейс. — Търнър никога не би спечелил наградата „Търнър“.

— Това би било голямо постижение, млада госпожо — обади се Хари.

— И ако го постигне — каза Ричард, — тя ще е най-младият художник, попадал някога в началото на списъка.

— Това вече си заслужава да се постигне — каза Грейс. — Върху какво работиш в момента?

— Тъкмо започнах поредица на име „Дървото на живота“.

— О, обичам дърветата — каза Ема. — А ти винаги си била добра в пейзажите.

— Няма да е този вид дърво, бабо.

— Не разбирам — каза Ема. — Дървото си е дърво.

— Освен ако не е символично — предположи Хари и се усмихна на внучката си.

— А твоето решение какво е, дядо? Книгата ти да спечели „Букър“ ли?

— Няма начин — заяви Грейс. — Тази награда никога няма да бъде дадена на разказвач, което е жалко. Но мога да ви кажа на всички, защото съм единствената в тази стая, която е чела книгата, че последният роман на Хари е най-добрата му работа досега. Той напълно оправда надеждите на майка си, така че си е заслужил една година почивка.

Хари беше изненадан. Възнамеряваше да каже на семейството, че ще претърпи сериозна операция през януари, но че няма нужда да се безпокоят, защото ще е извън строя само за няколко седмици.

— Ами ти, Ема? — попита Джайлс. — Да не си решила догодина по това време да си премиер?

— Не — отвърна Ема. — Но възнамерявам през следващата година да съм по-голям неверник, отколкото през изминалата — добави и остави чашата си на масата, като разля малко вино.

— Какво е неверник? — попита Джейк.
— Човек, който гласува за консерватори — обясни Джайлс.
— Значи искам да съм неверник. Но само ако и Фреди е неверник.
— Определено съм — каза Фреди и изрецитира:

*„Често намирам за комично,
че Природата винаги отрежда
всяко момиче и всяко момче
да дойде на този свят
като малък либерал
или като малък консерватор!“*

— Автор? — попита Грейс.
— Гилбърт.
— Оперета?
— „Йоланта“ — отвърна Фреди. — И тъй като вече съм неверник, реших да си поставя нова цел за следващата година.
— Но ти още не си отбелязал сто точки на Лордс — напомни му Джайлс.
— Възнамерявам да го направя, но догодина по това време ще съм сменил името си.
Неочакваното заявление на Фреди накара всички, дори Джейк, да изгубят дар слово.
— Но на мен винаги ми е харесвало името Фреди — успя най-сетне да промълви Ема. — Мисля, че ти отива.
— Не искам да променям името Фреди. Искam от първи януари да бъда известен като Фреди Барингтън.
Последвалите аплодисменти ясно показаха, че семейството горещо одобрява решението му.
— Процедурата е съвсем проста — каза практичната Грейс. — Просто трябва да подпишеш декларация и Фенуик ще стане минало.
— Аз трябваше да подпиша много повече формуляри, за да постигна това — каза Джайлс, докато стискаше ръката на сина си.
Телефонът зазвъня и след секунди се появи Маркъм и каза:
— Обажда се лорд Уодингтън.

— Принцът на неверниците — заяви Джайлс. — Защо не се обадиш от кабинета ми, Ема?

— Трябва да е сериозно, за да се обажда на Бъдни вечер — отбеляза Ема.

— Обаждането не е за вас, милейди — каза Маркъм. — Той търси лорд Барингтън.

— Сигурен ли си, Маркъм?

— Напълно, милейди.

— Тогава по-добре иди и виж какво иска — каза Ема.

Ако Джесика и Фреди бяха предизвикали мълчание, обаждането на лидера на Камарата на лордовете накара цялото семейство да заговори едновременно. И не млъкнаха, докато вратата не се отвори и домакинят им не застана на прага.

— Е, това реши моето намерение за следващата година — беше единственото, което можеше да им каже Джайлс.

— Все пак трябва да им кажеш — каза Ема рано на следващата сутрин, докато двамата с Хари вървяха обратно към Имението.

— Възнамерявах да го направя вчера, но Грейс ме засенчи, да не говорим за Фреди и Джайлс.

— Джайлс не можеше да скрие колко се радва на решението на Фреди.

— Той каза ли ти защо лорд Уодингтън е искал да говори с него?

— Нито дума.

— Мислиш ли, че ще смени боята и ще се присъедини към неверниците?

— Никога. Просто не е в стила му. — Тя го погледна. — Та след като предаде книгата, има ли друго нещо, което трябва да направиш, преди да влезеш в болницата?

— Де да можем да го направя.

— Кое да направиш?

— Да сменя темата, без да се налага да добавям ред за връзка. Никога не ти се разминава при книга. В реалния живот двама души разговарят и сменят темите, без да се замислят, понякога дори насред изречение. Скот Фицджералд има разказ, представляващ реален разговор. Не става за четене.

— Колко интересно. А сега отговори на въпроса ми.

— Не — каза Хари. — След като редакторите и коректорите си свършиха работата, няма какво да правя до излизането на книгата.

— Този път къде те спипа страховитата мис Уорбъртън?

— Един детектив от Ню Йорк четеше от картичка правата на задържан три години преди въвеждането на картичките.

— Опа! Нещо друго?

— Двоеточия, които е трябвало да бъдат точка и запетая, и май съм прекалил с използването на думата „сигурно“. Дума, която всички използваме в реалния живот, но не ти се разминава, ако я споменаваме твърде често в роман.

— Този път ще правиш ли турнета?

— Предполагам, че да. Повечето читатели ще решат, че е поредният роман за Уилям Уоруик, и ще се наложи да им обяснявам, че се заблуждават. Пък и Арън вече ми урежда турне в Щатите, а лондонските ми издатели ме натискат да посетя Фестивала на книгата в Бомбай.

— Графикът ще се получи ли? Струва ми се доста натоварен.

— Всъщност всичко се нарежда доста удобно. След две седмици ще постъпя в „Сейнт Томас“, а когато книгата излезе, би трябвало да съм се възстановил напълно.

— Мисля, че е по-добре да не идваш тук, след като те изпишат. Остани в Лондон, където Карин, Джайлс и аз ще можем да се суетим около теб. Вече предупредих в министерството, че ще отсъствам поне за две седмици.

— Мисля, че Джайлс може да отсъства за много по-дълго време.

— Какво те кара да твърдиш това?

— Носи се слух, че посланикът ни във Вашингтон се връща напролет.

Кабинетът бе по-малък, отколкото беше очаквал, но великолепната дървена ламперия и маслените портрети на предшествениците му ясно говореха за историческата важност на новата му роля. Задълженията му бяха обяснени внимателно от личния му секретар командир Руфъс Орм. Подобно на монарха, той имаше съвсем малко реална власт на новия си пост, но пък за сметка на огромното влияние. Всъщност в официални случаи той вървеше плътно зад кралицата заедно с архиепископа на Кентърбъри, на една крачка преди премиера.

Помагаше му малък добре обучен екип, който се грижеше за всяка негова нужда, макар той да се чудеше колко ли време ще му трябва, за да свикне някой да му помага да се облича. Камериерът му Крофт се появяваше всеки ден по едно и също време за церемонията, която трябваше да бъде изпълнена с точност до секунда.

Започна да сваля дрехите си, докато не остана по жилетка и панталони. Чувстваше се нелепо. Крофт му помогна да облече бяла риза, току-що изгладена. Колосаната бяла яка се закопчаваше за клипс на тила, а отпред, където всеки нормален мъж би сложил вратовръзка, се появяваше надиплено дантелено шалче. Не беше необходимо да поглежда в огледалото. Крофт бе неговото огледало. След това камериерът насочи вниманието си към дългата черно-златиста одежда и му помогна да напъха ръце в обшитите със злато ръкави. Крофт отстъпи да огледа господаря си, после коленичи и му помогна да обуе лъскави обувки с месингови носове. Изправи се отново и свали пищната перука от дървената глава на манекена, за да я сложи на главата на лорд-канцлера. После отново отстъпи назад и направи последни дребни корекции.

Последната му задача бе да сложи тежката верига на поста му, която се предаваше от 1643 година, като не я пусна, докато тя не легна сигурно на раменете на Джайлс. Това беше моментът, който Джайлс помнеше от училищните си дни, когато трима от предшествениците му били екзекутирани в Тауър.

Вече беше облечен и най-сетне му бе позволено да се погледне във високото огледало. Изглеждаше нелепо, но трябваше да признае — макар и само пред себе си — че му харесва. Камериерът се поклони и изпълнил задачата си, излезе, без да каже нито дума.

На негово място незабавно влезе командир Орм. Никога не би и помислил да стъпи в стаята, докато лорд-канцлерът не бъде облечен в пълните си регалии.

— Вече прочетох програмата за днес, Орм — каза Джайлс. — Има ли нещо друго, което трябва да знам?

— Не, милорд. Днес на въпросите ще отговаря министърът на здравеопазването. Може да има размяна на реплики по въпрос на осигуровките, но нищо, което да ви засяга.

— Благодаря. — Той си погледна часовника — седем минути преди точния час трябваше да излезе от офиса си в Северната кула и да тръгне към Залата на принца.

Вратата се отвори отново и този път влезе млад паж. Поклони се ниско, бързо мина зад Джайлс и повдигна края на дългата му роба.

— Трийсет секунди, милорд — каза Орм миг преди вратата да се отвори отново и лорд-канцлерът да тръгне на седемминутното си пътуване през двореца Уестминстър до Камарата на лордовете.

Излезе на червения килим и тръгна бавно по широкия коридор. Депутати, стражи на вратите и вестители отстъпваха и се покланяха — не на него, а на монарха, когото представляваше. Джайлс поддържаше равномерно темпо, което бе упражнявал предния ден, когато Парламентът не заседаваше. Командир Орм бе наблегнал, че не бива да върви нито прекалено бързо, нито прекалено бавно, ако иска да стигне в Залата на принца секунди преди Биг Бен да удари два пъти.

Можеше да му се прости, че докато вървеше по северния коридор, се питаше колко от колегите му ще бъдат в залата да го поздравят, когато заеме за първи път почетното си място. Едва тогава щеше да разбере как останалите перове приемат изненадващото му назначаване.

В нормален ден щеше да има само неколцина членове. Те щяха да станат от местата си, когато лорд-канцлерът влезе в залата, леко им се поклони и остане прав, докато старият му приятел епископът на Бристол води ежедневната молитва.

Чувстваше се все по-нервен и по-нервен с всяка крачка и сърцето му затуптя още по-силно, когато стъпи на синьо-златния килим на Залата на принца деветдесет секунди преди началото. Зави надясно и продължи по дългия коридор с червена пътека до входа на Камарата в другия му край. Когато стигна Лобито на членовете, в което стоеше мълчаливата публика, чу как първият звън на Биг Бен отеква в сградата.

На втория звън двамата вратари в парадно облекло отвориха голямата двойна врата на залата, за да може новият лорд-канцлер да влезе в Горната камара. Той се опита да запази сериозна физиономия, когато видя събралото се множество. Неколцина от колегите му дори трябваше да стоят на пътеките, а други стояха на стъпалата пред трона.

Когато влезе в залата, Техни Благородия станаха и го поздравиха с шумно „Браво, браво!“ и традиционното размахване на дневния ред. По-късно Джайлс каза, че посрещането на колегите било най-великият момент в живота му.

— Дори по-велик от бягството от германците ли?

— И също толкова ужасяващ — призна Джайлс.

Докато епископът на Бристол водеше молитвата, Джайлс погледна към галерията за гости и видя жена си, сина си и най-стария си приятел да гледат надолу към него. Не можеха да скрият гордостта, която изпитваха.

Когато епископът най-сетне благослови многобройната си конгрегация, Техни Благородия изчакаха лорд-канцлера да заеме за първи път мястото си и седнаха, след като Джайлс се настани и оправи робата си. Той не се сдържа да спре за момент и да кимне на баронеса Клифтън, за да ѝ даде знак, че може да се изправи, за да отговори на първия въпрос.

Ема стана и се обърна към Камарата.

— Милорд канцлер — започна тя. — Зная, че цялата Камара ще се присъедини към мен в поздравите за назначаването ви и в пожеланията за много щастливи години начело на заседанията.

Одобрителните викове се разнесоха от всички страни на залата, докато Джайлс се покланяше на сестра си.

Първи въпрос.

Ема се обърна към събралото се множество.

— Мога да уверя почитаемия лорд Престън, че правителството гледа много сериозно на заплахата от СПИН. Министерството е заделило сто милиона паунда за проучване на тази ужасна болест и споделяме нашите открития с видни учени и водещи медици от цял свят с надеждата да открием колкото се може по-бързо лекарство. Трябва да добавя, че другата седмица пътувам до Вашингтон за среща с американския министър на здравеопазването, и уверявам Камарата, че темата СПИН ще бъде основна в разговорите ни.

Възрастен джентълмен от задните редове на независимите стана да зададе допълнителен въпрос.

— Благодарен съм за отговора на министъра, но мога ли да попитам как болниците ни се справят с внезапния приток на пациенти?

Джайлс се облегна и заслуша с интерес как сестра му се справя с всеки отправен ѝ въпрос; спомняше си своето време на първия ред. Макар че тя понякога се колебаеше, вече не ѝ бе нужно непрекъснато да прави справка с материалите, подготвени от подчинените ѝ. Джайлс бе впечатлен също, че Ема напълно владееше Камарата — нещо, което някои министри така и не успяваха да постигнат.

През следващите четирийсет минути Ема отговаряше на въпроси по теми, вариращи от финансиране на изследванията на рака до нападенията срещу спешни екипи след футболни мачове и времето, за което линейките реагират на повикванията.

Джайлс се чудеше дали има някаква истина в носещите се слухове в кулоарите, че ако консерваторите спечелят следващите избори, Маргарет Тачър ще посочи Ема за лидер на Камарата на лордовете. Честно казано, колегите му в Горната камара едва ли щяха да се учудят на подобно назначение. Наскоро обаче в коридорите на властта се бе появил друг слух — че един второстепенен член на торите се готви да предизвика Тачър за лидерската позиция в партията. Джайлс отхвърли тази идея като спекулация — макар някои от партията да смятаха методите на дамата за драконовски и дори диктаторски, Джайлс не можеше да си представи, че торите биха помислили да отстранят премиер, който никога не е губил избори.

— Мога да уверя почитаемия лорд — каза Ема, когато стана да отговори на последния въпрос за деня, — че Министерството ще продължи да разрешава продажбата на генерични лекарства, но не и

преди да са минали през изключително подробни тестове. Наша цел си остава да сме сигурни, че пациентите няма да са принудени да купуват скъпите лекарства на фармацевтични компании, чийто основен приоритет често е печалбата, а не болните.

Ема си седна сред одобрителни възгласи и когато министърът на външните работи стана да заеме мястото ѝ, за да започне дебата за Фолкландските острови, си събра документите и излезе забързано, тъй като не искаше да закъснява за следващата си среща със защитника на правата на гейовете Иън Маккелън, който имаше ясни възгледи за начина, по който правителството трябва да се справи с кризата СПИН. Очакваше с нетърпение да му каже колко много ѝ е харесала играта му като Ричард III в Националния театър.

Докато излизаше, Ема се спъна и изпусна няколко документа, които тутакси бяха вдигнати от един минаващ покрай нея активист. Тя му благодари и понечи да продължи, когато един глас зад нея се обади:

— Госпожо министър, може ли да поговорим?

Ема се обърна и видя лорд Самюълс, президента на Кралската колегия на лекарите. Ако беше направила някакъв гаф по време на отговорите на въпросите, той не беше от хората, които биха я посрамили в залата. Не беше в стила му.

— Разбира се, лорд Самюълс. Да не би да съм направила някакъв ужасен гаф днес?

— Определено не — с топла усмивка отвърна Самюълс. — Просто исках да обсъдя с вас един въпрос и се питах дали можете да ми отделите минутка.

— Разбира се — повтори Ема. — Ще помоля личната си секретарка да ви се обади и да уговори среща.

— Боя се, че въпросът е по-спешен, госпожо министър.

— Тогава какво ще кажете да говорим в кабинета ми утре в осем сутринта?

— Предпочитам да се видим на четири очи.

— Тогава аз ще дойда при вас. Само ми кажете кога и къде.

— Утре в осем сутринта в кабинета ми за консултации на Харли стрийт 47А.

Ема бе добре запозната с неприятната и според някои лична неприязън между президента на Кралската колегия на лекарите и президента на Кралската колегия на хирурзите относно сливането на „Гай“, „Сейнт Томас“ и „Кингс“ под шапката на Министерството на здравеопазването. Лекарите бяха за, хирурзите — против. И двете страни твърдо заявяваха, че това щяло да стане „само през трупа ми“.

Самата тя внимаваше да не взема страна и помоли да ѝ подготвят материали, които да прегледа довчера преди срещата с лорд Самюълс. Многото срещи обаче, някои от които се проточиха, не ѝ позволиха да ги прочете, преди да си легне малко след полунощ. Хари спеше и Ема се надяваше, че хъркането му ще я задържи будна. Но беше толкова уморена, че не можеше да се съсредоточи, и не след дълго потъна в дълбок сън.

На сутринта Ема отвори червената кутия преди да си е направила чай.

Материалите „Томи, Гай и Кингс“ лежаха най-отгоре върху десетина други важни папки, след които и поверителен ДНК доклад на двама видни американски учени. Ема вече знаеше резултатите от първоначалните им изследвания и най-сетне чувстваше, че може да сподели добрата новина с Хари.

Тя скочи, грабна телефона и позвъни в Имението.

— Дано да имаш добра причина — каза ѝ Хари. — Защото Александър тъкмо трябва да реши в кой контейнер да се скрие — в онзи за Америка или в другия за Англия.

— Повече от добра — отвърна Ема. — ДНК докладът показва, че Албърт Клифтън несъмнено е твой баща.

Последва дълго мълчание.

— Е, новината наистина е добра — каза най-сетне Хари. — Ще изстудя бутилка шампанско, за да я отпразнуваме довчера.

7:25. Очертаваше се още един натоварен ден.

По пътя през Лондон Ема прочете подробните изложения на двамата президенти, но когато колата зави по Харли стрийт, още не беше взела страна. Прибра папката в червената кутия и си погледна часовника — 7:57. Надяваше се разговорът да не се проточи, тъй като трябваше да е в министерството за среща с новия председател на

Британската медицинска асоциация — буен тип, който според главната ѝ секретарка бил на мнение, че торите следва да бъдат издавени до крак още при раждането им — „решението на цар Ирод“, както се изрази Полин.

Тъкмо се канеше да натисне звънеца на номер 47А, когато младата жена отвори вратата.

— Добро утро, госпожо министър. Ще ви заведе при лорд Самюълс.

Когато Ема влезе, президентът на Кралската колегия на лекарите стана, изчака я да седне и ѝ предложи кафе.

— Не, благодаря — каза Ема, която не искаше да губи повече време от необходимото и искаше да създаде впечатлението, че бърза.

— Както ви обясних вчера, госпожо министър, въпросът, който искам да обсъдим, е личен, поради което не исках да се срещаме в кабинета ви.

— Напълно разбирам — каза Ема и зачака да чуе аргументите му в полза на сливането на „Гай“ и „Сейнт Томас“ с „Кингс“.

— По време на заседанието вчера — „А — помисли си Ема, — значи все пак съм сгафила и той е бил така добър да не повдигне въпроса в залата“, — забелязах, че когато спряхте за момент, за да отпиете глътка, изплискахте малко вода върху книжата си. После отговорихте на въпроса, без да правите справка с бележките си, така че никой не забеляза, макар че не ви беше за първи път.

Ема се зачуди накъде бие, но не го прекъсна.

— А на излизане от залата се спънахте и изпуснахте документи.

— Да, така е — отвърна Ема, вече малко разтревожена. — И какво?

— Дано не е нищо — каза Самюълс. — Но мога ли да ви попитам дали напоследък ви е трудно да хващате предмети като чаши, куфарчето, дори химикалката, когато подписвате писма?

Ема се поколеба.

— Всъщност да. Но майка ми винаги ме е обвинявала, че съм непохватна.

— Забелязах също, че се поколебахте два пъти, докато говорехте вчера пред Камарата. Отговорите си ли обмисляхте, или просто имахте някакви затруднения с речта?

— Предполагам, че беше от нерви. Брат ми винаги ме предупреждава никога да не се отпускам, когато съм на катедрата.

— Имате ли понякога чувството, че краката не ви държат и че имате нужда да седнете?

— Да, но аз съм почти на седемдесет, лорд Самюълс, и първа ще призная, че трябва да се движа повече.

— Възможно е, но се питам дали ще се съгласите да ви направя кратък неврологичен преглед, за да отхвърля тревогите си.

— Разбира се — отвърна Ема, макар да искаше да откаже, за да стигне по-бързо до кабинета си.

Краткият преглед продължи повече от час. Лорд Самюълс започна с въпроси за медицинската ѝ история. После преслуша сърцето и провери рефлексите ѝ с чукче. Ако тези тестове бяха задоволителни, щеше да ѝ се извини и да я пусне да иде на работа. Но той не го направи. Вместо това продължи с преглед на краниалните нерви. После се съсредоточи върху устата ѝ и движението на езика. След като се увери, че не е доволен от резултата, лорд Самюълс каза:

— Следващият преглед може да е болезнен. Всъщност се надявам да е.

Ема не коментира, когато той извади игла и убоде лявата ѝ ръка над лакътя. Тя незабавно реагира с вик, което явно достави удоволствие на Самюълс, но когато той повтори упражнението с дясната ѝ ръка, реакция нямаше.

— Ох! — възкликна Ема, когато той убоде бедрото ѝ, но когато продължи с прасеца, все едно забиваше иглата в игленик.

Самюълс продължи с гърба, но Ема можеше само да познае, когато забиваше иглата — не изпитваше никаква болка.

Докато Ема се обличаше, лорд Самюълс се върна при бюрото си, отвори една папка и я изчака да отиде при него. После каза меко:

— Ема, боя се, че новините не са добри.

51.

Когато един министър подава оставка заради скандал, журналистите топват перата си в кръв и изстискват всичко от новината. Но когато трябва да напусне поста си заради заболяване, настроенията са съвсем различни — особено ако въпросният министър е харесван и уважаван.

Традиционните писма между премиер и неочаквано напуснал колега бяха разменени, но този път всички можеха да забележат истинското съжаление от двете страни.

Това бе най-вълнуващата работа в живота ми и за мен беше привилегия да служа във вашата администрация.

В отговор премиерът написа: „Вашият изключителен принос към обществения живот и всеотдайната Ви служба на страната няма да бъдат забравени“.

Нито премиерът, нито напусналият министър споменаха причината за внезапната оставка на Ема.

Най-високопоставеният лекар в страната никога не бе виждал пациент да приеме подобна вест с повече достойнство и самообладание. Ема показва уязвимостта си единствено докато той я изпращаше до колата ѝ, когато за момент тя се облегна на ръката му. Помоли го само едно нещо, на което той се съгласи без колебание.

Лорд Самюълс остана на тротоара, докато министерската кола не изчезна от поглед. После се върна в кабинета си да изпълни молбата ѝ. Обади се на трима души, с които не бе разговарял никога досега — на лорд-канцлера, на премиера и на сър Хари Клифтън.

Единият от тях не издържа и се разплака, без да е в състояние да отговори, а вторият незабавно разчисти графика си и каза на екипа си, че трябва да се види с приятел. Според лорд Самюълс и двамата бяха замесени от същото тесто като великата дама, която бе излязла от

кабинета му. Но обаждането, от което се ужасяваше най-много, остана за накрая.

Колкото се може по-внимателно лорд Самюълс обясни на Хари, че съпругата му страда от моторна невропатия и че ѝ остава не повече от година, най-много година и половина. Тихият човек на словото не успя да намери думи, за да изрази чувствата си. След дълго мълчание Хари успя да промълви: „Благодаря за обаждането ви, лорд Самюълс“, след което затвори. Мина известно време, докато се възстанови достатъчно, за да приеме, че единият от тях трябва да остане силен.

Хари заряза „Ези печели“ наред изречението и потегли към гарата. Стигна до Смит Скуеър много преди Ема да се върне.

Когато Ема си тръгна за последен път от министерството, Хари я чакаше на прага. Никой от двамата не проговори, докато той я прегръщаше. Почти нямаха нужда от думи, след като бяха прекарвали заедно повече от петдесет години.

Междувременно Хари се беше обадил на цялата фамилия, за да им съобщи смазващата новина преди да я научат от вестниците. Освен това написа няколко писма, в които обясняваше, че поради лични причини отменя всичките си ангажименти и няма да приема нови, били те социални или професионални.

* * *

На следващата сутрин Хари откара Ема до дома им в Съмърсет, за да започнат новия си живот. Сложи легло в салона, за да не ѝ се налага да се качва по стълбите, и разчисти всичко от бюрото си в библиотеката, за да може Ема да отговаря на купищата писма, които пристигаха с всяка поща. Хари ги отваряше и ги разпределяше на отделни купчинки — роднини, приятели, колеги, сътрудници от Министерството и специална купчинка за младите жени от цялата страна, за които Ема не бе и подозирала и които искаха не само да ѝ благодарят, но и непрекъснато повтаряха, че тя е „пример за подражание“.

Имаше и друга особено голяма купчина, която повдигаше духа на Ема всеки път, когато я четеше. Беше от онези нейни колеги, които не споделяха политическите ѝ възгледи, но искаха да изразят

възхищението и уважението си към начина, по който тя винаги бе изслушвала позициите им и на няколко пъти дори бе променяла решенията си.

Макар че купчината писма остана голяма няколко седмици, Ема отговаряше на всеки човек, който си бе направил труда да ѝ пише, и спираше едва когато нямаше сили да държи химикалката. След това диктуваше отговорите си на Хари, който към многото си други задължения добави и длъжността „писар“. Тя обаче продължаваше да настоява да прегледа всяко писмо, преди да постави подписа си. Когато дори това стана невъзможно, Хари ги подписваше от нейно име.

Д-р Ричардс се отбиваше два пъти седмично и предупреждаваше Хари какво да очаква, макар да призна, че се чувства напълно безпомощен — не можеше да направи нищо, освен да покаже съчувствието си и да изписва безкрайни рецепти за хапчета, за които се надяваше, че ще облекчат болките ѝ.

През първите няколко седмици Ема излизаше на сутрешни разходки с Хари, но не след дълго се налагаше да се подпира на ръката му, а после и на бастун, докато най-сетне не остана в инвалидната количка, която Хари бе купил, без да ѝ казва.

През тези първи месеци говореше предимно Ема и никога не пропускаше да изрази мнението си за ставащото по света, макар да го научаваше със закъснение от сутрешните вестници и вечерните новини по телевизията. Беше доволна, докато гледаше как президентът Буш и мисис Тачър подписват мирен договор с Горбачов в Париж — договор, който най-сетне сложи край на Студената война. Но само след няколко дни с ужас научи, че някои от старите ѝ парламентарни колеги в Лондон замислят да отстранят премиера. Трябваше ли да им напомня, че Желязната лейди беше печелила три последователни пъти изборите?

Ема стигна дотам, че продиктува на Хари дълго писмо до Маргарет, в което ясно изрази вижданията си. И остана изумена, когато получи още по-дълъг отговор. Искаше ѝ се все още да е в Уестминстър, да обикаля по коридорите и да казва на колегите си какво точно мисли за тях.

Макар че умът ѝ си оставаше бистър, тялото ѝ продължаваше да я предава и речта ѝ с всяка седмица ставаше все по-трудна. Ема обаче

винаги изразяваше радостта си, когато някой от семейството се появяваше, за да я разходи с количката из градината.

Малката Люси бърбеше неуморимо и разказваше на прабаба си с какво се занимава. Тя беше единствената от семейството, която не разбираше напълно какво става, което правеше връзката между двете много специална.

Джейк вече носеше само дълги панталони и се преструваше на много пораснал, а Фреди, който бе първа година в Кеймбридж, беше тих и внимателен и обсъждаше с Ема положението в страната, сякаш тя още беше министър. На Ема ѝ се искаше да може да живее достатъчно дълго, за да го види как заема място в Камарата на общините, но знаеше, че това няма как да стане.

Докато буташе количката през градината, Джесика каза на баба си, че изложбата ѝ „Дървото на живота“ скоро ще бъде отворена и че все още се надява да е сред главните претенденти за наградата „Търнър“, но я предупреди да не храни големи надежди.

Себастиан и Саманта идваха в Съмърсет всеки уикенд и Себ доблестно се опитваше да остане в приповдигнато настроение в присъствието на майка си, но сподели с вуйчо си Джайлс, че започва да се безпокои за баща си не по-малко, отколкото за майка си. „Хари направо се закопава“ — това бяха думите на Джайлс в писмото до Грейс, което написа вечерта.

Джайлс и Карин прекарваха възможно най-много време в Имението и се обаждаха редовно на Грейс, която се разкъсваше между отговорностите си към учениците си и сестра си. Веднага щом започна лятната ваканция, тя се качи на първия влак за Бристол. Джайлс я взе от Темпъл Мийдс и я предупреди, че сестра им се е влошила много от последния път, когато я е виждала. Грейс беше подготвена за състоянието на Ема, но се смая, когато видя, че Хари се е превърнал в грохнал старец.

Грейс започна да се грижи за двамата, но при следващото идване на Джайлс сподели с брат си, че не мисли, че Ема ще доживее да види есенните листа.

Публикуването на „Ези печели“ мина и замина, без да се отрази на ежедневието на Клифтън. Хари не замина за Америка за

планираното турне в единайсет града, нито за Индия, за да говори на Фестивала на литературата в Бомбай.

През това време отиде в Лондон само веднъж — не да посети издателя си или да говори на литературния обяд във „Фойл“, а да каже на Роджър Кърби, че се отказва от операцията на простатата, тъй като ще е извън строя твърде дълго.

Хирургът изрази съчувствието си, но го предупреди:

— Ако ракът се разпространи в червата или черния дроб, животът ви ще е в опасност. Кажете ми, Хари, напоследък да чувствате остри болки в гърба?

— Не — излъга Хари. — Нека го обсъдим, когато...

Имаше да изпълни още една задача, преди да се върне в Имението. Беше обещал на Ема да вземе любимия ѝ роман от „Хатчардс“, за да ѝ чете по една глава всяка вечер. Когато слезе от таксито на Пикадили, не забеляза витрината, на която бе изложена само една книга с банер:

ЛИТЕРАТУРНАТА СЕНЗАЦИЯ НА ГОДИНАТА

Влезе в книжарницата и щом намери „Воденицата на река Флос“^[1], подаде банкнота от десет паунда на младата жена зад щанда. Тя сложи томчето с твърди корици в торбичка и докато Хари се обръщаше да си тръгне, се вгледа по-внимателно в клиента си и се запита за момент дали е възможно.

Отиде до масата в средата, взе бройка на „Ези печели“, погледна снимката на автора на задната страна на обложката, след което погледна човека, който се качваше в таксито. Помисли си за момент, че може да е Хари Клифтън, но се вгледа отново в снимката и реши, че небръснатият мъж с рошава побеляла коса, когото бе обслужила, е много по-възрастен. От друга страна, снимката бе направена преди почти година.

Младата жена остави книгата върху купчината бестселъри, която заемаше масата вече единайсет седмици.

Когато Ема вече не можеше да става от леглото, д-р Ричардс предупреди Хари, че остават само седмици.

Хари рядко оставяше Ема за повече от няколко минути и му бе ужасно трудно да понася болките, които изпитваше тя. Съпругата му вече можеше да поглъща единствено течности и дори способността да говори я беше напуснала, така че общуваше с мигане. Веднъж за да, два пъти за не. Три пъти за моля, четири за благодаря. Хари посочи, че три и четири е прекалено, но почти я чу как казва „добрите маниери никога не са прекалени“.

Когато стаята потъваше в сумрак, Хари палеше нощната лампа и ѝ прочитахше поредната глава с надеждата, че тя бързо ще заспи.

След едно от сутрешните си посещения д-р Ричардс отведе Хари настрани.

— Не остава много.

От известно време единствената грижа на Хари бе колко още ще страда Ема.

— Да се надяваме, че сте прав — отвърна той.

Същата вечер Хари седна на ръба на леглото и продължи да чете.

— „Това е озадачаващ свят и Стария Хари имаше пръст в него.“

Ема се усмихна.

Когато стигна до края на главата, Хари затвори книгата и погледна жената, с която бе споделил живота си, но която очевидно вече не искаше да живее. Наведе се и прошепна:

— Обичам те, скъпа.

Четири мигвания.

— Болката непоносима ли е?

Едно мигване.

— Още малко остава.

Три мигвания, последвани от умоляващ поглед.

Той я целуна нежно по устните.

— Обичал съм само една жена през живота си — прошепна. Четири мигвания. — И се моля скоро да се видим отново.

Едно мигване, после три и още четири.

Хари хвана ръката ѝ, затвори очи и помоли Бог, в чието съществуване вече не бе сигурен, да му прости. После взе

възглавницата, преди да е размислил, и я погледна отново.

Едно мигване, последвано от три.

Той се поколеба.

Едно мигване, което се повтаряше на няколко секунди.

Хари леко спусна възглавницата върху лицето ѝ.

Ръцете и краката ѝ потръпваха няколко секунди, преди да се отпуснат, но той продължи да натиска. Когато най-сетне вдигна възглавницата, на лицето на Ема имаше усмивка, сякаш се радваше на първата истинска почивка от месеци.

Хари я взе в прегръдката си, а първите есенни листа започнаха да капят.

Доктор Ричардс се отби на следващата сутрин и дори да беше изненадан, че пациентката му е починала през нощта, не го спомена на Хари. Просто написа в смъртния акт „Умряла в съня си от моторна невропатия“. Но пък той беше стар приятел, както и семеен лекар.

Ема беше оставила ясни инструкции, че иска скромно погребение, на което да присъстват само роднини и близки приятели. Никакви цветя, вместо това дарения за Кралската болница в Бристол. Желанието ѝ бе изпълнено дословно, но тя нямаше как да разбере колко хора се появиха на погребението ѝ като близки приятели.

Селската църква бе претърпана от местни жители и пришълци, както откри Хари, докато се тътреше по пътеката, за да отиде при останалите от семейството отпред и мина покрай бившия премиер, която седеше на третия ред.

Не помнеше почти нищо от службата, умът му беше зает, но все пак се опита да се съсредоточи, когато свещеникът започна затрогващото си слово.

След като ковчегът бе спуснат в земята и буците пръст започнаха да го затрупват, Хари бе след последните, които си тръгнаха от гробището. Когато се върна в Имението при останалите, не можеше да си спомни името на Люси.

Грейс го следеше внимателно, докато той седеше тихо в салона, където за първи път бе срещнал Ема — е, не точно срещнал.

— Всички си отидоха — каза му тя, но той продължи просто да седи, загледан през прозореца.

Когато слънцето се скри зад най-високия дъб, Хари стана и бавно се качи по стълбата до спалнята. Съблече се и легна в празното легло, без вече да го е грижа за този свят.

Лекарите ще ви кажат, че не можеш да умреш от мъка. Но Хари си отиде девет дни по-късно.

Според смъртния акт причината за смъртта бе рак, но както посочи д-р Ричардс, ако беше искал, Хари би могъл да живее още десет, може би двацет години.

Неговите инструкции бяха също толкова ясни, колкото и на Ема. Подобно на нея, той искаше скромно погребение. Единствената му молба бе да го погребат до съпругата му. Желанието му беше изпълнено и когато семейството се върна в Имението след погребението, Джайлс събра всички в салона и ги помоли да вдигнат чаши за най-стария му и най-добър приятел.

— Надявам се — добави той, — че ще ми позволите да направя нещо, което знам, че Хари не би одобрил.

Семейството изслуша мълчаливо предложението му.

— Определено не би одобрил — каза Грейс. — Но Ема щеше да го одобри, защото сама ми го каза.

Джайлс погледна поред всички, но не беше нужно да търси одобрението им — беше ясно, че са единодушни.

[1] Роман на английската писателка Джордж Елиот (1819–1880).
— Б.пр. ↑

ХАРИ АРТЪР КЛИФТЪН
1920 — 1992

52.

Инструкциите му едва ли можеха да са по-ясни, но пък ги имаше още от 1621 година.

Лорд Барингтън от Бристолското пристанище трябваше да пристигне в катедрала „Сейнт Пол“ в 10:50 на 10 април 1993 година. В 10:53 трябваше да бъде посрещнат на северозападния вход от преподобния Ерик Еванс. В 10:55 свещеникът щеше да съпроводи лорд-канцлера в катедралата до олтара, откъдето той трябваше да започне словото си в 10:57.

Когато катедралният часовник удари единайсет, органистът трябваше засвири началото на „Всички жители на тази земя“ и цялата конгрегация да стане и да запее. От този момент до последната благословия от декана мемориалната служба щеше да е в ръцете на преподобния епископ на Бристол Бари Доналдсън, един от най-старите приятели на Хари. На Джайлс му оставаше да изиграе само една роля на църковната сцена.

Беше се подготвял седмици наред за този момент, защото смяташе, че следващият час трябва да е достоен за най-стария му приятел и защото той бе одобрен от Ема. Дори миналата седмица по същото време беше изминал пътя от Смит Скуеър до „Сейнт Пол“, за да е сигурен, че няма да закъснее. Пътуването беше отнело 24 минути, затова Джайлс реши да излезе от дома си в 10:15 — каза на шофьора, че е по-добре да пристигнат няколко минути по-рано, отколкото да закъснеят. Винаги можеш да намалиш скоростта, но трафикът в Лондон рядко ти позволява да настъпиш педала.

В деня на службата Джайлс стана малко след пет, тъй като знаеше, че няма да може да заспи отново. Облече халат, слезе в кабинета и прочете отново речта си. Подобно на Хари с романите му, това беше четиринайсетата чернова — или петнайсетата? Имаше няколко поправки, тук-там по някоя дума и едно добавено изречение.

Знаеше, че не може да направи повече, но въпреки всичко искаше да провери продължителността на речта.

Прочете я още веднъж, без да спира — малко под петнайсет минути. Уинстън Чърчил навремето му беше казал: „За важна реч трябва да отделиш по един час писане за всяка минута говорене, като в същото време, момчето ми, трябва да оставиш аудиторията с впечатлението, че всичко е импровизирано“. Това беше разликата между обикновения говорител и оратора според Чърчил.

Джайлс стана, избута стола си и започна да изнася речта, сякаш говореше пред хиляда души, макар да нямаше представа колко хора ще се съберат. Свещеникът му бе казал, че катедралата може да побере спокойно две хиляди души, но това ставало в редки случаи като погребението на член на кралското семейство или мемориална служба за премиер, а и дори тогава не можело да се гарантира, че всички места ще бъдат заети.

— Не се безпокойте — беше добавил. — Дори да дойдат само шестстотин, ще отделим канцеларията и пак ще напълним нефа и църквата ще изглежда пълна. Ще се усетят само редовните посетители.

Джайлс се молеше нефът да е пълен, тъй като не искаше да разочарова приятеля си. След четиринайсет минути остави речта, върна се в спалнята и завари Карин още по халат.

— Трябва да тръгваме — каза той.

— Разбира се, че трябва, скъпи — отвърна Карин. — Разбира се, ако смяташ да вървим пеша до катедралата. Ако тръгнеш сега, ще стигнеш навреме да я отвориш — добави тя и изчезна в банята.

Докато Джайлс бе репетираше речта си долу, тя бе извадила бяла риза, вратовръзката му от Бристолската гимназия и тъмен костюм, който бе пристигнал от химическо чистене предишния ден. Той се облече, без да бърза — сложи си златните копчета, които Хари му беше подарил за сватбата. След като се погледна в огледалото, започна да крачи нервно напред-назад в спалнята, като повтаряше на глас абзаци от речта си и непрекъснато си поглеждаше часовника. Колко щеше да се бави Карин?!

След двайсет минути тя най-сетне се появи. Беше облякла проста тъмносиня рокля, която Джайлс не бе виждал никога досега, украсена със златна брошка. Хари би се гордял с нея.

— Време е да тръгваме — спокойно каза Карин.

Излязоха и Джайлс с облекчение видя, че Том вече ги чака при задната врата на колата.

— Да тръгваме, Том — каза той, докато се настаняваше отзад и отново поглеждаше часовника.

Том потегли бавно от Смит Скуеър, както подобаваше за случая. Минаха покрай двореца Уестминстър и през площада пред Парламента, преди да продължат по Виктория Ембанкмънт.

— Днес трафикът изглежда много натоварен — каза Джайлс и отново си погледна часовника.

— Почти като миналата седмица — отвърна Том.

Джайлс не коментира факта, че всеки светофар сякаш нарочно светваше червено, когато го приближаваха. Вече беше убеден, че ще закъснеят.

Докато минаваха покрай грифоните на Сити, Джайлс започна да се успокоява — вече изглеждаше, че ще подранят с десет минути. И наистина щяха да подранят, ако не беше нещо, което изобщо не бяха очаквали.

Оставаше по-малко от километър и куполът на катедралата се виждаше, когато Том стигна до бариера, която не беше тук при тренировката миналата седмица. Един полицаи вдигна ръка да ги спре.

Том свали прозореца и каза:

— Лорд-канцлерът.

Полицаят отдаде чест и кимна на колегата си, който веднага вдигна бариерата.

Джайлс се радваше, че са подранили, защото се движеха много бавно. Тълпи пешеходци преливаха от тротоарите по платното и колата едва пъплеше напред.

— Спри тук, Том — каза Джайлс. — Ще се наложи да извървим пеша последните сто метра.

Том спря наред улицата и се втурна да отвори задната врата, но когато стигна до нея, Джайлс и Карин вече вървяха през тълпата. Хората им правеха път, когато го разпознаваха, някои дори започнаха да ръкопляскат.

Джайлс се канеше да отвърне на аплодисментите им, но Карин прошепна:

— Не забравяй, че аплодират Хари, а не теб.

Най-сетне стигнаха стъпалата на катедралата и започнаха да се изкачват през коридор вдигнати химикалки и моливи от хора, които искаха да помнят Хари не само като писател, но и като борец за граждански права.

Джайлс погледна нагоре и видя, че Ерик Еванс ги чака на горното стъпало.

— Май сгрехихте — каза той с лека усмивка. — Писателите винаги са по-популярни от политиците.

Джайлс се разсмя нервно, докато свещеникът ги въвеждаше през северозападния вход в катедралата, където онези, които бяха закъснели, стояха прави в нефа, натъпкани като сардели.

Карин знаеше, че смехът на Джайлс е резултат от коктейла от нерви и адреналин. Никога не го беше виждала толкова неспокоен.

— Отпусни се — прошепна му тя, докато вървяха по дългата мраморна пътека покрай мемориала Уелингтън до местата си в началото на нефа.

Джайлс разпозна някои лица. Арън Гинзбърг седеше до Иън Чапман, д-р Ричардс и лорд Самюъл, Хаким Бишара и Арнолд Хардкасл като представители на „Фартингс“, сър Алън Редмейн до сър Джон Рени, а Виктор Кауфман и старият му приятел от училище професор Алджърнън Дийкинс седяха по-напред.

Но най-много се изненада от двете жени, които седяха отделно от другите. Елегантна възрастна дама кимна на Джайлс, докато минаваше покрай нея; седеше назад и очевидно вече не желаше да я познаят като вдовстваща херцогиня, каквато беше. А на реда непосредствено зад семейството седеше друга възрастна дама, която бе пристигнала от Москва, за да почете скъпия приятел на покойния си съпруг.

Щом заеха местата си на първия ред, Джайлс взе приготвената от Грейс програма за службата. На първата страница имаше прост портрет на сър Хари Клифтън, нарисуван от последния лауреат на наградата „Търнър“.

Програмата спокойно можеше да е избрана от самия Хари, тъй като отразяваше личните му вкусове — традиционна, скромна, без претенции да бъде описвана като романтична. Майка му също би я одобрила.

Епископът на Бристол Бари Доналдсън започна с молитва в памет на Хари. Първо чете Джейк, чиято глава едва се виждаше над

катедрата.

— Първо послание към Коринтяни, глава тринайсета: „Да говоря всички езици човешки и дори ангелски...“.

Хорът на „Сейнт Мери Редклиф“, в който някога бе пял Хари, запя „Ликувайте, Господ възкръсна!“.

Себастиан като новия глава на семейство Клифтън бавно отиде до северната катедра да прочете Откровение 21–37, като едва успяваше да изрече думите.

— „И видях ново небе и нова земя, защото предишното небе и предишната земя бяха преминали, и морето вече го нямаше...“

Докато племенникът му се връщаше на мястото си на първия ред, Джайлс забеляза, че слепоочията му са започнали да побеляват — което всъщност бе съвсем естествено за мъж, наскоро избран в управата на Централната банка.

Всички се изправиха и зазвуча любимата песен на Хари от „Момчета и кукли“ — „Седни, клатиш лодката“. Може би за първи път в историята на катедралата в нея се разнасяха викове „Бис“ — вътре, където Армията на спасението бе водена от мис Аделаида, представяща Ема, и отвън, където хиляди Скай-Мастерсъновци играеха Хари.

Деканът кимна и диригентът на хора вдигна отново палката си. Джайлс сигурно беше единственият, който не се включи, когато конгрегацията запя „И тези крака в древни времена...“. Обхванат от засилваща се нервност, той остави програмата и се хвана за пейката с надежда, че никой не вижда колко треперят ръцете му.

Когато конгрегацията стигна до „Докато построихме Йерусалим...“, Джайлс се обърна и видя, че деканът е до него. Поклони се. Явно беше 11:41.

Джайлс стана, излезе на пътеката и последва декана към амвона, където той се поклони отново и го остави, докато в ушите му отекваше „Зелените поля на Англия“. Докато изкачваше тринайсетте стъпала, Джайлс чуваше Хари да му казва: „Успех, приятелю, по-добре ти, отколкото аз“.

Когато стигна амвона, Джайлс постави речта си на малката месингова катедра и погледна надолу към множеството. Само едно място бе празно. След като отзвучаха и последните думи на шедьовъра на Блейк, всички седнаха. Джайлс погледна наляво към статуята на

Нелсън, чието око се взираше право в него, и зачака да се възцари тишина, преди да започне.

— „Той беше най-добрият от всички римляни, които знам“^[1].

Замълча за миг и продължи:

— През годините неведнъж са ме питали дали когато срещнах за първи път Хари Клифтън е било очевидно, че срещам един наистина забележителен човек, и трябва да ви кажа, че не беше. Всъщност ни срещна случайността — просто леглата ни в спалното на „Сейнт Бийд“ бяха едно до друго. И от тази пълна случайност се роди приятелство, продължило цял живот.

Тишина.

— От самото начало ми беше ясно, че аз съм по-висшият човек. В края на краищата момчето до мен не само плака цяла нощ, но и си напика дюшека.

Смехът помогна на Джайлс да се отпусне.

— Това естествено превъзходство продължи да се проявява и когато той влезе в умивалнята. Клифтън нямаше нито четка, нито паста за зъби и аз му дадох моите резервни. На следващата сутрин, когато отидохме да закусваме, превъзходството ми стана още по-очевидно, когато стана ясно, че Клифтън няма никакво възпитание, защото облиза купата си с каша. Тогава идеята ми се видя добра и направих същото. След закуска всички се събрахме за първи път в голямата зала за речта на директора. Макар да бе очевидно, че Клифтън не ми е равен — в края на краищата той бе син на пристанищен работник, а баща ми притежаваше пристанището, а майка му пък беше сервитьорка, а моята майка бе лейди Барингтън. Как беше възможно да сме равни? Въпреки това му позволих да седне до мен.

Всички мълчаха като омагьосани.

— След края на събранието влязохме за първия ни урок в класната стая, където Клифтън отново седеше до мен. За съжаление, когато звънецът оповести междучасието, митичното ми превъзходство се бе изпарило по-бързо, отколкото сутрешна мъгла след изгряването на слънцето. Не ми трябваше много време да осъзная, че през останалия си живот ще вървя в сянката на Хари, защото на него му бе писано да докаже далеч извън малкия свят, в който живеехме тогава, че перото е наистина по-силно от меча.

— Това положение продължи и след като напуснахме „Сейнт Бийд“ и влязохме в Бристолската гимназия, където отново ме сложиха да седя до приятеля ми — но трябва да призная, че ме приеха в училището само защото то се нуждаеше от нов павилион за крикет и баща ми го плати.

Докато онези пред „Сейнт Пол“ се смееха и ръкопляскаха, благоприличието позволи на събралите се вътре само да се засмеят учтиво.

— Станах капитан на училищния отбор по крикет, а Хари спечели наградата по английски език и стипендия в Оксфорд. Аз също успях да се добера до Оксфорд, но едва след като отбелязах сто точки в мача на младежкия отбор на Лордс.

Джайлс изчака смехът да утихне, преди да продължи:

— И тогава се случи нещо, за което не бях готов. Хари се влюби в сестра ми Ема. Признавам, че тогава си мислех, че може да се представи и по-добре. В моя защита ще кажа, че не знаех, че тя също ще спечели стипендия в Съмървил Колидж в Оксфорд, ще стане първата жена начело на публична компания, ще оглави голяма национална болница и ще служи като министър на Короната. Хари за пореден път доказва, че греша. Вече дори не бях по-висшият Барингтън. Може би не е времето да спомена, че по-малката ми сестра Грейс, която още беше ученичка, по-късно щеше да стане професор по английски в Кеймбридж. Така че на мен остана третото място в йерархията на Барингтън.

— Но след като вече бях приел, че Хари е по-висш от мен, аз се погрижих да учим заедно, тъй като кроях планове той да пише есетата ми, докато аз упражнявам тайното си хоби. Само че Адолф Хитлер, който никога през живота си не е играл крикет, реши да сложи край на това и направи така, че пътищата ни се разделиха. — И Джайлс пак цитира:

„Останалите в заговора бяха завистници“.

— Хари ме посрами, като напусна Оксфорд и се записа в армията още преди обявяването на войната, а когато го последвах, неговият кораб вече бе потопен от немска подводница — продължи

Джайлс. — Всички смятаха, че е загинал в морето. Но светът не можеше така лесно да се отърве от Хари Клифтън. Той бе спасен от американци и прекара остатъка от войната зад вражеските линии, докато аз се озовах в немски лагер за военнопленници. Имам чувството, че ако лейтенант Клифтън бе на съседното легло във Вайнсберг, щях да избягам много по-рано.

— Хари никога не говореше за войната, въпреки че бе награден с престижната Сребърна звезда за службата си като млад капитан от американската армия. Но ако прочетете грамотата му, както направих аз, когато посетих за първи път Вашингтон като външен министър, ще откриете, че с помощта на един ирландски ефрейтор, един джип и два пистолета Хари успял да убеди фелдмаршал Кертел, командир на танкова дивизия, да нареди на хората си да се предадат. Малко след това джипът на Хари попаднал на мина, докато той пътувал обратно към батальона си. Шофьорът бил убит, а Хари бе откаран в Кралската болница в Бристол, без никой да очаква, че ще оживее. Боговете обаче имаха други планове за Хари Клифтън, които дори аз не бях смятал за възможни...

Джайлс огледа събралите се.

— След като войната свърши и Хари се възстанови напълно, двамата с Ема се ожениха и се преместиха да живеят в съседната къща, макар да признавам, че пак ни разделяха няколко акра земя. След завръщането ни в реалния свят аз исках да стана политик, а Хари имаше планове в попрището на писател, така че пътищата ни отново се разделиха.

Всички мълчаха.

— Когато влязох в Парламента, реших, че най-сетне двамата с него сме равни, докато не открих, че хората, които четат книгите на Хари, са повече от онези, които гласуват за мен. Единствената ми утеха бе, че героят на Хари Уилям Уоруик, който бе син на граф, изглеждаше добре, беше много интелигентен и смел и очевидно прототипът му бях аз.

Последва смях. Джайлс обърна страницата.

— Само че стана още по-лошо. С всяка следваща книга на Хари все повече и повече читатели влизаха в неговия легион от почитатели, а аз на всеки следващи избори имах все по-малко и по-малко избиратели.

Замълча за момент и каза високо:

— „Единствен той, Марк Брут, се ръководеше от честна мисъл и грижа за общественото благо.“

Продължи по-спокойно:

— И тогава, най-неочаквано, съдбата отново показва капризите си и животът на Хари бе белязан с поредния поврат, когато го поканиха да стане президент на Асоциацията на английските писатели — роля, в която той щеше да покаже умения, на които биха завидели мнозина, които се смятат за държавници. От Асоциацията го увериха, че това е само почетен пост, който няма да изисква много от него. Очевидно нямаха представа с кого си имат работа. На първото заседание, на което присъстваше като президент, Хари научи за участието на човек, за когото тогава малцина бяха чували и който гаснеше в сибирски лагер. Благодарение на чувството за справедливост на Хари Анатолий Бабаков стана познато име във всяко семейство и част от нашето ежедневие.

Този път одобрителните викове отвън и вътре бяха по-продължителни, а хората извадиха химикалките си и ги вдигнаха високо във въздуха.

— Благодарение на неуморната решителност на Хари свободният свят поде каузата на големия руски писател и принуди деспотичния режим да отстъпи и най-накрая да го освободи.

Джайлс замълча за момент, огледа събралото се множество, след което добави:

— И днес съпругата на Анатолий Бабаков Елена долетя от Москва, за да бъде сред нас и да почете човека, който имаше смелостта да предизвика руснаците в собствената им страна, за да направи възможно съпругът ѝ да бъде освободен, да получи Нобелова награда и да застане редом с великаните на литературата, които ще продължат да живеят много след като всички ние потънем в забрава.

Този път мина повече от минута, преди аплодисментите да утихнат. Джайлс изчака да се възцари пълна тишина, преди да продължи.

— Малцина от вас, които сте се събрали днес тук, знаят, че Хари отказа да приеме рицарско звание, защото не искаше да бъде почетен по такъв начин, докато Анатолий Бабаков гние в затвора. Едва няколко години по-късно, когато дворецът изпрати второ писмо, съпругата му

Ема го убеди да приеме званието не като признание за работата му като писател, а като защитник на човешките права.

Събралиите се пак размахаха писалките и химикалките си.

— Веднъж попитах този скромнен и тих човек какво смята за свое най-голямо постижение — заемането на първите места в класациите за световни бестселъри, рицарското звание или това, че разкри на света гения и храбростта на събрата си по перо Анатолий Бабаков. „Това, че се ожених за сестра ти — отговори ми без колебание той. — Защото тя винаги повдига летвата и ме принуждава да достигам до нови и нови висоти.“ Ако Хари някога се е хвалил с нещо, то бе само с постиженията на Ема. В мислите му никога не е имало и капка завист. Той само се радваше на успеха на другите.

И пак почти извика:

— „Животът му бе чист, незнаещ корист, и елементите на нрава бяха така добре размесени у него...“

Всички заръкопляскаха.

— В нашето семейство имаме традиция на Бъдни вечер всеки да разкрие какво е решил да постигне през следващата година. Преди няколко години Хари призна малко неуверено, че ще опита да напише роман, с който би се гордяла майка му, която винаги беше неговият най-голям критик. „А ти какво си решил за Новата година, Джайлс?“ — попита ме той. „Да сваля шест килограма“, отвърнах.

Джайлс изчака смехът да утихне, поставил едната ръка на корема си и вдигнал с другата „Ези печели“, така, че всички да я видят.

— Аз добавих трийсет килограма, а книгата на Хари се продаде в милионен тираж през първата седмица след излизането си. Но за него щеше да е по-важно, че снаха му Грейс, бивш професор по английски в Кеймбридж, я определи като истински шедевър.

Джайлс спря за момент, сякаш се беше замислил, след което продължи:

— Казват ми, че Хари Клифтън е мъртъв. Съветвам онези, които се осмеляват да повтарят тази глупост, да погледнат световните списъци на бестселърите, които доказват, че той е съвсем жив. И точно когато щеше да получи хвалебствията, признаващи постиженията му, боговете решиха да се намесят и да ни напомнят, че той е простосмъртен, като поразят човека, когото обичаше най-много.

— Когато Хари научи за трагичната болест на Ема и трябваше да се изправи пред факта, че ѝ остава само година, той го направи открито, както посрещаше всяко друго препятствие, което животът издигаше пред него, макар да приемаше, че това е битка, от която не може да излезе победител — заговори Джайлс почти съвсем тихо. — Той незабавно заряза всичко, дори перото си, за да се посвети изцяло на Ема, и направи всичко по силите си, за да облекчи болките ѝ. Но никой от нас, които преживяхме с тях онези последни дни, не осъзнаваше напълно болката, която изпитваше и самият той. Само няколко дни след смъртта на Ема той самият ни напусна по начин, достоен за някой от романите му.

Цареше мъртвешка тишина.

— Аз бях до него, когато умря, и се надявах, че този мъж на словото ще каже някакви последни, запомнящи се думи. И той не ме разочарова. „Джайлс — каза ми, като ме хвана за ръката, — току-що ми хрумна идея за нов роман.“ Кажи ми повече, помолих го. „Разказва се за едно момче, родено в бедняшките квартали на Бристол, син на пристанищен работник, което се влюбва в дъщерята на собственика на пристанището.“ И какво става после, попитах го. „Нямам представа — отвърна той. — Но ще съм измислил първата глава, когато взема писалката утре сутринта.“

Джайлс погледна към небето.

— Очаквам с нетърпение да го прочета.

Отчаяно се помъчи да се овладее. Думите вече не се лееха свободно. Той обърна на последната страница от хвалебствената си реч, твърдо решен да не разочарова приятеля си.

— Вярно е, че Хари помоли да си отиде тихо от сцената на живота и аз подминах желанието му — каза той, без да обръща внимание на текста: гледаше огромното събрало се множество. — Не съм Марк Антоний, но вярвам, че думите на Барда се отнасят със същата сила колкото за благородния Брут, толкова и за Хари.

Спря за момент, наведе се напред и прошепна едва чуто:

— Животът му бе чист, незнаещ корист,
и елементите на нрава бяха
така добре размесени у него,
че би могла природата да каже,

посочвайки го с пръст:
„Той бе човек!“

[1] Шекспир, „Юлий Цезар“, V действие, 5 сцена. Превод В. Петров. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.